Michael Ende

Bitmeyecek Öykü

KABALCI

NE İSTİYORSAN ONU YAP

Fantazya'daki sınırsız güç simgesinin üzerinde bu yazı vardı. Ama Bastian bu tümcenin gerçek anlamını ancak uzun, güçlüklerle dolu aramalardan sonra öğrendi.

ISBN 975-7942-26-X
9 789757 942269

Michael Ende

Bitmeyecek Öykü

ePub düzenleme: *BZ YAYIN*

I

ESKİ KİTAPLAR
Sahibi: Karl Konrad Koreander

Bu yazı küçük bir dükkânın camlı kapısının üstündeydi; ama kuşkusuz, yalnızca loş mekânın içinden, kapının arkasından sokağa bakarken böyle görünüyordu.

Dışarda soğuk, kasvetli bir kasım sabahı sürmekteydi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, damlalar camdan ve kuyruklu harflerin üzerinden akıyordu. Kapının arkasından bütün görülebilen, yolun öbür tarafındaki yağmur lekeli bir duvardı.

Ansızın kapı öylesine bir hızla açıldı ki, üstünde asılı olan küçük bir pirinç çıngırak salkımı heyecanla çıngırdamaya başlayıp bir zaman sakinleşemedi.

Bu gürültüye sebep olan on, on bir yaşlarında, ufak, tombul bir oğlandı. Koyu kahverengi saçları ıslak ıslak yüzüne yapışıyor, paltosu yağmurdan sırılsıklam olmuş, sular damlıyordu; sırtında, omuzlarından geçen kayışlara bağlı bir okul çantası taşımaktaydı. Biraz solgun ve soluk soluğaydı; ama daha az önceki telaşının tam tersine, şimdi açık kapının eşiğinde dikilmiş duruyordu.

Karşısında, gerilere doğru alacakaranlıkta kaybolan dar, uzunlamasına bir mekân vardı. Duvarlarda, tavana kadar varan ve her boy ve biçimde kitapla tıka basa dolu raflar diziliydi. Yerde büyük boy kitap tepeleri yükseliyor, birkaç masanın üzerinde de dağ gibi yığılmış, deri ciltli ve yandan yaldızları parlayan küçük kitaplar duruyordu.

Odanın karşıki ucunda yükselen adam boyunda bir kitap duvarının arkasından bir lambanın ışığı görünmekteydi. Arada bir bu ışıkta bir duman halkası yükseliyor, halka büyüyor ve daha

yukarda, karanlığın içinde kayboluyordu. Kızılderililerin birbirlerine dağdan dağa haber gönderdikleri işaretler gibi görünüyordu tıpkı. Belli ki biri oturmaktaydı orada; gerçekten de az sonra çocuk, bir sesin kitap duvarının arkasından oldukça sert bir tonda konuştuğunu duydu:

"Hayranlığınızı ya içerde, ya dışarda sürdürün, ama kapıyı örtün. Soğuk geliyor."

Çocuk söz dinleyip kapıyı yavaşça kapattı. Sonra kitap duvarına yaklaştı ve köşesinden çekine çekine baktı.» Derisi aşınmış, yüksek, yanaklı bir koltukta, tıknaz, iri yapılı bir adam oturmaktaydı. Üstünde, yıpranmış görünen ve tozlu izlenimi uyandıran, siyah, buruşuk bir giysi vardı. Göbeği çiçekli bir yelekle toplanmıştı. Adamın kafası dazlaktı, kulakların üstünden birer tutam beyaz saç kabarıyordu yalnızca. Yüzü kırmızıydı ve yırtıcı bir buldoğu andırıyordu. Yumru biçimli burnunun üstüne küçük bir altın gözlük oturmuştu. Ayrıca adam, ağzının köşesinden sarkan eğri bir pipoyu tüttürüyordu ve bu yüzden de bütün ağzı çarpılmıştı. Dizlerinin üzerinde bir kitabı tutuyordu, belli ki az önce okumaktaydı onu, kitabı kapatırken sol elinin enli işaret parmağını sayfaların arasına koymuştu çünkü ayraç gibi tıpkı.

Daha sonra sağ eliyle gözlüğünü çıkardı, karşısında durmuş sular akıtan ufak, tombul çocuğu süzdü, bu sırada yırtıcılık duygusunu daha da artıran bir biçimde gözlerini kıstı. Ve şöyle mırıldandı yalnızca: "Ah seni küçük!" Sonra yeniden kitabını açıp okumaya koyuldu.

Çocuk ne yapacağını pek bilemiyor, o yüzden de yalnızca dikilip duruyor, kocaman gözlerle adama bakıyordu. Sonunda adam kitabını yeniden kapattı -önceki gibi parmağını sayfaların arasına koyarak -ve homurdandı: "Dinle oğlum, ben çocuklardan hoşlanmam. Gerçi bugünlerde moda ki bütün dünya ölesiye pohpohluyor sizi- ama ben değil!1 Ben hiç mi hiç çocuk dostu değilimdir. Bana göre çocuklar, her şeyi kırıp döken, kitaplara marmelat bulaştırıp sayfalarını koparan ve acaba büyüklerin de kendi sıkıntıları, üzüntüleri var mıdır diye en ufak bir tasa bile duymayan budala çığırtkanlardan ve baş belalarından başka bir şey değildir. Bunları sırf, neyle karşı karşıya olduğunu bilesin diye söylüyorum sana. Ayrıca bende çocuklara göre kitap yok, öteki

kitapları da sana satmam, işte böyle, umarım anlaşmışızdır!"

Bütün bunları pipoyu ağzından çekmeden söylemişti. Sonra yeniden kitabını açıp okumasına devam etti. Çocuk sessizce başını eğdi ve gitmek üzere döndü, ama bu söylevi böyle hiç karşılıksız bırakmayı kendine yediremiyordu sanki, o yüzden bir kere daha dönüp, "Hepsi öyle değildir ama," dedi usulca.

Adam başını ağır ağır kaldırarak baktı ve bir kere daha gözlüğünü çıkardı. "Hâlâ orada mısın sen? Söyler misin bana, senin gibi birinden kurtulmak için ne yapmak gerek? Hem demin söyleyecek olduğun o çok önemli şey neydi?"

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı çocuk, daha da hafif bir sesle. "Yalnızca - bütün çocuklar sizin söylediğiniz gibi değildir, demek isliyordum."

"Aha!" Adam yapmacık bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "O zaman büyük istisna da galiba sen oluyorsun, ha?" Tombul çocuk verecek yanıt bulamadı. Hafifçe omuz silkti yalnızca ve bir kere daha gitmek üzere döndü.

"Ve beş kuruşluk..." Çocuk arkasından huysuz sesi işitip döndü. "Beş kuruşluk nezaket yok sende, yoksa hiç değilse kendini tanıtırdın ilk önce."

"Adım Bastian," dedi çocuk, "Bastian Balthasar Bux."

"Oldukça tuhaf bir ad," diye homurdandı adam, "Üç tane B. Neyse senin suçun yok bunda, bu adı kendin vermedin ya kendine. Benim adım Kari Konrad Koreander."

"Üç K," dedi çocuk ciddi bir tavırla.

"Hımm," diye homurdandı adam, "doğru!"

Birkaç bulutçuk püfürdetti. "Neyse, nasıl olsa birbirimizi bir daha görmeyeceğimize göre adlarımızın ne olduğu da fark etmez. Yalnız bir şeyi daha bilmek isterdim, yani az önce niçin öylesine telaşla dükkânıma daldığını. Tıpkı bir şeyden kaçıyormuşsun izlenimi veriyordu insana. Doğru mu?"

Bastian başını eğdi. Birden yuvarlak yüzü eskisinden biraz daha soluk, gözleri de biraz daha büyük göründü.

"Galiba bir dükkânın kasası soydun," diye tahmin yürüttü Bay Koreander, "ya da yaşlı bir kadını yere serdin; ya da sizin gibiler bugünlerde ne yapıyorsa işte. Polis peşinde mi çocuğum?"

Bastian başını hayır anlamında salladı.

"Söylesene," dedi Bay Koreander, "kimden kaçıyordun?"

"Ötekilerden."

"Hangi ötekilerden?"

"Sırufımdaki çocuklardan."

"Neden?"

"Onlar ... onlar bana rahat vermiyorlar."

"Ne yapıyorlar peki?"

"Okulun önünde pusu kuruyorlar bana."

"Eee,sonra?"

"Sonra bir şeyler haykırıyorlar işte. İtip kakıp alay ediyorlar benimle."

"Sen de düpedüz boyun eğiyorsun buna!"

Bay Koreander bir süre kınayarak çocuğa baktı, sonra sordu: "Neden doğruca burunlarının üstüne bir tane indirmiyorsun?"

Bastian ona kocaman gözlerle baktı. "Hayır - bundan hoşlanmıyorum. Hem ayrıca - iyi dövüşemem ben." "Peki öyleyse güreşebilir misin?" diye merak etti Bay Koreander. "Koşma, yüzme, futbol, jimnastik? Bunlardan anlamaz mısın hiç?"

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

"Başka bir deyimle," dedi. Bay Koreander, "sen pısırığın birisin,

ha?"

Bastian omuz silkti.

"Ama ne de olsa ağzıa laf yapar yine de," dedi Bay Koreander. "Seni alaya aldıklarında niye karşılık vermiyorsun onlara?"

"Bir keresinde yaptım bunu..."

"Eee?"

"Beni çöp bidonuna kapatıp kapağını da bağladılar. Biri beni işitinceye kadar iki saat bağırdım."

"Hımm," diye homurdandı Bay Koreander, "sen de güvenemiyorsun artık kendine."

Bastian başını salladı.

"Yani," diye saptadı Bay Koreander, "üstüne üstlük tavşan yüreklinin birisin sen."

Bastian başını eğdi.

"Galiba sen gerçek bir çalışkansın, ha? Notları hep pekiyi, sınıfın birincisi, bütün öğretmenlerin sevgilisi, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Bastian, gözleri hâlâ yerdeydi, "geçen yıl sınıfta kaldım."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bay Koreander. "Demek her bakımdan başarısızın birisin!"

Bastian bir şey söylemedi. Dikilip duruyordu yalnızca. Kolları sarkmış, paltosundan sular damlıyordu.

"Seninle alay ederlerken ne diye bağırıyorlar peki?" diye merak etti Bay Koreander.

"Ah - akla gelebilecek her şey."

"Örneğin?"

"Wambo! Wambo! Otur, işte potşambo! Wambo oturdu, potşambo kırıldı. Çok ağırsın Wambo!"

"Çok esprili değil," diye fikir yürüttü Bay Koreander. "Daha başka?"

Bastian saymadan önce duraksadı.

"Hayalci, ay danası, traşçı, atmasyoncu..."
"Hayalci mi? O neden?"

"Ara sıra kendi kendimle konuşurum ben."

"Ne konuşursun örneğin?"

"Kendi kendime öyküler yaratırım; hiç olmayan adlar, sözcükler bulurum, öyle işte."

"Ve bunları kendi kendine anlatırsın. Neden?"

"Ne yapayım, böyle şeylerle ilgilenen başka kimse yok ki."

Bay Koreander bir süre düşünceli düşünceli sustu.

"Buna annenle baban ne diyor peki?"

Bastian hemen yanıt vermedi. Bir süre geçtikten sonra, mırıldandı:

"Babam bir şey demiyor. Hiçbir zaman bir şey demez o. Onun için fark etmiyor."

"Ya annen?"

"O - burada değil artık."

"Annenle baban boşandılar mı?"

"Hayır," dedi Bastian, "annem öldü."

O anda telefon çaldı. Bay Koreander epeyce zorlanarak koltuğundan kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyerek dükkânın arkasında bulunan küçük bir bölmeye girdi. Ahizeyi kaldırdı ve

Bastian Bay Koreander'in adını söylediğini belli belirsiz duydu. Sonra bölmenin kapısı kapandı, şimdi boğuk bir mırıltıdan başka bir şey duyulmaz olmuştu.

Bastian oracıkta dikiliyor, kendisine ne olduğunu, bütün bunları neden itiraf edip anlattığını pek bilmiyordu. Böyle sorguya çekilmekten nefret ederdi. Birden içine ateşler basarak okula çok geç kalacağı aklına geldi; evet, hiç kuşku yok, acele etmesi gerekiyordu, koşmalıydı - ama olduğu yerde dikilmiş duruyor, karar veremiyordu. Bir şey onu tutuyor, nedir bilmiyordu.

Boğuk ses hâlâ mırıldanıyordu bölmede. Uzun bir telefon konuşmasıydı bu.

Ansızın fark etti; deminden beri, daha önce Bay Koreander'in elinde tuttuğu, şimdi de koltuğun üzerinde duran kitaba bakmaktaydı.

Gözlerini ondan ayıramıyordu açıkçası. Sanki kitaptan, onu karşı konulmaz bir biçimde çeken bir kuvvet yayılmaktaydı.

Koltuğa yaklaştı, elini yavaş yavaş uzattı, kitaba dokundu - aynı anda da içinde bir şey "klik!" etti, bir kilit kapanmıştı sanki. Bu dokunuşla geri dönülmez bir şey başlamış da, artık kendi yolunu izleye-çekmiş gibi bir duygu uyandı içinde.

Kitabı kaldırıp her tarafından inceledi. Cildi bakır rengi ipektendi ve sağa sola çevirdikçe ışıldıyordu. Sayfalan şöyle bir karıştırınca yazıların iki ayrı renkte basılmış olduğunu gördü. Resimler bir şeye benzemiyordu, ama üstlerinde kocaman, şaşırtıcı güzellikte başlangıç harfleri vardı. Kapağı bir kere daha iyice inceleyince, birbirlerini kuyruklarından ısıran ve böylece bir oval oluşturan, biri açık, biri koyu renk iki yılan olduğunu keşfetti üstünde. Bu ovalin içinde de, ilginç kıvrımları olan harflerle yazılmış olarak kitabın adı duruyordu: İnsan tutkuları bilmecemsi şeylerdir ve bu, çocuklarda da yetişkinlerdekınden daha farklı değildir. Buna yakalananlar ne olduğunu açıklayamazlar; benzeri bir şeyi hiç yaşamamış olanlarsa kavrayamazlar. Bir dağ doruğuna ulaşmak uğruna hayatlarını tehlikeye atan insanlar vardır. Nedendir; hiç kimse, kendileri bile açıklayamaz. Kimisi, onun adını bile duymak istemeyen birinin gönlünü fethetmek için kendini

harap eder. Bir başkası, damak zevklerine -ya da şişeninkine-karşı duramadığı için kendini mahveder. Bazısı, şans oyunlarında kazanmak uğruna bütün varını yoğun verir ya da her şeyini asla gerçek olmayacak bir saplantıya feda eder. Kimisi, ancak olduğundan başka türlü olursa mutlu olabileceğine inanır ve hayatı boyunca dünyayı dolaşır. Bazısı da güç sahibi olmadan huzur bulamaz. Kısacası, ne kadar değişik insan varsa, o kadar da değişik tutku vardır.

II

Bastian Balthasar Bux için bu, kitaplardı.

Hiç karmakarışık saçlar ve alev alev yanan kulaklarla bütün bir öğleden sonra boyunca bir kitabın başında oturmamış, okuyup okuyup da çevresindeki dünyayı, acıktığını ya da üşüdüğünü fark etmeyecek kadar unutmamış biri… Hiç annesi ya da babası ya da onunla ilgilenen başka bir kişi, sabah erken kalkacağına göre şimdi uyumalısın, gibi iyi niyetli gerekçelerle ışığı söndürdüğü için, yorganın altında, bir el fenerinin ışığında gizlice okumamış biri -

Hiç harika bir öykünün sonuna gelip de birlikte onca serüven yaşadığı, sevip hayran olduğu, adlarına kaygılanıp umutlandığı kahramanlara veda etmek zorunda kaldığı ve onlarsız hayat kendisine boş ve anlamsız göründüğü için açıkça ya da gizlice acı gözyaşları dökmemiş biri..

Bütün bunları kendi deneyimiyle bilmeyen bin, Bastian'ın şu an yaptığını da kavrayamayacaktır herhalde.

Gözleri kitabın başlığına takılıp kalmıştı; bir sıcak basıyor, bir üşüyordu. Defalarca düşlemiş ve tutkusuna kapıldığından beri dilemiş olduğu şey, tam buydu işte: Hiç sonu gelmeyecek bir öykü! Kitapların kitabı! Bu kitap mutlaka onun olmalıydı, neye mal olursa olsun!

Neye mal olursa olsun. Söylemesi kolaydı! Yanında taşıdığı üç mark elli feniklik harçlığından daha fazlasını önerebilse bile, bu suratsız Bay Koreander tek bir kitap bile satmayacağını son derece açık bir biçimde belirtmişti. Armağan etmeyi ise asla düşünmezdi. Durumu umutsuzdu.

Yine de Bastian, kitabı almadan oradan ayrılamayacağını biliyordu. Artık belliydi ki, sırf bu kitap yüzünden gelmişti buraya; kitap, onu istediği için, öteden beri zaten ona ait olduğu için gizemli bir biçimde' çağırmıştı kendisini!

Bölmeden eskisi gibi yayılmakta olan mırıltıya kulak verdi.

Bir anda hiç farkında olmadan kitabı çarçabuk paltosunun altına sokmuştu ve iki koluyla kendine doğru bastırıyordu. Hiç gürültü yapmadan öteki kapıyı, bölmeninkini, korkulu gözlerle kollayarak geri geri dükkânın kapısına doğru gitti. Kolu özenle bastırdı. Pirinç çıngırakların gürültü çıkarmasına engel olmak istiyordu, o yüzden de camlı kapıyı ancak aradan sıyrılabileceği kadar açtı. Kapıyı dışardan, usul usul, hafifçe çekti.

Hemen ardından da koşmaya başladı.

Çantasının içindeki defter ve kitaplarla kalem kutuları, adımlarının temposunda hoplayıp tıngırdıyordu. Böğrü sancıdı, ama o koşmaya devam etti.

Yağmur yüzünden aşağıya akıyor, ensesinden içeri giriyordu. Soğuk ve ıslaklık paltosundan içine geçiyor, yine de Bastian hissetmiyordu. Ateş basmıştı ona, ama yalnız koşmaktan değil.

Bir şey çalmıştı. Bir hırsızdı o!

Yaptığı şey sıradan hırsızlıktan da kötüydü üstelik. Besbelli tekti bu kitap, bir eşi daha bulunamazdı. Bay Koreander'in en büyük varlığıydı mutlaka. Bir kemancının orijinal kemanını ya da bir kralın tacını çalmak, bir kasadan para çalmaktan daha başka bir şeydi.

Böylece koşarken, kitabı paltosunun altından kendine doğru bastırıyordu. Kendisine ne kadar pahalıya mal olacak olursa olsun, kaybetmek İstemiyordu onu. Bu dünyadaki her şeyi oydu.

Çünkü eve de gidemezdi artık.

Babasını, laboratuvar olarak düzenlenmiş büyük odada oturmuş çalışırken gözünün önüne getirmeye çalıştı. İnsan dişlerine ait düzinelerce alçı kalıp olurdu çevresinde, babası diş doktoruydu çünkü. Onun bu işi gerçekten severek yapıp yapmadığını hiç düşünmemişti Bastian. Bu ilk kez şimdi geliyordu aklına, ama artık hiç soramayacaktı ona.

Şimdi eve gitse, beyaz gömleğinin içinde ve belki de elinde bir

alçı damakla laboratuvardan çıkar, sorardı babası: "Döndün mü?" "Evet," derdi Bastian. "Okul yok mu bugün?" Babasının durgun, kederli yüzü gözünün önüne geldi, ona imkânı yok yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Ama gerçeği hiç söyleyemezdi. Hayır, yapabileceği tek şey, kaçmaktı; herhangi bir yere, çok uzaklara. Oğlunun bir hırsız olduğunu asla öğrenmemeliydi babası. Hem belki de Bastıan'ın yokluğunun farkına bile varmazdı. Bu düşüncede avutucu bir şey de vardı üstelik.

Koşmayı bırakmıştı Bastian. Şimdi ağır ağır yürüyordu ve caddenin sonunda okul binasını gördü. Hiç farkında olmadan her günkü okul yoluna girmişti. Orada burada insanlar yürüdüğü halde, cadde bomboşmuş gibi geliyordu ona. Ama çok geç kalan birine de okulun çevresindeki dünya ıssızlaşmış gibi görünür her zaman. Ve Bastian her adımda içindeki korkunun arttığını hissediyordu. Okuldan, her günkü bozgun yerinden, onu güzellikle yola getirmeye çalışan ya da öfkelerini üstüne boşaltan öğretmenlerden, kendisiyle eğlenen ve ne kadar beceriksiz, ne kadar savunmasız olduğunu yüzüne vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan öteki çocuklardan korkuyordu ister istemez. Okul öteden beri sonsuz uzunlukta bir hapis cezası gibi gelmişti ona; büyüyünceye kadar devam edecek olan ve onun sessizce boyun eğerek çekmek zorunda olduğu bir ceza. Ama şimdi çın çın öten, muşamba cilası ve ıslak palto kokan koridorlarda yürürken, binanın pusuda bekleyen sessizliği kulaklarını pamuk tamponlar gibi tıkarken, en sonunda da kendi sınıfının, çevresindeki duvarlarla aynı renge, çürümüş ıspanak rengine boyanmış kapısının önünde dururken anlıyordu ki, bundan böyle burada da işi yoktu. Ancak kaçmak zorundaydı. Öyleyse hemen gidebilirdi de.

Ama nereye?

Kitaplarda, kendi şanslarını yaratmak için bir gemiye tayfa yazılıp uzak ülkelere giden çocukların öykülerini okumuştu. Bazıları korsan ya da kahraman bile oluyordu, kimileri de uzun yıllar sonra kim olduğunu kimsenin kestiremediği zengin adamlar olarak dönüyorlardı yurtlarına.

Ama böyle bir şeyi kendisinin yapabileceğini sanmıyordu Bastian. Zaten kendisini tayla olarak alacaklarını da düşünemiyordu. Ayrıca böylesine cesur girişimlere elverişli

gemilerin bulunduğu bir liman kentine nasıl gidileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Öyleyse nereye?

Ve en uygun yer, aklına birden geldi; onu aramayacakları -hiç değilse şimdilik- ve bulamayacakları tek yer.

Çatı arası büyük ve karanlıktı. Toz ve güve pisliği kokuyordu. Dev çatının bakır kaplamasındaki hafif yağmur tıp tıplarından başka ses duyulmuyordu. Eskilikten simsiyah olmuş muazzam direkler, taban döşemesinden eşit aralıklarla çıkıp daha yukarda çatı makaslarının başka direkleriyle birleşiyor ve karanlığın içinde bir yerlerde kayboluyordu. Oradan buradan hamak büyüklüğünde örümcek ağları sarkıyor, hava akımında bir aşağı bir yukarı hafifçe, hayal gibi sallanıyordu. Bir çatı penceresinin bulunduğu yüksekçe bir yerden sütümsü bir ışık giriyordu içeriye.

Zamanın durmuş gibi göründüğü bu yerdeki tek canlı, döşemede zıplayıp hoplayan ve tozun içinde minicik ayak izleri bırakan küçük bir fareydi. Kuyruğunun süründüğü yerlerde, ayak izlerinin arasında ince bir çizgi uzayıp gidiyordu. Fare birden doğrulup kulak kabarttı. Sonra da -pırr!- döşeme tahtalarının arasındaki bir delikte kayboldu.

Bir anahtarın büyük bir kilitteki gürültüsü duyuldu. Çatı arasının kapısı yavaş yavaş ve gıcırdayarak açıldı, bir an için odanın içine uzun bir ışık şeridi düştü. Bastian içeri süzüldü, sonra kapı yine gıcırdayarak kapanıp örtüldü. Bastian büyük bir anahtarı içerden kilide sokup çevirdi. Hatta arkasından bir de sürgüyü sürdü ve rahat bir Oh! çekti. Artık gerçekten bulunmaz olmuştu. Burada kimse aramazdı onu. Buraya binde bir biri gelirdi –bunu hemen hemen kesinlikle biliyordu-, hem bir rastlantı olsa da, terslik bu ya, bugün ya da yarın birinin burada bir işi çıksa bile, gelen kişi kapıyı kilitli bulacaktı. Anahtar da yerinde değildi artık. Kapıyı kıracak olsalar bile, eşyaların arasına saklanmaya yetecek kadar zaman gene de kalırdı Bastian’a.

Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışıyordu. Burayı bilirdi. Altı ay kadar önce okulun baş hademesi, çatı arasına getirilmesi gereken eski fişler ve kâğıtlarla dolu kocaman bir çamaşır sepetinin taşınmasında kendisine yardım etmesini istemişti ondan. Çatı

arasının anahtarının nerede saklandığım da o zaman görmüştü: En üst merdiven sahanlığının yanında asılı duran bir duvar dolapçığında. O zamandan bu yana hiç düşünmemişti bunu. Ama şimdi birden hatırlayıvermişti.

Bastian üşümeye başladı, çünkü paltosu sırılsıklam, yukarısı da soğuktu. Öncelikle bir parçacık rahat edeceği bir yer araması gerekiyordu. Sonuçta uzun zaman burada kalması gerekebilirdi de. Ne kadar zaman - bunu şimdilik tasa etmiyordu kendisine, pek yakında acıkıp susayacak olduğunu da.

Biraz çevreyi dolaştı.

Her tür eşya vardı ortalıkta. Dosyalar ve çoktan gereksiz olmuş kâğıtlarla dolu raflar, üst üste istif edilmiş, yazma yerleri mürekkep lekeli sıralar, üstünde bir düzine eskimiş harita asılı bir ayaklık, siyahları soyulmuş bir sürü karatahta, paslı demir sobalar, kullanılmaz olmuş jimnastik aletleri, örneğin deri kaplaması içindeki kıtık ortaya çıkacak derecede parçalanmış bir atlama beygiri, patlak toplar, bir yığın eski ve lekeli jimnastik minderi gibi; ötede güveler tarafından yenmiş bir çift doldurulmuş hayvan, onun altında kocaman bir baykuş, bir kaya kanalıyla bir tilki, her tür çatlak kimya imbiği ve cam kap, bir elektrikleme makinesi, bir tür elbise askısına asılı bir insan iskeleti ve eski defterler kitaplarla dolu bir sürü sandık ve kutu. Sonunda Bastian eski jimnastik minderleri yığınını kendine oturma yeri olarak ayırmaya karar verdi. İnsan bunların üzerine uzanınca neredeyse bir divanın üstünde gibi hissederdi kendini. Minderleri en aydınlık yer olan pencerenin altına çekti. Az ötede, kat kat yığılmış, kuşkusuz tozlu ve yırtık, ama pekâlâ kullanılabilir durumda birkaç gri asker battaniyesi vardı. Onları kendine doğru çekti. Islak paltoyu çıkarıp elbise askısındaki iskeletin yanına astı. Kemik adam biraz sağa sola sallandı, ama Bastian hiç korkmadı ondan. Belki de benzer şeylere evden alışık olduğu için. Sırılsıklam olmuş çizmelerini de çıkardı. Çoraplı olarak bağdaş kurup jimnastik minderlerinin üstüne çöktü ve gri battaniyeleri bir Kızılderili gibi omuzlarına çekti. Yanında çantası duruyordu - ve bir de bakır renkli kitap.

Tam şu sıralarda ötekilerin aşağıdaki sınıfta Almanca dersi yaptığı aklına geldi. Herhalde öldüresiye can sıkıcı bir konuda kompozisyon yazıyorlardı.

Bastian kitaba baktı.

"Bilmek isterdim," dedi kendi kendine, "kapalı olduğu sürece bir kitabın içinde ne olur aslında? Doğal olarak yalnızca kâğıdın üstüne basılmış harfler var içinde, ama buna karşın - bir şey oluyordur mutlaka, çünkü ben kitabı açınca birden ortaya koskoca bir öykü çıkı-veriyor. Önceden tanımadığım kişiler oluyor, her tür serüven, olaylar, kavgalar oluyor - kimi zaman da deniz fırtınaları çıkıyor ya da yabancı ülkelere, yabancı kentlere gidiliyor. Yine de bunların hepsi bir biçimde kitabın içinde. Okunmalı ki yaşansın, bu belli. Ama bunlar kitabın içinde önceden oluyor. Bilmek isterdim, nasıl oluyor bu?"

Ve birden, sanki bir tören havası geldi üzerine.

Doğrulup düzgünce oturdu, kitabı kavradı, ilk sayfayı açtı Ve bitmeyecek okumaya başladı.

III

Çağrı Ormanı'ndaki tüm hayvanlar kovuklarına, yuvalarına ve sığınaklarına sinmişlerdi.

Gece yarısıydı; bora, asırlık dev ağaçların tepelerinde uğulduyor, kule kalınlığındaki ağaç gövdeleri gıcırdayıp sızıldıyordu.

Birden, zikzak çizgiler çizen zayıf bir ışık hızla ağaçların arasına daldı, ötede beride titreşerek durdu, fırlayıp uçtu, bir dala kondu ve hemen arkasından yeniden hızla yola koyuldu. Neredeyse bir çocuk topu büyüklüğünde ışıklı bir küreydi bu; uzun sıçrayışlarla zıplaya zıplaya gidiyor, arada bir yere dokunuyor, yeniden havalanıyordu. Ama top değildi bu.

Bir aldatıcı ışıktı. Ve yolunu kaybetmişti. Yanı bu, kendisi aklanmış bir aldatıcı ışıktı ve bu durumla Fantazya'da oldukça seyrek karşılaşılır. Olağan olarak, doğrudan başkalarını aldatıp yollarını şaşırtan aldatıcı ışıklar vardır.

Yuvarlak ışığın içinde, var gücüyle sıçrayıp koşan, küçük, son derece hareketli bir varlık vardı. Ne erkek ne kadındı bu, çünkü aldatıcı ışıklarda bu gibi farklar olmaz. Sağ elinde, ardı sıra dalgalanarak uçan, ufacık, beyaz bir bayrak taşıyordu. Öyleyse, bir ulak ya da aracı olması söz konusuydu.

Karanlıktaki uzun sıçrayışlarında bir ağaç gövdesine çarpma tehlikesi yoktu, çünkü aldatıcı ışıklar inanılmayacak kadar kıvrak ve çeviktirler ve sıçramanın tam ortasında yön değiştirmeyi başarabilirler, izlediği zikzak yol bundan ileri geliyordu; gene de, bütününde ve toptan ele alınınca, hep belirli bir doğrultuda ilerliyordu.

Ta ki bir kaya çıkıntısına rast gelip de korkuyla irkildiği ana kadar. Küçük bir köpek gibi sesler çıkararak bir ağaç kovuğuna oturdu, önce bir süre düşündü, sonra cesaretlenip kayanın ucundan çekine çekine baktı. Önünde bir orman açıklığı vardı ve orada bir

kamp ateşinin ışığında çok değişik biçim ve boylarda üç varlık oturmuştu. "Üstündeki her şey gri taştanmış gibi görünen bir dev kamının üstüne serilmiş yatıyordu, neredeyse on ayak boyundaydı. Gövdesinin üst yarısını dirseklerine dayamış, ateşi seyrediyordu. Muazzam omuzlarının üstünde tuhaf bir biçimde küçük kalan, yer yer ufalanmış taş yüzünde fırlak dişleri bir dizi çelik tırtıl gibi duruyordu. Aldatıcı ışık onun kaya yiyiciler türünden olduğunu anladı. Aşka Çağrı Ormanı'ndan düşünülemeyecek kadar uzaktaki bir dağda yaşayan yaratıklardı bunlar -ama yalnız bu dağda yaşamazlardı, aynı zamanda bu dağdan yaşarlardı, çünkü azar azar yiyorlardı dağı. Kayalarla beslenirdi bunlar. Neyse ki çok tokgözlüydüler de, kendileri için son derece değerli olan besinin tek bir lokmasıyla haftalar, aylar boyu idare ederlerdi. Zaten çok kaya yiyici de yoktu, ayrıca dağ da çok büyüktü. Ama bu yaratıklar orada çok uzun zamandır yaşadıklarından -Fantazya'daki başka çoğu yaratıktan çok daha eskiydiler- dağ zamanla oldukça tuhaf bir görünüm almıştı gene de. Delik deşik dev bir İsviçre emental peynirine benziyordu. Adı da herhalde bu yüzden Koridorlar Dağı'ydı.

Ama kaya yiyiciler taştan yalnız beslenmekle kalmaz, gereksindikleri her şeyi de ondan yaparlardı: Mobilyaları, şapkaları, ayakkabıları, aletleri, hatta guguklu saatleri bile. Bu o kadar olağandı ki, buradaki kaya yiyicinin, tümüyle sözü geçen malzemeden yapılmış ve dev değirmen taşlarına benzeyen iki de tekerleği olan bir tür bisikleti vardı arkasında duran. Bütününde daha çok bir buhar kazanına benziyordu bisiklet.

Ateşin sağında oturan ikinci varlık küçük bir gece kâbusuydu."'Aldatıcı ışığın olsa olsa iki katı kadardı ve kapkara, tüylü, oturan bir tırtıla benziyordu. Konuşurken ufacık, pembe ellerini heyecanlı heyecanlı oynatıyor, siyah, dağınık saçlarının altındaki büyük olasılıkla surat olan yerde, yusyuvarlak, kocaman iki tane göz, iki ay gibi çakmak çakmak yanıyordu.

Gece kâbusları çeşitli biçim ve boylarda, Fantazya'nın her yerinde bulunurdu, o yüzden de buradakinin uzaktan mı, yoksa yakından mı geldiği ilk bakışta kestirilemiyordu. Ancak onun da yolda olduğu görülüyordu, çünkü arkasındaki bir dalda, gece kâbuslarının yaygın binek hayvanı, büyük bir yarasa, kapalı bir

şemsiye gibi durulmuş kanatlarıyla baş aşağı asılıyordu.

Ateşin sol tarafındaki üçüncü varlığı ancak bir süre sonra ayırt etti aldatıcı ışık, çünkü o kadar ufaktı ki, bu uzaklıktan kolay kolay seçilemezdi. Minikler türündendi bu; rengârenk bir elbisecik giymiş ve başında kırmızı bir şapka olan, son derece ince yapılı bir adamcıktı.

Minikler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmezdi aldatıcı ışık. Yalnızca bir keresinde bu halkın, ağaç dallarının üzerinde, evcikleri birbirine merdivenciklerle, ip merdivenler ve kayma yollarıyla bağlanmış tam tekmil kentler kurduklarının söylendiğini duymuştu. Ama bu halk, sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nun bambaşka bir bölgesinde, buraya kaya yiyicilerden de uzak, çok daha uzak bir yerde otururdu. Daha da şaşırtıcı olanı, burada bulunan miniğin yanındaki binek hayvanının, terslik bu ya, bir sümüklüböcek olmasıydı. Miniğin arkasında oturuyordu sümüklüböcek. Pembe evciğinin üzerinde küçük bir gümüş eyer ışıldıyordu, duyargalarına bağlanmış dizgin ve başlık takımı da gümüş teller gibi parlıyordu.

Aldatıcı ışık birbirinden bunca farklı bu üç yaratığın bir arada uyumla oturuyor olmalarına şaştı, çünkü olağan olarak Fantazya'daki bütün türler hiç de böyle barış ve uyum içinde bir arada yaşamıyordu. Çoğunlukla kavga ve savaşlar olurdu, belli biçimlerde süren yüzlerce yıllık düşmanlıklar vardı; hem ayrıca, yalnız dürüst
ve iyi varlıklar değil, zorba, kötü niyetli ve kıyıcı olanları da vardı. Aldatıcı ışığın kendisi bile, iş güvenilirlik ve inanılırlığa geldiğinde, oldukça ayıplanabilecek bir ailedendi doğrusu.

Ateşin ışığındaki sahneyi epey bir süre seyrettikten sonra her üç varlığın da, ya yanında beyaz bir bayrakçığı olduğunu ya da göğsünde enlemesine beyaz bir kuşak taşıdığını fark etti aldatıcı ışık. Demek ki onlar da ulak ya da aracıydılar, bu da birbirlerine böyle barışçı davranmalarım açıklardı elbette.

Hatta onlar da aldatıcı ışıkla aynı sebepten yolda olmasınlardı sakın?

Ağaç tepelerini deşeleyen uğultulu rüzgâr yüzünden

konuştukları uzaktan anlaşılmıyordu. Ama ulak olarak birbirlerine karşılıklı saygı gösterdiklerine göre, herhalde aldatıcı ışığı da böyle kabul eder, ona bir şey yapmazlardı. Hem eninde sonunda birilerine yolu sormak zorundaydı. Ormanın ortasında ve gecenin bir yansında daha iyi bir fırsat zor çıkardı besbelli. Böylece aldatıcı ışık cesaretini toplayıp saklandığı yerden çıktı, beyaz bayrakçığı salladı ve tir tir titreyerek durup kaldı havada.

Onu ilk olarak, yüzü kendisinden yana dönük olan kaya yiyici fark etti.

"Bu gece esaslı trafik var burada," dedi gıcırdayan bir sesle, "işte, biri daha geliyor."

"Huhu, bir aldancı ışık!" diye fısıldadı gece kâbusu ve ay gözleri ışıldadı. "Sevindim, sevindim!"

Minik ayağa kalktı, yeni gelene doğru birkaç adımcık yürüyüp fıkırdadı: "Doğru görüyorsam siz de ulak olarak bulunuyorsunuz burada?"

"Evet," dedi aldatıcı ışık.

Minik, kırmızı silindir şapkasını çıkardı, hafifçe eğilerek cıvıldadı: "Ah, yaklaşsanıza öyleyse, buyrun. Biz de ulağız. Halkamıza katılın."

Şapkacıkla buyur ederek ateşin yanındaki boş yeri gösteriyordu.

"Çok teşekkürler," dedi aldatıcı ışık ve çekinerek yaklaştı, "böyle iyiyim. Kendimi tanıtabilir miyim? Adım Blubb."

"Çok sevindim," diye yanıtladı minik, "benimki de Ückück."

Gece kâbusu oturduğu yerden eğildi: "Benim adım Wuschwusul."

Kaya yiyici, "Memnun oldum!" diye gıcırdadı. Ben Pjörnrachzarck."

Üçü birden gözlerini dikmiş, sıkılmaya başlayan aldatıcı ışığa bakıyorlardı. Aldatıcı ışıklar açıktan açığa incelenmekten son derece sıkıldılar.

Minik, "Oturmak istemez misiniz, sevgili Blubb?" diye sordu.

"Aslında," diye yanıtladı aldatıcı ışık, "çok acelem var. Size yalnızca, buradan Fildişi Kule'ye nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz diye soracaktım."

"Huhu!" dedi gece kâbusu. "Çocuk İmparatoriçe'ye gidiyorsun!"

"Çok doğru!" dedi aldatıcı ışık. "Ona iletecek önemli bir mesajım var."

Kaya yiyici, "Nasıl bir mesajmış bu?" diye takırdadı.

"Evet ama -," aldatıcı ışık ağırlığını bir bacağından ötekine aktardı, "Bu gizli bir mesaj."

Gece kâbusu Wuschwusul, "Üçümüzün de hedefi seninkinin aynı -huhu!" diye karşılık verdi. "Arkadaş arkadaşayız."

"Hatta mesajlarımız da aynıdır belki," dedi minik Ückück.

Pjörnrachzarck cızırdadı: "Otur da konuş!"

Aldatıcı ışık boş duran yere çöktü.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Benim yurdum," diye başladı, "burdan oldukça uzaktadır - bilmem içinizde bilen var mı. Adı Batak Bataklık."

"Huuu!" diye inledi gece kâbusu hayran hayran. "Harika bir yerdir!"

Aldatıcı ışık hatifçe gülümsedi.

"Ya, değil mi?"

"Hepsi bu mu?" diye gıcırdadı Pjömrachzarck. "Neden yoldasın Blubb?"

"Bizim Batak Bataklık'ta," diye sürdürdü aldatıcı ışık tuluk tutuk, "bir şey oldu -anlaşılmaz bir şey- yani daha sürüyor aslında -anlatması zor- şöyle başladı -ülkemizin güneyinde bir göl vardır, yanı -daha doğrusu vardı - adı da Buğulu Pus'tu. Bununla başladı

işte, bir gün baktık Buğulu Pus Gölü yerinde yok - düpedüz kaybolmuştu, anlıyor musunuz?"

"Kurudu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Ückück.

Aldatıcı ışık, "Hayır," karşılığını verdi, "o zaman tam orada.kurumuş bir göl olurdu şimdi. Ama durum bu değil. Gölün olduğu yerde hiçbir şey yok artık - düpedüz hiçbir şey, anlıyor musunuz?"

"Delik lalan?" diye hırıldadı kaya yiyici.

"Hayır, delik de yok." Aldatıcı ışık gözle görülecek kadar çaresiz durumdaydı. "Bir delik de bir şeydir. Ama orada hiçbir şey yok."

Öteki üç ulak bakıştılar.

"Nasıl görünüyor peki - huhu - bu hiçbir şey?" diye sordu gece kâbusu.

"Anlatması o kadar zor olan da bu işte," diye vurguladı aldatıcı ışık mutsuz mutsuz. "Hiçbir şey görünmüyor aslında. Bu -bu şey gibi- ah, buna göre bir sözcük yok!"

"Oraya bakınca," diye atıldı minik, "sanki körmüşsün gibi oluyor, değil mi?"

Aldatıcı ışık ağzı açık bakakaldı ona.

"Ama bu lam tanımlaması!" diye bağırdı. "Ama nereden - yani nasıl, demek istiyorum - yoksa sizler de mi bilmiyorsunuz bunu?"

Kaya yiyici araya girerek, "Bir dakika!" diye gıcırdadı. "Bir tek yerde mi kaldı bu, söyle!"

"Başlangıçta, evet," diye açıkladı aldatıcı ışık. "Yani yeri sonra sonra daha büyüdü. Çevre gitgide eksilir gibi oluyordu. Halkıyla birlikle Buğulu Pus Gölü'nde yaşayan Kara Kurbağa Umpf da yok oluverdi o zaman. Geride kalanlar kaçmaya başladı. Ama bu şey yavaş yavaş Batak Bataklık'ın başka yerlerinde de başladı. Başlangıçta çok küçücük oluyordu, bataklık tavuğu yumurtası kadar bir hiçlik. Ama bu yerler genişliyordu. Eğer biri yanlışlıkla ayağını

basarsa ayak da gidiyordu - ya da el - ya da içine giren neyse. Acı vermiyor aslında - yalnızca, rastlayanın bir parçası hemen eksiliveriyor işte. Hatta bazıları hiçliğe çok yaklaşınca kendi istekleriyle içine atladılar. Yeri büyüdükçe güçlenen, karşı konmaz bir çekim kuvveti oluyor. Bu korkunç şey ne olabilir, neden ileri geliyor ve de buna karşı ne yapılabilir, bizden kimse açıklayamıyor. Kendiliğinden kaybolmayıp, tersine gitgide yayıldığı için de, öğüt ve yardımını rica etmek üzere Çocuk İmparatoriçe'ye bir ulak gönderilmesine karar verildi en sonunda. O ulak da benim."

Öteki üçü susarak önlerine bakıyorlardı.

Bir süre sonra gece kâbusunun çığlık çığlığa haykıran sesi duyuldu:

"Huhu! Benim geldiğim yerde de tıpatıp aynı şey oluyor. Ben de aynı amaçla çıktım yola - huhu!"

Minik, yüzünü aldatıcı ışığa çevirdi. "Her birimiz," diye vızıldadı, "bir başka Fantazya ülkesinden geliyoruz.

Burada tümüyle rastlantı sonucu buluştuk. Ama herkes Çocuk İmparatoriçe'ye aynı mesajı götürüyor."

"Sözün kısası...," diye inledi kaya yiyici, "tüm Fantazya tehlikede."

Aldatıcı ışık ölesiye ürkmüş bir durumda birinden ötekine bakıyordu.

"Ama o zaman," diye bağırdı sıçrayarak, "o zaman tek bir anı bile boşa geçirmemeliyiz!"

"Biz de tam yola koyulmak üzereydik zaten," diye açıkladı minik. "Burada Aşka Çağrı Ormanı'ndaki yoğun karanlık yüzünden mola vermiştik yalnızca. Ama şimdi Blubb, siz yanımızda olunca bize ışık da verebilirsiniz."

"Olanaksız!" diye bağırdı aldatıcı ışık. "Sümüklüböcekle giden birini bekleyemem ben, üzgünüm!"

"Ama bir koşu sümüklüböceğidir o!" dedi minik, biraz kırgın.

"Hem ayrıca - huhu!" diye fısıldadı gece kâbusu, "Sonra biz de doğru yönü söylemeyiz sana!"

Kaya yiyici, "Sız kiminle konuşuyorsunuz yahu!" diye guruldadı.

Gerçekten de aldatıcı ışık öteki ulakların son sözlerini dinlememişti bile, çoktan beridir ormanın içinde uzun sıçrayışlarla hoplayıp gidiyordu.

"Neyse," dedi Ückück, minik adamcık ve kırmızı silindir şapkasını ensesine indirdi, "belki de yol aydınlatıcı olarak aldatıcı bir ışık pek de doğru olmaz zaten."

Bu arada koşu sümüklüböceğinin eyerine atladı.

Gece kâbusu, "Aslında," diye açıkladı ve hafif bir Huhu'yla yarasasını yanına çağırdı, "her birimiz kendi başımıza yolculuk edersek benim de daha çok hoşuma gider. Sonunda uçar gidersin de!"

Ve pırrrr! uzaklaştı.

Kaya yiyici, doğrudan el yüzeyiyle üst üste birkaç kere üstüne vurarak kamp ateşini söndürdü.

"Benim de daha hoşuma gider," diye gıcırdadığı duyuldu karanlıkta, "o zaman minik bir şeyi ezdim mi diye dikkat etmem gerekmez."

Sonra muazzam taş bisikletinin üstünde gıcırtılar ve takırtılarla doğruca ağaçlığa girdiği duyuldu. Arada bir güm diye dev bir ağaca çarpıyor, kütürdeyip hırıldadığı duyuluyordu. Patırtı, karanlığın içinde yavaş yavaş uzaklaştı.

Ückück, minik adam, geride tek başına kalmıştı. İpince gümüş tellerden yapılmış dizginleri kavrayıp, "Pekâlâ," dedi, "göreceğiz bakalım, en önce kim gidiyor. Deh, emektar, deh!"

Ve dilini şapırdattı.

Daha sonra Aşka Çağrı Ormanı'nda ağaç tepelerinde uğuldayan

rüzgârın sesinden başka ses duyulmaz oldu.

Yakındaki saat kulesi dokuzu vurdu.

Bastian'ın düşünceleri istemeye istemeye gerçeğe döndü.

Bitmeyecek Öykü'nün gerçekle bir ilgisi olmamasından hoşnuttu. Tümüyle sıradan bir kişinin, tümüyle sıradan hayatındaki, tümüyle sıradan olayları keyifsiz ve karamsar bir biçemle anlatan kitapları hiç sevmezdi. Gerçeklerden bıkmıştı zaten, bir de ne diye okuyacaktı onları? Ayrıca, kendisini bir yere çekmek istediklerini hissetmekten nefret ederdi. O tür kitaplarda da, az ya da çok belirgin, hep bir yere çekilirdi insan.

IV

Bastian'ın düşkünlüğü, heyecanlı ya da eğlenceli ya da insanın okurken düşler kurabileceği, içlerinde hayal ürünü varlıkların masalsı serüvenler yaşadığı ve insanın orada olabilecek her şeyi kafasında şekillendirebileceği kitaplaraydı.

Çünkü bunu yapabiliyordu o - belki de bu, gerçekten yapabildiği tek şeydi: Bir şeyi, neredeyse görüp duyacak kadar belirgin, gözünde canlandırmak. Kentli öykülerini kendi kendine anlatırken kimi zaman çevresindeki her şeyi unutur ve ancak en sonunda bir düşten uyanır gibi gelirdi kendine. Bu kitap da tam kendi öyküleri türündendi! Okurken yalnız kalın ağaç gövdelerinin gıcırtısını ve rüzgârın ağaç tepelerindeki uğultusunu duymakla kalmıyor, aynı zamanda dört ulağın gülünç, değişik biçimlerdeki seslerini de işitiyordu; evet, hatta yosunların ve orman toprağının kokusunu aldığını bile hayal ediyordu.

Az sonra aşağıdaki sınıfta, asıl olarak çiçek yapılarını ve çiçektozu keseciklerini saymaktan ibaret olan doğa bilgisi dersi başlıyordu. Bastian yukardaki sığınağında oturup okuyabildiğine seviniyordu. Bu tam ona göre bir kitaptı, öyle buluyordu, tam ona göre!

Bir hafta sonra Wuschwusul, küçük gece kâbusu, hedefe birinci olarak ulaştı. Ya da daha doğrusu havadan gittiği için birinci olduğuna inanmıştı.

Yarasasının artık Labirent'in üzerinde süzüldüğünü fark ettiği sırada güneşin batma saatiydi, akşam göğünün bulutlan erimiş altından gibi duruyordu. Labirent, ufuktan ufuğa uzanan ve şaşırtıcı kokular, düşsel renklerle dolu, kocaman tek bir ağaç bahçesinden başka bir şey olmayan geniş bir düzlüğün adıydı. Ağaçlıkların, çitlerin, çayırların ve en ender, en eşsiz çiçeklerden oluşan tarhların arasında geniş yollarla dar patikalar öyle ustaca, öyle çok dallı bir düzenle gidiyordu ki, bütün bahçe hayal edilemeyecek karmaşıklıkta bir labirent oluşturuyordu. Kuşkusuz bu labirent

yalnızca oyun ve eğlence için yapılmıştı, yoksa birini ciddi olarak tehlikeye atmak için değil, hele saldırganları püskürtmek için hiç değil. Buna yaramazdı burası, hem böyle bir korunmayı Çocuk İmparatoriçe de hiç gerekli görmezdi. Koskoca sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nda korumak zorunda kalacağı tek kişi yoktu. Bunun az sonra öğreneceğimiz bir nedeni vardı.

Küçük gece kâbusu çiçek labirentinin üzerinde yarasasıyla hiç gürültü çıkarmadan süzülürken, çeşit çeşit az bulunur hayvanlar da görüyordu. Leylaklarla sarı salkımlar arasındaki küçük bir açıklıkta, bir grup yavru tek boynuz akşam güneşinde oynuyordu, hatta bir an dev bir mavi çançiçeğinin altındaki yuvasında ünlü Zümrüdüanka kuşunu görür gibi oldu, ama pek emin değildi, dönüp bakmayı da zaman yitirmemek için istemedi. Çünkü artık karşısında, Labirent'in tam ortasında peri beyazlan içinde ışıldayan Fildişi Kule görünmüştü: Fantazya'nın yüreği ve Çocuk İmparatoriçe'nin konutu.

"Kule" sözcüğü bu yeri hiç görmemiş birinde kilise ya da burç kulesi gibi yanlış bir kanı uyandırabilir belki. Fildişi Kule, koca bir kent büyüklüğündeydi. Uzaktan salyangoz kabuğu gibi kendi içine kıvrılmış ve en yüksek noktası bulutların içinde duran, yüksek, sivri bir dağ konisi gibi görünüyordu. Bu dev şeker parçasının, iç içe ve üst üste geçmiş sayısız kuleler, kulecikler, kubbeler, çatılar, cumbalar, teraslar, kapı kemerleri, merdivenler ve parmaklıklardan oluştuğu ancak yakınına gelince anlaşılırdı. Tüm bunlar bembeyaz Fantazya fil dişindendi ve her ayrıntı öylesine emek verilerek oyulmuştu ki, en incesinden dantela işçiliği olarak değerlendirilebilirdi.

Bütün bu binalarda Çocuk İmparatoriçe'nin çevresindeki saray halkı, mabeyinciler ve hizmetkârlar, bilge kadınlar ve müneccimler, sihirbazlar ve soytarılar, ulaklar, aşçılar ve akrobatlar, ip cambazları ve masalcılar, çığırtkanlar, bahçıvanlar, nöbetçiler, terziler, ayakkabıcılar ve simyacılar yaşıyordu. En yukarda da, dev kulenin en tepesinde, beyaz bir manolya goncası görünümündeki küçük bir köşkte Çocuk İmparatoriçe otururdu. Bazı geceler, yıldızlı gökyüzünde dolunay ayrı bir görkemle dururken fildişi yapraklar açılır, tam ortasında Çocuk İmparatoriçe'nin oturduğu enfes bir çiçek olarak serpilirlerdi.

Küçük gece kâbusu binek hayvanları için ahırların bulunduğu alt

teraslardan birine indi yarasasıyla. Mutlaka biri gelişini haber vermiş olmalıydı, çünkü kendisini beklemekte olan, eyerden inmesine yardım eden, önünde eğilip sonra da hiç konuşmadan simgesel hoş geldiniz içkisini sunan beş tane imparatorluk Hayvan Bakıcısı taralından karşılandı. Wuschwusul kupadan ancak formaliteyi yerine getirecek kadar, yalnızca bir iki yudum aldı, sonra geri verdi. Aynı şekilde bakıcılar da birer yudum içti, sonra bir kez daha eğildiler ve yarasayı alıp ahıra götürdüler. Tüm bunlar sessizlik içinde gerçekleşmişti.

Yarasa kendisi için öngörülmüş yere vardığında ne yiyeceğe ne içeceğe el sürdü, aksine hemen anında kıvrılıp kendini baş aşağı çengeline astı ve derin bir yorgunluk uykusuna daldı. Küçük gece kâbusunun ondan istediği biraz aşırı kaçmıştı. Bakıcılar onu kendi haline bırakıp parmak uçlarına basarak uzaklaştılar.

Bu ahırda ayrıca daha birçok binek hayvanı vardı: Bir pembe, bir de mavi fil, gövdesinin ön yarısı bir kartal, arka yarısı da aslanı andıran dev bir Griffon, bir zamanlar adı Fantazya'nın dışında da ünlenmiş, ama şimdi
unutulmuş beyaz kanatlı bir at, bir uçan köpek, bir iki başka yarasa daha, hatta ve hatta, özellikle ufak biniciler için yusufçuklarla kelebekler. Başka ahır binalarında da uçmayan, buna karşılık koşan, sürünen, sıçrayan ya da yüzen daha başka binek hayvanları bulunurdu. Bunların her birinin bakım ve korunması için özel bakıcılar vardı.

Olağan olarak burada esaslı bir ses curcunası duyulması gerekirdi: Kükremeler, ayaklanmalar, şakımalar, vızıldamalar, vak vak bağırmalar ve cırıldamalar. Oysa tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Küçük gece kâbusu hâlâ bakıcıların bıraktığı yerde duruyordu. Neden olduğunu pek bilmeden, birden kendini yılmış ve mutsuz hissetti. Uzun, upuzun yolculuktan dolayı çok bitkindi o da. Buraya birinci olarak gelmiş olmak olgusu bile neşelendirmiyordu onu.

Birden, "Hey!" diye vızıldayan bir sesçik duydu. "Wuschwusul arkadaş değil mi? Sonunda sizin de burada olmanız ne güzel!"

Gece kâbusu çevresine bakındı ve şaşkınlıktan ay gözleri çakmak

çakmak oldu, çünkü minik Ückück, fildişinden bir çiçek saksısına tembel tembel yaslanmış, bir korkuluğun üzerinde duruyor ve kırmızı silindir şapkasını sallıyordu.

Gece kâbusu, "Huhu!" dedi şaşkın şaşkın ve bir süre sonra bir daha: "Huhu!" Aklına daha akıllıca bir şey gelmiyordu açıkçası.

Minik, "Öteki ikisi şu ana kadar gelmedi henüz," diye açıkladı, "Ben dünden beri buradayım."

"Nasıl - huhu! - Nasıl olur bu!" diye sordu gece kâbusu.

"Hadii," dedi minik ve biraz yukardan bir tavırla gülümsedi, "söylemiştim ya size, bir koşu sümüklüböceğim var benim."

Gece kâbusu küçük, pembe eliyle kafasının üstündeki saç yumağını kaşıdı, "Hemen Çocuk İmparatoriçe'ye gitmeliyim," dedi ağlamaklı. Minik ona düşünceli düşünceli baktı. "Hımm," dedi. "Neyse ki ben dünden sıraya girdim."

"Sıraya girmek mi?" diye sordu gece kâbusu. "Yanına hemen gidilemiyor mu yani?"

"Korkarım hayır," diye vızıldadı minik. "Epey beklemek gerekiyor. Buraya -nasıl söyleyeyim- çok müthiş bir ulak akını var.

"Huhu!" diye inledi gece kâbusu. "Niçin?"

"En iyisi," diye cıvıldadı minik, "olayı kendiniz görün. Geliniz sevgili Wuschwusul, geliniz!" ikisi de yola düştüler.

Fildişi Kule'nin çevresinden gitgide daralan bir helezon biçiminde yukarı çıkan ana cadde, tuhaf tiplerden oluşan kalabalık bir kitleyle doluydu. Türbanlar sarınmış dev cinler, minicik cüce cinler, üç başlı cinler, sakallı cüceler, ışıl ışıl periler, keçi ayaklı panlar, altın lüleli saçlarıyla yabanıl kadıncıklar, pırıl pırıl parıldayan kar perileri ve sayısız başka yaratık, caddede bir aşağı bir yukarı dolanıyor, gruplar halinde yan yana durmuş alçak sesle konuşuyor ya da sessizce yere çökmüş, mahzun mahzun önlerine bakıyorlardı. Wuschwusul onları görünce kalakaldı.

"Huhu!" dedi. "Neler oluyor burada? Bütün bunlar ne yapıyor?"

"Bunların hepsi ulak" diye açıkladı, Ückück usul usul, "Fantazya'nın her yerinden ulaklar. Hepsinin de mesajı bizimkinin aynı. İçlerinden bir çoğuyla konuştum. Her yerde aynı tehlike baş göstermişe benziyor."

Gece kâbusu iniltili bir ah koyverdi. "Kimse bilmiyor mu peki?" diye sordu. "Nedir bu, neden ileri geliyor?" "Korkarım hayır. Hiç kimse açıklayamıyor."

"Ya Çocuk İmparatoriçe'nin kendisi?"

"Çocuk İmparatoriçe" dedi minik yavaşça, "hasta; çok, çok hasta. Belki de Fantazya'nın üstüne çöken anlaşılmaz uğursuzluğun nedeni budur. Ama saray bölümünde, yukarda, Manolya Köşkü'nün oralarda toplanmış olan bir sürü doktordan hiçbiri, onun neden hastalandığını ve buna karşı ne yapılabileceğini anlayamadı şimdiye dek. Kimse çaresini bilmiyor."

"Bu," dedi gece kâbusu tutuk tutuk, "huhu! - bir felâket."

"Evet," diye yanıtladı minik, "öyle."

Bu koşullar altında Wuschwusul, Çocuk İmparatoriçe'den randevu almaktan şimdilik vazgeçti.

Öte yandan iki gün sonra, doğal olarak yanlış yöne uçmuş ve böylece bir sürü yol dolanmış olan aldatıcı ışık

Blubb da geldi.

Ve sonunda, üç gün daha sonra, kaya yiyici Pjömrachzarck da ulaştı. Yaya olarak takırdaya takırdaya çıkageldi, çünkü ani bir açlık nöbetinde taş bisikletini yiyivermişti - kumanya gibi tıpkı.

Birbirine hiç de denk olmayan dört ulak uzun bekleyiş süresince sıkı fıkı dost oldular ve daha sonraları da birlikte kaldılar.

Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

V

Bütün Fantazya'nın mutluluk ve felaketini ilgilendiren görüşmeler, olağan olarak Fildişi Kule'nin asıl saray bölümünde, Manolya Köşkü'nün yalnızca bir iki kat aşağısında bulunan büyük taht salonunda yapılırdı. Bu geniş, yuvarlak yer şimdi bir ses karmaşasıyla dolmuştu. Tüm Fantazya İmparatorluğu'nun en iyi dört yüz doksan dokuz doktoru burada toplanmış, küçük ya da büyük gruplar halinde, fısıldaşarak ya da mırıldanarak birbiriyle konuşuyordu. Her biri Çocuk İmparatoriçe'yi ayrı ayrı muayene etmiş -bir kısmı epey önce, bir kısmı da daha yeni-, her biri ona ustalığıyla yardımcı olmaya çalışmıştı. Ama hiçbiri başaramadı bunu, hiçbiri Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığını ve bunun nedenini anlayamadı, hiçbiri onun nasıl iyileştirileceğini bilemedi. Ve şu an beş yüzüncüsü, tüm Fantazya'nın en ünlüsü, hakkında, bilmediği şifalı bitki, bilmediği büyü etkisi ve bilmediği doğa gizi olmadığı yollu söylentiler dolaşan kişi, saatlerden beridir hastanın yanındaydı ve herkes heyecanla onun muayenesinin sonucunu beklemekteydi.

Ama bu toplantı insanların yaptığı tıp kongreleri gibi düşünülmemeli gene de. Gerçi Fantazya'da dış görünüş bakımından insana az çok benzeyen birçok varlık bulunurdu, ama en az bir o kadar da, hayvanlara ya da büsbütün başka türlü şekillenmiş varlıklara benzeyeni vardı. Dışarda koşuşturan ulak kalabalığı nasıl çeşit çeşitse, buradaki, salondaki topluluk da öylesine karışık yapılıydı. Beyaz sakallı, sırtları kambur cüce doktorlar vardı; gümüş mavisi giysiler içerisinde, saçlarında yıldızlar yanıp sönen peri doktorlar vardı; şiş karınlı ve elleriyle ayakları perdeli su adamları vardı (bunlar için, oturulacak küvetler konmuştu özel olarak); salonun ortasındaki uzun masanın üstüne çöreklenip oturmuş beyaz yılanlar da vardı; peri arılar, hatta genelde pek de iyiliksever ve sağlık koruyucusu olarak tanınmayan cadılar, vampirler, hortlaklar bile vardı.

Bu sonuncuların buradaki varlığını kavrayabilmek için bir şeyi mutlaka bilmek gerekir:

Her ne kadar Çocuk İmparatoriçe -unvanının da gösterdiği gibi- sınırsız Fantazya İmparatorluğu'nun sayılara sığmaz ülkelerinin hepsinde hükümdar biliniyorduysa da, gerçekte bir hükümdardan çok daha ileriydi o; daha doğrusu bambaşka bir şeydi.

O, hükümdarlık etmezdi; hiçbir zaman otorite kullanmaz ve gücünden yararlanmazdı, hiçbir buyruk vermez ve kimseyi yargılamazdı, asla saldırmaz ve asla bir saldırgana karşı kendini savunmak durumunda kalmazdı, çünkü ona karşı ayaklanmak ya da ona bir şey yapmak kimsenin aklından geçmezdi. Onun önünde herkes eşit sayılırdı.

O yalnızca vardı orada; ama, ayrı bir biçimde vardı: O, Fantazya'daki bütün hayatların merkeziydi.

Ve ister iyi ister kötü, ister güzel ister çirkin her yaratık, maskara ya da ağırbaşlı, ahmak ya da bilge hepsi, hepsi sırf onun varlığı sayesinde vardı. Onsuz, yüreksiz kalmış bir insan bedeni kadar bile olamazlardı.

Kimse sırrını tam olarak kavrayamıyordu, ama herkes bilirdi ki bu böyleydi. Ona bu imparatorluğun bütün yaratıkları taralından böyle değer biçilir ve herkes onun yaşamı için eşil ölçüde kaygılanırdı. Çünkü onun ölümü hepsinin birden sonu, ölçülere sığmaz Fantazya İmparatorluğu'nun yok oluşu olurdu.

Bastian'ın düşünceleri başka yerlere kaydı.

Annesinin ameliyat edildiği kliniğin uzun koridoru belleğinde yeniden canlandı birden. Babasıyla birlikte ameliyat salonunun önünde oturmuş, saatlerce beklemişlerdi. Doktorlarla hemşireler içeri dışarı koşuşturup durmuşlardı. Annesinin nasıl olduğunu sorduğunda hep kaçamak yanıtlar almıştı babası. Kimse durumunun nasıl olduğunu doğru dürüst bilmiyor gibiydi. Sonunda, yorgun ve üzgün görünüşlü, dazlak kafalı, beyaz gömlek giymiş bir adam gelmişti. Bütün çabaların boşa gittiğini, üzgün olduğunu söylemişti, ikisinin de ellerini sıkmış ve, "Başınız sağ olsun," diye mırıldanmıştı.

Ondan sonra da Bastian'la babası arasında her şey değişmişti.

Görünürde değil. İsteyebileceği her şeye sahipti Bastian. Üç

tekerlekli bir bisikleti, bir elektrikli treni, bir sürü vitamin hapı, elli üç tane kitabı, cins bir hamsteri, içinde sıcak su balıklarının olduğu bir akvaryumu, küçük bir fotoğraf makinesi, altı tane çakısı ve akla gelebilecek başka her şeyi vardı. Ama aslında tüm bunların bir anlamı yoktu onun için.

Eskiden babasının kendisiyle şakalaşmaktan çok hoşlandığını anımsıyordu Bastian. Kimi zaman öyküler bile anlatırdı, okurdu ya da. Ama uzun zaman önce bitmişti bunlar. Babasıyla konuşamaz olmuştu. Kimsenin geçemeyeceği görünmez bir duvar var gibiydi babasının çevresinde. Asla kızmıyor, asla övmüyordu. Bastian sınıfta kaldığında da bir şey söylememişti. O kasvetli, orada değilmiş gibi tavrıyla ona yalnızca bakmış ve Bastian, onun gerçekten orada olmadığı duygusuna kapılmıştı. Babasının yanındayken bu duyguya sık sık kapılıyordu Bastian. Akşamlan birlikte televizyonun karşısında otururlarken, onun hiç seyretmediğini, tersine, düşüncelerinin çok, çok uzaklara, kendisinin erişemeyeceği yerlere gittiğini seziyordu. Ya da kimi zaman, ikisi de ellerine birer kitap almışken, sayfaları hiç çevirmeden saatlerce aynı yere bakmasından, onun aslında okumadığını anlıyordu.

Bastian babasının üzgün olmasını anlıyordu elbette. O zamanlar kendisi de birçok gece ağlamıştı, o kadar ki, hıçkıra hıçkıra kusardı bazen - ama sonra geçmişti bunlar. Ve daha yaşıyordu işte. Neden babası hiç
konuşmuyordu onunla; değil annesinden, değil önemli şeylerden söz etmek, neden en gerekli konuşmaları bile o denli zorlanarak yapıyordu?

"Bir bilinebilse...," dedi, sakalı kırmızı alevlerden, uzun, zayıf bir ateş yaratığı, "hastalığının aslında ne olduğu bir bilinebilse! Ateşi yok, bir yeri şişmiş değil, döküntü yok, iltihap yok. Sanki sönme halindeymiş gibi yalnızca - neden bilinmez."

Konuşurken her cümleden sonra, şekiller oluşturan küçük duman bulutçukları çıkıyordu ağzından. Bu seferki bir soru işaretiydi.

İçine bir enlemesine, bir de boylamasına bir çift siyah tüy sokulmuş kocaman bir patatese benzeyen, yoluk, yaşlı bir karga

gaklayan bir sesle yanıtladı (soğuk algınlığı hastalıkları uzmanıydı):

"Öksürmüyor, nezlesi yok, aslında tıbbi anlamda bir hastalığı yok."

Gagasının üstündeki kocaman gözlüğü düzeltip sorgularcasına baktı çevresindekilere.

"Ne olursa olsun, bir şey açık görünüyor bana," diye vızıldadı kimi zaman "hap yuvarlayan" da denen bokböceği. "Onun hastalığıyla, ulakların tüm Fantazya'dan bildirdiği korkunç şeyler arasında gizemli bir bağıntı var."

"Ah, siz," diye alayla atıldı bir mürekkep adamcık, "siz her zaman ve her yerde gizemli bağıntılar görürsünüz zaten!"

Bokböceği öfkeyle vınladı: "Siz de hiçbir zaman mürekkep hokkanızın ötesini göremezsiniz!"

"Ama meslektaşlarım!" Uzun, beyaz bir gömleğe bürünmüş oyuk yanaklı bir hayalet aralarına daldı. "Konu dışı ve kişisel tartışmalara dalmayalım. Her şeyden önce de - seslerinizi alçaltın!"

Böyle ve benzeri konuşmalar büyük taht salonunun her yerinde oluyordu. Bu kadar değişik türden varlığın birbirine hiç kusursuz meram anlatabilmesi şaşırtıcı gelebilir belki. Ama Fantazya'da hemen hemen tüm varlıklar, hayvanlar bile en az iki dil bilirlerdi: Birincisi, yalnız kendileri gibi olanlarla konuştukları ve dışardan kimsenin anlamadığı kendi dilleri, ikincisiyse, Yüksek Fantazyaca ya da Büyük Dil denen, genel olanı. Bu ikincisi, bazıları onu biraz kendilerine özgü biçimde kullansalar da, herkes tarafından iyi bilinirdi.

Birden salona sessizlik çöktü ve bütün gözler, açılmakta olan çift kanatlı büyük kapıya çevrildi.

Tıp sanatının efsanelerle konu olmuş ünlü ustası Cairon içeri girdi.

"Bu, eski çağlarda kentaur diye anılan yaratıktı. Kalçalarına kadar insan görünümündeydi, geri kalanı at bacaklarıydı. Ancak Cairon, kara kentaur denenlerdendi. Ta uzak güneyde bulunan çok

ırak bir bölgedendi. O yüzden de insan kısmı abanoz rengindeydi, yalnızca saçlarıyla sakalı beyaz ve kıvırcıktı, at gövdesi de bir zebranınki gibi çizgiliydi. Sazlardan örülü tuhaf bir şapka takmıştı. Boynundaki bir zincirin ucunda büyük bir altın tılsım asılıydı ve bunun üstünde de, bir oval oluşturacak şekilde birbirlerini kuyruklarından ısıran, biri açık, biri koyu renk iki yılan görülüyordu.

Bastian şaşalayarak durdu. Kitabı kapattı -parmağını önlem olarak sayfaların arasına bile koymadan- ve kapağa bir kere daha iyice baktı. Birbirlerinin kuyruklarından ısırarak oval oluşturan iki yılan oradaydı işte! Bu tuhaf işaret ne anlama geliyor olabilirdi?

Fantazya'da herkes bu madalyonun ne anlama geldiğini bilirdi: Çocuk İmparatoriçe'nin görevlisi olan ve onun adına, sanki onun kendisi hazır bulunuyormuş gibi hareket edebilenlerin işaretiydi bu.

Kimse ne olduğunu tam olarak bilmemekle birlikte, taşıyıcısına gizemli güçler verdiği söylenirdi. Adını herkes bilirdi: AURYN.

Ama bu adı söylemekten kaçınan birçok kişi, ona "Mücevher" ya da "Pantakel" ya da yalnızca "Parıltı" derdi. Öyleyse kitap da Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyordu!

Salonda bir fısıltı dolaştı ve birkaç şaşkınlık haykırışı duyuldu. Çoktandır Mücevherin kimseye emanet edildiği olmamıştı.

Cairon huzursuzluk yatışıncaya kadar yere toynaklarıyla birkaç kere vurdu, sonra derin bir sesle konuştu: "Arkadaşlar, bu denli şaşırmayın, AURYN'İ kısa bir süre için taşıyorum. Ben yalnızca aktarıcıyım. Yakında Parıltı'yı ona layık birine aktaracağım."

Salona soluksuz sessizlik yayılmıştı.

"Yenilgimizi güzel sözlerle yumuşatmaya çalışmayacağım," diye sürdürdü Cairon. "Bizler hepimiz Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığı karşısında çaresiz kaldık. Bir tek, Fantazya'nın yok oluşunun bu hastalıkla aynı zamana denk geldiğini biliyoruz. Daha fazlasını bilmiyoruz. Onu kurtarabilecek şeyin gerçekten doktorluk sanatı olup olmadığını bile. Ancak şu olasıdır -umarım bunu açıkça dile getirmem hiçbirinizi incitmez- şu olasıdır ki, burada toplanmış olan

bizler, bütün bilgilere, bütün bilgeliğe sahip değilizdir. Hatta benim son ve biricik umudum o ki, bu sınırsız imparatorluğun bir yerinde, bizlerden daha bilge, bizlere akıl ve yardım verebilecek bir varlık bulunsun. Ama bu, belirsizden de öte bir şey. Kurtuluş umudu nerede bulunacak olursa olsun, bir şey açık seçik ortada: Bunun aranması, ulaşılamazdaki yolları keşfetmeyi başaracak ve hiçbir tehlike, hiçbir zorluk karşısında gerilemeyecek bir iz bulucuyu gerektirmektedir, tek kelimeyle: Bir kahramanı. Ve Çocuk İmparatoriçe, kendisinin ve hepimizin yazgısını emanet ettiği bu kahramanın adını bana açıkladı: Ona Atreju diyorlar,

Gümüş Dağlar'ın arkasındaki Ot Denizi'nde oturuyor. AURYN'İ ona aktaracak ve onu büyük arayışa yollayacağım. Şimdi her şeyi biliyorsunuz."

Bu sözlerle birlikte ihtiyar kentaur salonu gümbürtederek çıkıp gitti.

Geride kalanlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Bu kahramanın adı neydi?" diye sordu biri.

"Atreju ya da öyle bir şey," dedi bir başkası.

"Hiç duymadım!" diye belirtti bir üçüncüsü.

Ve dörtyüz doksandokuz doktorun hepsi kaygıyla kafalarını salladılar.

Saat kulesi onu vurdu. Bastian zamanın ne çabuk geçtiğine şaştı. Dersteyken saatler hiç bitmeyecek gibi gelirdi genellikle. Şu an aşağıdaki sınıfta Bay Dröhn'ün tarih dersi vardı; zayii, çoğunlukla aksi ve savaşların tarihlerini, olur olmaz kişilerin doğum tarihleriyle saltanat sürelerini kolayca aklında tutamadığı için Baslian'ı herkesin önünde küçük düşürmekten özellikle hoşlanan bir adamdı bu.

VI

Gümüş Dağlar'ın arkasında bulunan Ot Denizi, Fildişi Kule'den günlerce uzaktaydı. Gerçekten bir deniz kadar engin, büyük ve düz olan bir çayırlıktı burası. Güçlü otlar adam boyuna çıkardı, üstlerinde rüzgâr dolaştığında da, düzlüğün üzerinde okyanustaki gibi dalgalar olur ve su gibi hış hış ses çıkarırdı.

Burada yaşayan halka "Ot Halkı" ya da "Yeşilderililer" denirdi. Erkeklerininki de uzun ve bazen de örgülü olan mavi-siyah saçları vardı; derileri koyu yeşil, biraz kahverengiye bakan bir renkteydi - zeytininki gibi. Son derece gösterişsiz, sert, çetin bir yaşam sürerlerdi; çocukları, kızlar da, oğlanlar da, yiğitlik, iyilik ve onur için eğitilirdi. Sıcağa, soğuğa ve büyük yokluklara katlanmayı öğrenip cesaretlerini kanıtlamak zorundaydılar. Bu gerekliydi, çünkü Yeşilderililer avcı bir halktı. Yaşamak için gereksindikleri şeylerin tümünü, ya lifli ve sert çayırotundan üretirler ya da Ot Derjizi'nde dev sürüler halinde dolaşan erguvani sığırlardan sağlarlardı.

Bu erguvani sığırlar, alışılmış sığır ya da ineklerin hemen hemen iki katı irilikteydi. Uzun, ipek gibi parlayan erguvan kırmızısı tüyleri, uçları hançer gibi keskin ve sert, heybetli boynuzları vardı. Genel olarak barışçıydılar, ama bir tehlike sezer ya da kendilerine saldırıldığını hissederlerse, bir doğa gücü kadar korkunç olabilirlerdi. Yeşilderililer dışında hiç kimse bu hayvanları avlamayı göze alamazdı, üstüne üstlük onlar da bunu yalnız ok ve yayla yapıyordu. Mert savaşı yeğlerlerdi, bu yüzden de öyle olurdu ki, çoğu zaman hayvan değil, tersine avcı hayatını vermek zorunda kalırdı. Yeşilderililer erguvani sığırları sever, onlara değer verirlerdi; onları öldürmek hakkının, ancak onlar tarafından öldürülmeye hazır olmakla kazanılacağı görüşündeydiler.

Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığının ve bütün Fantazya'yı tehdit

eden belanın haberi bu ülkeye ulaşmamıştı henüz. Yeşilderililerin kamp yerine çoktandır yolcu gelmemişti. Ot her

zamanki gibi hızla boy atıyordu, gündüzler parlak, geceler yıldız doluydu. Her şey iyi görünüyordu. Ama bir gün kamp yerinde beyaz saçlı, yaşlı bir karakentaur göründü. Tüylerinden ter sızıyor, ölesiye bitkin görünüyordu, sakallı yüzü zayıf ve çöküktü. Kafasında sazlardan örülü tuhaf bir şapka, boynunda da, ucunda büyük bir altın tılsım sallanan bir zincir vardı. Cairon'du bu.

Gitgide genişleyen halkalar halinde kamp çadırlarıyla çevrelenmiş, en yaşlıların görüşme yapmak için toplandığı ya da bayram günlerinde dans edilip eski şarkıların söylendiği boş alanın tam ortasında duruyordu. Bekliyor ve çevresine bakmıyordu, ama çevresini, gözlerini dikmiş merakla kendisine bakan çok yaşlı kadın ve erkeklerle pek küçük çocuklar sarmıştı yalnızca. Kentaur toynaklarını sabırsızca yere vurdu.

"Avcı kadınlarla avcı erkekler nerede?" diye soludu, şapkasını çıkarıp alnını sildi.

Kucağında bir bebek olan beyaz saçlı bir kadın yanıt verdi: "Hepsi avda. Ancak üç dört gün içinde gelirler." "Atreju da onlarla mı?" diye sordu kentaur.

"Evet yabancı, ama sen nereden tanıyorsun onu?"

"Tanımıyorum. Getirin onu!"

"Yabancı," diye yanıtladı koltuk değnekli bir ihtiyar, "gelmeye gönüllü olmayacaktır, çünkü bugün onun avı var. Güneşin batışıyla birlikte başlıyor. Bu ne demek, bilir misin?"

Cairon yelelerini sallayıp toynaklarım yere vurdu.

"Bilmem, hem bir şey ifade etmez, çünkü yapacak daha önemli işleri var şimdi. Taşıdığım şu işareti bilirsiniz. Öyleyse getirin onu!"

Bir genç kız, "Mücevheri görüyoruz," dedi, "Çocuk İmparatoriçe'den geldiğini biliyoruz. Ama sen kimsin?" "Bana Cairon derler," diye homurdandı kentaur, "eğer size bir şey anlatacaksa, Doktor Cairon."

Yaşlı, iki büklüm bir kadın yaklaşıp bağırdı.

"Evet, doğru bu! Onu tanıdım. Gençliğimde gördüydüm bir kez. Tam Fantazya'nın en ünlü, en büyük doktorudur!"

Kentaur başını eğdi, "Teşekkürler bayan," dedi. "Şimdi şu Atreju'yu alıp getirecek nazik biri çıkar belki içinizden. Durum acil. Çocuk İmparatoriçe'nin hayatı tehlikede."

Küçük bir kız, "Ben yaparım bunu!" diye bağırdı, beş altı yaşlarında var yoktu.

Koşup gitti ve birkaç saniye sonra çadırların arasından eyersiz bir atın üstünde dörtnala uzaklaştığı görüldü. "Nihayet!" diye bağırdı Cairon. Sonra da bilinçsiz, yığılıp kaldı.

Kendine geldiğinde önce nerede olduğunu anlayamadı, çünkü çevresi karanlıktı. Ancak sonra anladı ki, geniş bir çadırın içindeydi ve yumuşak postlardan bir döşeğin üstünde yatmaktaydı. Gece olmuşa benziyordu, kapı perdesindeki bir aralıktan titrek bir ateş ışığı sızıyordu içeriye.

"Kutsal nal çivisi!" diye mırıldandı doğrulmaya çalışırken. "Böyle ne zamandır yatıyorum ki burada?"

Bir kafa, kapı perdesinin arasından içeriye baktı, sonra geri çekildi ve biri konuştu: "Evet, uyanmışa benziyor."

Ardından kapı perdesi yana çekildi ve aşağı yukarı on yaşlarında bir erkek çocuğu içeri girdi. Yumuşak sığır derisinden uzun pantolon ve çizmeleri vardı çocuğun. Gövdesinin üst yarısı çıplaktı, yalnızca omuzlarında, besbelli sığır kılından dokunmuş, yere kadar sarkan, erguvan kırmızısı bir pelerin vardı. Uzun, mavi-siyah saçları başının arkasında deri bağlarla bir demet halinde toplanmıştı. Alnıyla yanaklarının zeytin yeşili derisinin üstüne beyaz boyayla birkaç basit süs çizilmişti. Kara gözleri bozguncuya öfkeyle bakıyor, ama yüz çizgilerinde bundan başka bir heyecan görünmüyordu.

"Benden ne istiyorsun yabancı?" diye sordu. "Neden çadırıma geldin? Hem neden beni avımdan aldın? Eğer bugün büyük sığırı öldürseydim yarın avcı olacaktım. Beni çağırdıklarında okum kirişteydi hatta. Şimdi tam bir yıl beklemem gerekecek. Neden?"

İhtiyar kentaur şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Yoksa bu," diye sordu, "şu Atreju sensin demeye mi geliyor?"

"Evet yabancı."

"Bu adı taşıyan başka biri daha yok mudur acaba, yetişkin bir erkek, deneyimli bir avcı?"

"Hayır, Atreju benim, başkası yok."

İhtiyar Cairon döşeğin üstüne çöküp soludu:

"Bir çocuk! Küçük bir erkek çocuğu! Çocuk İmparatoriçe'nin kararlarını anlamak gerçekten zor."

Atreju susuyor, hareketsiz bekliyordu.

"Bağışla Atreju," dedi, heyecanını ancak kendini zorlayarak bastırabilen Cairon. "Seni incitmek niyetinde değilim, ama doğrusu çok şaşırtıcı oldu benim için. Ne yalan söyleyeyim, kendimde değilim! Ne düşüneceğimi bilmiyorum artık! Acaba Çocuk İmparatoriçe senin gibi bir çocuğu seçerken ne yaptığını gerçekten biliyor muydu diye ciddi ciddi soruyorum kendime. Düpedüz çılgınlık bu! Eğer büsbütün bilerek yaptıysa, o zaman da ... o zaman ... "

Kafasını hızla sallayıp atıldı:

"Yok, hayır! Beni kime gönderdiğini bilseydim, verdiği görevi iletmeyi doğrudan reddederdim! Reddederdim!" "Hangi görevi?" diye sordu Atreju.

Artık öfkesi kabaran Cairon, "Akıl almaz bir şey bu!" diye bağırdı. "O görevi yerine getirmek, en büyük, en deneyli kahramanlar için bile olacak iş değil, senin içinse... Seni belirsizliğe, kimsenin bilmediği bir şeyi aramaya gönderiyor. Kimse sana yardımcı olamaz, kimse sana yol gösteremez, kimse neyle karşılaşacağını bilemez. Gene de, görevi üstlenip üstlenmeyeceğine hemen karar vermek zorundasın, hemen şimdi, derhal. Kaybedecek tek bir an bile kalmadı. Sana ulaşmak için neredeyse on gün ve gece dörtnala koştum aralıksız. Ama şimdi - şimdi buraya hiç gelmemiş

olmayı istiyorum neredeyse. Çok yaşlıyım, gücüm tükenmek üzere. Lütfen bana bir yudum su ver!"

Atreju bir testi serin su getirdi. Kentaur suyu büyük yudumlarla içti, sonra sakalını silip biraz daha sakin konuştu:

"Ah, teşekkürler, bu iyi geldi! Şimdi daha iyiyim. Dinle Atreju, bu görevi üstlenmek zorunda değilsin. Çocuk İmparatoriçe sana bırakıyor bunu. Hiçbir şey emretmiyor. Ona açıklarım, o da başka birini bulur. Senin küçük bir çocuk olduğunu bilmiyor olabilir. Seni biriyle karıştırdı, tek açıklaması bu."

"Nedir bu görev?" diye merak etti Atreju.

"Çocuk İmparatoriçe'yi iyileştirecek çareyi bulmak," diye yanıtladı ihtiyar kentaur, "ve Fantazya'yı kurtarmak."

"Çocuk İmparatoriçe hasta mı ki?" diye sordu Atreju şaşkınlıkla.

Cairon, Çocuk Imparatoriçe'nin durumunu ve ulakların Fantazya'nın bütün bölgelerinden getirdiği haberleri anlatmaya başladı. Atreju gittikçe daha çok soruyor, kentaur da elinden geldiğince bilgi veriyordu. Bütün gece süren bir konuşma oldu bu. Fantazya'nın üstüne çöken felaketi tüm boyutlarıyla kavradıkça, Atreju'nun başta onca soluk olan yüzünde gitgide daha belirgin olarak bir heyecan şekilleniyordu.

"Bütün bunlardan," diye mırıldandı sonunda soluk dudaklarla, "hiçbir şey anlamadım."

Cairon ciddi ve kaygılı bir tavırla, beyaz, kavisli kaşlarının altından çocuğa baktı.

"Konunun ne olduğunu biliyorsun artık, seni görünce neden şaşırıp kaldığımı belki anlarsın şimdi. Yine de Çocuk İmparatoriçe senin adını söyledi. 'Git, Atreju'yu ara,' dedi bana. 'Bütün umudumu ona bağladım,' dedi. 'Ona, Fantazya ve benim için büyük arayışı üstlenmeyi isteyip istemediğini sor,' dedi. Seçimi neden sana rastladı, bilmiyorum. Belki de bu olmadık sorunu ancak senin gibi küçük bir çocuk çözebilir. Bilmiyorum, sana bir akıl da veremem."

Atreju başı önünde oturuyor, susuyordu. Omuzlarına kendi

avından çok çok daha büyük bir sınav yüklenmiş olduğunu anlıyordu. En büyük avcılar, en iyi iz bulucular için bile altından zor kalkılır bir şeydi bu; Atreju için çok ağırdı.

"Evet?" diye sordu ihtiyar kentaur usulca. "İstiyor musun?"

Atreju başını kaldırıp baktı.

"İstiyorum," dedi sertçe.

Cairon ağır ağır başını salladı, sonra da altın tılsımlı zinciri boynundan çıkarıp Atreju'ya taktı.

"AURYN sana büyük güç verir," dedi törensel bir tavırla, "ama onu kullanmamalısın. Çünkü Çocuk İmparatoriçe de onun gücünden asla yararlanmaz. AURYN seni koruyacak, sana kılavuzluk edecektir, ama ne görürsen gör, ona asla el atmamalısın, yoksa o andan sonra kendine ait görüşün kalmaz. Onun için de silahsız çıkmalısın yola. Olanı biteni oluruna bırakmak zorundasın. Kötü ve iyi, güzel ve çirkin, budala ve bilge herkesi, Çocuk İmparatoriçe'nin önünde oldukları gibi eşit tutmak zorundasın. Yalnızca arayıp sorabilirsin, ama kendi yargılarına göre asla karar vermemelisin. Bunu hiç unutma Atreju!"

"AURYN!" diye saygıyla yineledi Atreju. "Mücevher'e layık olduğumu göstermek istiyorum. Ne zaman yola çıkayım?"

"Hemen şimdi," diye yanıtladı Cairon. "Büyük arayışın ne kadar sürer, kimse bilemez. Kim bilir, belki saatler şimdiden işliyordun Anne baban ve kardeşlerinle vedalaş!"

"Kimsem yok benim," diye karşılık verdi Atreju. "Annemle babam ben dünyaya geldikten kısa bir süre sonra sığır tarafından öldürülmüşler."

"Seni kim büyütmüş?"

"Bütün kadınlarla bütün erkekler ortaklaşa. Onun için de bana Atreju demişler, Büyük Dil sözcükleriyle 'Herkesin Oğlu' anlamına geliyor."

Bunun ne anlama geldiğini Bastian'dan daha iyi kimse anlayamazdı. Babası daha hayatta olduğu halde, Atreju'nun ne annesi ne babası vardı. Onun için de bütün erkeklerle kadınlar tarafından ortaklaşa büyütülmüştü ve, "herkesin oğluydu; oysa onun, Bastian'ın, aslında kimsesi yoktu - evet, o "hiç kimsenin oğlıı"ydu. Bu şekilde de olsa, Atreju'yla ortak bir şeyinin olmasına yine de seviniyordu, çünkü öbür türlü, ne onun cesareti ve kararlılığı ne de görünüşüyle karşılaştırılacak büyük bir benzerliği ne yazık ki yoktu Bastian'ın. Ama o da -Bastian- kendisini nereye götüreceğini ve nasıl sona erdireceğini bilmediği büyük bir arayıştaydı.

"O zaman," dedi ihtiyar kentaur, "kimseyle vedalaşmadan gitmen daha iyi- Ben kalıp her şeyi açıklarım onlara."

Atreju'nun yüzü daha da incelip sertleşti.

"Nereden başlayayım," diye sordu.

"Her yerden ve hiçbir yerden," yanıtı verdi Cairon. "Şu andan başlayarak tek basmasın ve sana kimse akıl veremez. Büyük arayışın sonuna kadar da böyle olacak - nasıl biterse bitsin."

Atreju başını salladı.

"Sağlıcakla kal, Cairon!"

"Sağlıcakla, Atreju. Ve - talihin açık olsun!"

Çocuk arkasını döndü, çadırdan çıkmak üzereydi ki, kentaur bir daha çağırdı onu. Karşılıklı durduklarında ihtiyar iki elini onun omuzlarına koydu, saygılı bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı ve ağır ağır konuştu: "Sanırım Çocuk İmparatoriçe'nin seçiminin neden sana rastladığını anlamaya başlıyorum, Atreju."

Çocuk alnını bir parça eğdi, sonra çabucak dışarı çıktı. #Dışarda, çadırın önünde Artax duruyordu; atı. Bir yabanatı gibi küçük ve benekliydi, bacakları tıknaz ve kısaydı, ama uzak yakın bütün çevrenin en hızlı, en soluklu koşucusuydu. Atreju'yla birlikte avdan geldiğindeki gibi eyerli ve dizginliydi daha.

"Artax," diye fısıldadı Atreju ve atın boynunu okşadı, "yola

koyulmamız gerek. Uzaklara gitmeliyiz, çok uzaklara. Geri gelir miyiz, ne zaman geliriz, kimse bilmiyor."

Hayvancık başıyla onaylayıp hafifçe soludu, "Evet sahip," diye yanıtladı. "Ya avın ne olacak?"

>Atreju, "Çok daha büyük bir ava gidiyoruz," karşılığını verdi ve eyere atladı.

Hayvancık, "Sahip, dur!" diye soludu. "Silahlarını unuttun. Oksuz yaysız mı gitmek niyetindesin?"

"Evet Artax," dedi Atreju, "çünkü Parıltı'yı taşıyorum ve silahsız olmak zorundayım."

"Ho!" diye bağırdı atçık. "Nereye gidilecek?"

"Nereye istersen, Artax," diye karşılık verdi Atreju, "şu andan başlayarak büyük arayıştayız."

Bunun ardından fırlayıp gittiler ve gecenin karanlığı onları yuttu.

Aynı anda Fantazya'nın bir başka yerinde, kimsenin dikkatini çekmeyen ve Atreju'nun, Artax'in ve Cairon'un hiç sezinlemediği bir şey oldu.

Çok uzaklardaki bir fundalıkta gecenin karanlığı çok büyük, gölge gibi bir şekle bürünerek büzüldü. Karartı, fundalığın ışıksız gecesinde bile siyahlardan oluşan heybetli bir gövde olarak belirginleşinceye kadar yoğunlaştı. Henüz çizgileri belirli değildi, ama dört pençenin üzerinde duruyor ve uzun tüylü, güçlü kafasındaki gözlerinde yeşil ateş yanıyordu. Sonra çenesini yukarı kaldırıp havayı kokladı. Uzun süre böyle kaldı. Sonra birden aradığı kokuyu bulmuş gibi oldu, çünkü gırtlağından, derin, utkulu bir hırlama çıktı. Koşmaya başladı. Uzun sessiz sıçrayışlarla, yıldızsız gecenin içinde hızla uzaklaştı gölge yaratık.

Saat kulesi on biri vurdu. Şimdi büyük teneffüs başlıyordu. Koridorlardan, okulun avlusuna koşan çocukların gürültüsü geliyordu.

Hâlâ bağdaş kurmuş durumda jimnastik minderlerinin üzerinde oturmakta olan Bastian'ın ayakları uyuşmuştu. Bir Kızılderili değildi sonuçta. Ayağa kalktı, çantasından ekmeğini ve elmasım çıkardı ve çatı arasında bir aşağı bir yukarı usul usul koşmaya başladı. Ayakları karıncalandı, uyuşuklukları yavaş yavaş geçti.

Sonra atlama beygirine tırmanıp üstüne ata biner gibi oturdu. Artax'in üstünde, gecenin içinde dörtnala giden Atreju olduğunu hayal etti. Atçığının boynuna yattı, "Hoy!" diye haykırdı. "Koş Artax, hoy, hoy!"

Sonra ürktü. Böyle haykırmak büyük dikkatsizlikti. Ya biri duyduysa? Bir süre bekleyip çevreyi dinledi. Ama yalnızca avludaki çok sesli gürültü geliyordu kulağına.

Biraz utanarak yine tutuna tutuna beygirden indi. Doğrusu ya, küçük bir çocuk gibi davranıyordu!

Ekmek paketini açtı ve elmayı pantalonuna sürterek parlattı. Ama tam ısıracakken durdu.

"Hayır," dedi yüksek sesle kendi kendine, "kumanyamı dikkatli kullanmalıyım. Bununla kim bilir ne kadar zaman idare etmek zorunda kalırım."

İstemeye istemeye ekmeği yeniden sardı ve elmayla birlikte yine çantaya soktu. Sonra içini çekerek jimnastik minderlerinin üstüne çöktü, gene kitabına sarıldı.

Airon, ihtiyar karakentaur, Atreju'nun atının nal seslerinin silikleştiğini duyunca yeniden yumuşak postlardan döşeğinin üstüne çöktü. Heyecan güç bırakmamıştı onda. Onu ertesi gün Atreju'nun çadırında bulan kadınlar, yaşaması için üstüne titrediler. Birkaç gün sonra avcılar geri döndüğünde de durumu pek düzelmiş değildi daha, ama Atreju'nun neden ata atlayıp gittiğini ve neden kısa zamanda geri dönemeyeceğini onlara anlatacak durumdaydı hiç değilse. Herkes çocuğu çok sevdiği için hemen ciddileşip kaygıyla onu düşünmeye başladılar. Ama Çocuk İmparatoriçe'nin büyük arayışla doğrudan onu görevlendirmiş olmasından da gurur duyuyorlardı bir yandan - hiçbiri bunun nedenini tam olarak anlayamadığı halde.

Öte yandan, ihtiyar Cairon Fildişi Kule'ye bir daha dönmedi. Ama ölmedi de; Ot Denizi'nde, Yeşilderililerin yanında da kalmadı. Yazgısı onu bambaşka, hiç beklenmedik bir yola götürecekti. Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Atreju daha o gece atını Gümüş Dağlar'ın eteklerine kadar sürdü. Mola verdiğinde sabaha karşıydı. Artax bir parça otlayıp berrak bir dağ deresinden su içti. Atreju kırmızı pelerinine sarınıp birkaç saat uyudu. Ama güneş doğduğunda tekrar yola çıkmışlardı.

Ertesi gün Gümüş Dağlar'ı aştılar. Buradaki her yol, her patika tanıdıktı onlara ve hızla ilerliyorlardı. Acıkınca, bir parça kurutulmuş sığır etiyle ot tohumundan yapılmış iki küçük pide yedi çocuk, bunları eyerin üstündeki bir torbada saklamıştı - aslında kendi avı için.

Haydi bakalım!" dedi Baştian. "insan arada sırada bir şeyler yemelidir doğrusu."

Ekmeği çantasından çıkardı, kâğıdını açtı, ekmeği özenle iki parya ayırdı, birini yeniden sarıp çantaya soktu, ötekini yiyip bitirdi.

Teneffüs bilmişti. Bastian şimdi hangi derse sıra geldiğini düşündü. Ah, doğru ya, Bayan Karge'den coğrafya vardı. Nehirler ve kolları, kentler ve nüfusları, yeraltı zenginlikleri ve endüstrileri sayılacaktı. Bastian omuz silkip okumaya devam etti.

Güneş batarken Gümüş Dağlar arkalarındaydı ve onlar yine mola vermişlerdi. O gece Atreju düşünde erguvani sığırları gördü. Uzakta, Ot Denizi'nde dolaştıklarını görüyor, onlara atıyla yaklaşmaya çalışıyordu. Ama boşuna. Atını ne kadar koştursa koştursun, hep aynı uzaklıkta kalıyordu onlara.

İkinci gün Şarkı Söyleyen Ağaçlar Beldesi'ne geldiler. Ağaçların her birinin başka bir biçimi vardı, her birinin yaprağı başka, kabuğu başkaydı, ama bu beldenin böyle anılmasının asıl nedeni, ağaçların büyümelerinin, yakından da uzaktan da duyulan ve birbiriyle, güzellikte Fantazya'daki başka hiçbir şeyle
karşılaştırılamayacak heybetli bir bütün halinde kaynaşan, yumuşak bir müzik gibi dinlenebilmesiydi. Bu bölgeden geçmek büsbütün

tehlikesiz sayılmazdı, çünkü nice kişi burada büyülenmiş gibi kalmış, her şeyi unutmuştu. Atreju bu olağanüstü şarkının gücünü hissediyor, ama kendini kaptırmıyordu.

Bunu izleyen gece yine erguvani sığırları gördü düşünde. Bu kez kendisi yaya yürüyor, sığırlar büyük bir sürü halinde önünden geçiyordu. Ama okunun erişebileceği uzaklığın dışındaydılar, ava yaklaşmak istediğinde de, ayaklarının toprakla kaynaşmış gibi olduğunu ve yerlerinden oynamadığını gördü. Ayaklarını yerden kurtarma çırpınışıyla uyandı. Daha güneşin doğmasına vardı, ama o hemen yola düştü.

Üçüncü gün Eribo'nun cam kulelerini gördü, bu bölgede oturanlar kulelerde yıldız ışığı toplayıp biriktirirlerdi. Yıldız ışıklarından şaşılacak kadar süslü eşyalar yaparlardı, ama onların dışında bu eşyaların ne işe yaradığını Fantazya'da bile bilen yoktu.

Hatta Atreju bu kişilerden, kendileri de camdan üflenmiş gibi görünen küçük yaratıklardan birkaçıyla karşılaştı. Ona olağanüstü nazik davranıp yiyecek içecek sağladılar, ama Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığı hakkında kimin bir şey bilebileceği sorusu karşısında, kederli ve çaresiz bir suskunluğa gömüldüler.

Bunun ardından gelen gece, bir kez daha, önünden erguvanı sığırların geçtiği düşü gördü Atreju. Hayvanlardan birinin, özellikle büyük ve heybetli bir boğanın öbürlerinin arasından ayrıldığını ve ağır ağır, korku ya da öfke belirtisi göstermeden kendisine doğru geldiğini gördü. Fler yaratıktaki ölmesi için nişan alınması gereken yeri hemen görme yeteneği, bütün gerçek avcılar gibi Atreju'da da vardı. Hatta erguvani sığır öyle durmuştu ki, Atreju'ya tam hedef sunmaktaydı. Oku yerleştirip sert yayı bütün gücüyle gerdi - ama fırlatamadı. Parmakları yay kirişine kaynaşmış gibiydi, ondan ayrılmıyordu.

Bundan sonraki bütün gecelerde düşlerinde böyle ve benzen şeyler geldi başına. Erguvani sığır gitgide yaklaşmaktaydı -ayrıca, onun gerçekte öldürmek istediği sığırın ta kendisiydi bu, onu alnındaki beyaz bir lekeden tanıdı- ama öldürücü oku bir türlü atamıyordu nedense.

Gündüzleri durmadan, hiç durmadan at sürüyor, nereye

olduğunu bilmeden, akıl verecek bir kimse bulamadan gidiyordu. Taşıdığı altın tılsım, karşısına çıkan bütün varlıklardan saygı görüyor, ama sorusunun yanıtını kimse bilmiyordu.

Bir keresinde, gövdeleri ateşten oluşan yaratıkların oturduğu Brousch Kenti'nin alev caddelerini gördü uzaktan, ama oraya uğramak istemedi. Yaşlı doğan ve meme çocuğu olunca ölen Sassafranların geniş yaylasından geçti. Muamath'ın, içinde, havada serbestçe duran aylasından büyük bir sütun bulunan Bakir Orman Tapınağı'na geldi ve orada yaşayan keşişlerle konuştu. Ama buradan da bir bilgi almadan ayrılmak zorunda kaldı.

Neredeyse bir hafta böyle bucak bucak, şaşkın şaşkın dolaşmıştı ki, yedinci gün ve onun arkasından gelen gece, iç ve dış durumunu temelden değiştiren çok farklı bir olay yaşadı.

Gerçi ihtiyar Cairon'un bütün Fantazya bölgelerinde olan korkunç olaylara ilişkin anlattıkları onu etkilemişti ama, yine de bütün bunlar şimdiye dek yalnızca bir haber olmuştu onun için. Yedinci gün bunları kendi gözleriyle görecekti.

VII

Öğle vaktiydi, son derece dev yapılı ve dallı budaklı ağaçlardan oluşan, karanlık, sık bir ormandan geçmekteydi. Bir süre önce dört ulağın karşılaştığı Aşka Çağrı Ormanı'ydı burası. Bu bölgede kabuk cinleri bulunurdu, bunu biliyordu Atreju. Kendisine söylendiğine göre, tıpkı dallı budaklı ağaç gövdelerine benzeyen dev yapılı erkeklerle kadınlardı bunlar. Eğer çoğu zaman yaptıkları gibi hiç hareketsiz dururlarsa, gerçekten ağaç bile sanılabilir ve hiç fark etmeden önlerinden geçilip gidilebilirdi. Ağaç dalına benzer kollan ve eğri, ağaç köküne benzer bacakları olduğu, ancak hareket ettikleri zaman anlaşılırdı. Olağanüstü güçlüydüler gerçi, ama tehlikeli değildiler - en çok, o da arada sırada, yolunu şaşırmış yaya yolculara muziplik yaparlardı. Atreju, ortasından kıvrıla kıvrıla bir derecik akan bir orman çayırlığı görmüş ve tam Artax'ı içirip otlatmak için eyerden inmişti ki, birden arkasındaki ağaçlıktan müthiş bir çatırtı duyup döndü.

Üç kabuk cini ormandan kendisine doğru gelmekteydi, onları görünce Atreju'nun sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. Birincinin bacakları ve karnının alt bölümü yoktu, öyle ki, ellerinin üstünde yürümek zorunda kalıyordu. İkincisinin göğsünde, içinden karşı taraf görünen koca bir delik vardı. Üçüncü, tek kalmış sağ bacağının üstünde hopluyordu, sol yanı hiç yoktu çünkü, sanki tam ortasından ikiye bölünmüştü.

Kabuk cinleri, Atreju'nun göğsündeki tılsımı görünce birbirleriyle işaretleştiler ve yavaş yavaş yanaştılar. "Korkma!" dedi elleri üstünde yürüyen; sesi bir ağacın çatırdaması gibi çıktı. "Görünüşümüz pek güzel değil mutlaka, ama Aşka Çağrı Ormanı'nın bu bölümünde seni uyarabilecek bizden başka kimse kalmadı. Onun için biz geldik."

"Uyarmak mı?" diye sordu Atreju. "Neye karşı?"

"Senden söz edildiğini duyduk," diye inledi delik göğüslüsü, "neden yollarda olduğunu anlattılar. Yoluna buradan devam

edemezsin, yoksa kaybolursun."

"Sonra bize olanların aynısı senin başına gelir," diyerek iç geçirdi yarım olanı. "Bak bize! Bunu ister misin?" "Size ne oldu peki?" diye sordu Atreju.

"Yokoluş yayılıyor," diye inledi birincisi. "Büyüyor, büyüyor, her gün biraz daha genişliyor - eğer hiçlikten genişliyor diye söz edilebilirse tabii. Ötekilerin hepsi tam zamanında kaçtılar ormandan. Ama biz yurdumuzu terk etmek istemedik. Hiçlik de bizi uykuda yakalayıp karşında gördüğün duruma getirdi."

"Çok acıyor mu?""diye sordu Aıreju.

"Yoo," dedi ikinci kabuk cini, göğsü delik olan, "hiçbir şey hissedilmiyor. Yalnızca bir tarafın eksiliyor işte. Buna bir kez yakalanınca da her gün biraz daha eksiliyorsun. Yakında hiç kalmayacağız."

Atreju meraklandı, "Başladığı yer ormanın neresinde?" diye sordu.

"Görmek mi istiyorsun?" Üçüncü yarım cin, kader arkadaşlarına soran bakışlarla baktı. Onlar başlarını sallayınca devam etti:

"Seni orayı görebileceğin yere kadar götüreceğiz, ama daha çok yaklaşmayacağına söz vermelisin. Yoksa karşı koyamayacağın bir biçimde kendine çeker seni."

"İyi," dedi Atreju, "söz veriyorum."

Üçü de dönüp ormanın kıyısına doğru ilerlediler. Atreju da Artax'i dizginlerinden tutup peşlerinden gitti. Kısa bir süre dev ağaçların arasında bir sağa bir sola dolandılar. Sonra oldukça kalın bir gövdenin önünde durdular. Ağacın çevresini beş yetişkin erkek çeviremezdi herhalde.

"Tırmanabildiğin kadar yukarı tırman," dedi bacakları olmayan cin, "sonra da güneşin doğduğu yere bak. Orada göreceksin onu - daha doğrusu görmeyeceksin."

Atreju gövdedeki yumrularla çıkıntılara tutunarak kendini

yukarı çekti. Sonra da alt dallara ulaştı. Kendini üsttekilere çekti, aşağıyı göremez oluncaya kadar sıçraya sıçraya çıktı. Tırmanmayı sürdürdü; gövde inceliyor, enine dallar ilerlemesini kolaylaştıracak biçimde çoğalıyordu. Sonunda en tepede durduğunda, bakışlarını güneşin doğduğu yere çevirdi ve o zaman onu gördü.

Hemen bitişiğindeki ağaçların yapraklı kısımları yeşildi, ancak onların arkasındakileri!! Yaprakları bütün rengini yitirmişe benziyordu, griydi bunlar. Biraz daha ötesiyse, tuhaf bir biçimde saydam ve sisli görünüyordu, gitgide gerçeklikten çıkar gibiydi daha doğrusu. Onun ötesindeyse hiçbir şey yoktu artık, mutlak olarak hiçbir şey. Çıplak bir yer, bir karanlık yoktu, bir aydınlık da yoktu; gözlere katlanılmaz gelen ve insana kör olduğu duygusu veren bir şeydi bu. Çünkü hiçbir göz mutlak bir hiçliğe bakmaya dayanamaz. Atreju elini yüzünün önüne tuttu, az kalsın daldan düşüyordu. Tutundu ve elinden geldiğince hızlı inmeye koyuldu.

Yeterince görmüştü. Fantazya'ya yayılmış olan dehşeti tam olarak ancak şimdi kavrıyordu.

Yeniden dev ağacın dibine ulaştığında üç kabuk cini kaybolmuştu. Atreju atına atlayıp bu ağır ağır, ama hiç ara vermeden yayılan hiçliğin ters yönünde dörtnala uzaklaştı. Hava kararmış, Aşka Çağrı Ormanı'nı da epeydir arkasında bırakmıştı ki, ancak o zaman mola verdi.

Ve o gece onu, büyük arayışına yeni bir yön verecek olan ikinci bir olay bekliyordu.

Düş gördü yani, düşünde -şimdiye kadarkilerden çok daha belirgin olarak- öldürmek istediği büyük erguvani sığırı gördü. Bu kez oksuz yaysız durmaktaydı onun karşısında. Kendini ufacık hissediyor, hayvanın kafasıysa bütün gökyüzünü kaplıyordu. Ve onun, kendisine bir şey söylediğini duydu Atreju. Hepsini anlayamıyordu ama, aşağı yukarı şunları söylüyordu:

"Beni öldürmüş olsaydın avcı olacaktın şimdi. Ama bundan vazgeçtiğine göre, artık sana yardım edebilirim Atreju. Dinle! Fantazya'da öteki bütün varlıklardan daha eski bir varlık vardır. Buralardan çok, çok uzakta, kuzeyde, Keder Bataklıkları bulunur. Bu bataklıkların tam ortasında da Boynuz Dağı yükselir. Kadim

Morla orada oturur. Kadım Morla'yı ara!"

Atreju bundan sonra uyandı.

Saat kulesi oniki kez vurdu. Az sonra Bastian'ın sınıf arkadaşları son ders için jimnastik salonuna inerlerdi. Belki de büyük, ağır toplarla yakartop oynarlardı bugün. Bastian topu kullanmayı bir türlü beceremez, o yüzden de iki takımdan hiçbiri istemezdi onu. Kimi zaman da, insana rastlayınca felaket acıtan küçük, taş gibi ağır bir beyzbol topuyla oynarlardı bunu. Kolay bir hedef olduğundan her zaman tam hız vurulurdu Bastian. Ama belki de bugün tırmanma ipi olurdu sırada - Bastian'ın en çok nefret ettiği alıştırma. Ötekilerin çoğu çoktan en tepeye çıkmışken, o genellikle kıs kıs gülen bütün sınıfa eğlence olup, ipin alt ucunda kıpkırmızı bir kafayla un çuvalı gibi sallanır durur, yarım metre bile yükselemezdi. Beden eğitimi öğretmeni Bay Menge de Bastian'dan şakalarını esirgemezdi.

Atreju gibi olmak için çok şey verirdi Bastian. O zaman gösterirdi onların hepsine.

Derin derin içini çekti.

Kuzeye, hep kuzeye doğru at sürüyordu Atreju. Kendine ve atına, en zorunlu yemek ve uyku molalarından başka hak tanımıyordu. Gece, gündüz, yağmur, kızgın güneş, fırtına, bora demeden gidiyordu. Artık hiçbir şeyle oyalanmıyor, kimseye soru sormuyordu.

Kuzeye doğru ilerledikçe hava da kararıyordu. Hep aynı kalan kurşuni bir alacakaranlık gündüzleri dolduruyor, geceleri gökyüzünde kuzey ışıkları oynaşıyordu.

Sonunda bir sabah, donuk loşlukta tüm zaman durmuş gibi görünürken, bir tepenin üstünden Keder Bataklıkları'nı gördü» Bataklıkların üzerinde sis bulutları sürükleniyor, sağda solda da küçük ormanlar yükseliyordu; gövdeleri aşağıya doğru dört, beş ya da daha çok sayıda çarpık ayağa ayrılan, bu yüzden de siyah suyun içinde duran çok bacaklı, kocaman yengeçler gibi görünen ağaçlardan oluşuyordu bu ormanlar. Kahverengi yaprakların her bir yanından, hareketsiz, yakalama kollarına benzeyen hava emici

kökler sarkıyordu. Çamur birikintileri arasındaki toprağın nerelerde sağlam, nerelerde yalnızca bir yüzer bitki örtüsünden ibaret olduğunu çıkarmak hemen hemen olanaksızdı.

Artax dehşet içinde kalarak hafifçe soludu:

"Oraya gitmek zorunda mıyız sahip?"

"Evet," dedi Atreju, "bu bataklıkların arkasında bulunan Boynuz Dağı'nı bulmamız gerekiyor."

Artax'i dehledi, hayvancık boyun eğdi. Zeminin sağlamlığını toynaklarıyla adım adım deniyordu, ama böyle çok ağır ilerliyorlardı. Sonunda Atreju attan inip Artax'i dizginlerinden tuttu ve ardı sıra çekmeye başladı. At birkaç kez gömüldü, yine de her seferinde dışarı çıkmayı başardı. Ama Keder Bataklıklarının içerilerine doğru girdikçe, atın hareketleri hantallaştı. Başını sarkıtmış, sürükleniyordu yalnızca.

"Artax," dedi Atreju, "ne oluyor sana?"

"Bilmiyorum sahip," diye yanıtladı hayvan. "Dönmemiz gerekirdi diye düşünüyorum. Bütün bunların hiçbir amacı yok ki. Yalnızca düşünde gördüğün bir şeyin peşinden gidiyoruz. Ama hiçbir şey bulamayacağız. Belki de çok geç olmuştur zaten. Belki Çocuk İmparatoriçe ölmüştür bile ve bütün bu yaptıklarımız anlamsızdır. Gel dönelim sahip."

"Sen hiç böyle konuşmazdın Artax," dedi Atreju şaşkınlıkla. "Neyin var? Hasta mısın?"

"Belki de," diye karşılık verdi Artax. "Attığımız her adımda yüreğimdeki keder büyüyor. Artık hiç umudum kalmadı sahip. Kendimi öyle ağır, öyle ağır hissediyorum ki. Sanırım devam edemeyeceğim artık."

"Ama devam etmeliyiz!" diye bağırdı Atreju. "Gel Artax!"

Dizgini çekti, ama Artax kıpırdamadı. Karnına kadar gömülmüştü bile. Artık kendini kurtarmaya da çalışmıyordu.

"Artax!" diye haykırdı Atreju. "Kendini bırakamazsın! Gel! Çık

oradan, batacaksın yoksa!"

"Bırak beni sahip!" diye yanıtladı atçık. "Başaramam bunu. Sen tek başına devam et! Benim için tasalanma!

Ben bu kedere dayanamıyorum artık. Ölmek istiyorum."

Atreju umutsuzca dizgine asıldı, ama atçık gitgide derine batıyordu. Buna karşı bir şey yapamıyordu Atreju. Sonunda, siyah suların üstünde bir tek kafası kalınca onu kollarına aldı.

"Seni sıkı sıkı tutuyorum Artax," diye fısıldadı, "batmana izin vermem."

Hayvancık bir kez daha hafifçe kışnedi.

"Artık bana yardım edemezsin sahip. Benim işim tamam. İkimiz de burada bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Keder Bataklıklarının adı neden böyle, biliyoruz şimdi. Beni batmak zorunda kalacak kadar ağırlaştıran şey, keder. Kaçış yok bundan."

"A:na ben de buradayım," dedi Atreju, "ben hiçbir şey hissetmiyorum.'

"S< n Parıltı'yı taşıyorsun sahip," dedi Artax, "sen korunuyorsun."

"Öyleyse işareti sana vereyim," diye atıldı Atreju, "belki seni de korur."

Zinciri boynundan çıkarmaya davrandı.

"Hayır," diye soludu hayvancık, "bunu yapamazsın sahip. Pantakel sana verildi, onu canının istediği gibi aktarmaya hakkın yok. Aramayı bensiz sürdürmek zorundasın."

Atreju yüzünü atın yanağına bastırdı.

"Artax...," diye fısıldadı. "Ah, Artax'im benim!"

"Son bir dileğimi yerine getirmek ister misin sahip?" diye sordu hayvan.

Atreju sessizce başını salladı.

"O zaman gitmeni rica ediyorum. Sonum gelirken seyretmeni istemiyorum. Bana bu iyiliği yapar mısın?" Atreju ağır ağır ayağa kalktı. Hayvancığın kafası yarı yarıya suyun içindeydi artık.

"Sağlıcakla kal, Atreju, efendim!" dedi, "- ve teşekkürler!"

Atreju dudaklarını ısırdı. Bir şey söyleyecek gücü kalmamıştı. Artax'i başıyla bir kez daha selamladı, sonra dönüp gitti.

Bastian hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ağlamasını bastıramıyordu. Gözleri yaş içindeydi ve artık okuyamaz olmuştu. Devam edebilmek için mendilini çıkarıp burnunu silmek zorunda kaldı.

Ne kadar zaman, tam olarak ne kadar zaman bata çıka yürümüştü, bilmiyordu Atreju. Kör ve sağır gibiydi. Sis gitgide yoğunlaşıyor ve Atreju saatlerdir aynı yerde dönüp duruyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu. Ayağının nereye bastığına dikkat etmez olmuştu, yine de hiçbir zaman dizlerinden daha derine batmıyordu. Çocuk İmparatoriçe'nin işareti, aklının ermediği biçimde doğru yola götürüyordu onu.

Sonra birdenbire yüksek ve oldukça dik bir dağ yamacının önüne geldi. Kayaların çatlaklarına basa basa yuvarlak tepeye tırmandı. Önce bu kayaların neden oluştuğuna dikkat etmedi. Ta ki, tam tepeye varıp da aşağıya bakınca, dağın, çatlak ve yarıklarının arasını yosun bürümüş kocaman boynuz tabakalarından oluştuğunu gördü.

Öyleyse Boynuz Dağı'nı bulmuştu!

Gene de bu buluşundan dolayı sevinç duyamıyordu. Sadık atının sonu, bu olayı neredeyse ilgisizce karşılamasına neden oluyordu. Şimdi geriye, buralarda oturan Kadım Morla'nın kim ve nerede olduğunu bulmak kalıyordu.

Daha düşünüp dururken birden dağda hafif bir sarsıntı olduğunu hissetti, ardından korkunç bir soluk püskürmesiyle bir ağız şapırtısı ve yerin ta bağrından, en derinlerinden geliyormuş gibi çıkan bir ses duydu. "Baksana ihtiyar, üstümüzde bir şey kıpırdayıp duruyor."

Atreju sesin geldiği yere, dağ sırtının ucuna koştu, bu sırada bir yosun örtünün üzerinde ayağı sürçtü ve kaymaya başladı. Kendini tutamıyor, gitgide hızlanarak kayıyordu, sonunda da aşağıya uçtu. Neyse ki aşağıda bulunan ağaçlardan birinin içine düştü. Dallar onu tuttu.

Önünde, dağın içinde kocaman bir mağara gördü Atreju; mağaranın içindeki siyah su bıngıldayıp şıpırdıyordu, çünkü içerde bir şey kımıldıyor, yavaş yavaş dışarıya çıkıyordu. Ev büyüklüğünde bir kaya kütlesi gibi duruyordu bu. Ancak tümüyle ortaya çıktıktan sonra bunun, kırışık ve uzun bir boynun üstünde duran bir kafa olduğunu anladı Atreju, bir kaplumbağa kafası. Gözleri siyah göller kadardı. Ağzında kurumuş çamur ve yosunlar vardı. Bu koca boynuz dağı -Atreju birden kavrayıverdi- koskocaman, tek bir hayvandı, muazzam bir bataklık kaplumbağası: Kadim Morla!

Sonra yine o püsküren, guruldayan ses duyuldu:

"Orada ne yapıyorsun ufaklık?"

Atreju göğsündeki tılsıma davranıp göl gözlerin görebileceği biçimde tuttu.

"Bunu tanıyor musun Morla?"

Morla'nın yanıt vermesi bir süre aldı.

"Baksana ihtiyar, AURYN, Çocuk İmparatoriçe'nin işareti; çoktandır görmüyorduk onu, çoktandır."

"Çocuk İmparatoriçe hasta," diye atıldı Atreju, "bunu biliyor muydun?"

"Bize göre hava hoş, değil mi ihtiyar?" diye karşılık verdi Morla. Tuhaf yolla kendi kendine konuştuğu anlaşılıyordu; kim bilir, belki de ne zamandır konuşacak kimsesi yoktu da ondan.

Atreju çabucak ekledi: "Onu kurtarmazsak ölecek."

"Olabilir!" diye yanıtladı Morla.

"Ama onunla birlikte Fantazya da yok olacak!" diye bağırdı Atreju. "Hiçlik her yere yayılmış bile. Gözlerimle gördüm."

Morla ona kocaman boş gözlerinin ta içinden baktı.

"Buna bir diyeceğimiz yok, değil mi ihtiyar?" diye guruldadı.

"O zaman hepimiz yok olup gideceğiz!" diye haykırdı Atreju. "Hepimiz!"

"Baksana ufaklık," dedi Morla, "bize ne bundan! Bizim için hiçbir şey önemli değil artık. Bizce hepsi bir, hepsi bir!"

"Sen de yok olacaksın Morla!" diye öfkeyle haykırdı Atreju. "Sen de! Bu kadar yaşlısın diye Fantazya'dan çok yaşayacağını mı söylemek istiyorsun yoksa?"

"Baksana," diye guruldadı Morla, "biz yaşlıyız ufaklık, çok yaşlı. Yeteri kadar yaşadık. Çok şey gördük. Bizim kadar çok bilenler için hiçbir şey önemli değildir artık. Her şey durmadan yinelenir, gece gündüz, yaz kış. Dünya boş ve anlamsızdır. Her şey bir çemberde döner durur. Gelen gitmek, doğan ölmek zorundadır. İyilikle kötülük, aptallıkla bilgelik, güzellikle çirkinlik, hepsi birbirini yok eder. Her şey boştur. Hiçbir şey gerçek değildir. Hiçbir şey önemli değildir."

Atreju ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Kadim Morla'nın müthiş, karanlık ve boş bakışları tüm düşüncelerini felce uğratıyordu. Bir süre sonra Morla'nın yeniden konuştuğunu duydu:

"Sen gençsin ufaklık. Biz yaşlıyız. Sen de bizim kadar yaşlı olsan, kederden başka bir şey olmadığını bilirdin. Baksana. Hepimiz, sen, ben, Çocuk İmparatoriçe, hepimiz neden ölmeyelim? Her şey yalnızca bir görüntüdür zaten, hiçlikte bir oyun yalnızca. Hepsi bir. Bizi rahat bırak ufaklık, çek git!"

Atreju, Morla'nın bakışlarından yayılan kötürüm edici etkiye karşı koyabilmek için tüm iradesini topladı.

"Eğer bu kadar çok biliyorsan," dedi, "o zaman Çocuk İmparatoriçe'nin hastalığının ne olduğunu ve bir çaresi olup olmadığını da bilirsin."

"Biliriz biz, değil mi ihtiyar, biliriz biz," diye soludu Morla. "Ama kurtulsa da bir, kurtulmasa da. Ne diye söyleyelim öyleyse?"

"Eğer senin için gerçekten birse," diye üsteledi Atreju, "pekâlâ söyleyebilirsin de."

"Söyleyebilirdik de, değil mi ihtiyar?" diye hırıldadı Morla. "Ama hiç istekli değiliz buna."

"Öyleyse," diye bağırdı Atreju, "hiç de hepsi bir değil senin için. Öyleyse söylediğine kendin de inanmıyorsun sen!"

Ortalık uzun süre sessiz kaldı, sonra derinlerden gelen bir guruldama ve geğirti duydu Atreju. Bu bir tür gülme olmalıydı herhalde -eğer Kadim Morla gülmeyi hâlâ biliyorduysa tabii. Her neyse, Morla konuştu: "Kurnazsın ufaklık. Baksana. Kurnazsın. Ne zamandır böyle eğlenmiyorduk, değil mi ihtiyar? Baksana. Gerçekten de pekâlâ söyleyebiliriz sana. Hiç fark etmez. Söyleyelim mi ihtiyar?"

Uzun bir sessizlik oldu. Atreju gerilmiş, Morla'nın düşüncelerinin ağır ve can sıkıcı gidişini bozmadan onun yanıtım bekliyordu. Sonunda Morla konuşmaya devam etti:

"Sen kısa yaşarsın ufaklık. Biz uzun yaşarız. Çok uzun. Ama bizler zaman içinde yaşarız. Sen kısa. Biz uzun. Çocuk İmparatoriçe benden daha önce vardı. Ama o yaşlı değil. O hep gençtir. Baksana. Onun varlığı süreyle değil, adıyla ölçülür. Ona yeni bir ad gerekir, durmadan bir yenisi. Onun adını biliyor musun ufaklık?"

"Hayır," diye itiraf etti Atreju, "hiç duymadım."

"Duyamazsın da," diye karşılık verdi Morla. "Biz bile hatırlamıyoruz. Oysa birçok adı oldu onun. Ama hepsi unutuldu. Hepsi geçip gitti. Baksana. Ama adsız yaşayamaz o. Yalnızca yeni bir ada ihtiyacı var onun. Çocuk İmparatoriçe'nin; iyileşir o zaman. Ama iyileşse de bir, iyileşmese de."

Göl gözlerini kapadı ve başını ağır ağır geri çekmeye başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Atreju. "Adını nereden alır? Kim ona ad verebilir? Adı nerede bulurum?"

"Hiçbirimiz..." Atreju Morla'nın guruldadığını duydu. "Fantazya'daki hiçbir varlık ona yeni bir ad veremez. O yüzden de her şey boşuna. Aldırma ufaklık. Hiçbir şeyin önemi yok."

"Kim peki?" diye haykırdı Atreju kendinden geçerek. "Onu ve hepimizi kurtaracak adı kim verebilir ona?" "Böyle gürültü etme!" dedi Morla. "Bizi rahat bırak ve yoluna git. Bunu kim yapabilir, biz de bilmiyoruz." "Sen bilmezsen," diye haykırdı Atreju daha da gürültüyle, "kim bilebilir peki?"

Morla bir kez daha gözlerini açtı.

"Hepsi bir," diye yanıtladı Morla. "Belki Güney Kehanet'teki Uyulâla. O bilir belki. Bizi ne ilgilendirir."

"Oraya nasıl gidebilirim?"

Bu sözlerle birlikte boş bakışlı gözlerini kesin olarak kapattı ve başını mağaranın içine çekti. Atreju artık ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğini anladı.

Aynı saatlerde, fundalıkta gecenin karanlığından oluşmuş olan gölge yaratık Atreju'nun izini bulmuş ve Keder Bataklıkları'nın yolunu tutmuştu. Fantazya'daki hiçbir şey ve hiç kimse, onu bu izi sürmekten caydıramazdı. Orada değildi, orada olsa, yetenekleri işe yarar, hatta belki de sevgi de saygı sağlardı kendisine. Öte yandan orada olmadığına da seviniyordu, çünkü Keder Bataklıkları gibi bir yere girmeyi dünyadaki hiçbir şey adına göze alamazdı. Hele şu gizlice Atreju'yu izleyen korkunç gölge yaratık! Bastian, Atreju'yu uyarmak isterdi, ama olmazdı elbette. Okumayı sürdürüp umutla beklemekten başka yapacak şey kalmıyordu.

Bastian başını ellerine dayamış, düşünceli düşünceli önüne bakıyordu.

"Fantazya'daki hiçbir varlığın Çocuk İmparatoriçe'ye yeni bir ad verememesi tuhaf," dedi yüksek sesle. iş yalnızca bir ad bulmaya dayanıyorduysa Bastian kolayca yardım edebilirdi ona. Bu konuda onun üstüne yoktu. Ama ne yazık ki Fantazya'da değildi.

VIII

Dayanılmaz açlık ve susuzluk Atreju'ya azap vermeye başlamıştı. İki gündür Keder Bataklıkları'nı geride bırakmıştı, o zamandan beri de, içinde yaşayan hiçbir şeyin bulunmadığı bir kaya çölünde dolanıp duruyordu. Kalan bir parça yiyeceği de Artax'la birlikte siyah sulara gömülmüştü. Hiç değilse bir kök bulma umuduyla taşların arasını elleriyle boşu boşuna eşeliyordu; ama hiçbir şey yetişmiyordu burada, liken, yosun bile. Başlarda, en azından ayağının altında yeniden sert toprağı hissetmekten hoşnut olmuştu; ama sonra sonra durumunun eskisinden de kötü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yolunu şaşırmıştı. Gittiği yönü bile kestiremiyordu artık, çünkü loşluk her doğrultuda aynıydı İve hiçbir ipucu vermiyordu. Soğuk bir rüzgâr, dört bir yanından fışkıran sivri kayaların çevresinde durup dinlenmeden dönüyordu.

Dağ sırtlarına, sarp kayalara tırmanıyor, çıkıyor, yeniden iniyordu, ama uzayıp giden dağ manzarasından başka bir manzara hiçbir zaman çıkmıyordu karşısına. Her dağ sırasının arkasında yine sıradağlar vardı ve dört bir yanda ufka kadar böyle gidiyordu. Ve yaşayan I hiçbir şey yoktu: Bir böcekçik, bir karınca, hatta başka zaman, kaybolan birini ta o kişi yığılıp kalıncaya kadar sabırla izleyen bir akbaba bile.

Artık kuşku yoktu: içinde kaybolduğu yer, Ölü Dağlar'dı. Şimdiye dek pek az kişi görmüştü buraları ve biri bile geri dönmüş değildi. Ama Atreju'nun halkı arasında anlatılan efsanelerde sözü edilirdi. Atreju eski bir şarkının sözlerini anımsadı: "Bataklıkta ölüp gitmek daha yeğdir avcıya, çünkü Ölü Dağlar'da o derin uçurum var.

Orda Ygramut'un yurdu, Ygramul-Çoklar, korkunçların en korkuncu..."

Geri dönmek için hangi yönde gideceğini bilse bile, dönmesi olanaksızdı Atreju'nun. Arayı çok açmıştı artık. Ancak ileriye gidebılirdi. Sırf kendisi için gidiyor olsa, halkının avcılarının böyle

durumlarda geleneksel olarak yaptıkları gibi, doğruca bir kaya kovuğuna oturur, soğukkanlılıkla ölümü beklerdi herhalde. Ama o, büyük arayıştaydı; Çocuk İmparatoriçe'nin hayatı ve tüm Fantazya'ydı söz konusu olan. Pes etmeye hakkı yoktu.

Böylece, durmadan yokuş tırmanıp yokuş indi ve zaman zaman, uzun süre uykuda gibi yürüdüğünü fark etti; öyle zamanlarda aklı başka diyarlarda geziyor, geri dönmeye hiç gönüllü olmuyordu.

Bastian korkuyla sıçradı. Saat kulesi biri vuruyordu. Dersler bugünlük bitmişti.

Bastian sınıflardan koridorlara akın eden çocukların gürültü ve bağırtılarını dinledi. Bir sürü ayağın merdivenlerde çıkardığı patırtı duyuldu. Sonra kısa bir süre için de yoldan çeşitli bağrışma sesleri geldi. Sonunda da okul binasına sessizlik yayıldı.

Bu sessizlik, altında boğulacak gibi olduğu, ağır, sıkıcı bir örtü gibi çöktü Bastian'ın yüreğine. Şimdiden sonra koca okulda yapayalnız olacaktı - bütün gün, yaklaşan gece, kim bilir ne kadar zaman, şimdiden sonra durum ciddileşiyordu.

Şu an ötekiler evlerine öğle yemeğine gidiyordu. Bastian da acıkmıştı ve omzundaki asker battaniyelerine karşın üşüyordu. Birden bütün cesaretini kaybetti, tüm planı baştan sona delice ve mantıksız geldi ona. Eve gitmek istiyordu, hemen şimdi, şu anda! Tam zamanıydı şimdi. Şu ana kadar babası bir şey fark etmiş olamazdı henüz. Ona bugün okulu astığını söylemesi bile gerekmezdi. Bir gün ortaya çıkardı kuşkusuz, ama o arada zaman geçmiş olurdu. Ya çalıntı kitap sorunu?

Evet, bir gün bunu da açıklamak zorunda kalırdı. Eninde sonunda babası, Bastian'ın neden olduğu bütün düş kırıklıkları gibi onu da sessizce kabullenirdi. Ondan korkması için bir neden yoktu. Mutlaka hiç sesini çıkarmadan Bay Koreander'e gider, durumu düzeltirdi.

Bastian, çantaya sokmak üzere bakır renkli kitaba uzandı, ama sonra durdu.

Ansızın çatı arasının sessizliğinde yüksek sesle konuştu.

"Hayır," dedi, "sırt işler azıcık zorlaştı diye Atreju bu kadar çabuk pes etmezdi. Başladığım şeyi sonuna kadar götürmeliyim. Geri dönmek için çok geç. Ne olursa olsun yalnız ileriye gidebilirim."

Kendini çok yalnız hissediyordu, ama bu duyguda gurur gibi bir şey vardı aynı zamanda; güçlü kalmış ve başladığı işten vazgeçmemiş olmanın gururu.

Galiba Atreju'yla da küçücük, azıcık bir benzerliği vardı!

Atreju'nun artık gerçekten ilerleyemeyeceği an gelmişti: Önünde Derin Uçurum açılıyordu.

Manzaranın akıl almaz dehşeti sözcüklerle anlatılamazdı. Ölü Dağlar Beldesi'nin tam ortasında yer, aşağı yukarı yarım mil genişliğinde bir çatlakla boydan-boya yarılıyordu. Derinliği kavranılabilecek gibi değildi.

Atreju bir kaya çıkıntısının kenarına uzanmış, aşağıya, yerin ta en iç kısımlarına iniyor gibi görünen karanlığa bakıyordu. Elinin erişebileceği bir yerde bulunan kafa büyüklüğünde bir taşı aldı ve savura-bildiği kadar uzağa savurdu. Taş düştü, düştü, karanlık onu yutuncaya kadar düştü. Atreju dinledi, ama uzun uzun beklediği halde kulağına bir çarpma sesi gelmedi.

Bu durumda yapabileceği tek şey kalıyordu geriye, o da onu yaptı: Derin Uçurum'un kenarı boyunca yürümeye koyuldu. Bu sırada da her an, eski şarkıda sözü edilen "korkunçların en korkuncuna rastlamayı bekliyordu. Bunun ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordu, adının Ygramul olduğunu biliyordu yalnız.

Derin Uçurum, dağ çölünün arasından girintili çıkıntılı bir hat halinde geçiyordu ve doğal olarak kenarında yol yoktu; tersine, burada da tırmanmak zorunda kaldığı, bazen de ne yapacağını kestiremeyip dibinde kararsız kaldığı sarp kayalar vardı ya da bin bir zorlukla çevresini dolanmak zorunda kaldığı dev taş blokları çıkıyordu yoluna ya da üstlerinde yürümeye başlar başlamaz yer yarığına doğru harekete geçen moloz bayırları iniyordu. Çoğu kez onu uçurumdan ancak bir adım uzaklık ayırıyordu.

Her geçen an kendisine daha da yaklaşan bir izleyicisi olduğunu bilse, çetin yolunda kendisine pahalıya mal olabilecek bir düşüncesizlik ederdi mutlaka. Onu yola koyulduğundan beri izleyen, karanlıktan olma yaratıktı bu izleyici. Bu arada bedeni, çizgileri, açıkça tanınacak kadar yoğuşmuş, ortaya çıkmıştı. Simsiyah, öküz iriliğinde bir kurttu bu. Burnu hep yerde, Ölü Dağlar'ın kaya çölünde Atreju'nun izi üstünde gidiyordu. Dili dışarı sarkmış, ağzının iki ucunu korkunç dişleri görünecek biçimde yukarı çekmişti. Kokunun tazeliği, onu kurbanından ayıran uzaklığın ancak bir mil olduğunu söylüyordu. Ve araları, acımasızca kapanıyordu. Ama Atreju izleyicisinden habersizdi; dikkatle, ağır ağır kendine yol aramaktaydı o.

Tam, bir kaya kütlesinin içinden dolambaçlı bir boru gibi giden dar bir oyuğa girmişti ki, birden, anlam veremediği bir gürültü duydu, bunun o güne kadar işittiği başka seslerle hiçbir benzerliği yoktu çünkü. Uğultulu, kükremeli bir zangırdama vardı ve aynı zamanda Atreju, içinde durduğu koca kayanın sallandığını hissediyor, dışardaki dağ yamaçlarından patır patır yuvarlanan taş parçalarının gümbürtüsünü duyuyordu. Bir süre, depremin ya da her neyse onun durmasını bekledi, ama sürüp gidince o da sürünmeye devam etti, sonunda çıkışa vardı ve başını dikkatle dışarıya uzattı.

O zaman gördü: Derin Uçurum'un karanlığının üstünde, bir uçtan bir uca gerilmiş muazzam bir örümcek ağı asılıydı. Bu ağın halat gibi kalın, çok vıcık vıcık yapışkan iplerinin içinde de, büyük, beyaz bir uğur ejderhası döneniyor, kuyruğuyla pençelerini çırparak debeleniyor, ama yine de çaresiz kalıyordu.

Uğur ejderhaları Fantazya'daki en az bulunur hayvanlardandır, iğrenç dev yılanlar gibi derin yeraltı mağaralarında yaşayan ve pis kokular yayarak herhangi bir gerçek ya da sözüm ona var olan hazineyi koruyan alışılmış ejderhalar ya da canavarlarla bir benzerliği yoktur bunların. Böylesi fesat hayal ürünleri çoğunlukla kötü ya da ters yaradılışlıdırlar, yarasamsı zar kanatları vardır ve bunların yardımıyla gürültüyle, hantal hantal havalanırlar, ağızlarından da ateş ve buram buram duman püskürtürler. Oysa uğur ejderhaları havanın ve sıcaklığın yaratıklarıdır, sınırsız neşe yaratıklarıdır, heybetli gövdelerine karşın bir yaz bulutu kadar da

hafiftirler. O yüzden de uçmak için kanat gerekmez onlara. Göklerde, balıkların suda yüzdüğü gibi yüzerler. Yerden bakınca ağır ağır çakan şimşeklere benzerler. En şaşılacak yanları da şarkılarıdır. Sesleri, kocaman bir çanın altın çınlaması gibi çıkar, alçak sesle konuştukları zaman da bu çan sesi uzaktan duyuluyormuş gibi olur. Böylesi bir şarkıyı bir kez duyan, hayatı boyunca unutamayıp torunlarına bile anlatır.

Ama Atreju'nun gördüğü bu uğur ejderhası, içinden şarkı söylemeyi geçirecek durumda değildi doğrusu. Sedef rengi pullan pembemsi beyaz bir tonla ışıldayan uzun, oynak bedeni, dev örümcek ağında kıskıvrak bağlı, küskün, asılıyordu. Ağzının kenarındaki uzun sakallar, gür yeleleri ve kuyruğuyla el ve ayaklarındaki püsküller yapışkan halatlara öylesine dolanmıştı ki, hayvan hemen hemen hiç kıpırdayamaz olmuştu. Bir tek, aslansı başındaki gözyuvarları yakut gibi parlıyor, henüz canlı olduğunu gösteriyordu. Görkemli hayvanın bir sürü yeri yaralanmış, kanıyordu, çünkü bir şey daha vardı orada; beyaz uğur ejderhasının üstüne, görünüşü durmadan değişen siyah bir bulut gibi yıldırım hızıyla tekrar tekrar çullanan dev bir şey. Bir ara, uzun bacaklı, bir sürü çakmak çakmak yanan gözlü ve iri gövdesi siyah, keçeleşmiş bir tüy yumağıyla kaplı dev bir örümceğe benzedi; ardından, uğur ejderhasını ezmeye çalışan, uzun tırnaklı, kocaman, tek bir el oldu, bir an sonra da zehirli iğnesiyle bahtsız kurbanına saldıran dev bir akrebe dönüştü. İki dev yaratık arasındaki kavga ürkütücüydü. Uğur ejderhası, bulutsu yaratığın kıllarım hafifçe yakan mavi bir alev püskürterek hâlâ savunuyordu kendini. Çıkan duman, kaya yarıklarının arasından sütunlar halinde döne döne uçuyordu. Pis koku Atreju'nun soluk almasını neredeyse olanaksızlaştırıyordu. Hatta bir keresinde uğur ejderhası, rakibinin çok uzun bacaklarından birini ısırmayı bile başardı. Ama kopan parça, uçurumun derinliklerine düşmedi, üstelik bir an havada tek başına hareket etti, sonra da eski yerine dönüp yeniden karanlık bulut gövdeyle birleşti. Ve hep böyle tekrarlandı, ejderha bacaklardan birine dişlerini geçirebilse bile, boşluğu ısırıyor gibi oluyordu.

Atreju şu ana dek gözünden kaçmış olan şeyi ancak o zaman fark etti. Bu koca, tüyler ürpertici yaratık, tek ve belli bir bedenden değil, öfkeli eşek arıları gibi vızıldayan ve yoğun oğullar halinde sürekli yeni şekiller oluşturan, sayılamayacak çoklukta çelik mavisi

küçük sinekten oluşuyordu.

Ygramul'du bu ve şimdi Atreju ona neden "Çoklar" dediklerini de anlıyordu.

Saklandığı yerden çıktı, göğsündeki Mücevher'ı kavrayıp olanca sesiyle bağırdı:

"Dur! Çocuk İmparatoriçe adına! Dur!"

Ama sesi, kavga eden yaratıkların kükreme ve püskürme sesleri arasında boğuldu, kendisi bile zor işitti.

Uzun boylu düşünmeksizin, ağın yapışkan halatlarının üstünden, kavga edenlere doğru koştu. Ağ, ayaklarının altında sağa sola eğiliyordu. Dengesini yitirdi, ilmiklerin arasına düştü, karanlığın üzerinde bir tek ellerinden asılı kaldı, kendini yeniden yukarı çekti, ağa yapışıp kaldı, uğraşıp kendini kurtardı ve koşmaya devam etti. Birden Ygramul bir şeyin yaklaştığını sezinledi. Yıldırım hızıyla dönüp baktı, bakışı da dehşet vericiydi. Şimdi, burun kökünde tek bir göz olan koskocaman, çelik mavisi bir surattı yalnızca ve dikine bir gözbebeği, anlatılmaz bir kötülükle Atreju'nun üstüne dikilmişti.

Bastian korkuyla hafif bir çığlık attı.

Uçurumda bir korku çığlığı çınladı ve yankılanarak her yana dağıldı. Ygramul, başka bir gelen daha var mı diye gözünü sağa sola çevirdi, çünkü çığlığı atan, dehşetten kötürüm olmuş gibi karşısında duran çocuk olamazdı. Ama hiç kimse yoktu.

"İşittiği benim çığlığım olmasın sakın?" diye düşündü Bastian, derin bir merakla. "Ama yok, olamaz."

Sonra Atreju Ygramul'un sesini duydu. Dev yüze hiç mi hiç gitmeyecek, çok yüksek, biraz boğuk bir sesti bu. Konuşurken ağzını da oynatmıyordu. Dev bir arı oğlunun, sözcükler şeklinde biçimlenen vızıldamasıydı bu.

Ygramul'un, "Bir ikiayaklı!" dediğini duydu Atreju. "Tam da bunca açlıktan sonra nefis iki lokma! Ygramul için ne mutlu bir gün!"

Atreju tüm gücünü toplamak zorundaydı. Parıltı'yı canavarın tek gözünün önüne tutup sordu:

"Bu işareti tanıyor musunuz?"

"Yakına gel, ikiayak!" diye vızıldadı çoksesli koro. Ygramul iyi görmüyor."

Atreju yüze doğru bir adım daha attı. Yüz şimdi ağzını açıyordu. Dil yerine, titreşen sayısız anten ve kıskaç vardı ağzında.

"Daha yakına!" diye uğuldadı arı oğlu.

Atreju yine bir adım attı, şimdi yüze o kadar yakındı ki, sayısız çelik mavisi canlıyı belirgin olarak görüyordu, kudurmuş gibi karmakarışık dönüp duruyorlardı. Yine de korkunç yüz bütününde kıpırtısız kalıyordu. "Ben Atreju'yum," dedi, Çocuk İmparatoriçe'nin görevlisiyim."

Bir süre sonra öfkeli vızıltı, "Zamansız geldin," dedi. "Ygramurdan ne istiyorsun? Gördüğün gibi çok meşgul." "Şu uğur ejderhasını istiyorum," diye yanıtladı Atreju, "onu bana verin!"

"Onu ne için istiyorsun, ikiayak Atreju?"

"Keder Bataklıkları’nda atımı kaybettim. Güney Kehanet'e gitmem gerek, çünkü Çocuk İmparatoriçe'ye kimin yeni bir ad verebileceğini ancak Uyulâla söyleyebilir bana. Yeni adı olmazsa ölecek, bütün Fantazya da onunla birlikte - siz de Ygramul. Çoklar denen sizler de!"

Surattan uzatılmış bir "Ah!" çıktı. "Artık üstünde hiçbir şey olmayan yerlerin nedeni bu mu?"

"Evet," diye karşılık verdi Atreju, "demek siz de biliyorsunuz Ygramul. Ama Güney Kehanet, ömrünün süresi içerisinde ulaşamayacağım kadar uzak. Bu uğur ejderhasını onun için istiyorum. Eğer beni havadan götürürse hedefe ulaşabilirim belki."

Suratı oluşturan ve dönüp duran arı oğlundan çok sesli bir kıkırdama olabilecek bir şey duyuldu. "Yanılıyorsun, ikiayak Atreju. Güney Kehanet ve Uyulâla hakkında bir şey bilmiyoruz, ama

ejderhanın artık seni taşıyamayacağını biliyoruz. Hem yaralanmamış olsaydı bile, yolculuğunuz öyle uzun sürerdi ki, bu arada Çocuk İmparatoriçe hastalığından ölürdü. Arayışını kendi hayatına göre değil, onunkine göre ölçmelisin, ikiayak Atreju."

Dikine göz bebekli gözden çıkan bakış dayanılır gibi değildi, Atreju başını eğdi:

"Bu doğru," dedi yavaşça.

"Ayrıca..." Surat kımıldamadan sürdürdü: "Ygranıul'un zehiri ejderhanın bedeninde. En çok bir saatlik zamanı kaldı."

"Öyleyse," diye mırıldandı Atreju, "artık umut yok, benim için de, onun için de; sizin için de yok Ygramul." "Ne ki...," diye uğuldadı ses, "en azından Ygramul bir kez daha iyi bir yemek yemiş olur. Ama bunun Ygramul'un son yemeği olduğu söylenmiş değil henüz. Galiba seni göz açıp kapayıncaya kadar Güney Kehanet'e götürecek bir yol daha biliyor o. Yalnız, ikiayak Atreju, bu senin hoşuna gider mi acaba, işte sorun bu."

"Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Bu Ygramul sırrıdır. Uçurum yaratıklarının da sırları olur, ikiayak Atreju. Ygramul bugüne kadar hiç vermedi sırrını. Sen de onu açıklamayacağına yemin etmelisin. Çünkü bilinmesi Ygraimil'un zararına olur, ah, çok zararına olur."

"Yemin ediyorum. Konuş!"

Çelik mavisi dev surat biraz öne eğildi ve duyulur duyulmaz bir sesle uğuldadı:

"Kendini Ygramul'a ısırtman gerekiyor."

Atreju dehşetle geri kaçtı.

"Ygramul zehiri...," diye sürdürdü ses, "bir saat içinde öldürür, ama aynı zamanda onu içinde taşıyana, Fantazya'nın dilediği yerinde olma gücünü verir. Bunun bilindiğini bir düşünsene! Bütün kurbanları sıvışır Ygramul'un!"

"Bir saat mi?" diye bağırdı Atreju. "Ama tek bir saat içinde ne başarabilirim ki?"

"Ne de olsa...," diye uğuldadı arı oğlu, "burada geçireceğin bütün saatlerden daha uzundur. Kararını ver!" Atreju kendi kendiyle savaş halindeydi.

"Sizden Çocuk İmparatoriçe adına rica etsem, uğur ejderhasını serbest bırakır mısınız?" diye sordu sonunda. "Hayır," diye yanıtladı surat. "AURYN'i, Parıltı'yı taşıyor olsan bile Ygramul'dan bunu istemeye hakkın yok. Çocuk Imparatoriçe hepimizi olduğumuz gibi kabul eder. Onun için Ygramul da onun işareti önünde eğiliyor. Bütün bunları iyi bilirsin."

Atreju hâlâ başı eğik duruyordu. Ygramul'un bu söyledikleri doğruydu. Demek ki beyaz uğur ejderhasını kurtaramayacaktı. Kendi istekleri işe yaramıyordu.

Doğrulup konuştu: "Önerdiğin şeyi yap!"

Çelik mavisi bulut, yıldırım hızıyla üstüne atıldı ve onu dört bir yanından sardı. Atreju sol omzunda dehşetli bir acı hissetti ve yalnız bir tek şeyi düşündü: Güney Kehanet'e!

Sonra gözleri karardı.

Kısa bir süre sonra kurt oraya ulaşınca dev örümcek ağını gördü, ama başka kimse yoktu. Buraya kadar sürdüğü iz birden kesiliyordu, tüm çabalarına karşın onu bir daha bulamadı.

Bastian durdu. Sanki Ygramul'un zehiri onun içindeymiş gibi kendini zavallı hissediyordu.

"Tanrıya şükür ki Fantazya'da değilim," dedi yavaşça kendi kendine. "Neyse ki böyle canavarlar gerçekte yok. Yalnızca bir öykü işte."

Ama yalnızca bir öykü müydü gerçekte? O zaman nasıl oluyordu da Ygramul ve belki Atreju da, Bastian'ın korku çığlığını duyuyordu?

Bu kitap yavaş yavaş korkutucu olmaya başlıyordu.

Epey bir zaman sonra kendine gelen Atreju önce dehşet içinde kaldı, çünkü hâlâ kaya çölündeydi. Bir an içine kuşku düştü, Ygramul onu aldatmış olmasındı sakın?

Güçlükle doğruldu. O zaman anladı, gerçi yine ıssız bir dağ başındaydı, ama bambaşka birinde. Arazi boydan boya pas kırmızısı, büyük yaprak kayalardan oluşuyor gibiydi, bunlar birbiri üstüne binerek kat kat dizilmiş ve böylece çeşit çeşit tuhaf kule ve piramitler oluşturmuştu. Aralarındaki zemini bodur çalılarla otlar örtüyordu. Kavurucu bir sıcak hüküm sürüyordu. Her taraf, gözleri kör eden, yakıcı, hatta acıtan güneş ışınları altında kalmıştı.

Atreju yüzünü eliyle gölgeledi ve bir mil kadar uzakta, kemeri enine enine duran yassı taşlarla örülmüş ve pek de düzgün bir biçimi olmayan bir kaya kapısı gördü, yüksekliği yüz ayak vardı belki.

Güney Kehanet'in girişi olmasındı bu? Görebildiği kadarıyla kapının arkasında uçsuz bucaksız bomboş bir düzlükten başka bir şey yoktu; ne bir yapı, ne bir tapınak, ne bir koru - bir kehanet yerine benzer hiçbir şey yoktu.

Henüz ne yapacağını düşünüp dururken ansızın derin, madeni bir ses duydu:

"Atreju!" Sonra bir daha "Atreju!"

Arkasını döndü ve pas kırmızısı bir kaya kulesinin arkasından beyaz uğur ejderhasının çıktığını gördü. Yaralarından kan akıyordu ejderhanın, öyle güçsüz düşmüştü ki, Atreju'ya kadar zar zor sürünebildi. Yine de yakut kırmızısı gözlerinden birini neşeyle kırparak konuştu:

"Ben de buradayım diye o denli şaşırma Atreju. Örümcek ağında asılıyken kötürüm gibiydim gerçi, ama Ygramul'un sana söylediklerinin hepsini gene de işittim. O zaman düşündüm ki, eninde sonunda ben de onun tarafından ısırılmış değil miyim, sana açıkladığı sırdan neden ben de yararlanmayayım?

Böylelikle kaçtım ondan."

Atreju sevinmişti.

"Seni Ygramul'la baş başa bırakmak benim için çok zor oldu," dedi, "ama ne yapabilirdim ki?"

"Hiçbir şey," dedi uğur ejderhası. "Gene de hayatımı kurtardın - benim bir katkım olmadan hem de."

Bir kere daha gözünü kırptı, bu kez ötekini.

"Hayatını kurtardım," diye yineledi Atreju, "bir saat için. Çünkü ikimizin de daha fazla zamanı kalmadı. Ygramul'un zehrini her an daha çok hissediyorum."

＞"Her zehrin bir panzehiri vardır," diye karşılık verdi beyaz ejderha. "Göreceksin, her şey iyiye gidecek." "Bu nasıl olacak, bilmiyorum," dedi Atreju.

"Ben de," diye karşılık verdi ejderha, "ama güzel olan da bu işte. Şimdiden sonra her işin rast gidecek. Eninde sonunda bir uğur ejderhasıyım ben. Ağda asılıyken bile umudumu kesmedim gördüğün gibi, haklıymışım da."

Atreju gülümsedi.

"Söyle bana, neden buraya gelmek istedin - daha iyi, belki de sağlığına kavuşabileceğin başka bir yer değil de, neden burası?"

"Hayatım senin," dedi ejderha, "eğer onu kabul etmek istersen. Düşündüm de - büyük arayış için bir binek hayvanına ihtiyacın olacak. Acaba iki ayağının üzerinde bucak bucak sürünmek, hatta iyi bir atın üstünde dörtnala koşmak mı iyidir, yoksa bir uğur ejderhasının sırtında havalarda çağlamak mı? Göreceksin, bambaşka bir şeydir bu. Kabul mü?"

"Kabul," dedi Atrejtı.

"Ayrıca," diye ekledi ejderha, "adım Fuchur'dur."

"Pekâlâ Fuchur," dedi Atreju. "Ama biz konuşup dururken, kalan azıcık zamanımız da akıp gidiyor. Bir şey yapmak gerek. Ama ne?"

"Şans dilemek," diye yanıtladı Fuchur, "başka ne olsun?"

Ama Atreju onu duymuyordu artık. Yığılıp kalmış, ejderhanın bedeninin yumuşak kıvrımlarının içinde büzülmüş, kıpırtısız yatıyordu.

Ygramul'un zehri etkisini gösteriyordu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra gözlerini yeniden açtığında, kendi yüzünün üstüne eğilmiş son derece şaşırtıcı bir yüzden başka bir şey görmedi önce. Her zaman gördüklerinden kırışık, bumburuşuk bir yüzdü bu;
ama ancak yumruğu kadardı. Pişmiş elma gibi koyu kahverengiydi, içindeki gözcükler de yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. Kafanın üzerinde, porsumuş yapraklardan tepelik gibi bir şey duruyordu.

Sonra Atreju küçük bir bardağın dudaklarına değdiğini hissetti.

"Güzel ilaç, iyi ilaç!" diye mırıldanıyordu, kırışık yüzdeki küçük pörsük dudaklar. "Hadi iç çocuğum, iç. İyi gelecek!"

Atreju azıcık içti. Çok özel bir tadı vardı, oldukça tatlı, ama yine de sert.

"Beyaz ejderhaya ne oldu?" diyebildi güçlükle.

"Artık iyi," diye yanıtladı mırıldanan sesçik. "Tasalanma oğlum. Sağlığına kavuşacak, ikiniz de sağlığınıza kavuşacaksınız. En kötüsünü atlattınız. Sen iç yalnız, iç!"

Atreju bir yudum daha aldı ve hemen o an yeniden uykuya daldı, ama bu seferki cana can katan derin şifa uykusuydu.

Saat kulesi ikiyi vurdu.

Bastian daha fazla tutamayacaktı artık: Hemen tuvalete gitmesi gerekiyordu. Çok daha önceden gitmesi gerekirdi ama okumayı yarıda kesememişti bir türlü. Hem ayrıca okulun içine inmekten korkuyordu azıcık. Kendi kendine, korkacak bir şey olmadığını söyledi, okul boştu işte, kimse görmezdi onu. Ama yine de korkuyordu, doğrudan okul binasının kendisi onu gözetleyen bir yaratıktı sanki.

Ama bu durumda hiçbir şeyin yararı yoktu; kısacası, gitmesi gerekiyordu!

Kitabı, sayfalan açık olarak jimnastik minderlerinin üstüne koydu, ayağa kalktı ve çatı arasının kapısına doğru yürüdü. Bir süre, yüreği küt küt atarak etrafı dinledi. Her yer sessizdi. Sürgüyü çekti ve kocaman anahtarı kilitte yavaş yavaş döndürdü. Kola bastırınca kapı büyük bir gıcırtıyla açıldı.

Kendini çoraplarıyla dışarı attı, bir kez daha gereksiz gürültüler çıkarmamak için kapıyı arkasında açık bıraktı.

Sonra merdivenden sessizce süzülerek birinci kata indi. Uzun koridor, sınıflara ait ıspanak yeşili kapılarıyla karşısındaydı. İyice sıkışmıştı, olanca hızıyla koştu. Kurtarıcı yere -sözcüğün tam anlamıyla- son anda yetişti.

Klozetin üzerinde otururken, bu tür öykülerdeki kahramanların neden hiç böylesi sorunlarla karşılaşmadıklarım düşünüyordu. Hatta bir keresinde -daha çok küçükken- din dersinde sormuştu da: Hazreti

İsa da sıradan bir insan gibi yiyip içtiğine göre, onun da sıradan bir insan gibi ihtiyaçları olmaz mıydı acaba?

Sınıf gülmekten kırılmış, din öğretmeni de "saygısız davranışları" nedeniyle ona bir ihtar verip not defterine işlemişti. Sorusuna bir yanıt alamamıştı Bastian. Oysa gerçekte saygısız davranmak istemiş değildi.

"Galiba," diyordu şimdi kendi kendine, "bunlar, böyle öykülerde sözünü etmeye değmeyecek kadar önemsiz ve ikinci derecede konular."

Kendisi için zaman zaman umutsuzluk verici ve utanılacak önemde olabiliyorlardı oysa.

İşi bitmişti, silonun zincirini çekti, tam dışarı çıkmak üzereydi ki, birden koridorda ayak sesleri işitti. Sınıf kapıları birbiri arkasından açılıp kapanıyor, ayak sesi gitgide yaklaşıyordu.

Bastian'ın yüreği ağzına geldi. Nereye saklanacaktı? Olduğu

yerde tutulmuş gibi kaldı.

Tuvaletin kapısı açıldı, ama neyse ki tam Bastian'ı örtecek biçimde. Okulun baş hademesi içeri girdi.

Bölmelerin her birine sırayla bir göz attı. Daha su akan ve zincirin sallandığı bölmeye gelince bir an durakladı.

Kendi kendine bir şeyler homurdandı, ama suyun kesildiğini görünce omuzlarını silkip dışarı çıktı. Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Bastian bütün bu süre içinde soluk almaya bile cesaret edememişti, şimdi derin bir soluk aldı. Dışarıya çıkmak istediğinde dizlerinin titrediğini fark etti.

Dikkatle ve olanca hızıyla, ıspanak renginde kapılar boyunca koridoru geçti, merdivenden çıkıp çatı arasına daldı. Heyecanı, kapıyı kilitleyip sürgüleyince dindi ancak.

Derin bir iç çekişle kendini yine jimnastik minderlerinin üzerine bıraktı, asker battaniyelerine sarındı ve kitaba uzandı.

Atreju ikinci kez uyandığında, kendini tümüyle canlanmış ve güçlü hissetti. Doğrulup oturdu.

Geceydi, ay pırıl pırıl ışıldıyordu. Atreju yine aynı yerde, beyaz ejderhanın yanında yığılıp kaldığı yerde olduğunu gördü. Fuchur hâlâ orada yatıyordu, ama huzurlu, derin soluklar alıyor, deliksiz bir uykuda olduğu görülüyordu. Yaralarının hepsi sarılmıştı.

Atreju kendi omzunun da aynı biçimde sarılmış olduğunu gördü, bezle değil de otlar ve bitki lifleriyle.

Yalnızca bir iki adım ötede, kayaların içinde, girişinden zayıf bir ışık sızan küçük bir mağara vardı.

Atreju sol kolunu kımıldatmadan dikkatle ayağa kalkıp mağaranın basık girişine doğru yürüdü. Eğildi, odanın içine baktı, minyatür boyutlarda bir simyacı mutfağına benziyordu burası. Arka planda açık bir ocağın içinde keyifli bir ateşçik çıtırdıyordu. Her yere potalar, tencereler, tuhaf biçimli şişeler saçılmıştı. Bir rafa,

çeşitli türlerden kurutulmuş bitki demetleri dizilmişti. Ortadaki masacık ve diğer mobilyalar kök uçlarından yapılmışa benziyordu. Oldukça huzur verici bir etki uyandırıyordu insanda burası.

Ancak bir öksürük işittikten sonradır ki, ocağın önündeki koltukla küçük bir adamcığın oturmakta olduğunu fark etti. Adamın başında, tersine çevrilmiş pipo lülesine benzeyen ve kök odunundan yapılmış bir tür şapka
vardı. Yüzü, tıpkı ilk uyanışında üzerine eğilmiş olarak gördüğü yüz gibi koyu kahverengi ve buruşuktu. Ama bunun burnunun üzerine koca bir gözlük oturmuştu, çizgileri de daha keskin, daha kaygılı görünüyordu. Adamcık, kucağında duran büyük bir kitabı okumaktaydı.

Sonra, daha arkada bulunan başka bir odadan badi badi yürüyerek ikinci bir küçük varlık çıktı. Atreju daha önce kendisiyle ilgilenen yaratığı hemen tanıdı. Onun küçük bir kadın olduğunu ancak şimdi anlıyordu.

Yaprak berenin dışında, tıpkı ocak koltuğundaki küçük adam gibi, yine porsumuş yapraktanmış gibi görünen

Bir tür keşiş giysisi giymişti. Kendi kendine neşeyle vızıldıyordu; ellerini ovuşturdu, sonra da ateşin üstünde asılı olan bir kazanla uğraşmaya koyuldu. Her iki varlık da, Atreju'nun bacağının bilekten dize kadar olan kısmından daha uzun değildi. Açıktı ki, oldukça alışılmamış tipte olmalarına karşın, bu ikisi dal budak salmış cüceler familyasının üyeleriydiler.

"Kadın, ışığımdan çekil," dedi adamcık ters ters, "araştırmama engel oluyorsun."

Küçük kadın, "Senin şu araştırman da!" dedi. "Kimi ilgilendirir o? Şimdi önemli olan benim şifa iksirimin hazır olması. Dışardakilerin ihtiyacı var buna."

"Dışardakilerin ikisinin de," diye karşılık verdi adamcık hırçın hırçın, "benim önerilerimle yardımıma daha çok ihtiyaçları olacak."

"Öyle olsun," diye kabullendi kadıncık, "ama önce iyileşmeleri gerek. Yer aç ihtiyar!"

Küçük adam homurdana homurdana koltuğuyla birlikte ateşin önünden biraz çekildi.

Atreju kendini belli etmek için hafifçe öksürdü. Cüceler dönüp ona baktı.

"iyileşmiş bile," dedi adamcık, "şimdi sıra bende işte!"

Kadıncık, "Hiç de değil!" diye tersledi onu. "iyileşmiş olup olmadığına ben karar veririm. Sıra, ben sıra sende dersem, sendedir!"

Sonra Atreju'ya döndü:

"Seni içeri buyur etmeyi çok isterdik. Ama galiba sana göre biraz dar burası. Bir dakikacık daha! Hemen geliyorum!"

Küçük bir havanda, sonradan kazanın içine attığı bir şey daha dövdü. Ardından ellerini yıkayıp üstüne kuruladı, bu sırada da adamcığa, "Sen burada kalıyorsun Engywuck," dedi, "ben seni çağırıncaya kadar, anladın mı?"

Küçük adam, "Çok iyi anladım Urgl," diye homurdandı. Cüce kadıncık mağaradan açık havaya çıktı. Kısılmış gözlerle, aşağıdan, süzercesine Atreju'ya baktı.

"Ne dersin? Çok iyi görünüyorsun, ha?"

Aireju başını salladı.

Küçük kadın, Atreju'nun yüzüyle aynı yükseklikte bulunan bir kaya çıkıntısına tırmanıp yerleşti.

"Ağrı yok mu artık?" diye sordu.

"Sözünü etmeye bile değmez," karşılığını verdi Atreju.

Kadıncık kıvılcımlı gözlerle, "Ne demek yani?" diye sıkıştırdı. "Ağrıyor mu, ağrımıyor mu?"

"Daha ağrıyor," diye açıkladı Atreju. "Ama bence önemi yok..."

"Ama bence var!" Urgl köpürmüştü. "Hastalar doktorlara neyin önemli olup, neyin olmadığını söylemeye bayılırlar zaten! Sen ne anlarsın ki, yeşil gaga! Eğer iyileşecekse daha ağrıması gerekir. Yani ağrımıyor olsa, kolun çoktan ölmüş demekti."

"Bağışlayın!" dedi Atreju, kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissediyordu. "Yalnızca demek istiyorum ki ... Yani teşekkür etmek istiyordum."

Urgl, "Daha neler!" diyerek Atreju'nun sözünü sertçe ağzına tıkadı. "Eninde sonunda doktorum ben. Yalnızca mesleğimin gereğini yaptım. Hem Engywuck da, benim ihtiyar yani, boynunda asılı Pantakel'i gördü. O zaman hiç sorun kalmadı bizim için!"

"Ya Fuchur?" diye sordu Atreju. "O nasıl?"

"O da kim?"

"Beyaz uğur ejderhası."

"Haa, şu. Henüz bilmiyorum. Yarası senden birazcık daha çok. Doğrusu senden birazcık daha dirençli de. Savuşturması gerekir aslında, iyileşeceğinden oldukça eminim. Kısa bir süre daha dinlenmesi gerek. Fakat bu zehri nereden aldınız siz, ha? Hem öyle pattadanak nereden çıkageldiniz? Nereye gitmek istiyorsunuz? Kimsiniz siz?"

Şimdi Engywuck da mağaranın ağzına çıkmış, Atreju'nun ihtiyar Urgl'un sorularına cevap verişini dinliyordu. Sonra öne doğru ilerleyip bağırdı:

"Kapa çeneni kadın, şimdi sıra sende!"

Ardından Atreju'ya döndü, pipo lülesi biçimli şapkayı çıkarıp çıplak kafacığını kaşıdı ve, "Onun konuşma biçimini kötüye alma Atreju," dedi. "ihtiyar Urgl çoğu zaman azıcık patavatsızdır, ama niyeti kötü değildir. Benim adım Engywuck. Bize iki münzevi de derler. Hiç duymuş muydun?"

"Hayır," diye itiraf etti Atreju.

Engywuck biraz alınmış gibiydi.

"Olur ya," dedi, "galiba bilim çevrelerine pek katılmıyorsun, yoksa sana, Güneş Kehanet'e, Uyulâla'ya gitmek istiyorsan benden daha iyi yol gösterici bulamayacağını söylerlerdi mutlaka. Doğru adrese geldin oğlum." ihtiyar Urgl aradan bağırdı: "Bunu yapamazsın!" Sonra oturduğu yerden indi ve kendi kendine söylenerek mağaranın içinde gözden kayboldu.

Engywuck onun karşı çıkışını duymazlıktan geldi.

"Sana her şeyi açıklayabilirim," diye sürdürdü, "hayatım boyunca enine boyuna bu konuyu araştırdım ben. Bunun için özel gözlemevi kurdum. Yakında Kehanet hakkında büyük bir bilimsel yapıt yayınlayacağım. Adı da, Uyulâla Bilmecesi - Profesör Engywuck'un çözümlemeleriyle. Nasıl, kulağa kötü gelmiyor değil mi? Ne yazık ki birkaç ayrıntı eksik henüz. Bu konuda sen bana yardımcı olabilirsin oğlum?"

"Gözlemevi mi?" diye sordu sözcüğü bilmeyen Atreju. Engywuck gururla ışıldayan gözlerle başını salladı. Bir el hareketiyle Atreju'dan kendisini izlemesini istedi. Kocaman yaprak kayaların arasından, çoğu yeri eğri büğrü, küçük bir patika çıkıyordu yukarıya. Özellikle dikleşen bazı yerlerde, kuşkusuz Atreju'nun ayaklarına göre çok küçük kalan ufacık basamaklar oyulmuştu. Buraları tek bir adımla aşıyordu Atreju. Gene de, önünde son derece çevik, pıtır pıtır yürüyen cüceye güçlükle yetişiyordu.

Engywuck'un, "Bugün ay ışığı parlak," dediğini duydu. "Onu görebileceksin."

"Kimi?" diye sordu Atreju. "Uyulâla'yı mı?"

Ama Engywuck onu sıkkın bir işaretle susturup badi badi yürümesine devam etti. Sonunda kaya kulesinin en tepesine varmışlardı. Zemin düzdü, yalnızca bir yanda, bir tür doğal parmaklık yükseliyordu, taş bloklardan bir korkuluk. Bu blokların ortasında, belli ki aletlerle açılmış bir delik vardı. Deliğin önünde de, kök odunundan bir ayağın üstüne yerleştirilmiş küçük bir teleskop duruyordu.

Engywuck teleskoptan baktı, bazı vidaları hafifçe döndürerek ayarını yaptı, sonra hoşnut bir tavırla başını sallayarak onun da

bakması için Atreju'yu çağırdı. Beriki söyleneni yaptı, ama yere yatıp dirseklerine dayanarak bakmak zorunda kaldı.

Teleskop, büyük kaya kapısına doğru çevrilmişti ve bu da, sağ ayağın alt bölümünü görüntüye alır biçimdeydi. Şimdi Atreju, bu ayağın yanında, dimdik durmuş ve ay ışığında hiç hareketsiz duran koskocaman bir sfenksin bulunduğunu görüyordu. Sfenksi dayandığı ön pençeleri aslan pençeleriydi, gövdesinin arka kısmı boğa gövdesiydi, sırtında heybetli kartal kanatlan vardı ve yüzü de insan yüzüydü - ama yalnız biçim olarak, çünkü yüzünün ifadesi hiç de insanca değildi. Bu yüz gülümsüyor mu, yoksa ölçüsüz bir keder ya da tam bir ilgisizlik mi yansıtıyor, karar vermesi güçtü. Onu bir süre seyrettikten sonra, yüz Atreju'ya çok derin bir kötülük ve kıyıcılıkla doluymuş gibi geldiyse de, izlenimini hemen değiştirmek zorunda kaldı ve yüzde, saf bir neşeden başka bir şey bulamadı.

Kulağının dibinde cücenin, "Boşuna uğraşma!" diyen sesini duydu. "Gizine varamazsın. Herkese böyle olur. Bana da. Onu hayatım boyunca inceledim de gizini keşfedemedim. Şimdi ötekine!"

Bir düğmeyi çevirdi, görüntü, arkasında yalnızca geniş ve boş düzlüğün uzandığı kapı kemeri açıklığının önünden geçti, sonra sol kapı ayağı Atreju'nun görüş alanına girdi, burada da aynı biçimde ikinci bir sfenks oturuyordu. Heybetli gövdesi ay ışığında erimiş gümüş gibi görünüyor ve tuhaf, soluk bir ışık yayıyordu. Tıpkı birincinin hiç hareketsiz onun tarafına baktığı gibi, bu da gözünü kırpmadan ilk sfenkse bakıyordu.

"Heykel mi bunlar?" diye yavaşça sordu Atreju, gözünü ayırmadan.

"Yo, hayır," karşılığını verdi Engywuck ve kıkırdadı. "Gerçek, yaşayan sfenksler bunlar - canlı gibi! Başlangıç olarak yeterince gördün. Gel, aşağı inelim. Sana her şeyi anlatacağım."

Elini, Atreju'nun artık hiçbir şey göremeyeceği bir biçimde teleskopun önüne tuttu. Yolu hiç konuşmadan geri döndüler.

IX

Atreju hâlâ derin bir uykudaydı. Engywuck ile Atreju cücelerin mağarasına döndüğünde onu böyle buldular. Bu arada ihtiyar Urgl küçük masacığı açık havaya çıkarmış, üstünü de çeşit çeşit tatlılar, pelteleştirilmiş üzüm ve bitki özsularıyla donatmıştı.

Ayrıca küçük içki çanakçıkları ve bir sürahi dolusu da dumanı tüten, sıcak, şifalı bitki çayı vardı. Yağla beslenen iki minicik gemici lambası sahneyi tamamlıyordu.

"Oturun!" diye buyurdu cüce kadıncık. "Önce bir şeyler yiyip içmeli ki, gücü yerine gelsin, Atreju'nun, tek başına ilaç yetmez."

"Teşekkürler," dedi Atreju, "artık kendimi çok iyi hissediyorum."

"İtiraz istemez!" diye soludu Urgl. "Burada olduğun sürece sana söyleneni yaparsın, anlaşıldı mı? Bedenindeki zehir etkisizleştirildi. Demek ki artık telaş etmene gerek yok çocuğum. İstediğin kadar zamanın var, acelen ne?"

Atreju, "Bu yalnız bana bağlı değil," diyerek karşı çıktı. "Çocuk İmparatoriçe ölüm döşeğinde. Belki de saatler söz konusudur artık."

"Saçma!" diye homurdandı küçük ihtiyar. "Aceleyle hiçbir yere varılmaz. Otur! Ye! İç! Hadi, her şey olacağına varır!"

Engywuck, "En iyisi ona boyun eğmek," diye fısıldadı, "deneyimlerimden biliyorum. Eğer bir şeyi aklına koymuşsa hiçbir şeyin yararı yoktur. Ayrıca konuşmamız gereken çok şey var."

Böylece Atreju, bacaklarını altına alarak minik masacığın başına oturdu ve yemeye koyuldu. Gerçekten de her yudum ve her lokmada, damarlarıyla kaslarına sıcak, altın hayat doluyordu sanki. Ne denli güçten düşmüş olduğunu ancak şimdi anlıyordu.

Bastian'ın ağzı sulandı. Birden cücelerin yemeğinin kokusunu duyar gibi oldu. Havayı kokladı, ama yalnızca kuruntuydu bu

kuşkusuz.

Midesi duyulur şekilde guruldüyordu. Artık dayanamayacaktı. Ekmeğinin kalanıyla elmayı çantasından çıkardı, ikisini de yiyip bitirdi. Henüz tam doymuş olmamakla birlikte, biraz daha iyiydi şimdi. Daha sonra, bunun son yemeği olduğunu kavradı. Bu son yemek sözü onu ürküttü. Bunu bir daha düşünmemeye çalıştı.

"Kim bilir bütün bu güzel şeyleri nereden buldun," dedi Atreju.

"Evet, oğulcuğum," dedi Urgl, "çok dolaşmalı, çok dolaşmalı ki, uygun bitkilerle otlar bulunsun. Ama şu Engywuck kalın kafalısı ille de burada oturmak istiyor - önemli araştırmaları yüzündenmiş! Yemek sofraya nasıl geliyor, umurunda değil!"

"Kadın, kadın," dedi Engywuck bir heybetle, "ne önemlidir, ne değildir, ne anlarsın sen. Kalk git de konuşmamıza engel olma!"

Urgl söylene söylene küçük mağaraya çekildi ve orada türlü kap kaçak gürültüsü çıkarmaya koyuldu.

"Aldırma ona!" diye mırıldandı Engywuck. "iyi bir ihtiyarcıktır ama, ara sıra dırdır edecek yer arar. Dinle Atreju! Şimdi sana Güney Kehanet hakkında bilmen gereken bazı şeyleri açıklayacağım. Uyulâla'ya ulaşmak pek kolay değildir. Oldukça zordur hatta. Ama sana bilimsel konferans vermek niyetinde değilim. Belki de sen soru sorarsan daha iyi olur. Ben ayrıntılarla kendimi kaybederim rahatlıkla. Sor bakalım!"

"Pekâlâ," dedi Atreju, "öyleyse şu Uyulâla kim ya da ne?"

"Lanet olsun!" diye homurdandı Engywuck ve Atreju'ya öfkeden parlayan gözlerle baktı. "Tıpkı benim ihtiyar gibi dosdoğru soruyorsun. Başka bir şeyle başlayamaz mısın?"

Atreju düşündü, ardından sordu:

"Şu bana gösterdiğin sfenksli büyük kaya kapısı - giriş o mu?"

"Bu daha iyi işte!" diye yanıtladı Engywuck. "Böyle ilerleriz. Kaya kapısı giriştir; ama ondan sonra başka iki kapı daha gelir,

Uyulâla da ta üçüncünün arkasında oturur - eğer ondan oturuyor diye söz edilebilirse tabii." "Sen hiç onun yanında bulundun mu?"

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?" diye karşılık verdi Engywuck, yine biraz sıkkın. "Eninde sonunda bilimsel çalışma yapıyorum ben. Bütün bilgileri içeri girenlerden topladım. Geri gelmişlerse elbette. Çok önemli çalışma bu! Kendimi riske atamam. Çalışmamı etkileyebilir."

"Anlıyorum," dedi Atreju. "Peki bu üç kapının önemi ne?"

Engywuck ayağa kalktı, kollarını arkasında kavuşturup bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, bu sırada da şunları anlattı:

"Birincinin adı Büyük Bilmece Kapısı'dır. İkincininki Sihirli Ayna Kapısı. Üçüncünün adı da Anahtarsız Kapı..." "Tuhaf," diyerek araya girdi Atreju, "görebildiğim kadarıyla kaya kapısının arkasında boş bir düzlükten başka bir şey yok. Bu öteki kapılar nerede ki?"

"Sus!" diye çıkıştı Engywuck. "Durmadan araya girersen hiçbir şey anlatılamaz. Her şey çok karışık! Durum şöyle: İkinci kapı, ancak birinciden geçince orada olur. Üçüncü de, ancak ikinciyi geride bırakınca. Uyulâla ise ancak üçüncüden geçilince. Daha önce bunlardan hiçbiri yoktur orada. Düpedüz yoktur, anlıyor musun?" Atreju başını salladı, ama cüceyi yeniden kızdırmamak için susmayı yeğledi.

"Birinciyi, Büyük Bilmece Kapısı'nı teleskopumdan gördün. İki sfenksi de. Bu kapı her zaman açıktır - zaten bunu biliyoruz. Kanadı falan da yok. Ama gene de kimse geçemez içinden - sfenkslerin-,"

Engywuck konuşmasının burasında minik bir işaret parmakçığını yukarı doğru uzattı, "-sfenkslerin gözlerini kapadıkları zamanların dışında. Ve neden, biliyor musun? Bir sfenksin bakışı, başka herhangi bir varlığın bakışından çok başka, bambaşka bir şeydir. Biz ikimiz ve bütün ötekiler, bakışlarımızla bir şeyler alırız. Dünyayı görürüz biz. Oysa bir sfenks hiçbir zaman görmez, bir anlamda kördür o. Buna karşılık onun gözleri bir şey yayar. Peki bakışının yaydığı bu şey nedir? Dünyanın tüm bilmeceleri. Bu yüzden de her iki sfenks sürekli birbirlerine bakıyorlar. Çünkü bir sfenksin bakışına ancak bir başka sfenks dayanabilir. Şimdi düşün,

bu ikisinin bakışmalarının içine girmeye kalkışacak birine neler olur! Olduğu yerde taş kesilir, dünyanın tüm bilmecelerini çözmeden önce kıpırdayamaz. Oraya gittiğinde böyle zavallıların izlerine rastlayacaksın." "Ama arada bir gözlerini kapattıklarını söylemedin mi?" diye atıldı Atreju. "Zaman zaman uyumaları gerekmez mi?"

"Uyumak mı?" Engywuck kıs kıs gülmekten sarsılıyordu. "Ömürsün doğrusu, bir sfenks ve uyumak! Hayır, hiç gerçekçi değil. Sen gerçekten de her şeyden habersiz bir çocukmuşsun. Ama sorduğun soru büsbütün ters değil gene de. Hatta tam araştırmamın dayandığı nokta. Sfenksler bazı ziyaretçiler geçerken gözlerini kapıyor, geçmelerine izin veriyorlar. Ama bugüne kadar kimsenin aydınlatamadığı sorun şu: Neden bazılarına da, öbürlerine değil? Hani bilgeleri, yiğitleri, iyileri geçiriyorlar da, aptalları, ödlekleri, kötülük saçanları dışarda bırakıyorlar desen, öyle de değil. Ne gezer! Kaç kez kendi gözlerimle gördüm, çoğu zaman, aklı başında, kendini bilir kişiler aylarca boşu boşuna bekleyip sonunda eli boş çekip giderken, onlar tutup herhangi bir ebleh mankafaya ya da aşağılık rezilin birine geçme izni verdiler. Kişinin Kehanet'e gitmeyi zorunluluktan ya da çaresizlikten istiyor olması ya da sırf öylesine keyfinden deniyor olması da hiç rol oynamıyor gibi."

"Ya senin araştırmaların?" diye sordu Atreju. "Onlar da hiç ipucu vermedi mi?"

O an Engywuck'un bakışlarına gene o öfkeli parıltı oturdu.

"Sen dinliyor musun, yoksa dinlemiyor musun? Daha az önce sorunu bugüne kadar kimsenin aydınlatamadığını söyledim ya. Yıllar geçtikçe bazı kuramlar geliştirdim elbette. Önceleri, sfenkslerin kararlarına temel aldığı ölçütün, belirli bedensel özellikle olabileceğini düşünüyordum - boy bos, güzellik, güçlülük falan. Ama hemen sonra bundan vazgeçmek zorunda kaldım. Ardından, belirli sayısal ilişkiler saptamaya çalıştım, örneğin her beşten üçünün dışarda kalması ya da yalnızca asal sayılarda olanların geçiş izni almaları gibi. Geçmişe ilişkin olunca gayet iyi uyuyordu da bu, önceden bir şey söylemeye kesinlikle yaramıyordu. Şu aralar, sfenkslerin kararlarının tümüyle rastlantı olduğu ve gerçekte hiçbir anlamının olmadığı görüşündeyim. Ama karım, bunun saygısızca ve üstüne üstlük düş gücünden yoksun bir sav

olduğunu, artık bilimsellikle de bir ilişiği kalmadığını ileri sürüyor."

"Gene saçmalıklarına mı geldi sıra?" Cüce kadıncığın mağaradan hırladığı duyuldu. "Utan, utan! Senin kafanın içindeki o ufacık beyin kurudu da, onun için böyle büyük gizler kolayca yadsınabilir sanıyorsun, moruk mankafa!"

"Duyuyorsun işte!" dedi Engywuck içini çekerek, "işin kötüsü, haklı da."

"Ya Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımı?" diye sordu Atreju. "Ona saygı göstermezler mi dersin? Eninde sonunda onlar da Fantazya yaratıkları."

"Elbette," dedi Engywuck ve elma büyüklüğündeki kafacığını salladı, "ama bunun için onu görmeleri gerek. Oysa onlar görmezler. Ama bakışları sana rastlayabilir. Sfenkslerin Çocuk İmparatoriçe'ye boyun eğeceğinden de emin değilim. Belki de onlar ondan daha büyüktürler. Bilmiyorum, bilmiyorum. Ne olursa olsun, çok sakıncalı."

"Öyleyse ne önerirsin bana?" diye sordu Atreju.

"Senin de herkesin yaptığını yapman gerekecek," karşılığını verdi cüce, "onların karar vermesini bekleyeceksin - neden öyle olduğunu bilmeden."

Atreju düşünceli düşünceli başını salladı.

Küçük Urgl mağaradan çıktı, içinde dumanı tüten bir sıvı olan bir bakraççığı zorlana zorlana getiriyordu. Kendi kendine homurdanarak, hâlâ kıpırtısız uyumakta olan uğur ejderhasının yanına gitti. Ejderhanın üstüne tırmana tırmana yaralarındaki sargıları yenilemeye koyuldu. Kocaman hastası yalnızca keyifli bir iç geçirip uzandı, tedaviyle ilgili başka bir şey hissediyor gibi değildi pek.

Urgl bir kez daha mutfağa doğru yollanırken Engywuck'a döndü, "Burada oturup saçmalıklar geveleyeceğine sen de birazcık yararlı olabilirsin pekâlâ," dedi.

"Ben çok yararlı oluyorum," diye bağırdı kocası arkasından.

"Belki senden de çok, ama sen bunu hiç kavrayamayacaksın, kuş beyinli kadın!"

Ve Atreju'ya dönüp devam etti: "Yalnız pratik olanı düşünebiliyor. Genele bakacak duyarlılığa sahip değil." Saat kulesi üçü vurdu.

Eğer hiç fark etmediyse bile, Bastian'ın eve gelmediğini en geç şimdi fark ederdi babası. Acaba kaygılanır mıydı? Belki de dışarıya çıkar, arardı onu. Belki de polise haber vermişti bile. Sonunda arama haberleri radyoda verilirdi artık. Bastian karın boşluğunda bir sancı hissetti.

Eğer böyleyse, nerede ararlardı onu? Okulda mı? Hatla belki de burada, çatıda.

Tuvaletten döndüğünde kapıyı kilitlemiş miydi acaba? Hatırlamıyordu. Bakmak üzere kalktı. Evet, kapı kilitli ve sürgülüydü.

Dışarda hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu artık. Çatı penceresinden giren ışık hiç fark edilmeden zayıflıyordu.

Huzursuzluğunu atmak için çatı arasında aşağı yukarı yürüdü biraz. Bu arada da, orada bulunan öteki okul gereçleriyle hiç ilgisi olmayan bir yığın şey gördü. Örneğin eski, yamru yumru olmuş bir gramofon vardı, kim bilir ne zaman, kimin tarafından bırakılmıştı buraya? Bir köşede süslü püslü, yaldızlı çerçeveler içinde bir sürü tablo duruyordu; arka planın koyuluğunda yer yer parıldayan, sert bakışlı ve solgun bir iki yüz dışında hemen hemen hiçbir şey görünmez olmuştu üstlerinde, içinde hâlâ uzun damlalarla saçaklanmış mum kütükleri duran, pastan dökülmüş yedi koliti bir şamdan bile vardı.

Bastian irkildi, çünkü karanlık bir köşede bir şey kıpırdıyordu. Orada büyük, yarı kör ve içinde bulanık olarak kendini gördüğü bir ayna olduğunu ancak ikinci bakışında anladı. Yanına gidip kendini bir süre seyretti. Gerçekçi olmak gerekirse, bu tombul görüntüsü, çarpık ocakları ve şu sapsarı yüzüyle hiç de güzel değildi./' Başını ağır ağır sallayarak, "Hayır!" dedi yüksek sesle.

Sonra minder döşeğine geri döndü. Okumayı sürdürebilmek için kitabı gözlerine yakın tutmak zorunda kalıyordu şimdi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Engywuck.

"Büyük Bilmece Kapısı'nda," diye hatırlattı Atreju.

"Tamam! Diyelim ki onu geçmeyi basardın. Sonra -ancak ondan sonra- ikinci kapı orada olacak senin için. Sihirli Ayna Kapısı. Dediğim gibi, bunun hakkında kendi gözlemlerime dayanan bir şey söyleyemem, yalnızca verilen bilgilerden birleştirdiklerimi söyleyebilirim. Bu ikinci kapı hem açık, hem kapalıdır. İnsana çılgınca geliyor, değil mi? Daha iyisi şöyle söylenebilir belki - o ne açık ne kapalıdır. Hoş böylesi de daha az çılgınca değil. Kısacası: Burada bir büyük ayna ya da öyle bir şey söz konusu ise de, bu ne camdan ne metaldendir. Neden yapılmış olduğunu bana kimse söyleyemedi. Her neyse, gene de önünde durunca kişi kendini görüyor içinde - ama tastamam alışılmış bir aynadaki gibi değil elbette. Kişi orada dış değil, gerçek iç varlığını görüyor, gerçek nitelikleri neyse öyle. Buradan geçmek isteyen -bir de böyle söyleyelim- kendi içine girmek zorunda kalıyor."

"Ne olursa olsun," diye fikir yürüttü Atreju, "bu Sihirli Ayna Kapısı'nı geçmek birinciden daha kolay görünüyor bana."

"Yanılgı!" diye bağırdı Engywuck ve yine heyecanla aşağı yukarı dolaşmaya başladı. "Koskocaman bir yanılgı dostum! Kendilerini pek temiz, pek lekesiz sayan öyle ziyaretçiler gördüm ki ben, aynadan yüzlerine sırıtan canavardan çığlık çığlığa kaçtılar. Hatta biz bazılarını dönüş yolculuğuna çıkacak duruma gelinceye kadar haftalarca tedavi etmek zorunda kaldık."

"Biz!" diye homurdandı, tam o an yeni bir bakraçla önlerinden geçmekte olan Urgl. "Hep biz lafını işitiyorum. Sen kimi tedavi ettin ki?"

Engywuck onu yalnızca elini aşağı doğru indirerek yanıtladı.

"Kimileri de," diyerek açıklamasını sürdürdü, "görünürde çok daha korkunçlarını gördüler, ama yine de içinden geçecek cesareti pekâlâ buldular. Kimisi içinse daha az korkutucuydu ama, gerçekte

hayatlarına mal oldu. Nasıl ölçütler olduğu konusunda hiçbir şey söylenemez. Herkes için başka."

"Pekâlâ," dedi Atreju, "ama ne olursa olsun bu Sihirli Ayna'dan geçilebilir mi?"

"Geçilebilir," diye onayladı cüce. "Elbette geçilebilir, yoksa kapı olmazdı ki. Mantıklı, değil mi?"

"Dışından da dolaşılabilir pekâlâ," diye fikir yürüttü Atreju. "Olmaz mı yoksa?"

"Dolaşılabilir," diye yineledi Engywuck, "dolaşılabilir elbet! Yalnız arkasında hiçbir şey olmaz o zaman. Üçüncü kapı ancak ikinciden geçilince orada olur. Sana kaç kez söylemem gerekecek bunu?" "Ya bu üçüncü kapıda ne var?"

"Buradaki olay gerçekten zorlu doğrusu! Çünkü Anahtarsız Kapı kapalı. Yalnızca kapalı. O kadar! Üstünde kol, topuz, anahtar deliği, hiçbir şey yok! Benim kuramıma göre, hiç birleşme yeri olmayan tek kapı kanadı, Fantazya selenyumundan. Belki bilirsin, Fantazya selenyumunu kıracak, eğecek ya da eritecek hiçbir şey yoktur. Kesinlikle zarar görmez."

"Öyleyse bu kapıdan hiç geçilmez mi?"

"Ağır ol çocuğum, ağır ol! Kişiler içeriye girip Uyulâla'yla konuştular ya, değil mi? Demek ki kapı açılabiliyor." "Ama nasıl?"

"Dinle: Fantazya selenyumu isteklerimize tepki gösteriyor demek ki. Onu öylesine eğilmez yapan doğrudan bizim isteğimiz. Biri içeriye girmeyi ne kadar çok isterse kapı da o kadar sıkı kapanıyor. Ama biri bütün isteklerini unutmayı ve hiçbir şey istememeyi başarırsa, kapı onun önünde kendiliğinden açılıyor."

Atreju gözlerini eğip yavaşça sordu: "Eğer bu doğruysa - benim geçmem nasıl mümkün olur? Onu nasıl istemezlik edebilirim?"

Engywuck içini çekerek başını salladı.

"Söyledim ya, Anahtarsız Kapı en zorudur."

"Gene de başaracak olursam," diye sürdürdü Atreju, "o zaman Güney Kehanet'te mi olurum?"
"Evet," dedi cüce.

"Ya Uyulâla ile konuşabilecek miyim?"

"Evet," dedi cüce.

"Ya Uyulâla - kim o ya da ne?"

"Hiç fikrim yok," dedi cüce ve gözleri öfkeyle parladı. "Yanına girenlerden hiçbiri bunu bana söylemedi. Herkes gizemli bir suskunluğa gömülürse, insan bilimsel çalışmasını nasıl sonuçlandırsın, ha? Otur, saçını başını yol - eğer daha kalmışsa tabii. Sen onun yanına kadar gidersen Atreju, sonunda her şeyi söyler misin bana? Söyler misin? Öğrenme hırsıyla çatlıyorum da, kimse, hiç kimse yardım etmiyor bana. Lütfen, her şeyi söyleyeceğine söz ver bana!"

Atreju ayağa kalktı ve parlak ay ışığında duran Büyük Bilmece Kapısı'na baktı.

"Sana gönül borcumu ödemeyi çok istememe karşın söz veremem Engywuck," dedi yavaşça. "Ama şimdiye dek Uyulâla'run kim ya da ne olduğuna dair kimse bir şey söylemediyse bunun bir nedeni olmalı. Daha onu tanımadan, onun karşısında durmamış birine bunu söyleyip söyleyemeyeceğim konusunda karar veremem." "O zaman çek git!" diye haykırdı cüce, minicik gözleri kıvılcımlar saçıyordu sanki. "Nankörlükten başka bir şey görmüyor insan! Seninle hiç ilgilenmemem gerekirdi zaten!" Ardından da koşarak mağaraya girdi ve içerde bir kapıcığın hızla çarpıldığı duyuldu.

Urgl, Atreju'nun yanına geldi, kıs kıs gülerek, "Öyle düşünmüyordur," dedi. "İhtiyar kuru kafa! Gülünç araştırmaları yüzünden yine korkunç bir düş kırıklığına uğradı yalnızca. Büyük bilmeceyi çözen kişi olmayı çok istiyordu da. Ünlü cüce Engywuck! Ona gücenme!"

"Elbette," dedi Atreju, "lütfen yaptığı her şey için bütün kalbimle teşekkür ettiğimi söyle ona. Sana da teşekkür ederim. Olabilirse gizi

söyleyeceğim ona - eğer geri gelirsem."

"Yoksa bizden ayrılıyor musun?" diye sordu ihtiyar Urgl.

"Buna zorunluyum," dedi Atreju. "Zaman yitiremem. Kehanet'e şimdi gideceğim. Sağlıcakla kal! Bu arada Fuchur'a benim adıma göz kulak ol! Uğur ejderhasına!"

Bu sözlerle döndü ve Büyük Bilmece Kapısı'na doğru uzaklaştı.

Urgl, onun dimdik siluetinin dalgalanan peleriniyle birlikte kayaların arasında gözden kaybolduğunu gördü. Arkasından koşup bağırdı:

"Bol şans, Atreju!"

Ama işitip işitmediğini bilemedi. Badi badi yürüyerek küçük mağarasına dönerken kendi kendine homurdanıyordu: "Buna ihtiyacı olacak - bol şansa gerçekten ihtiyacı olacak!"

Atreju kaya kapısına aşağı yukarı elli adım kalacak kadar yaklaşmıştı. Kapı uzaktan tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Arkasında ıpsız düzlük uzanıyordu ve gözün odaklanabileceği tek bir belirgin nokta bile yoktu, öyle ki, insanın bakışları boşluğa düşüyor gibi oluyordu. Atreju kapının önüyle her iki ayağın arasında sayılamayacak çoklukta ölü iskeleti ve kafatası görüyordu şimdi - kapıdan geçmeyi denemiş ve sfenkslerin bakışıyla sonsuza dek taş kesilmiş olan değişik türlerden Fantazya sakinlerine ait kemik artıkları.

Ama Atreju'nun olduğu yerde durup kalmasına neden olan, bu değildi. Onu durduran, sfenkslerin görünüşüydü.

Atreju büyük arayışında bazı şeyler öğrenmiş, mükemmeli ve dehşeti görmüştü; ama şu saate kadar henüz bilmediği, her ikisinin de bir arada olduğu, güzelliğin korkunç olabildiğiydi.

Ay ışığı heybetli yaratıkların ikisini de ışığa boğmuştu. Atreju onlara doğru ağır ağır yaklaşırken sonsuza doğru büyüyor gibi görünüyorlardı. Sanki başları aya kadar yükselmiş gibi geliyordu Atreju'ya; birbirlerine bakışlarındaki ifade de onlara yaklaştığı her adımda değişiyor gibiydi. Dimdik duran gövdelerinden, her şeyden

önce de insana benzer yüzlerinden, bilinmeyen, müthiş bir gücün dalgaları yayılıyordu - sanki onlar mermer taşı gibi sadece orada durmuyor gibiydiler, aksine her an zihinden silinip gidiyor ve aynı anda kendiliğinden yeniden yaratılıyorlardı, işte tam bu yüzden de, bütün kayalardan çok daha gerçektiler sanki. Atreju korkuyordu.

Ama bu, kendisini tehdit eden tehlikeden duyduğu korku değildi, kendisinin dışına çıkan bir korkuydu bu. Sfenkslerin bakışı ona rastlayacak olursa sonsuza dek kıskıvrak bağlı ve taşlaşmış kalacağını neredeyse hiç düşünmüyordu. Hayır; kavranamayandan, bütün ölçülerin üstündeki mükemmelden, karşı konulamazın gerçekliğinden duyulan korkuydu bu ve bu korku, gitgide ağırlaştırıyordu adımlarını. O kadar ki, Atreju kendini soğuk ve gri kurşundanmış gibi hissediyordu.

Gene de yürümeyi sürdürüyordu. Yukarıya bakmıyordu artık. Başını eğik tutuyor ve kaya kapısına doğru ağır ağır, adım adım yürüyordu. Onu yere doğru bastırmak isteyen korkunun ağırlığıysa gitgide artıyordu. Ama o, yine de sürdürüyordu yürümeyi. Sfenksler gözlerini kapadılar mı, kapamadılar mı, bilmiyordu. Yitirecek zamanı yoktu. İster girmeyi basarsın, isterse bu onun büyük arayışının sonu olsun, işi oluruna bırakmak zorundaydı.

Ve tam, iradesinin tüm gücünün artık onu ileriye doğru tek bir adım daha götürmeye bile yetmez olduğunu sandığı anda, bu adımın kaya kemerinin içinde yankılanışını duydu. Aynı anda da içindeki bütün korku boşaldı, öyle ki, şimdiden sonra ne olursa olsun bir daha hiç korku duymayacağını hissediyordu.

Başını kaldırdı ve Büyük Bilmece Kapısı'nın arkada kaldığını gördü. Sfenksler onu geçirmişlerdi.

Karşısında, yalnızca yirmi adım kadar ilerde, önceden yalnız boş ve sonsuz düzlüğün görüldüğü yerde Sihirli Ayna Kapısı duruyordu şimdi. İkinci bir ay gibi büyük ve yuvarlaktı (çünkü aslı gökyüzünde hâlâ salınıyordu) ve saf gümüş gibi parlıyordu. Bu madeni yüzeyden geçilebileceğine inanmak güçtü, ama Atreju bir an bile duraksamadı. Bu aynada karşısına, Engywuck'un anlattığı gibi herhangi bir korkutucu görüntünün çıkacağını hesaplıyor, ama bu, her tür korkuyu geride bırakmış olduğundan, ona hiç önemsenmeye değer görünmüyordu.

Oysa bir korku resmi yerine, hiç mi hiç hazırlıklı olmadığı, hem de kavrayamadığı bir şey gördü. Ayaklarını altına alarak bir minderin üstüne oturmuş kitap okuyan, solgun yüzlü, hemen hemen kendi yaşında tombul bir oğlandı gördüğü. Çocuk gri, eskimiş battaniyeye sarınmıştı. Gözleri kocamandı ve çok kederli görünüyordu. Arkasında, alacakaranlıkta kalmış hareketsiz birkaç hayvan seçebildi Atreju; bir kartal, bir baykuş, bir de tilki; daha ilerde de beyaz bir iskelet gibi duran bir şey parlamaktaydı. Ne olduğu iyi seçilemiyordu.

Az önce okuduğu şeyi kavrayınca, Bastian yerinden sıçradı. Kendisiydi bu! Betimleme bütün ayrıntılara uyuyordu. Kitap ellerinde titremeye başladı. Artık bu iş yadsınamaz biçimde ileri gidiyordu! Ama basılmış bir kitapla, yalnızca şu anla ve yalnızca onunla ilgili bir sevin bulunması olacak şey değildi ki. Başka herkes kitabın burasında aynı şeyi okuyacaktı. Çılgınca bir rastlantıdan başka bir şey olamazdı bu. Kuşkusuz son derece ilginç bir rastlantı olmasına karşın.

"Bastian," dedi yüksek sesle kendi kendine, "sen gerçekten hayalcinin birisin. Rica ederim lopla kendini!"

Bunu olabildiğince sert bir tonda söylemeye çalışmıştı, ama sesi titriyordu biraz, çünkü bunun salt bir rastlantı olduğundan o kadar emin değildi.

"Düşünsene," diye geçirdi içinden. "Fantazya'da seninle ilgili bir şeyleri gerçekten bilselerdi; masalsı bir şey olurdu bu."

Ama bunu yüksek sesle söylemeyi göze alamadı.

Aynadaki görüntünün içine girerken Atreju'nun dudaklarında hafif, şaşkınca bir gülümseme vardı yalnızca. Başkalarına altından kalkılamayacak zorlukta görünmüş şeyin, kendisi için bu kadar yolunda gitmesine şaşırıyordu biraz. Yine de aynadan geçerken, tuhaf, gıcıklayan bir ürperti duydu. Kendisine gerçekte ne olduğunu anlamadı.

Çünkü Sihirli Ayna Kapısı'nın öte yanında durduğunda, kendisine ilişkin, bundan önceki hayatına ilişkin, amaçlan ve isteklerine ilişkin bütün bildiklerini unutmuştu. Onu buraya

getirmiş olan büyük arayışla ilgili hiçbir şey bilmiyordu artık; artık kendi adını bile bilmiyordu. Yeni doğmuş bir çocuk gibiydi.

Önünde, yalnızca bir iki adım ötede Anahtarsız Kapı'yı gördü; ama Atreju ne bu adı ne de Güney Kehanet'e gitmek için bunu geçmeyi tasarlamış olduğunu hatırlıyordu. Orada ne aradığını ya da arayacağını, neden burada olduğunu hiç bilmiyordu. Kendini hafif ve çok keyifli hissediyor, nedensiz yere, yalnızca neşesinden, gülüp duruyordu.

Karşısında gördüğü kapı, alışılmış bir kapı gibi küçük ve alçaktı ve ıssız düzlükte, çevresinde duvarlar olmaksızın tümüyle kendi kendine duruyordu. Ve bu kapının kanadı kapalıydı.

Atreju onu bir süre inceledi. Bakır renginde, hafif hafif ışıldayan bir malzemeden oluştuğu görülüyordu. Güzel bir malzemeydi bu, ama yine de Atreju bir zaman sonra ilgisini yitirdi. Kapının çevresinden dolanıp arka tarafından baktı, ama görünüşü ön taraftakinden farksızdı. Hem de ne bir kol, ne bir topuz, ne de bir anahtar deliği vardı üstünde. Belli ki kapı açılmak için değildi; hem hiçbir yere açılmadığına, yalnızca orada öylece durduğuna göre ne diye açılsındı ki. Çünkü kapının arkasında, geniş, engebesiz ve tam anlamıyla boş bir düzlük vardı yalnızca.

Atreju çekip gitmek niyetindeydi. Geri döndü, yuvarlak Sihirli Ayna Kapısı'na yürüdü, bir zaman da ne anlama geldiğini kavramadan bunun arka yüzüne baktı. Yoluna devam etmeye karar verdi,

"Yo, hayır gitme!" dedi Baslian yüksek sesle. "Gen dön Atreju. Anahtarsız Kapı'dan geçmek zorundasın!" ama sonra yine Anahtarsız Kapı'ya doğru döndü. Bakırsı ışıltıya bir daha bakmak istiyordu. Böylece yine kapının önünde durdu, sağa doğru, sola doğru eğildi ve sevindi. Elini ilginç malzemenin üzerinde hafifçe gezdirdi. Sıcak, hatta canlı gibi hissetti onu. Ve kapı bir parça aralandı.

Atreju kafasını aralıktan uzattı ve o zaman, daha önce kapının çevresinden dolaştığında öbür tarafta görmediği bir şey gördü. Başını geri çekip yeniden kapının yanından baktı: Bomboş düzlük vardı yalnızca. Sonra yeniden aralıktan baktı ve sayılamaz çoklukta

kocaman sütunların oluşturduğu uzun bir koridor gördü. Geride basamaklar, başka sütunlar ve sahanlıklar, yeniden merdivenler ve koskoca bir sütun ormanı vardı. Ama bu sütunlardan hiçbiri bir çatıyı taşımıyordu. Çünkü yukarda gece göğü görünmekteydi.

X

Atreju kapıdan geçip şaşkınlık dolu bakışlarla çevresine baktı. Kapı arkasından kilitlendi.

Saat kulesi dördü vurdu.

Çatı penceresinden giren donuk gün ışığı gitgide azalmıştı. Kısacası, okumayı sürdürmek için çok karanlıktı. Son sayfayı zorlanarak ancak sökebilmişti Bastian. Kitabı yanına bıraktı.

Şimdi ne yapacaktı?

Bu çatı arasında elektrik ışığı bulunurdu herhalde. Yan karanlıkta kapıya doğru gidip duvarı eliyle yokladı. Bir elektrik düğmesi bulamadı. Öteki tarafta da yoktu.

Bastian pantolon cebinden bir kutu kibrit çıkardı (kibrit çakmayı sevdiği için her zaman bir miktar bulundururdu yanında), ama kibritler ıslaktı, ancak dördüncüde yakabildi. Küçük alevin güçsüz ışığında bir elektrik düğmesi aradı, ama düğme falan yoklu orada.

Bunu hesaba katmamıştı. Burada bütün akşam ve bütün gece kapkaranlıkta oturduğunu gözünün önüne getirince korkudan buz kesti. Gerçi küçük bir çocuk değildi artık, evde ya da bildiği başka bir yerde karanlıktan korkmazdı hiç; ama burada, tuhaf eşyalarla dolu bu koskocaman çatı arasında durum biraz değişikti.

Kibrit parmağını yaktı, onu yere attı.

Bir süre durup çevreyi dinledi yalnızca. Yağmur azalmıştı, büyük madeni çatıda çok hafif sesler çıkarıyordu arlık.

Sonra aklına, döküntülerin arasında keşfettiği paslı şamdan geldi, şamdanın bulunduğu yere doğru yürüdü, onu bulup minder döşeğinin yanma kadar sürükledi.

Kalın mumların fitillerini yaktı -yedisini birden- yakar yakmaz

da altın ışık yayıldı. Alevler hafifçe çıtırdıyor, ara sıra da hava akımında sağa sola titreşiyorlardı.

Bastian bir soluk aldı ve yine kitabına uzandı.

Görkemle parlayan ay ışığında siyah gölgelerin oluştuğu sütun ormanına, mutlulukla gülümseyerek girdi Atreju. Çevresini derin bir sessizlik sarmıştı, çıplak ayaklarının tıpırtısını bile duymuyordu. Buraya neden geldiğini, burada ne aradığını bilmediği gibi, kim olduğunu, adının ne olduğunu da bilmiyordu artık. Şaşkınlık içindeydi, ama hiç tasasız.

Yerin her tarafı, bilmecemsi karmaşıklıkta süslemeler ya da gizemli sahnelerle resimler canlandıran çinilerle kaplıydı. Atreju bunun üzerinde ilerledi, geniş merdivenlerden çıktı, büyük sahanlıklara geldi, yeniden merdivenlerden indi ve iki yanında taş sütunlar dizili uzun bir yola girdi. Sütunları bir bir inceliyor, her birinin başka bir biçimde süslenmiş ve başka işaretlerle donatılmış olmasından da mutluluk duyuyordu. Böylece Anahtarsız Kapı'dan gitgide uzaklaştı.

Kim bilir ne kadar zaman hep böyle yürüdükten sonra, en sonunda, gidip gelen bir ses çınlaması algıladı uzaklardan. Durup kulak kabarttı. Ses gitgide yaklaşıyordu; çok güzel, çan sesi berraklığında ve bir çocuğunki gibi yüksek, şarkı söyleyen bir sesti bu, ama son derece kederli çıkıyordu; evet, hatta bazen hıçkırır gibiydi. Bu ağıt, sütunların arasında bir rüzgâr esintisi gibi aktı, sonra yine bir yerde durup kaldı, yükselip alçalarak dalgalandı, yine yakınlaşıp uzaklaştı ve ses geniş bir çemberde dönüyor gibi geldi Atreju'ya. Yerinden kıpırdamıyor, bekliyordu.

Sonra sonra sesin Atreju'ya göre çizdiği çember daraldı, şimdi şarkının sözlerini anlayabiliyordu:

"Ah, her şey bir kez olur yalnızca, ama her şey bir kez olmak zorundadır yine de.

Dağda ve vadide, tarlada, kırda, eriyip gideceğim, dağılıp gideceğim ben de ... "

Atreju sütunların arasında huzursuzca bir o yana bir bu yana uçan sese doğru dönüyor, ama kimseyi görmüyordu. "Kimsin sen?" diye bağırdı. Sesi bir yankı gibi geri geldi: "Kimsin sen?" Atreju düşündü.

"Kimim ben?" diye mırıldandı. "Bunu söyleyemem. Bir zamanlar biliyormuşum gibime geliyor. Ama bu önemli mi sanki?" Şarkı söyleyen ses yanıtladı:

"Bana bir şey sormak isteyince şiirli konuş benimle; kafiyeli, çünkü dizelerle söylenmezse anlamam - anlamam söyleneni ... "

Atreju dizeler, kafiyeler dizmekte pek deneyimli değildi, ses yalnızca kafiyeli sözleri anlıyorsa konuşmayı sürdürmek epeyce güç olacak gibi görünüyordu. Konuşmadan önce, kafasını bir süre zorlaması gerekti:

"Eğer sormamda sakınca görmezsen, bilmek isterdim, kimsin sen?" Ses anında yanıt verdi:

"İşte, şimdi alıyorum sesini!

Böyle iyi anlıyorum seni!"

Sonra bir başka yönden şarkısını sürdürdü:

"Teşekkürler dost, iyi çünkü niyetin,

Konuğumsun, hoş geldin.

Ben Uyulâla. Sessizliğin Sesi

Derin giz sarayındaki ..."

Atreju sesin bazen yüksek, bazen alçak çıktığını, ama hiçbir zaman tam susmadığını fark etti. Şarkı söylemese ya da onunla konuşmasa bile, hiç durmadan süren bir ezgi asılıydı çevresinde.

Ses ondan ağır ağır uzaklaşmıştı ki, arkasından koşup sordu:

"Söyle Uyulâla, hâlâ duyuyor musun beni?

Seni göremiyorum, oysa çok isterdim görmeyi."

Ses kulağının dibinde soludu:

"Hiç olmuş değil ki birinin gördüğü beni.

Göremezsin sen de.

Ama ben buradayım gene de."

"Görünmez misin yani?" diye sordu Atreju. Ama yanıt gelmeyince şiir biçiminde sorması gerektiğini hatırlayıp şöyle dedi:

"Sen görünmez biri misin?

Yoksa cisimsiz misin?"

Gülme ya da hıçkırık olabilecek hafif bir çınlama duyuldu, sonra ses şarkısını söyledi:

"Hem evet hem hayır; yani,

İkisi de değil düşündüklerinden.

Senin göründüğün gibi ışıkta görünemem ben.

Çünkü benim bedenim yalnız ses ve uyumdur, duyulabilir ancak; benim bütün benliğim bu sesten oluşmuştur ... "

Atreju şaşkındı, sütun ormanında sesin arkasından bir o yana bir bu yana gidip duruyordu. Bir süre sonra yeni bir soru hazırlamıştı:

"Doğru mu anladım seni, bedenin yalnız bu ses mi?

Ya şarkı söylemeyi bırakırsan?

Artık olmaz mısın o zaman?" Yanıtı yine çok yakından duydu:

"Bedenleri yok olan bütün varlıklara olan bana da olur o zaman, eğer son bulmuşsa şarkı.

İşte, böyle akışı:

Çınladıkça yaşarım ben.

Ama çok sürmez gayrı ... "

Bunun üzerine yine o hıçkırık duyuldu. Uyulâla'nın neden ağladığını anlamayan Atreju sormakta hızlı davrandı:

"Çabuk söyle, neden böyle kederlisin!

Oysa daha gençsin, çocuk gibi çıkıyor sesin." Ve ses yine bir yankı gibi çınladı:

"Rüzgâr alır götürür beni birazdan, yalnızca bir yakınış şarkısı olmam ondan.

Dinle bak, zaman akıp gidiyor, sor onun için! Sor!

Sana ne söylememi istiyorsan!"

Ses, sütunların arasında bir yerlerde sönmüştü, onu artık duyamayan Atreju kulak kesilerek başını dört bir yana çevirdi. Kısa süre ortalık sessiz kaldı, sonra şarkı uzaklardan hızla yine yakına geldi ve neredeyse sabırsızca çınladı:

"Uyulâla yanıttır. Sormak zorundasın ona!

Eğer sen sormazsan, hiçbir şey söyleyemez sana!"

Atreju ona doğru bağırdı:

"Yardım et Uyulâla, kavramak istiyorum:

Neden birazdan dağılmak zorundasın, anlamıyorum!"

Ve ses şarkısını söyledi:

"Sararıp soldu, ölüyor Çocuk İmparatoriçe,

Fantazya evreni de onunla birlikte.

Hiçlik benim bulunduğum yere dek sokulacak,

Birazdan aynı şey, bana da olacak.

Yitip gideceğiz hepimiz hiçliğin içinde,

Sanki hiç olmadık biz, ne bir günde ne bir yerde.

Yeni bir ad gerek ona, bununla şifa bulur yalnızca ..."

Atreju karşılık verdi: "Kim kurtarabilir onun hayatını, söyle Uyulâla! Kim yeni bir ad verebilir ona?" Ses sürdürdü:

"Dinle, kulak ver diyeceğime, şimdi anlamasan bile, buralardan gitmeden - göm belleğinin derinlerine.

Göm ki çıkarasın sonra, gereken zamanda hiç değiştirmeden belleğinin engin derinliklerinden gün ışığına.

Her şey buna bağlı, başarıp başaramayacağına ... "

Bir süre sözsüz, yakınan bir ses duyuldu yalnızca, Atreju'nun tam yanında çınladı:

"Kimin gücü yeter ki yeni bir ad vermeye

Çocuk İmparatoriçe'ye?

Ne sen, ne ben, ne peri, ne cin, onu iyileştirmek harcı değil bizlerin.

Bizler onun hayatını kurtaramayız, ve biz, hiçbirimiz, lanetten kaçamayız.

Bizler bir kitaptaki şekilleriz yalnızca, bir öyküde düş ve resim yahut da; ne için uydurulmuşsak onu yaparız yalnız, biz böyle, olduğumuz gibi olmak zorundayız.

Yeniyi yaratmaksa - harcı değil bizlerin, ister bilge, ister kral, ister çocuk - kimsenin.

Oysa bir evren var ki Fantazya'nın ardında,

Dış Dünya da derler onun adına, işte orda oturanlar - onlar çok şey görmüştür, onlar için her şey başka türlüdür.

Adem oğulları; böyle denir onlara,

Havva kızları ya da, ya da insanlık; ölümlü dünyanın kişileri, gerçek sözcüğün kan kardeşleri.

Ad vermek de onlara vergidir işte, bu yeti ta baştan vardır hepsinde.

Çocuk İmparatoriçe'ye hayat getirdi onlar, bütün çağlar boyunca, bütün zamanlar, ona yeni, parlak adlar bağışladılar.

Ama çok zaman öncesiydi insanların Fantazya'ya geldiği.

Artık bilmiyorlar yolu, unuttular bizim gerçek olduğumuzu; ve artık buna, inanmıyorlar da.

Ah, tek bir insanoğlu gelse her şey değişirdi yine!

Ah, yalnızca biri, hazır olsa inanmaya ve çağrıyı bir duysa!

Onlara yakın üstelik, oysa bize çok uzak, bir hayaldir bizim için onlara ulaşmak; çünkü Fantazya'nın ardı onların dünyasıdır bizim oraya gitmemizse, olanaksızdır.

Ama sen dinliyor musun, küçük kahramanım benim, sakın aklından çıkmasın söylediklerim?"

"Evet, evet," dedi Atreju şaşkın şaşkın. Duyduklarını beynine kazımak için tüm çabasını gösteriyordu, ama ne için olduğunu bilmiyordu ya, bu yüzden de sesin neden söz ettiğini kavrayamıyordu. Yalnızca, çok, çok önemli olduğunu seziyor, ama her şeyi kafiyeli olarak dinleyip söylemek çabası ve şarkı onu yoruyor, uykusunu getiriyordu. Mırıldandı:

"Hatırlarım! Hepsini hatırlarım!

Ama söylesene, bununla ne yaparım?" Ses yanıtladı:

"Buna kendin karar ver, bilgi artık sende. İşte bunun için de ayrılık saati gelip çattı bize ..." Atreju yarı uykulu, sordu:

"Ayrılık mı diyorsun?

Nereye gidiyorsun?"

Bir yandan şarkı söylerken gitgide uzaklaşan seste yine o hıçkırma vardı şimdi:

"Hiçlik yaklaştı, Kehanet susacak; bundan böyle bu şarkı artık hiç duyulmayacak.

Ulaşıp da buraya, taş sütun ormanına sesimi duyanların sonuncusu sen olacaksın.

Kimse başaramadı ama belki sen başarırsın; varmak için sonuna aklında tutmalısın!"

Bundan sonra artık iyice uzaklardan bir de şu sözleri duydu Atreju:

"Dağda ve vadide, tarlada kırda, eriyip gideceğim, dağılıp gideceğim ben de.

Ah, her şey bir kez olur yalnızca, ama her şey bir kez olmak zorundadır yine de ..." Atreju'nun son duyduğu bu oldu.

Bir sütunun dibine oturdu, sırtını sütuna dayadı, gece göğüne bakarak duyduklarını anlamaya çalıştı. Sessizlik çevresine yumuşak, ağır bir manto gibi yayıldı ve Atreju uykuya daldı.

Uyandığında sabah alacası sarmıştı çevresini. Sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı. Son yıldızlar soluyordu. Uyulâla'nın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Aynı anda da buraya kadar yaşadığı her şeyi ve büyük arayışının amacını hatırladı.

Böylece yapılacak şeyin ne olduğunu en sonunda kavramıştı. Çocuk İmparatoriçe'ye yeni bir adı, Fantazya sınırlarının ötesindeki dünyadan bir insanoğlu verebilirdi. Bir insanoğlu bulup onu getirmesi gerekiyordu! Bir hamlede doğruldu.

"Ah," diye düşündü Bastian, "Çocuk İmparatoriçe'ye yardım etmeyi çok islerdim - ona da, Atreju'ya da. Çok güzel bir ad düşünürdüm. Yalnız, Atreju'ya nasıl giderim, bir bilebilsem! Hemen giderdim. Birden, göz açıp kapayıncaya kadar orada olurdum! Ama ne yazık ki olmaz bu, yoksa olur mu?"

Sonra alçak sesle şunları söyledi:

"Eğer size gelmek için bir yol varsa söyleyin bana. Mutlaka gelirim Atreju! Göreceksin."

Atreju çevresine bakınınca, sütun ormanının merdivenleri ve sahanlıklarıyla birlikte gözden kaybolmuş olduğunu gördü. Çevresinde, içlerinden geçmeden önce tılsımlı üç kapının her birinin arkasında gördüğü o bomboş düzlük uzanıyordu yalnızca. Ama şimdi ne Anahtarsız Kapı ne de Sihirli Ayna Kapısı vardı.

Ayağa kalkıp her yöne iyice baktı. Ve o zaman, düzlüğün ortasında kendisinden hiç de uzak olmayan bir noktada, tıpkı bir kez Aşka Çağrı Ormanı'nda gördüğü gibi bir yerin oluştuğunu fark etti. Hem de çok daha yakındaydı bu kez. Arkasını dönüp tam ters yönde olanca hızıyla koşmaya başladı.

Ancak uzun bir kaçıştan sonra, uzaklarda, ufukta ufak bir yükselti gördü, içinde Büyük Bilmece Kapısı'nın bulunduğu ve pas kırmızısı yaprak kayalardan oluşan o dağlık bölge olabilirdi burası.

O tarafa doğru koştu, ama ayrıntıları seçebilecek kadar yakınına gelmek için epeyce koşması gerekti. O zaman da daha çok kuşkuya düştü. Doğru, orada yaprak kayalardan oluşmuşa benzer bir şey vardı gerçi, ama bir kapı göremiyordu. Taş yapraklar da kırmızı değildi artık, gri ve renksizdi bunlar.

İkinci kez uzun süre oraya doğru koştuktan sonra tanıdı ancak; kayaların arasında kapının alt kısmını andıran

bir parça vardı gerçekten, ama üstünde kemer yoktu arlık. Neler olmuştu burada?

Yanıtını ta saatler sonra, oraya ulaştığında buldu. Dev taş kemer çökmüştü - sfenksler de yok olmuştu!

Atreju yıkıntıların arasında kendine bir yol aradı, sonra bir kaya piramidinin üzerine tırmanıp iki münzeviyle uğur ejderhasının bulunmaları gereken yeri kestirmeye çalıştı. Sakın bu arada onlar da hiçlikten kaçmış olmasınlardı?

Derken Engywuck'un gözlemevinin taş korkuluğunda minik bir

bayrağın dalgalandığını gördü. İki koluyla birden işaret etti ve ellerini ağzının iki yanına tutarak bağırdı:

"Hey! Orada mısınız?"

Daha ses kaybolmamıştı ki, iki münzevinin mağarasının bulunduğu geçitte, sedef gibi parlayan beyaz uğur ejderhası ayağa kalktı: Fuchur.

Ejderha havada, ağır, görkemli ve yılansı hareketler yaparak geliyordu, bu arada birkaç kez de coşkuyla sırtüstü yatıp yıldırım hızıyla perendeler attı, tıpkı pır pır çırpınan beyaz bir flama gibi görünüyordu; sonra da Atreju'nun durduğu kaya piramidinin önünde indi. Ön pençelerinin üzerine abandı, şimdi öyle kocamandı ki, yukarı kıvrık boynunun üstündeki kafası Atreju'ya tepeden bakıyordu. Yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürdü, neşesinden ardına kadar açılmış ağzından dilini dışarı uzattı ve madeni bir sesle çın çın öttü: "Atreju, dostum ve efendim! Sonunda dönmüş olman ne iyi! Umudumuzu neredeyse kesmiştik - yani iki münzevi, ben değil!"

"Seni yeniden gördüğüm için ben de sevinçliyim," dedi Atreju. "Ama bu bir gecede neler oldu böyle?" "Bir gece mi?" diye bağırdı Fuchur. "Topu topu bir tek gece mi oldu sanıyorsun? Çok şaşıracaksın. Kalk ayağa, seni götüreyim!"

Atreju heybetli hayvanın sırlına atladı. Bir uğur ejderhasının sırtında ilk oturuşuydu. Yaban atlarına binmeye alışık olmasına ve hiç korkmamasına karşın, havadaki bu kısa yolculuğunun ilk anında az kalsın görme ve işitme duyusunu yitiriyordu. Fuchur'un yelelerine sıkı sıkı yapıştı, o kadar ki, öteki çın çın gülerek bağırdı: "Şimdiden sonra buna alışmak zorunda kalacaksın, Atreju!"

Atreju, "Her neyse, sağlığına yeniden kavuşmuşsun gibime geliyor," diye bağırdı karşılığında ve nefesi tıkandı.

"Hemen hemen," diye yanıtladı ejderha. "Daha tümüyle değil!"

Derken iki münzevinin mağara evinin önüne indiler. Engywuck ile Urgl girişin önünde yan yana durmuş, onları bekliyorlardı.

"Neler geçti başından?" diyerek hemen atıldı Engywuck. "Her şeyi anlatmalısın bana! Kapıların aslı ne? Kuramlarım doğru mu? Uyulâla kim ya da ne?"

İhtiyar Urgl, "Hiçbiri yok şimdi!" diyerek Engywuck'un lafını ağzına tıkadı. "Önce bir şeyler yiyip içsin bakalım.

O yemekleri boşuna pişirmedim herhalde. Senin yararsız merakına çok zaman kalır daha!"

Atreju ejderhanın sırtından inip cüce çifti selamladı. Sonra üçü birden, yine çeşit çeşit enfes yiyecekler ve küçük bir güğüm dumanı tüten şifalı ot çayıyla donatılmış minik masacığın başına çöktüler.

Saat kulesi beşi vurdu. Bastian, olur da gece acıkırsa diye evdeki gece masasının gözüne sakladığı iki kalıp fındıklı çikolatayı kederle düşündü. Oraya bir daha dönmeyeceğini bilmiş olsaydı, yedek olarak yanına alırdı onları. Ama olan olmuştu bir kere. İyisi mi bunu düşünmemeliydi artık!

Fuchur küçük kaya vadisine öyle bir biçimde uzandı ki, heybetli başı Atreju'nun yanında duruyor ve böylece her şeyi dinleyebiliyordu.

"Düşünebiliyor musunuz!" diye bağırdı. "Dostum ve efendim, yalnızca bir gece oldu sanıyor!"

"Öyle değil mi yani?" diye sordu Atreju.

"Yedi gün, yedi gece oldu!" dedi Fuchur. "Şuraya baksana, bütün yaralarım iyileşti neredeyse!"

Atreju kendi yarasının da iyileşmiş olduğunu ancak o zaman fark etti. Şifalı ot sargısı düşmüştü. Şaşırdı. "Bu nasıl olabilir? Tılsımlı üç kapıdan geçtim, Uyulâla'yla konuştum, sonra da uyuyakaldım. Ama imkânı yok o kadar çok uyumuş olamam."

"Zaman ve mekân," dedi Engywuck. "Orada zaman ve mekân buradakinden biraz farklı olmalı. Gene de hiç kimse Kehanet'te senin kadar çok kalmadı. Neler oldu? Konuş artık!"

"Öncelikle burada neler olduğunu bilmek istiyorum," karşılığını

verdi Atreju.

"Kendin görüyorsun ya," dedi Engywuck, "bütün renkler kayboldu, her şey gitgide gerçeklikten çıkıyor.

Büyük Bilmece Kapısı yerinde değil artık. Hiçlik burada da başlamışa benzer."

"Ya sfenksler?" diye sordu Atreju. "Onlar nereye gitti? Uçup gittiler mi? Onları gördünüz mü?"

"Biz hiçbir şey görmedik," diye homurdandı Engywuck. "Bu konuda sen bir şeyler söylersin diye ummuştuk.

Kaya kemen birdenbire çöktü. Ama hiçbirimiz ne bir şey gördük ne de işittik. Hatta ben oraya gidip yıkıntıları da araştırdım. Ortaya ne çıktı, biliyor musun? Kırık yerleri çok eski, üstlerini de gri yosunlar bürümüş; sanki yüz yıllardır şimdiki gibi yatıp durmuşlar orada, sanki Büyük Bilmece Kapısı orada hiç olmamış."

"Ama oradaydı elbette," dedi Atreju yavaşça, "İçinden geçtim, çünkü hem Sihirli Ayna Kapısı'ndan da geçtim, en sonunda da Anahtarsız Kapı'dan ..."

Bundan sonra Atreju başından geçenleri bir bir anlattı. Hiç güçlük çekmeden her ayrıntıyı hatırlıyordu. Başlarda ateşli sorularla araya girip sürekli daha geniş betimlemeler isteyen Engywuck, Atreju'nun anlatması sürdükçe yavaş yavaş durgunlaştı. En sonunda da, Atreju Uyulâla'nın kendisine açıkladıklarını neredeyse sözcüğü sözcüğüne yinelerken, büsbütün sustu. Minicik, kurumuş yüzü, derin bir kahır ifadesine bürünmüştü.

"Artık gizi biliyorsun," diyerek Atreju konuşmasını bağladı. "Onu mutlaka bilmek istiyordun, değil mi? Uyulâla yalnızca sesten oluşan bir varlık. Onun varlığı yalnızca duyulabiliyor. Çınladığı yerde oluyor."

Engywuck bir süre sustu, sonra boğuk bir sesle, "Herhalde oluyordu demek istiyorsun," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Atreju, "kendi söylediğine göre, ben onunla konuşanların sonuncusu oldum." Engywuck'un buruşuk yanaklarına

iki damla gözyaşı aktı.

"Boşuna!" diye gürledi. "Tüm hayatımın çalışması, araştırmalarım, yıllar süren gözlemlerim - hepsi boşuna! Bilimsel yapılandırmam için son taş en sonunda getiriliyor, en sonunda kapanabilecek-ken, en sonunda son bölüm de yazılabilecekken - tersliğe bak ki şimdi de hiçbir işe yaramaz oluyor. Tümüyle gereksiz, artık kimseye bir yararı olmaz, artık en ufacık bir değeri yok, artık tek kişiyi bile ilgilendirmez! Çünkü ilgili olduğu konu artık yok! Bitti gitti, geçmiş olsun!"

Kulağa öksürük nöbeti gibi gelen bir hıçkırık Engywuck'u sarsıyordu. İhtiyar Urgl ona acıyarak bakıyor, çıplak kafacığım okşayarak mırıldanıyordu:

"Zavallı ihtiyar, zavallı Engywuck! Zavallı ihtiyar Engywuck! Bu kadar karamsarlığa kapılma. Başkasını buluverirsin!"

Engywuck, "Kadın! Kadın!" diyerek kıvılcımlanan gözlerle ateş püskürdü. "Karşında gördüğün zavallı ihtiyar Engywuck değil, trajik bir kişi!"

Ve mağaranın içine koştuğu, küçük bir kapıcığın çarpıldığı duyuldu. Urgl içini çekerek başını salladı ve mırıldandı: "Öyle demek istemiyor, iyi bir ihtiyardır, ama tam bir kaçık ne yazık ki!"

Yemek bitince Urgl ayağa kalkıp şöyle dedi: "Şimdi üç beş eşyamızı toplayacağım. Yanımıza alabileceklerimiz çok değil ama, şu bu derken birikir yine. Evet, şimdi yapılmalı bu."

Atreju, "Buradan gitmek niyetinde misiniz yoksa?" diye sordu.

Urgl üzgün üzgün başını salladı. 'Artık geriye başka şey kalmıyor. Hiçliğin el attığı yerde hiçbir şey yetişmez ki. Hem benim ihtiyara göre de burada kalmak için bir neden yok artık. Nasıl sürüp gidecek, görelim bakalım. Bir şekilde gidecektir nasıl olsa. Ya siz? Siz ne yapmak niyetindesiniz?"

"Uyulâla'nın söylediklerini yapmak zorundayım," diye yanıtladı Atreju. "Bir insanoğlu bulup onu Çocuk İmparatoriçe'ye götürmeye çalışmalıyım ki, yeni bir adı olsun."

"Nerede arayacaksın onu," diye sordu Urgl, "bu insanoğlunu?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Atreju. "Fantazya sınırlarının ötesinde işte."

"Başaracağız!" diyerek Fuchur'un çan sesi kendini duyurdu. "Seni ben taşıyacağım. Göreceksin, şansımız açık olacak!"

"Haydi," diye homurdandı Urgl, "öyleyse yolunuza koyulun bakalım!"

"Belki sizi de biraz götürebiliriz," diye önerdi Atreju.

Urgl, "Bir bu eksikti işte!" dedi. "Asla havalarda gondol gezintisi yapmadım ben, yapmam da. Kendini bilen cüceler sağlam toprakta kalır. Ayrıca siz bizimle oyalanıp gecikmemelisiniz, şimdi yapacak önemli işleriniz var sizin; ikinizin - hepimiz için!"

"Ama size gönül borcumu ödemek isterdim," dedi Atreju.

Urgl homurdandı: "Bunu en iyi, artık gereksiz yere zırvalayarak zaman yitirmeyip hemen havalanmakla yaparsın!"

"Hakkı var," diye görüşünü belirtti Fuchur, "Gel Atreju!"

Atreju uğur ejderhasının sırtına atladı. Bir kez daha Küçük İhtiyar'a doğru dönüp bağırdı: "Yine görüşmek üzere!"

Ama o, mağarada eşya toplamaya başlamıştı bile.

Birkaç saat sonra Engywuck ile birlikte dışarı çıktıklarında her biri tepeleme yüklü bir küfe taşımaktaydı sırtında, bu arada ikisi de hararetli biçimde birbirine sataşmaktaydı. Böylece, bir daha dönüp geriye bakmadan minicik eğri bacaklarıyla badi badi uzaklaştılar.

Öte yandan Engywuck sonraları çok daha ünlendi, hatta familyasının en ünlü cücesi oldu, ne var ki bilimsel araştırmaları nedeniyle değil. Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Aynı saatlerde, iki münzevinin yola koyulduğu sıralarda, Fuchur'un sırtındaki Atreju, çok, çok uzaklarda, Fantazya

göklerinde hızla uçmaktaydı.

Bastian elinde olmadan yukarıya, çatı penceresine baktı ve hayal etti: Birden ta yukarılardan, artık hemen hemen iyice kararmış olan gökyüzünden, uğur ejderhasının pır pır uçuşan beyaz bir flama gibi yaklaştığını görse -ikisi onu alıp götürmeye gelseler- nasıl olurdu?

"Ah," diye için çekti, "iyi olurdu!"

Onlara yardım edebilirdi - onlar da ona. Bu herkes için kurtuluş olurdu.

XI

Havalarda, ta yükseklerde uçuyordu Atreju. Kırmızı pelerini arkasında görkemli kabarışlarla dalgalanıyor, deri bağlarla bağlanmış mavi-siyah saçları rüzgârda pır pır uçuşuyordu. Fuchur, beyaz uğur ejderhası, gökyüzünün sisinde bulut kümeleri arasında, ağır ve düzenli dalga hareketleriyle kayıyordu.

Aşağı yukarı, aşağı yukarı, aşağı yukarı ...

Ne zamandır yoldaydılar böyle? Günler, geceler, yine günler - ne kadar zaman olduğunu artık bilmiyordu Atreju. Ejderha uyurken de uçabiliyor, gidiyor, gidiyordu; Atreju da zaman zaman ejderhanın beyaz yelelerine sıkı sıkı yapışıp uyukluyordu. Ama hafif, huzursuz bir uyku oluyordu bu. Bu yüzden yavaş yavaş uyanıklık hali de, her şeyin bulanıklaştığı bir düşe dönüştü.

Ta aşağılarda dağlar gölge gibi geçip gidiyordu, dağlar, yaylalar, denizler, adalar, nehirler... Atreju bunlara dikkat etmez olmuştu. Güney Kehanet'ten yola çıktıklarında ilk zamanlar yaptığı gibi hayvanını da dürtmüyordu arlık. Başlarda sabırsızdı henüz, çünkü bir uğur ejderhasının sırtında Fantazya sınırlarına, ti sınırların ötesinde de insanoğullarının oturduğu dış dünyaya ulaşmanın pek zor olmayacağına inanmıştı. Fantazya'nın ne denli büyük olduğunu bilememişti.

Şimdiyse, kendisini alt etmek isteyen taş gibi yorgunlukla pençeleşiyordu. Başka zaman bir kartalınki gibi keskin olan kara gözleri uzakları seçemez olmuştu. Arada sırada tüm iradesini topluyor, eyerde doğrulup oturuyor ve çevresine dikkatle bakıyordu, ama çok geçmeden yine yığılıp kalıyor, ancak önüne, sedef rengi pullan pembe beyaz ışıldayan, uzun, kıyıl kıvıl ejderha gövdesine dikebiliyordu [özlerini. Fuchur da bitkindi. Onun ölçüsüz görünen gücü bile yavaş yavaş tükeniyordu.

Bu uzun uçuş sırasında altlarındaki topraklarda hiçliğin yayılıp da kişinin kör olduğu duygusuna kapılmadan bakamadığı o

yerlerden birçok kez görmüşlerdi. Böylesine yüksekten bakınca bu yerlerin çoğu bir derece küçük görünüyordu, ama bütün arazi kadar olup ufuk boyunca uzananları da vardı. Uğur ejderhasıyla binicisini korku sarmıştı, dehşet verici şeye bakmamak için de oralardan kaçmış, uçuşlarını başka yönde sürdürmüşlerdi. Ama dehşet verici bir şeyin, durmadan yinelenince ürkünçlüğünü yitirmesi tuhaf bir olaydır. Hiçlik yerleri azalmayıp tersine gitgide arttığından, Fuchur'la Atreju da sonra sonra alışmışlardı buna - ya da daha doğrusu, bir çeşit kayıtsızlık gelmişti onlara. Hiçliğe dikkat bile etmez olmuşlardı.

Uzunca bir zamandır birbirleriyle konuşmamışlardı ki, birden Fuchur madeni sesiyle kendini duyurdu:

"Atreju, küçük sahibim, uyuyor musun?"

"Hayır," dedi Atreju, gerçekte korkulu bir düşe saplanmıştı oysa. "Ne var Fuchur?"

"Kendi kendime düşünüyorum da, acaba geri dönmek daha akıllıca olmaz mı?"

"Geri dönmek mi? Nereye?"

"Fildişi Kule'ye. Çocuk İmparatoriçe'ye."

"Ona eli boş mu gidelim demek istiyorsun?"

"Bak, ben böyle adlandırmıyorum bunu Atreju. Senin görevin nasıl söylenmişti?"

"Çocuk İmparatoriçe'nin tutulduğu hastalığın nedenini ve iyileştirecek çareyi araştıracaktım."

"Ama," diye karşılık verdi Fuchur, "bu çareyi getirmek senin görevin değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de biz bir insanoğlu aramak için Fantazya sınırlarının dışına çıkmaya kalkışmakla büyük bir hata yapıyoruz."

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum Fuchur. Şunu daha iyi açıkla."

"Çocuk İmparatoriçe ölümcül hasta," dedi ejderha, "çünkü yeni bir ada ihtiyacı var. Bunu Kadim Morla açığa çıkardı. Ama bu adı vermeyi, ancak dış dünyadan insanoğulları yapabilir. Bunu da Uyulâla açıkladı sana. Böylelikle sen, görevini yerine getirmiş oldun ve bana öyle geliyor ki bütün bunları hemen Çocuk İmparatoriçe'ye bildirmeliydin."

"Ama," diye bağırdı Atreju, "tüm bunları ona yalnızca haber olarak iletir de, onu kurtarabilecek bir insanoğlunu götürmezsem, ona ne yararı olur bunun?"

"Onu bilemezsin," diye yanıtladı Fuchur. "O senden de, benden de çok daha fazlasını yapabilir. Belki de bir insanoğlunu yanına çağırmak onun için kolaydır. Belki sence de, bence de, bütün Fantazya varlıklarınca da bilinmeyen, kendi yollan, yöntemleri vardır onun. Ama bunun için öncelikle senin bildiklerini bilmesi gerekir. Bir an böyle olduğunu varsay. O zaman bizim kendi başımıza bir insanoğlu bulup götürmeye kalkışmamız yalnız anlamsız olmakla da kalmaz, biz hâlâ aranıp dururken, bu arada onun ölüp gitmesi bile olası. Onu ancak zamanında geri dönmüş olursak kurtarabiliriz."

Atreju susuyordu. Ejderhanın söyledikleri hiç kuşkusuz doğruydu. Böyle olabilirdi. Büsbütün başka türlü de olabilirdi. Şimdi mesajıyla birlikle dönse, Çocuk İmparatoriçe şöyle de diyebilirdi pekâlâ: Bütün bunların bana ne yararı var? Bana kurtarıcıyı getirecektin ki iyileşeyim. Ama seni bir kez daha yollamak benim için çok geç olur artık.

Atreju ne yapacağını bilemiyordu. Yorgundu, herhangi bir karar vermek için çok yorgundu.

"Biliyor musun Fuchur," dedi usulca, ama ejderha onu çok iyi duydu, "belki de hakkın var, ama belki de yok.

Bırak da birazcık daha uçalım. Eğer hâlâ sınırda olmazsak o zaman döneriz."

"Birazcıkla neyi kastediyorsun?" diye sordu Fuchur.

"Birkaç saat," diye mırıldandı Atreju, "ah, bir saat daha işte!"

"Pekâlâ," diye yanıtladı Fuchur, "öyleyse bir saat daha."

Ama bir saat, bir saati çok aştı.

Gökyüzünün kuzeyde bulutlarla karardığına ikisi de dikkat etmemişti. Batıda, güneşin durduğu yerdeyse gökyüzü kızarmış, ufkun üstüne kıpkırmızı deniz yosunları gibi yol yol uğursuz şeritler asılmıştı. Doğuda bir fırtına, gri kurşundan bir örtü gibi ağır ağır yükseliyor, tiftik tiftik kabarmış bulut salkımları, üzerlerine mavi mürekkep dökülmüş gibi duruyordu. Güneyden de, içinde şimşekler çakıp duran kükürt sarısı bir duman yayılmaktaydı.

"Kötü havaya yakalanmışa benzeriz," dedi Fuchur.

Atreju dört bir yana bakındı, "Evet," dedi, "kaygı verici görünüyor. Ama biz uçmaya devam etmeliyiz gene de."

"Sığınacak bir yer arasak daha akıllıca olurdu," diye karşılık verdi Fuchur. "Eğer kuşkulandığım şeyse, işin şakası yok."

"Neden kuşkulanıyorsun?" diye sordu Atreju.

"Bunların, yine kavgalarından birine tutuşmak üzere olan dört rüzgâr devi olduğundan," diye açıkladı Fuchur.

"Kim ötekilerden güçlü, kim ötekilere hükmedecek diye hemen hemen her zaman kavgaya dururlar. Onlar için bir tür oyundur bu, çünkü bu arada kendilerine bir şey olmaz. Ama kavgalarının içine düşenin vay haline. Aralarına türenden geriye pek bir şey kalmaz çoğu zaman."

"Daha yüksekten uçamaz mısın?" diye sordu Atreju.

"Onların erişebileceği uzaklığın dışında mı demek istiyorsun? Hayır, o kadar yükseğe çıkamam. Görebildiğim kadarıyla altımızda da su var yalnızca, dev bir deniz. Saklanabileceğimiz bir yer göremiyorum."

"O zaman onları beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyor," diye karar verdi Atreju. "Zaten ben de onlara bir şey sormak istiyordum."

"Ne istiyorsun, ne?" diye bağırdı ejderha ve korkudan havada bir sıçrama yaptı.

"Eğer onlar dört rüzgâr deviyse...," diye açıkladı Atreju, o zaman Fantazya'nın her yönünü de bilirler.

Sınırların nerede olduğunu onlardan daha iyi kimse söyleyemez bize."

"Kutsal gökyüzü!" diye haykırdı ejderha. "Onlara tatlı tatlı yarenlik edeceğini mi sanıyorsun?"

"Adları ne?" diye sordu Atreju.

"Kuzeylinin adı Lirr, doğudan geleninki Baureo, güneyden olan Schirk, batıdan gelen de Mayestril," diye yanıtladı Fuchur. "Ama Atreju, sen nesin gerçekte? Küçük bir çocuk mu, yoksa korku bilmez bir demir parçası mı?"

"Sfenkslerin kapısından geçerken bütün korkularım yok oldu," karşılığını verdi Atreju. "Ayrıca Çocuk tmparatortçe'nin işaretini taşıyorum ben. Bütün Fantazya yaratıkları ona saygı gösteriyor. Neden bu rüzgâr devleri de öyle yapmasın?"

"Ah, öyle yapacaklardır!" diye bağırdı Fuchur. "Ama onlar aptal-dır, birbirleriyle çarpışmaktan alıkoyamazsın onları. Bunun ne demek olduğunu göreceksin!"

Bu arada fırtına bulutları dört bir yanı öyle bir kaplamıştı ki, Atreju kendilerini çepeçevre saran ve akıl almaz boyutlarda bir huniye, bir volkan ağzına benzeyen bir şey gördü, sonra da bu huninin duvarları gitgide hızlanarak dönmeye başladı; öyle ki, kükürt sarısı, kurşun grisi, kan kırmızısı ve kuzguni siyah birbirine karıştı. Aynı biçimde kendisi de beyaz ejderhayla birlikte güçlü bir burgaçtaki kibrit çöpü gibi girdaba kapıldı. Ve o zaman fırtına devlerini gördü.

Asıl olarak yalnızca yüzden ibarettiler, çünkü el ve ayakları öyle

değişken, öyle çoktu ki - bir uzun, bir kısa, biraz sonra yüzlerce, az sonra hiç yok, bir an belirgin, az sonra bulanık. Ayrıca çember halinde akıl almaz bir çarpışmanın içinde birbirlerine öylesine girmişlerdi ki, asıl şekillerini çıkarmak tümüyle olanaksızdı. Yüzleri de hiç durmadan değişmekteydi; bir irileşip şişiyor, sonra yine ya enine ya boyuna olarak uzuyordu, ama birbirinden ayırt edilebilen yüzler hep kalıyordu yine de. Ağızlarını ayırıyor, birbirlerine haykırıyor, gürlüyor, uluyor, gülüyorlardı. Ejderhayla binicisini fark etmiş gibi değillerdi hiç, çünkü onlarla karşılaştırılınca, ejderha bir sivrisinek gibi minicik kalıyordu.

Atreju doğruldu. Sağ eliyle göğsündeki altın tılsımı kavrayarak olanca sesiyle bağırdı:

"Çocuk İmparatoriçe adına, susun ve beni dinleyin!" Ve inanılmaz şey, oldu!

Devler, sanki birden dilleri tutulmuş gibi susuverdiler. Ağızları kenetlendi, fal taşı gibi açılmış sekiz göz AURYN'e dikilmişti. Girdap da durdu. Birden ortalığı ölüm sessizliği kapladı.

"Bana yanıt verin!" diye bağırdı Atreju. "Fantazya'nın sınırları nerede? -Sen biliyor musun, Lirr?"

"Kuzeyde değil, yanıtını verdi siyah Bulutyüz.

"Ya sen Baureo?"

"Doğuda da değil," diye karşılık verdi kurşun grisi Bulutyüz.

"Sen söyle Schirk!"

"Güneyde sınır yok," dedi kükürt sarısı Bulutyüz.

"Mayestril, sen biliyor musun?"

"Batıda yok," karşılığını verdi ateş kırmızısı Bulutyüz."

Sonra dördü birden bir ağızdan konuştular:

"Sen kimsin peki, hem Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşıyor, hem de Fantazya'nın sınırsız olduğunu bilmiyorsun?"

Atreju sustu. Kendini beyninden vurulmuş gibi hissediyordu. Sınır olmayacağını hiç düşünmemişti gerçekten. Öyleyse her şey boşuna olmuştu.

Rüzgâr devlerinin savaş oyunlarına yeniden başladığını bile hissetmedi. Şimdiden sonra olacaklar onun için fark etmiyordu da. Ejderha birden bir hortumla yukarı doğru savrulunca hayvanın yelelerine yapıştı. Çevrelerinde şimşekler alevlenirken, onlar deli gibi dönüyorlardı, ardından yatay yönde vınlayarak yağan sağanak yağmurda neredeyse boğuluyorlardı. Derken çok sıcak esen bir rüzgâra tutuldular, neredeyse kor gibi yanıyorlardı, hemen sonra da doluya yakalandılar, bu dolu taneciklerden değil, kargı kadar uzun ve onları ta derinlere savuran buz çivilerinden oluşuyordu. Yine yukarı doğru emildiler, savrulup atıldılar, oraya buraya fırlatıldılar - rüzgâr devleri birbiriyle üstünlük için savaşmaktaydı.

Bir rüzgâr Atreju'yu sırtından savururken Fuchur haykırdı:

"Sıkı tutun!"

Ama çok geç kalmıştı. Atreju dengesini kaybetmiş, boşluğa düşüyordu. Düştü, düştü, sonra kendini kaybetti. Bilinci yeniden yerine geldiğinde yumuşak kumun üzerinde yatmaktaydı. Dalga hışırtıları işitip de kafasını kaldırınca, bir deniz kıyısına sürüklenmiş olduğunu gördü. Gri, sisli bir gündü, ama rüzgarsızdı. Deniz sakindi, daha biraz önce burada rüzgâr devlerinin bir savaşı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yoksa uzak, bambaşka bir yere mi düşmüştü? Kumsal düzdü, hiçbir yerde kaya ya da tepe görünmüyordu; sisin içinde, kocaman pençelere benzeyen birkaç eğri ve çarpılmış ağaç duruyordu yalnızca.

Atreju oturdu. Birkaç adım ilerisinde sığır derisinden kırmızı pelerininin durduğunu gördü. Oraya doğru süründü, pelerini omuzlarına aldı. Pelerinin artık pek ıslak olmadığını fark ederek şaşkınlık içinde kaldı. Demek ki uzun zamandır burada yatıyordu.

Buraya nasıl gelmişti? Hem neden boğulmamıştı?

Belleğinde, kendisini taşıyan kollar ve şarkı söyleyen seslerle ilgili bulanık bir anı canlandı. Zavallı oğlan, güzel oğlan! Tutun onu! Batmasına izin vermeyin!

Belki bunlar da dalgaların hışırtısıydı yalnızca.

Yoksa deniz kızlarıyla su adamları mıydı? Herhalde Pantakel'i görmüş, bu yüzden de onu kurtarmışlardı. Farkında olmadan elini tılsıma attı - tılsım yoktu! Boynundaki zincir kopmuştu. Madalyonu kaybetmişti. "Fuchur!" diye olanca sesiyle bağırdı. Ayağa fırladı, sağa sola koştu, her yana bağırdı: "Fuchur! Fuchur! Neredesin?"

Yanıt yoktu. Yalnızca, kumsalı yalayan dalgaların tekdüze, ağır hışırtısı.

Kını bilir rüzgâr devleri beyaz ejderhayı nereye üflemişti? Belki de Fuchur küçük sahibini kumlardan çok uzakta, bambaşka yerlerde arıyordu. Belki artık hayatta bile değildi.

Atreju ejderha binicisi değildi artık, Çocuk İmparatoriçe'nin ulağı da değildi, küçük bir çocuktu yalnızca. Ve yapayalnız.

Saat kulesi allıyı vurdu.

Dışarısı karanlıktı artık. Yağmur dinmişti. Tam bir sessizlik vardı. Bastian gözünü dikmiş, mumun alevine bakıyordu.

Derken korkuyla irkildi, döşeme tahtaları gıcırdamıştı çünkü.

Sanki birinin suluk alışını duyar gibi oldu. Soluğunu tutup kulak kabarttı. Dev çalı arası, mumların aydınlattığı küçük bir ışık halkasının dışında karanlığa gömülmüştü.

Merdivenden hafif ayak sesleri gelmiyor muydu? İşte, kapı kolu yavaş yavaş oynamıyor muydu?

Döşeme tahtası yeniden gıcırdadı.

Ya burası hayaletliyse?

"Hadi canım!" dedi hafifçe bağırarak. "Hayalet falan yoktur. Herkes böyle söyler."

Ama onlar üstüne neden bu kadar çok öykü vardı öyleyse?

Belki de, hayalet olmadığını söyleyenlerin hepsi, bunu itiraf

etmekten korkuyordu yalnızca.

Atreju kırmızı pelerinine sıkı sıkı sarındı, üşümüştü çünkü, sonra da karaya doğru yola koyuldu. Sisten görebildiği kadarıyla görünüm Pek değişmiyordu. Düz ve tekdüzeydi, yalnız sonra sonra, çıplak ağaçların arasındaki çalılıklar, paslı tenekedenmiş gibi duran ve neredeyse o kadar da sert olan fundalar sıklaşıyordu. Dikkat etmezse insan rahatlıkla yaralanabilirdi bunlardan. Bir saat kadar sonra, eğri büğrü ve rastgele biçim verilmiş taş kırıklarıyla döşeli bir caddeye vardı. Mutlaka bir yere çıkacak olan caddeyi izlemeye karar verdi, ama girintili çıkıntılı kaplamada yürümek-tense, caddenin yanından, kumda yürümeyi daha rahat buldu. Yol, yılan gibi kıvrıla kıvrıla gidiyor, ortada hiç neden gözükmezken -çünkü burada da ne tepe ne nehir vardı- sağa sola bükülüyordu. Bu bölgede her şey eğriye benziyordu.

Henüz böyle çok gitmemişti ki, uzaklardan tuhaf, takır tukur ve gitgide yakınlaşan bir gürültü duydu. Kocaman bir davulun boğuk vuruşları gibiydi bu, arada da flüt ve çıngırak sesi gibi tiz bir ıslık duyuyordu Atreju. Yol kenarındaki bir çalılığın arkasına saklanıp bekledi.

Tuhaf müzik ağır ağır yaklaştı, sonunda da sisin içinden ilk görüntüler ortaya çıktı. Belli ki dans ediyorlardı; ama neşeli, iç açıcı bir dans değildi bu, son derece tuhaf hareketlerle sıçrayıp duruyorlardı daha çok; yerlerde yuvarlanıyor, dört ayak üstünde sürünüyor, ayağa fırlıyor, deli gibi hareketler yapıyorlardı. Ama bu sırada duyulan tek şey, boğuk ve ağır davul vuruşları, tiz ıslıklar ve gırtlaktan çıkan bir sürü inlemelerle solumalardı.

Çoğaldıkça çoğalıyorlardı, sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Atreju dansçıların yüzlerini gördü, kül gibi gri ve ter içindeydi bu yüzler, ama hepsinin gözleri vahşi ve ateşli bir parıltıyla çakmak çakmak yanıyordu. Bazıları kamçılarla kendilerini kırbaçlıyordu.

Çıldırmış bunlar, diye düşündü Atreju ve sırtından soğuk bir ürperti geçti.

Öte yandan, bu ayin alayının büyük kısmının gece kâbusları, cinler ve hayaletlerden oluştuğunu saptayabiliyordu. Aralarında vampirlerle bir yığın cadı da vardı, kocaman kamburları ve

çenelerinde keçi sakallan olan ihtiyarlar da, ama güzel ve kötü görünüşlü gençler de. Besbelli ki Atreju karanlık yaratıklarının yerleşik olduğu Fantazya ülkelerinden birine düşmüştü. AURYN yanında olsaydı burada neler olduğunu sormak için hiç çekinmeden karşılarına çıkardı. Ama bu durumda, çılgınlar alayı önünden geçip gidinceye, en sona kalanlar da sisin içinde topallaya hoplaya gözden kayboluncaya kadar saklandığı yerde beklemeyi yeğledi.

Caddeye çıkmayı ancak bundan sonra göze alabildi ve hayal konvoyunun arkasından baktı. Onları izlese miydi, izlemese miydi? Karar veremiyordu. Aslında şu an bir şey yapmasının gerekip gerekmediğini ya da yapıp yapamayacağını da bilmiyordu artık.

İlk kez olarak Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımının eksikliğini ve onsuz ne kadar çaresiz kaldığını apaçık hissediyordu. Aslolan tılsımının ona sağladığı güvence değildi -her şeye karşın tüm zorluk ve yoklukların, tüm korku ve yalnızlıkların üstesinden kendi gücüyle gelmişti-ama işareti taşıdığı sürece ne yapacağı konusunda hiçbir zaman kararsız olmamıştı. İşaret, gizemli bir pusula gibi onun iradesini ve kararlarını doğru yöne yöneltmişti. Ama şimdi başkaydı, şimdi onu yönlendiren gizli bir güç yoktu artık.

Sırf orada kötürüm gibi durup kalmamak için, uzaklardan boğuk davul ritminin hâlâ duyulmakta olduğu hayalet alayını izlemeyi emretti kendine.

Sisin arasından sessizce ilerlerken -en geridekilerle arasında hep uygun bir uzaklık tutmaya özen göstererek- durumunu kendisine tıklamaya çalışıyordu.

Neden, ah, neden hemen Çocuk İmparatoriçe'ye uçmayı önerdiğinde Fuchur'u dinlememişti? Ona Uyulâla'nın mesajını iletir, Parılü'yı geri verirdi. AURYN'siz ve Fuchur'suz Çocuk İmparatoriçe'ye ulaşamazdı artık. Çocuk İmparatoriçe hayatının son anına dek onu bekleyecek, geleceğini umacak, onun kendisine ve Fantazya'ya kurtuluş getireceğini sanacaktı - ama boşu boşuna!

Bu yeterince kötüydü zaten, ama rüzgâr devlerinden öğrendiği şey daha da kötüydü: Hiçbir sınırın olmaması. Eğer Fantazya'dan dışarı çıkmak olanaksızsa, o zaman sınırların ötesinden bir insanoğlunu yardıma çağırmak da olanaksızdı. Fantazya sonsuz

olduğuna göre, sonu da kaçınılmazdı!

Eğri büğrü kaldırımda sis bulutları arasından tökezleye tökezleye yürüyüp giderken, hayalinde bir kez daha Uyulâla'nın yumuşacık sesini duydu. Yüreğinde ufacık bir amut kıvılcımı parladı.

Eskiden insanlar Çocuk İmparatoriçe'ye yeni ve parlak adlar vermek için sık sık gelmişlerdi Fantazya'ya - böyle söylemişti Uyulâla şarkısında. Öyleyse bir dünyadan ötekine bir yol vardı gene de! "Onlar için yakındır üstelik, oysa bize çok uzak, bir hayaldir bizim için onlara ulaşmak ..."

Evet, Uyulâla'nın sözleri böyleydi. Ne var ki, insanoğulları bu yolu unutmuşlardı. Ama biri, tek bir tanesi olsun hatırlayamaz mıydı?

Kendisi içini artık hiç umut olmaması pek ilgilendirmiyordu Atreju'yu. Önemli olan, bir insanoğlunun Fantazya'nın çağrısını duyup gelmesiydi yalnızca - tüm zamanlarda olduğu gibi. Hem belki de, belki de biri yola çıkmış geliyordu bile!

"Evet! Evet!" diye bağırdı Bastian. Kendi sesinden ürküp usulca ekledi:

"Nasıl olacağını bilsem size yardıma gelirdim de! Yolu bilmiyorum Atreju. Gerçekten bilmiyorum."

Boğuk davul sesi ve tiz ıslıklar susmuş, Atreju farkında olmadan alaya en sondakileri tutabilecek kadar yaklaşmıştı. Yalınayak olduğundan adımları ses çıkarmıyordu - ama bu kişilerin onu hiç fark etmemesine neden olan bu değildi. Demir pençeli çizmelerle tepinip olanca sesiyle haykırsaydı da kimsenin ona aldıracağı yoktu.

Artık sıra halinde durmuyorlardı, gri ot ve çamurdan oluşan bir alana alabildiğine yayılmışlardı. Kimi öne arkaya hafifçe sallanıyor, kimi ayakta duruyor ya da rasgele bir yere çömelmiş, kıpırtısız oturuyordu, ama hepsinin de, içlerinde kör ve ateşli bir parıltı olan gözleri aynı doğrultuya bakıyordu.

O zaman, müthiş bir esrime içindeymiş gibi gözlerini ayırmadan

baktıkları yere Atreju da baktı: Alanın öbür yanında hiçlik vardı.

Önceden kabuk cinlerinin yanındayken ağaç tepesinden gördüğü ya da Güney Kehanet'in tılsımlı kapılarının bulunduğu yerde olan ya da Fuchur'un sırtından, yüksekten gördükleri gibiydi bu da - ama şimdiye dek hiçliği hep uzaktan görmüştü Atreju. Şimdiyse, hiç hazırlıksızken, hiçliğin karşısında ve çok yakınında duruyordu. Bütün arazi boyunca enlemesine uzanıyordu hiçlik, dev boyutlardaydı; azar azar, azar azar, ama hiç duraklamadan yaklaşıyordu.

Atreju, alandaki hayal şekillerinin hiçliğin karşısında titremeye başladığını, kol ve bacaklarının kramp girmiş gibi burkulup, ağızlarının da haykırmak ya da gülmek ister gibi açıldığını gördü. Ama yine de ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Sonra hepsi birden - rüzgâra kapılmış kuru yapraklar gibi- aynı anda hiçliğe kapıldı, düşüp yuvarlandı ve hiçliğin içine atladı.

Bu hayalet sürüsünün sonuncusu sessizce ve iz bırakmadan ancak kaybolmuştu ki, Atreju kendi gövdesinin de küçük ve kesik kesik adımlarla hiçliğe doğru ilerlemeye başladığını dehşetle fark etti. Aynı biçimde hiçliğin içine atlamak için karşı konulmaz bir istek onu ele geçirmek üzereydi. Atreju tüm iradesini toplayıp kendini buna karşı savundu. Olduğu yerde kalmak için zorluyordu kendini. Yavaş yavaş, çok yavaş, arkasına dönmeyi ve bu isteğe, güçlü ve görünmez bir su akıntısına karşı savaşır gibi adım adım karşı koymayı başardı. Hiçliğin çekim gücü zayıflıyor, Atreju geriye doğru koşuyordu; eğri büğrü yol kaplamasının üzerinde koşabileceği son hızla koşuyordu. Ayağı takılıyor, düşüyor, toparlanıyor, gene koşuyordu, sisler içindeki bu yolun kendisini nereye götürdüğünü düşünmeden.

Yolun anlamsız dönemeçlerini koşarak alıyordu, karşısına sisin içinden bir duvar çıkıncaya kadar da durmadı. Yüksek, simsiyah bir kent duvarıydı bu. Onun arkasında da birkaç eğri kule gri gökyüzüne doğru uzanmaktaydı. Kent kapısının kalın ahşap kanatları çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuştu, paslı menteşelere eğri eğri asılıyorlardı.

Atreju içeriye girdi.

Çatı arası gitgide soğuyordu. Bastian öyle üşümeye başlamıştı ki, tir tir titriyordu.

Ya hasta olursa - hali ne olurdu? Sözgelimi kendi sınıfındaki Willi gibi zatürreye tutulabilirdi. O zaman da çatı arasında yapayalnız ölür giderdi. Yanında duracak kimsesi olmadan.

Babası onu bulup kurtarsa çok hoş olurdu şimdi.

Ama eve gitmek - hayır, bunu yapamazdı. Ölürdü daha iyi!

Öteki asker battaniyelerini de getirip içlerine iyice gömüldü.

Yavaş yavaş ısındı.

XII

Israrlı ve bir bronz çanın çınlayışı gibi güçlü bir ses çın çın ötüyor, denizin köpüren dalgalarında yankılanıyordu; Fuchur'un sesi.

"Atreju! Neredesin? Atreju!"

Rüzgâr devleri savaş oyunlarını çoktan bitirmiş, birbirlerinden ayrılmıştı. Düşünülemeyecek kadar eski zamanlardan beri yaptıkları gibi, kavgalarını bir kez daha yapmak üzere, ya burada ya da başka bir yerde yeniden karşılaşacaklardı. Az önce olanları unutmuşlardı bile, çünkü hiçbir şeyi akıllarında tutamazlar, kendi müthiş güçlen dışında hiçbir şey bilmezlerdi. Bu yüzden beyaz ejderhayla küçük binicisi de çoktan belleklerinden silinmişti.

Atreju boşluğa düştüğünde, onu daha düşerken yakalamak için önce var gücüyle ona yetişmeye çalışmıştı Fuchur. Gelgelelim bir hortum ejderhayı yukarıya çekmiş, ta uzaklara atmıştı. Geri döndüğünde rüzgâr devleri denizin bir başka yerine çekilmiş, kıyametlerini orada koparıyorlardı. Fuchur, Atreju'nun suya düşmüş olması gereken yeri yeniden bulmak için umutsuzca çabaladı, ama azmış bir denizin kaynayan köpüklerinde, sürüklenip giden bir gövdeye ait ufacık noktacığı keşfetmek, beyaz bir uğur ejderhası için bile olanaksız bir şeydir -hele de dipte boğulmuş birini bulmak!

Yine de Fuchur pes etmek niyetinde değildi. Kâh daha iyi bir görüş elde etmek için yukarılara çıkıyor, kâh dalgaları sıyırarak uçuyor ya da gitgide genişleyen çemberler çize çize süzülüyordu. Bu arada da, hâlâ onu dalgaların içinde bir yerlerde görme umuduyla, Atreju'ya seslenmekten geri durmuyordu.

Bir uğur ejderhasıydı o ve hiçbir şey, işlerin her şeye karşın iyi sonuçlanacağına olan inancını sarsamazdı. Ne olursa olsun, Fuchur asla pes edecek değildi.

"Atreju!" Güçlü sesi dalgaların uğultuları arasında güdüyordu:

"Atreju, neredesin?"

Atreju, terk edilmiş bir kentin, ölüm sessizliğine bürünmüş caddelerinde dolaşmaktaydı. Görünüm kasvetli ve ürkütücüydü. Dış görünüşüyle tehdit edici ve lanetli izlenimi vermeyen tek bina yok gibi görünüyordu burada; tüm kent yalnızca hayaletli şatolarla perili evlerden oluşuyordu sanki. Bu ülkedeki her şey gibi eğri ve çarpık olan caddelerle sokakların üzerinden muazzam örümcek ağları sarkıyor, mahzen delikleriyle boş kuyulardan iğrenç bir koku yükseliyordu.

Başlangıçta görünmemek için bir duvar köşesinden fırlayarak diğerine giden Atreju, az sonra kendini saklamakla uğraşmaz oldu. Alanlarla caddeler bomboş duruyordu karşısında, binaların içinde de tek kıpırtı yoktu. Birkaçının içine girdi, ama yalnızca devrilmiş mobilyalar, yırtık pırtık perdeler, kırık çanak çömlek ve bardaklar buldu - harap olmuşluğun belirtilerini; ama içerde oturan birini, hayır. Bir masanın üzerinde yarı yenmiş yemekler duruyordu daha, içlerinde siyah renkli bir çorba olan birkaç tabakla, herhalde ekmek olacak birkaç vıcık vıcık parça. İkisinden de yedi. Tatlan öğürtücüydü, ama Atreju çok açtı. Dosdoğru buraya düşmüş olması bir anlamda çok yerinde görünüyordu ona. Tüm bunlar, artık hiç umudu kalmamış birisi için çok uygun düşüyordu.

Bastian açlıktan iyice halsiz hissediyordu kendini.

Şu anda hiç de yeri değilken bayan Anna'nın elmalı çöreği nerden aklına geldi, Tanrı bilir. Dünyanın en güzel elmalı çöreğiydi bu.

Bayan Anna haftada bir gün gelir, babasının yazışmalarını halleder, evi düzene sokardı. Çoğu kez bir şeyler pişirirdi. Pervasızca yüksek sesle konuşup gülen, iriyarı biriydi Bayan Anna. Babası ona karşı nazik davranır, ama bunun dışında pek aldırış etmez görünürdü. Çok ender olarak da, Bayan Anna onun kederli yüzünde çabucak gelip geçen bir gülümseme yaratmayı başarırdı. O orada olunca, evin içi biraz olsun aydınlanırdı.

Evli olmadığı halde küçük hır kızı vardı Bayan Anna'nın. Küçük kızın adı Christa'ydı, Baslian'dan üç yaş küçüktü ve olağanüstü güzellikle san saçları vardı. Eskiden Bayan Anna kızını hemen

hemen her zaman getirirdi yanında. Chrisia çok sıkılgandı. Bastian ona öykülerini anlatırken saatlerce hiç sesini çıkarmadan oturur, kocaman gözlerle onu dinlerdi. Bastian'a hayrandı, o da kızdan çok hoşlanırdı.

Ama bir yıl önce Bayan Anna kızım bir köy okulunun yurduna vermişti. Bundan sonra da hemen hemen hiç görüşemez olmuşlardı.

Bastian bu konuda Bayan Anna'ya bir hayli içerlemiş ve böylesinin C'hrista için neden daha iyi olduğuna dair yaptığı hiçbir açıklama Bastian'ı inandıramamıştı. ,

Ama gene ele, onun elmalı çöreğine hiçbir zaman karşı koyamazdı.

Kendi kendine merakla soruyordu, gerçekte bir insan hiçbir şey yemeden ne kadar zaman dayanabilirdi? Üç gün mü? İki mi? Belki de daha yirmi dört saat sonra hayal görmeye başlardı? Bastian ne kadar zamandır burada olduğunu parmaklarıyla hesapladı. On saat olmuştu bile, halta biraz daha fazla. Keşke yalnızca ekmeğim ya da hiç değilse elmayı saklamış olsaydı!

Titreyerek yanan mum ışığında tilkinin, baykuşun ve dev kaya kartalının cam gözleri canlı gibi görünüyordu. Çatı arasının duvarında gölgeleri kocaman görünüyordu.

Saat kulesi yedi kez vurdu.

Atreju yeniden caddeye çıktı. Kentin içinde amaçsızca dolaşıyordu.

Kent çok büyük görünüyordu, içindeki bütün evlerin, ayaktayken çatı oluklarına dokunabileceği kadar küçük ve alçak olduğu mahallelere girdi, cepheleri şekillerle süslenmiş çok katlı konakların bulunduğu başka mahallelere daldı. Ama bütün bu şekiller, yukardan, sevimsiz suratlarıyla yapayalnız gezgine bakan iskeletleri ya da kötü ruhları canlandırıyordu.

Sonra birden kalakaldı olduğu yerde.

Çok yakınlarda bir yerden, kısık, boğuk bir ağlama sesi geliyordu; bu ses o kadar umutsuz, o kadar kederli çıkıyordu ki,

Atreju'nun yüreği parçalandı. Dinmek bilmeyen ve uzaklardaki binaların duvarlarında yankılana yankılana gelerek, sonunda da geniş bir alana yayılmış dev kurtlar sürüsünün uluması gibi çıkan bu yakınışta, karanlık yaratıkların tüm lanetlenmişliği vardı.

Atreju hafifleye hafifleye en sonunda kısık bir hıçkırık halinde sönen sesin arkasından gidiyordu. Ama bir süre araması gerekti. Bir geçitten geçti, dar, ışıksız bir avluya geldi, bir kapı kemerinden geçti, sonunda da ıslak ve pis bir iç avluya çıktı. Avluda, bir duvar gediğinin önüne zincirlenmiş, açlıktan yarı ölü dev bir kurt yatmaktaydı. Uyuzlu derisinin altındaki kaburgalar bir bir sayılabilecek gibiydi, omurgasının omurları testere dişleri gibi çıkık çıkık duruyor, yarı açık ağzından dili dışarı sarkıyordu.

Atreju usul usul yaklaştı. Kurt onu fark edince güçlü kafasını bir hamlede kaldırdı. Gözlerinde yeşil bir ışık parlamaya başladı.

Bir süre ikisi de hiç söz etmeden, hiç ses çıkarmadan karşılıklı birbirlerini süzdüler. Sonunda kurttan hafif, ama son derece tehlikeli bir hırlama duyuldu:

"Çek git! Bırak da huzur içinde öleyim!"

Atreju yerinden kımıldamadı. Aynı hafiflikte yanıt verdi:

"Çağırdığını işittim de onun için geldim." Kurdun kafası yine düştü.

"Ben kimseyi çağırmadım," diye homurdandı, "kendi ölüm ağıtımdı o."

Atreju, "Kimsin sen?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı.

"Gmork'um ben, Kurtadam."

"Neden zincirlenmiş yatıyorsun burada?"

"Giderken beni unuttular."

"Unuttular dediğin kim?"

"Beni zincire bağlayanlar."

"Onlar nereye gittiler?"

Gmork yanıt vermedi. Atreju'ya yarı kapalı gözleriyle fırsat kollarcasına bakıyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra sordu:

"Sen buralanf ait değilsin küçük yabancı; bu kentten, bu ülkeden değilsin sen. Burada ne arıyorsun?"

Atreju başını eğdi.

"Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bu kentin adı ne?"

"Burası tüm Fantazya'nın en ünlü ülkesinin başkentidir," dedi Gmork. "Başka hiçbir ülke, başka hiçbir kent hakkında bu kadar çok öykü yoktur. Herhalde sen de Ayaktakımı Ülkesi'ndeki Hayalet Kent'i duymuşsundur, değil mi?"

Atreju ağır ağır başını salladı.

Gmork gözlerini çocuktan ayırmamıştı. Bu yeşil tenli oğlanın kocaman kara gözleriyle kendisine böyle sakin bakması ve hiçbir korku belirtisi göstermemesi onu şaşırtıyordu. "Ya sen - sen kimsin?" diye sordu. Atreju karşılık vermeden önce bir süre düşündü.

"Kimse değilim ben."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor ki, bir zamanlar bir adım vardı. Artık anılmamalı bu ad. Onun için de kimse değilim ben." Kurt avurtlarının uçlarını biraz yukarı çekip iğrenç dişlerini gösterdi, galiba gülümseme demek oluyordu bu. Her çeşit ruh karanlığını iyi bilirdi o; şimdi de karşısında, kendisiyle herhangi bir biçimde boy ölçüşebilecek güçte bir rakip olduğunu hissediyordu.

"Eğer böyleyse," dedi boğuk bir sesle, "o zaman beni Kimse işitmedi, yanıma Kimse gelmedi ve son saatimde benimle Kimse konuşmadı."

Atreju yine başını salladı. Sonra sordu:

"Seni zincirden Kimse kurtaramaz mı?'

Kurdun gözlerindeki yeşil ışık titredi. ! I izli hızlı solumaya ve yalanmaya başladı.

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" diye atıldı. "Aç bir kurt adamı serbest bırakır mıydın? Bu ne demek, biliyor musun? Kimse benden emin olamaz!"

"Evet," dedi Atreju. "Ben Kimse değilim ki. Senden neden korkayım?"

Gmork'a yaklaşacak yoktu, ama öbürü bir kez daha derin ve korkunç hırlamaya başladı. Çocuk geri çekildi. "Seni serbest bırakmamı istemiyor musun?" diye sordu.

Kurt birden çok yorgun göründü.

"Bunu yapamazsın. Ama sana erişebileceğim uzaklığa gelirsen, seni parçalara ayırmaktan kendimi alamam oğulcuğum. Bu da sonumu birazcık erteler yalnızca, bir ya da iki saat kadar. Öyleyse üstüme varma da, bırak huzur içinde öleyim."

Atreju düşünüyordu.

"Belki de," diye fikir yürüttü sonunda, "senin için yiyecek bir şeyler bulurum. Kente gidip arayabilirim."

Gmork yine ağır ağır gözlerini açıp çocuğa baktı. Bakışlarındaki yeşil ateş sönmüştü.

"Cehenneme kadar git, küçük budala! Hiçlik burada oluncaya kadar hayatta tutmak mı istiyorsun beni?"

"Düşünüyordum ki...," diye kekeledi Atreju, "eğer sana yiyecek getirirsem ve sen doyarsan, o zaman zincirini çözmek için yanına yaklaşabilirim belki."

Gmork dişlerini gıcırdattı.

"Beni buraya bağlı tutan sıradan bir zincir olsaydı, kendim çoktan parçalamış olmaz mıydım sanıyorsun?"

Kanıtlamak ister gibi zinciri ağzıyla kaptı, korkunç çenesi

çatırdayarak kapandı. Zinciri çekiştirdi, sonra bıraktı.

"Bu büyülü bir zincir," dedi, "yalnızca beni buraya bağlayan kişi çözebilir onu. O da asla geri dönmez artık." "Seni bağlayan kimdi?"

Gmork, dayak yemiş bir köpek gibi inlemeye başladı. Yanıt verebilecek kadar yatışması da bir süre aldı. "Gaya'ydı, Karanlıklar Prensesi."

"Nereye gitti o?"

"Hiçliğe düştü - bütün diğerleri gibi."

Atreju kentin dışında, siste gözetlediği çılgın dansçıları düşündü.

"Neden?" diye mırıldandı. "Neden kaçmadılar?"

"Artık umutlan kalmamıştı. Sizin gibileri güçsüz bırakıyor bu.

Hiçlik sizi çok güçlü çekiyor, hiçbiriniz ona uzun süre karşı koyamıyorsunuz."

Bunları söylerken derinden, kötü bir kahkaha attı Gmork.

"Ya sen?" diyerek sormayı sürdürdü Atreju. "Sen bizlerden değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Gmork ona yine fırsat kollayan bakışla baktı.

"Ben sizlerden değilim."

"Neredensin öyleyse?"

"Kurtadam nedir bilmiyor musun yoksa?"

Atreju sessizce başını sallayarak olumsuzladı.

"Sen yalnız Fantazya'yı biliyorsun," dedi Gmork. "Başka dünyalar da vardır. Örneğin insanoğullarınınki. Ama kendi dünyaları olmayan yaratıklar da vardır. Bu yüzden onlar birçok dünya arasında gider gelirler. Ben onlardanım. İnsan dünyasında insan olarak görünürüm, ama burada öyle değilim. Fantazya'da Fantazya'ya uygun bir kılığa girerim, ama sizlerden biri değilim

ben."

Atreju ağır ağır yere çömeldi ve ölmekte olan kurtadama kocaman kara gözlerle baktı.

"Sen insanoğullarının dünyasında mıydın?"

"Onların dünyasıyla sizinki arasında pek çok kez gidip geldim."

"Gmork," diye kekeledi Atreju, dudaklarının titremesini engelleyemiyordu, "bana insanoğullarının dünyasına giden yolu söyler misin?"

Gmork'un gözlerinde yeşil bir kıvılcım parladı. Sanki için için gülüyor gibiydi.

"Senin ve senin gibiler için karşıya geçmek çok kolaydır. Sizden biri için olayın tek bir pürüzü vardır yalnızca: Siz bir daha asla geri dönemezsiniz. Sizler temelli orada yaşamak zorunda kalırsınız. Bunu ister misin?"

"Ne yapmam gerek?" diye sordu Atreju kararlı bir tavırla.

"Bütün senden öncekilerin yaptığını oğulcuk. Hiçliğin içine atlaman yeter. Ama hiç acelesi yok, çünkü Fantazya'nın son kısımları da kaybolunca bunu er geç yapacaksın nasıl olsa."

Atreju ayağa kalktı.

Gmork çocuğun tüm bedeninin titrediğini gördü. Bunun gerçek nedenini bilmediğinden yatıştırıcı bir tonda, "Korkman gereksiz, hiç acıtmaz," dedi.

"Korktuğum yok," diye yanıtladı Atreju. "Burada ve senin sayende tüm umudumu yeniden kazanacağımı hiç düşünmezdim."

Gmork'un gözleri iki yeşil, ince ay gibi parladı.

"Umutlanman için bir neden yoktu oğulcuk - niyetin ne olursa olsun. İnsan dünyasında belirdiğin zaman, burada olduğun şey olmazsın artık. Fantazya'da kimsenin bilmediği sır bu işte."

Atreju kollan düşmüş dikiliyordu.

"Orada ne olurum?" diye sordu. "Sırrı söyle bana!"

Gmork uzun uzun sustu ve hiç kıpırdamadı. Atreju artık hiç yanıt alamamaktan korkuyordu, ama sonunda derin bir soluk kurt adamın göğsünü şişirdi ve o, boğuk bir sesle konuşmaya başladı:

"Sen beni ne sanıyorsun oğulcuk? Arkadaşın mı? Dikkatli ol! Seninle yalnızca vakit öldürüyordum ben. Sen çekip gidemezsin bile. Umudunla burada tutuyorum seni. Ama ben konuşurken hiçlik Hayalet Kent'i dört bir yandan sarıyor, az sonra hiçbir çıkış kalmayacak. O zaman kaybolacaksın. Eğer beni dinler durursan, kararın verilmiş olur. Ama henüz kaçabilirsin."

Gmork'un ağzının çevresindeki acımasız çizgiler keskinleşti. Atreju kısacık bir an duraksadı, sonra fısıldadı: "Sırrı söyle bana! Orada ne olurum?"

Gmork yine uzun süre karşılık vermedi. Şimdi soluk alıp verişi hırıltılıydı ve ara ara sarsıntılarla uluyordu. Ama yine de ansızın doğruldu; öyle ki, şimdi ön pençeleri üzerine abanmış olarak oturuyor ve Atreju ona başını kaldırarak bakmak zorunda kalıyordu. Heybetli büyüklüğü ve tüm korkunçluğu ancak şimdi görülüyordu. Bu durumda konuşmayı sürdürürken sesi takır takır çıkıyordu: "Sen hiçliği gördün mü oğulcuk?" "Evet, birçok kez." "Nasıl görünüyor?" "Sanki körmüşsün gibi."

"Pekâlâ - oraya düştünüz mü size o yapışır işte, hiçlik. Sizler insanları, hayalle gerçeği bir daha ayırt edemeyecek kadar kör eden bulaşıcı bir hastalık gibisinizdir. Size orada ne diyorlar, biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Atreju.

"Yalan!" diye hırladı Gmork.

Atreju kafasını sallayarak karşı çıkıyordu. Dudaklarındaki bütün kan çekilmişti.

"Bu nasıl olabilir?"

Gmork, Atreju'nun korkmasından keyifleniyordu. Bu konuşma onu görünür bir biçimde canlandırıyordu.

Kısa bir süre sonra devam etti:

"Sana orada ne olacağını mı soruyorsun? Ama burada nesin ki sen? Siz, Fantazya varlıkları, nesiniz ki? Hayallersiniz siz; şiir evrenindeki buluşlar, bitmeyecek bir öyküdeki şekiller! Kendini gerçek mi sanıyorsun oğulcuk? Pekâlâ, burada, kendi dünyanda öylesin. Ama hiçliğe gidersen öyle olmazsın artık. O zaman tanınmaz olursun. O zaman bir başka dünyadasındır. Orada kendinizle bir benzerliğiniz kalmaz artık. İnsan dünyasına yanıltmaca ve gözbağı götürürsünüz siz. Söylesene oğulcuk, Hayalet Kent'in hiçliğin içine atlayan tüm sakinleri ne olur?" "Bilmiyorum," diye kekeledi Atreju.

"Onlar insanların kafalarında kuruntulu düşünceler olurlar, gerçekte korkacak hiçbir şeyin olmadığı yerde korku hayalleri olurlar, insanları hasta eden şeylere düşkünlük, umutsuzluğa hiç neden yokken umutsuzluk öğeleri olurlar."

Atreju dehşetle sordu: "Hepimiz böyle mi oluruz?"

"Hayır," diye karşılık verdi Gmork. "Körlük ve gözbağının çok çeşidi vardır; burada ne olduğunuza göre, güzel ya da çirkin, aptal ya da akıllı, orada da güzel ya da çirkin, aptalca ya da akıllıca yalanlar olursunuz." "Ya ben," diye bilmek istedi Atreju, "ben ne olurum?"

Gmork sırıttı.

"Bunu sana söylemem oğulcuk. Kendin göreceksin. Ya da daha doğrusu, orada artık kendin olmayacağın için görmeyeceksin."

Atreju susuyor, kurt adama faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

Gmork devam etti:

"Bunun için de insanlar Fantazya'dan ve buradan giden her şeyden nefret eder ve korkarlar. Onu yok etmek isterler. Ve bilmezler ki, böyle yapmakla insan dünyasına hiç durmadan akan

yalan selini kabartmaktadırlar - orada, yaşayan ölülerin yalancı varlığını sürdür- zorunda kalan ve çürümüş kokulanyla insanların ruhunu zehirleyen bu tanınmaz olmuş Fantazya varlıkları akınını. Bunu bilmezler. Eğlenceli, değil mi?"

Atreju usulca sordu: "Bizden nefret etmeyen ve korkmayan kimse yok mu artık?"

"Ben kimseyi bilmiyorum," dedi Gmork. "Bu da o kadar şaşırtıcı değil, çünkü insanları Fantazya'nın olmadığına inandırmak için siz kendiniz kullanılıyorsunuz."

"Fantazya'nın olmadığına mı?" diye şaşkın şaşkın yineledi Atreju.

"Elbette oğulcuk," dedi Gmork. "Hatta en önemlisi de bu. Bunu düşünebiliyor musun? İnsanlar ancak bir koşulla sizleri ziyaret etmek düşüncesine kapılmazlar, Fantazya'nın olmadığına inanırlarsa. Her şey buna bağlı, çünkü ancak sizi gerçek görünüşlerinizle tanımadıkları zaman onlara bir şey yapılabilir."

"Ne - ne yapılır onlara?"

"İstenen her şey. Onların üzerinde etkinlik kurulur. İnsanlar üstünde yalandan daha etkili bir şey yoktur. Çünkü insanlar, oğulcuk, hayallerle yaşarlar. Bunlarsa yönlendirilebilir. Bu etkinlik, bu güç de, bir şeylere değer tek şeydir. Onun için de ben gücün yanında yer alır, ondan pay almak için ona hizmet ederim - sen ve senin gibiler başka türlü olsanız da."

"Ben ondan pay almak istemem!" diye atıldı Atreju.

"Sakin ol küçük budala," diye homurdandı Kurtadam, "hiçliğe atlama sırası sana gelir gelmez, sen de gücün kişiliksiz ve iradesiz bir hizmetkârı olacaksın. Kim bilir neye hizmet edeceksin. Belki de senin yardımınla insanlar, ihtiyaçları olmayan şeyleri satın almaya itilirler ya da tanımadıkları şeylerden nefret etmeye, kendilerine boyun eğdiren şeye inanmaya ya da onları kurtarabilecek şeyden kuşkulanmaya. Sizlerle küçük Fantazyalı, insan dünyasında büyük ticaret yapılır, savaşlar çıkarılır, dünya imparatorlukları kurulur ..."

Gmork bir süre yarı kapalı gözlerle çocuğu süzdü, sonra ekledi:

"Dahası, orada bir yığın zavallı dar kafa da vardır ki, bunların, çocukları Fantazya'dan soğutmak kadar şevkle yaptıkları hiçbir şey yoktur - tabii bunlar kendilerini çok akıllı sayar ve gerçeğe hizmet ettiklerini sanırlar. Belki de sen doğrudan bunların işine yararsın." Atreju başı önüne düşmüş duruyordu.

Neden artık Fantazya'ya hiç insan gelmediğini ve Çocuk İmparatoriçe'ye yeni adlar vermek üzere neden bir daha kimsenin gelmeyeceğini biliyordu şimdi. Fantazya hiçliğe karıştıkça insan dünyasındaki yalan seli de büyüyordu, işte böylelikle de, bir insanoğlunun gelmesi olasılığı her an biraz daha azalıyordu. Çıkış yolu olmayan bir kısır döngüydü bu. Atreju bunu biliyordu artık.Ve biri daha biliyordu şimdi: Bastian Balthasar Bux.

Artık anlıyordu o; anlıyordu ki, yalnız Fantazya değil, aynı zamanda insan dünyası hastaydı. Biri öbürüne bağlıydı. Neden böyle olduğunu açıklayamadan, öteden beri hissetmişti zaten. "Hayat böyledir," diyen bütün herkesin öne sürdüğü gibi öyle renksiz ve önemsiz, öyle gizsiz ve mucizesiz olmasıyla hiçbir zaman yetinmek istememişti.

Ama şimdi her iki dünyayı yeniden sağlığına kavuşturmak için Fantazya'ya gitmek gerektiğini de biliyordu. Ve artık hiçbir insanın oraya giden yolu bilmemesi, doğrudan yalanlarda ve Fantazya'nın yıkıntıyla dünyaya gelip insanları kör eden yanlış kanılarda yatıyordu.

Bastian dehşet ve utançla kendi yalanlarını düşündü. Anlattığı uydurma öyküleri hesaba katmıyordu. Bu başka bir şeydi. Ama birkaç kez, bilerek ve tümüyle bilinçli olarak yalan söylemişti; kimi kez korkudan, kimi kez mutlaka sahip olmak istediği bir şeyi elde etmek için, kimi kez de yalnızca kendini göstermek için. Acaba bunlarda hangi Fantazya yaratıklarını yok etmiş, tanınmaz yapmış, kötüye kullanmıştı? Onların önceki gerçek görünümleri içinde nasıl olabileceklerini gözünün önüne getirmeye çalıştı - ama başaramadı. Belki de doğrudan yalan söylemiş olması yüzündendi.

Ne olursa olsun bir şey belliydi: Fantazya'nın bu kadar kötü durumda olmasında kendisinin de payı vardı. Onu tekrar iyileştirmek için bir şeyler yapmak istiyordu. Onu Fantazya'ya götürmek için her şeye hazır olan Atreju'ya borçluydu bunu.

Atreju'yu düş kırıklığına uğratmak istemiyordu ve bunu yapamazdı. Yolu bulmak zorundaydı!

Saat kulesi sekizi vurdu.

Kurtadam Atreju'yu iyiden iyiye göz hapsine almıştı.

"Böylece insan dünyasına nasıl gidileceğini biliyorsun artık," dedi. "Bunu hâlâ istiyor musun, oğulcuk?"

Atreju başını sallayarak olumsuzladı.

"Ben yalan olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"İstesen de, istemesen de olacaksın ama," dedi Gmork neredeyse neşeyle.

"Ya sen?" diye sordu Atreju. "Sen neden buradasın?"

"Bir görevim vardı," dedi Gmork gönülsüzce.

"Senin de mi?"

Atreju Kurtadam'a dikkatle ve neredeyse dostça bakıyordu.

"Yerine getirdin mi onu?"

"Hayır," diye homurdandı Gmork, "yoksa bu zincire bağlı olmazdım ki. Başlangıçta bu kente gelinceye kadar işler hiç de kötü gitmiyordu. Burayı yöneten Karanlıklar Prensesi beni büyük saygıyla ağırladı. Sarayına davet edip bana kucak kucak ikramda bulundu, benimle konuştu ve her konuda benim yanımdaymış gibi yaptı. Ayaktakımı Ülkesi'ndeki varlıklar bana oldukça sempatik geliyordu kuşkusuz, kendimi neredeyse evimde gibi hissediyordum. Karanlıklar Prensesi de kendi türünde çok güzel bir kadındı - hiç değilse benim zevkime göre. Beni okşayıp seviyordu; buna boyun eğdim, çünkü son derece hoştu. İliç kimse beni öyle sevip okşamadı. Kısacası, aklımı yitirip gevezelik etmeye başladım, o da sanki bana hayran oluyormuş gibi yapıyordu. Sonunda ona görevimi anlattım. Beni ilaçla uyutmuş olmalı, çünkü genellikle uykum hafiftir. Uyandığımdaysa bu zincire bağlı yatmaktaydım. Karanlıklar Prensesi de karşımda durmuş konuşuyordu: 'Benim de Fantazya

yaratıklarından olduğumu unuttun Gmork. Eğer Fantazya'ya karşı savaşıyorsan, bana karşı da savaşıyorsun demektir. Öyleyse benim düşmanımsın, ben de seni aldattım. Bu zincir yalnızca benim tarafımdan çözülebilir. Oysa ben şimdi hizmetkârlarımla birlikte hiçliğe gidiyorum, bir daha da hiç dönmeyeceğim.' Ve arkasını dönüp gitti. Ama herkes onun yaptığını yapmadı. Ancak hiçlik yaklaştıkça gitgide daha çok kentli de artık karşı koyamayacak biçimde çekime kapılır oldu. Ve yanılmıyorsam bugün de en sonuncular pes etti. Evet, oyuna geldim oğulcuk, bu kadını çok fazla dinledim. Ama şimdi oğulcuk, şimdi de sen aynı oyuna geldin, beni çok fazla dinledin. Çünkü şu anda hiçlik kentin çevresini bir halka gibi kuşattı, yakalandın, artık kaçamazsın." "Böylece, birlikte ölüp gideceğiz," dedi Atreju.

"Galiba," diye yanıtladı Gmork, "ama çok farklı biçimlerde, benim küçük çılgınım. Çünkü ben hiçlik burada olmadan öleceğim, ama sen onun tarafından yutulacaksın. Bu büyük bir fark. Çünkü önceden ölenin öyküsü biter, ama seninki, bir sonu olmadan, yalan olarak sürer gider."

"Neden bu kadar kötüsün?" diye sordu Atreju.

"Sizin bir dünyanız var," diye hüzünle yanıtladı Gmork. Benim yok."

"Görevin neydi?"

O zamana kadar dik oturmuş olan Gmork yere doğru süzüldü. Gücü gözle görülür biçimde tükenmek üzereydi. Kısık sesi yalnızca bir soluk gibi çıkıyordu artık.

"Kendilerine hizmet ettiklerim ve Fantazya'nın yok olmasını kararlaştırmış olanlar, planlarının tehlikede olduğunu gördüler - Çocuk İmparatoriçe'nin bir ulağı, büyük bir kahramanı yola çıkarmış olduğunu söylemişlerdi - Ve bu ulak, her şeye karşın bir insanoğlunu Fantazya'ya çağırmayı başaracakmış gibi görünüyordu - onu bir an önce öldürmek gerekiyordu mutlaka - bunun için de beni gönderdiler. Fantazya'ya çok kez gidip geldiğim için - izini hemen buldum da - gece gündüz izledim onu - arayı ağır ağır kapatıyordum - Sassafranların ülkesinde - Muamath'ın Bakir Orman Tapınağı'nda - Aşka Çağrı Ormanı'nda - Kader Bataklıklarında - Ölü

Dağlarda - ama sonra Ygramul'un ağının yanında, Derin Uçurum'un kıyısında izini kaybettim - havaya karışmıştı sanki - böylece aramayı sürdürdüm, bir yerde olması gerekiyordu, öyle ya - ama izini bir daha bulamadım - böylelikle buraya düştüm - başaramadım - ama o da başaramadı, çünkü Fantazya yok olup gidiyor! Ayrıca adı da Atreju'ydu!" Gmork başını kaldırdı. Çocuk bir adım geri gitmiş, dimdik doğrulmuştu.

"O benim," dedi, "Atreju benim."

Kurt adamın cılızlaşmış bedeninde bir seğirme oldu. Seğirme yineleniyor, gitgide güçleniyordu. Sonra gırtlağından boğucu bir öksürük gibi çıkan bir ses geldi, ses gitgide yükseldi, hırıltılandı ve bütün ev duvarlarından yansıyan bir hırlamaya dönüştü. Kurtadam gülüyordu!

Atreju'nun o zamana dek duyduğu en korkunç sesti bu, bir daha da benzerini duymadı.

Sonra ses, birden kesildi.

Gmork ölmüştü.

Atreju uzun süre hareketsiz durdu. En sonunda ölü kurtadama yaklaştı -neden olduğunu kendi de bilmiyordu- kafasına doğru eğildi ve sert, siyah tüylere eliyle dokundu. Aynı anda da Gmork'un dişleri düşünülemeyecek bir hızla kapanıp Atreju'nun bacağına geçti. İçindeki kötülük ölümden bile güçlüydü.

Atreju umutsuzca çeneyi açmaya çabalıyordu. Boşunaydı. Dev dişler, çelik cıvatalarla bağlanmış gibi duruyordu etinde. Atreju kurt adamın çenesinin yanına, pis yere çöktü.

Ve hiçlik, kenti çeviren yüksek siyah duvarları dört bir yandan adım adım, aralıksız, sessizce zorluyordu.

XIII

İlginç olan, Atreju'nun Hayalet Kent'in kasvetli kapısından geçip de, çarpık sokaklarda, sonradan o pis iç avluda öyle korkunç bir sona varacak gezintisine başladığı anın, beyaz uğur ejderhası Fuchur'a son derece şaşırtıcı bir buluş armağan etmesiydi.

Hâlâ yorulma nedir bilmeden küçük efendisi ve dostunu arama halindeyken, gökyüzünün bulut ve sis kümelerinin içinde çok yükseklere tırmanmış, çevreyi gözlüyordu Fuchur. Her yanda, kendisini altüst etmiş müthiş fırtınadan sonra yeni yeni sakinleşmekte plan deniz uzanıyordu. Birden Fuchur, çok uzaklarda, açıklayamadığı bir şey gördü. Eşit aralıklarla bir parlayıp bir sönen bir altın ışığı gibiydi bu. Ve bu ışık lam onun üstüne, Fuchur'a çevrilmiş görünüyordu.

Olanca hızıyla oraya yaklaştı, sonunda üzerinde durduğunda bu yanıp sönen işaretin, suyun derinliklerinden, hatta belki de denizin dibinden çıktığını saptadı.

Uğur ejderhaları -bu daha önceden de söylenmişti- havadan ve ateşten oluşan yaratıklardır. Islak maddeler onlar için yalnız yabancı değil, aynı zamanda son derece tehlikelidir de. Suda tıpkı bir alev gibi sönebilirler - eğer bundan önce boğulmamışlarsa tabii, çünkü yüz binlerce sedef rengi pulları aracılığıyla tüm gövdeleriyle hiç ara vermeden hava solurlar. Aynı zamanda da hava ve ısıyla beslenirler, onlara başka bir besin gerekli değildir, hava ve ısı olmadan çok kısa süre yaşayabilirler ama.

Fuchur ne yapacağını bilemiyordu. Aslında, aşağıdaki, denizin derinliklerindeki bu tuhaf parlamanın ne olduğunu ve gerçekte Atreju'yla bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyordu.

Ama yine de uzun boylu düşünmedi. Havada yukarı fırladı, sonra başını aşağıya doğru çevirdi, pençelerini bir sopa gibi dik ve düzgün tuttuğu gövdesine yapıştırıp kendisini boşlukta düşmeye bıraktı. Suyu bir fıskiye halinde fışkırtan müthiş bir şaplamayla

denize daldı. Çarpmadan dolayı neredeyse bilincini yitiriyordu önce, ama sonra, kendini zorlayarak yakut kırmızısı gözlerini açtı. Şimdi parlamayı karşısında ve çok yakından görüyordu, kendi gövde uzunluğunun yalnızca birkaç katı kadar bir derinlikte. Sular gövdesinin çevresinden akıyor, bir tencerede kaynamaya başlamadan önceki gibi hava kabarcıkları oluşturmaya başlıyordu. Aynı anda da Fuchur soğuduğunu ve gitgide güçsüzleştiğini hissetti. Kalan son gücüyle kendini zorlayıp daha derine daldı - şimdi tutacak kadar yakından görüyordu ışık kaynağım. AURYN'di bu, Parıltı! Tılsım şans eseri, bir kaya uçurumunun duvarından çıkan bir mercan dalına zincirinden asılı kalmıştı - yoksa Mücevher dipsiz derinliğe düşmüş olacaktı.

Fuchur Mücevher'e doğru atıldı, onu daldan kurtardı ve kaybetmemek için zinciri boynuna taktı — çünkü hemen kendinden geçeceğini hissediyordu.

Kendine geldiğinde önce pek toparlanamadı, çünkü son derece şaşırtıcı bir biçimde şimdi yine denizin üstünde, havalarda uçmaktaydı. Belli bir doğrultuda büyük bir hızla uçuyordu; tükenmiş gücünün elverdiğinden çok daha hızlı. Biraz daha yavaş uçmayı denedi, ama gövdesinin artık kendisine boyun eğmediğini saptadı. Bir başka, çok daha güçlü bir irade, bedenini ele geçirmiş, onu yönetiyordu. Bu irade boynundaki zincirde taşıdığı AURYN'den kaynaklanıyordu.

Sonunda Fuchur uzaklarda bir deniz kıyısı gördüğünde gün batmakta, akşam olmaktaydı. Karada fazla bir şey görünmüyordu, sisler içinde gibiydi. Daha yakına gidince, karanın büyük bölümünün, kişiye kör olduğu duygusunu verdiği için gözleri öylesine acıtan hiçlik tarafından yutulmuş olduğunu gördü.

Kendi iradesiyle karar verecek olsa, herhalde buradan geri dönerdi Fuchur. Ama Mücevher'in gizemli gücü onu dosdoğru uçmaya zorluyordu. Az sonra bunun nedenini de anladı, çünkü ansızın, bu sonsuz hiçliğin ortasında henüz yerinde duran küçük bir ada fark etti, sipsivri çatılı evlerle eğri kulelerden oluşan bir ada. Fuchur orada kimi bulacağını anlamıştı, artık onu bu hedefe doğru uçuran, tılsımdan çıkıp onun üzerinde etkili olan güçlü irade değildi yalnızca, aynı zamanda da kendi iradesiydi. Atreju'nun ölü kurt adamın yanında yattığı ışıksız iç avlu hemen hemen kararmıştı

artık. Evlerin aralıklarından sızan gri loş ışık, çocuğun aydınlık bedenini canavarın siyah postundan ayırmaya zar zor yetiyordu. Ortalık karardıkça ikisi giderek tek bir beden gibi görünüyordu.

Atreju kendini kurt çenesinin çelik kıskacından kurtarma çabalarından çoktan vazgeçmişti. Yarı bilinçsiz durumdaydı ve karşısında yine Ot Denizi'ndeki, öldüremediği erguvani sığırı görüyordu. Ara sıra öbür çocuklara, herhalde çoktan gerçek avcılar olmuş av arkadaşlarına sesleniyordu. Ama kimse yanıt vermiyordu. Hareketsiz dev sığır orada durmuş, ona bakıyordu yalnızca. Atreju, Artax'a, atçığına seslendi. Ama o gelmedi, aydınlık kişnemesi de hiçbir yerden duyulmuyordu. Çocuk İmparatoriçe'ye seslendi, ama boşuna. Artık ona hiçbir şey açıklayamazdı Atreju. Avcı olamamıştı, artık ulak da değildi, kimse değil o.

Atreju kendini bırakmıştı.

Ama sonra bir şey daha hissetti: Hiçliği! Artık çok yakında olmalıydı. Atreju, bir baş dönmesi gibi olan o korkunç çekimi hissetti yine. Doğruldu ve inleye inleye bacağını çekiştirdi. Ama dişler bırakmıyordu.

Ve bu, içinde bulunduğu durumda onun şansı oldu. Çünkü

Gmork'un dişleri onu sıkı sıkı tutmamış olsa, Fuchur her şeye karşın çok geç kalmış olacaktı.

Ama sonra Atreju birden gökyüzünden Fuchur'un madeni sesini duydu.

"Atreju! Orada mısın? Atreju!"

"Fuchur!" diye bağırdı Atreju. Sonra iki elini ağzının kenarına koydu ve yukarıya doğru haykırdı:

"Buradayım! Fuchur! Fuchur! Bana yardım et! Buradayım!"

Tekrar tekrar haykırdı böyle.

Sonra Fuchur'un kıpır kıpır oynayan beyaz bedeninin, sönen küçük gökyüzü parçacıkları arasından canlı bir yıldırım gibi geçtiğini gördü; önce çok uzakta, çok yükseklerde, sonra ikinci bir

kez çok daha yakında. Atreju haykırıyor, haykırıyor, uğur ejderhası da çan sesiyle karşılık veriyordu. En sonunda yukarıdaki aşağıdakini gördü, karanlık bir delikteki zavallı bir böcekcik gibiydi.

Fuchur inişe geçti, ama iç avlu dardı, artık neredeyse gece olmuştu ve ejderha aşağıya doğru inerken sivri bir ev mahyasına çarptı. Çatı gövdesinin ahşap kirişleri gök gürlemesi gibi bir gümbürtüyle çatırdayarak yıkıldı. Fuchur keskin bir acı duydu. Bu seferki zarif inişlerinden değildi, avlunun içine dosdoğru düşüp, Atreju'yla ölü Gmork'un yanına, pis yere sertçe çarptı.

Sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi, tıksırdı ve konuştu: "Nihayet! Demek buraya tıkıldın! Galiba tam zamanında geldim."

Atreju bir şey söylemedi. Kollarım Fuchur'un boynuna dolamış, yüzünü onun gümüş beyazı yelelerine gömmüştü.

"Gel!" dedi Fuchur. "Sırtıma bin! Yitirecek zamanımız yok!"

Atreju başıyla olumsuzladı yalnızca. Fuchur, Atreju'nun bacağının kurt adamın ağzında olduğunu ancak o zaman gördü.

"Hemen hallederiz," dedi ve yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürdü, "tasalanma!"

Her iki pençesiyle kavrayıp Gmork'un çenesini açmaya çalıştı. Ama dişler bir milimetre bile ayrılmadı birbirinden.

Fuchur zorlanmaktan ıhlıyor, tıslıyor, ama bir işe yaramıyordu. Eğer şansı yardım etmemiş olsa, herhalde küçük dostunu serbest bırakmayı başaramayacaktı. Ama uğur ejderhaları şanslıdırlar işte; onlarla birlikte sevdikleri de.

Fuchur bitkin bir halde duraklayıp da, ne yapılabileceğini daha iyi görmek için karanlıkta Gmork'un kafasının üzerine eğilince, boynundaki zincire asılı olan, Çocuk İmparatoriçe'nin tılsımı, ölü kurt adamın alnına değdi. Aynı anda da çene açılıp Atreju'nun bacağını serbest bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı Fuchur. "Gördün mü?"

Atreju yanıt vermedi.

"Ne oluyor?" diye sordu Fuchur. "Atreju, neredesin?"

Karanlıkta el yordamıyla arkadaşını aradı, ama o artık orada değildi. Fuchur kırmızı kırmızı yanan gözleriyle gece karanlığını delmeye çalışırken, serbest kalır kalmaz Atreju'yu kendisinden söküp almış olan şeyi o da hissetmeye başladı: Gitgide yaklaşan hiçliği. Ama AURYN onu çekimden koruyordu.

Atreju kendini boş yere savunuyordu. Hiçlik, onun küçük iradesinden daha güçlüydü. Debeleniyor, uğraşıyor, tepiniyor, ama organları kendisine değil, o karşı konmaz çekime boyun eğiyordu. Onu kesin yok oluştan yalnızca bir iki adım ayırmaktaydı.

O anda Fuchur kıpır kıpır beyaz bir yıldırım gibi üzerine atılıp onu mavi-siyah saç demetinden yakaladı, yukarı çekti ve onunla birlikte gece siyahı gökyüzüne havalandı. Saat kulesi dokuzu vurdu.

Sonradan ikisi de, ne Atreju ne Fuchur, kör karanlığın içindeki bu uçuşun ne kadar sürdüğünü, gerçekte yalnızca bir gece mi olduğunu söyleyemediler. Belki de onlar için zaman da durmuştu ve sınırsız bir karanlığın içinde kıpırtısız asılıyorlardı. Yalnız Atreju için değil, ondan çok, çok daha yaşlı olan Fuchur için de, yaşadığı en uzun geceydi bu.

Ama en uzun, en karanlık gece de bir an gelir biter. Soluk sabah ağarırken ikisi de uzaklarda, ufukta Fildişi Kule'yi gördüler.

Fantazya coğrafyasının özelliklerini açıklamak için burada bir an durmak gerekiyor galiba. Orada karalarla denizler, dağlar ve nehir yatakları insan dünyasındaki gibi durağan değildir. Bu yüzden de Fantazya'nın bir haritasını çıkarmak tümüyle olanaksızdır. Orada hangi ülkenin hangileriyle sınırı olduğu kesin olarak asla çıkarılamaz. Hatta yönler bile, kişinin o an içinde bulunduğu bölgeye göre değişir. Yaz ve kış, gece ve gündüz her yerde başka yasaları izler. İnsan güneşin kavurduğu bir çölden çıkıp hemen yanında arktık bir kar alanına düşebilir. Bu dünyada ölçülebilir dış uzaklıklar yoktur, böyle olunca da "yakın" ve "uzak" sözcüklerinin başka bir anlamı vardır. Tüm bunlar, belli bir yolu aşmakta olan kişinin ruh haline ve isteğine bağlıdır. Fantazya sınırsız olduğundan orta noktası da her yer olabilir - daha iyi bir deyişle, orta nokta her yere aynı yakınlıkta ya da her yerden aynı uzaklıktadır. Bu

tümüyle, merkeze gelmek isteyene bağlıdır. Fantazya'run bu iç merkezi de Fildişi Kule'dir.

Atreju, oraya nasıl çıktığını anımsamaksızın, şaşkınlık içinde, kendini uğur ejderhasının sırtında otururken buldu. Fuchur'un kendisini saçlarından yakalayıp çektiğini biliyordu yalnızca. Üşüyüp de arkasında uçuşan pelerinini üstüne çekince, bunun tüm rengini yitirmiş ve grileşmiş olduğunu gördü. Aynı şey derisiyle saçlarına da olmuştu. Daha sonra sabahın artan ışığında, Fuchur'un da daha farklı olmadığını gördü. Ejderha gri bir sis şeridine benziyordu yalnızca ve neredeyse o kadar da gerçekdışıydı. İkisi de hiçliğe çok fazla yaklaşmışlardı.

Ejderhanın usulca, "Atreju, küçük efendim," dediğini duydu, "yaran çok acıyor mu?"

"Hayır,"diye yanıtladı Atreju, "artık bir şey hissetmiyorum."

"Ateşin var mı?"

"Yok Fuchur, sanmam. Neden soruyorsun?"

"Titrediğini hissettim de," diye karşılık verdi ejderha, "dünyada Atreju'yu başka ne titretebilir ki artık?"

Atreju karşılık vermeden önce bir süre sustu.

"Az sonra varmış olacağız. O zaman Çocuk İmparatoriçe'ye artık kurtuluş olmadığını söylemek zorundayım.

Tüm yapmak zorunda kaldıklarımın en zoru bu."

"Öyle," dedi Fuchur daha da hafif bir sesle, "bu doğru."

Hiç konuşmadan uçarak yollarına devam ettiler, hep Fildişi Kule'ye doğru.

Bir süre sonra ejderha yeniden başladı:

"Onu hiç gördün mü Atreju?"

"Kimi?"

"Çocuk İmparatoriçe'yi - daha doğrusu, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'ni. Çünkü karşısında durunca ona böyle demen gerekir."

"Hayır, onu hiç görmedim."

"Ben gördüm. Çok eskidendi. O zamanlar senin büyük dedenin küçük bir çocuk olması gerekir. Ben de başında kavak yelleri esen bir gençtim daha. Bir gece tam tepede kocaman ve yusyuvarlak şavkıyan ayı gökyüzünden getirmeye kalkışmıştım. Dediğim gibi henüz hiçbir şeyden haberim yoktu. En sonunda düş kırıklığına uğramış olarak yere düştüğümde Fildişi Kule'ye çok yaklaşmıştım. O gece Manolya Köşkü yapraklarını iyice açmıştı ve onların ortasında Çocuk İmparatoriçe'nin oturduğunu gördüm. Bana bir bakış attı, kısacık, tek bir bakış yalnızca, ama -nasıl söyleyeyim, bilmiyorum- o geceden sonra başka biri oldum." "Görünüşü nasıl?"

"Küçük bir kız çocuğu gibi. Ama o, Fantazya'nın en yaşlı varlıklarından daha yaşlıdır. Daha iyisi şöyle söyleyeyim: O yaşsızdır."

"Ama ölümcül hasta," dedi Atreju. "Onu tüm umutların sona erişine alıştıra alıştıra mı hazırlamalıyım?"

Fuchur başıyla olumsuzladı.

"Hayır, her avutma çabasını anında fark eder. Ona gerçeği söylemek zorundasın."

"Bundan dolayı ölse bile mi?" diye sordu Atreju."

"Böyle olacağını sanmam," dedi Fuchur.

"Biliyorum," diye yanıtladı Atreju, "sen bir uğur ejderhasısın."

Sonra yine uzun zaman susarak uçmayı sürdürdüler.

Sonunda üçüncü bir kez daha birbirleriyle konuştular. Bu kez sessizliği bozan Atreju oldu:

"Sana bir şey daha sormak isterdim Fuchur."

"Sor!"

"Kim o?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İster ışık ister karanlık yaratığı olsun. AURYN Fantazya'nın tüm varlıkları üzerinde etkili oluyor. Seninle benim üstümüzde de etkisi var. Ama yine de Çocuk İmparatoriçe hiçbir zaman güç kullanmıyor. Sanki o yokmuş gibi, ama yine de her şeyin içinde o var. O da bizim gibi mi?"

"Hayır," dedi Fuchur, "o bizim gibi değil. O, Fantazya yaratığı değil. Biz hepimiz onun varlığı sayesinde varız. Ama o başka bir türden."

"O zaman o -" Atreju sorusunu dile getirmeye çekiniyordu, "insanoğlu gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Fuchur, "o insanoğullarından değil."

"Öyleyse," diye üsteledi Atreju, "kim o?"

Fuchur, uzun bir sessizlikten sonra yanıtladı ancak:

"Fantazya'da kimse bilmiyor bunu. Bunu kimse bilemez. Bizim dünyamızın en derin gizidir bu. Bir keresinde bir bilgenin şöyle dediğini duydum, bunu tam olarak kim anlarsa onun kendi varlığı yok olurmuş. Ne demek istemiş olabilir, bilmiyorum. Sana daha fazlasını söyleyemem."

"Şimdi de," dedi Atreju, "gizini anlayamadan onun da, bizim hepimizin de varlığı yok olacak."

Fuchur bu kez sustu, ama aslansı ağzının çevresinde bir gülümseme oynuyordu; sanki, bu olmayacak, demek ister gibiydi.

Bundan sonra bir daha konuşmadılar.

Kısa bir süre sonra "Labirent"in, Fildişi Kule'yi kocaman bir çember halinde çeviren ve çiçek tarlaları, çitler ve yılan gibi kıvrılan yollardan oluşan o düzlüğün dış kenarının üzerinde uçuyorlardı. Hiçliğin burada da iş başında olduğunu dehşetle saptamak zorunda kaldılar. Gerçi şimdilik Labirent'e sokulan

yalnızca küçük yerlerdi, ama her yerde vardı bunlardan. Bu yerlerin arasında kalan görkemli renklerdeki çiçek tarhlarıyla zengin fundalıklar grileşip cılızlaşmıştı. Küçük, ince ağaçlar, ejderhayla binicisine imdat diler gibi çıplak ve eğri dallar uzatıyorlardı. Bir zamanların rengârenk yeşil çayırları şimdi sararmıştı ve gelenlerin burnuna hafif bir çürüme ve küf kokusu çarpıyordu. Henüz var olan tek renk, kabarmış dev mantarlarla, daha çok çılgınlık ve bozulma ürünleri gibi görünen cırtlak renkli tuhaf çiçeklerinkiydi. En derin son Fantazya yaşamı, kendisini her yandan sarıp kemiren mutlak hiçliğe karşı güçsüzce, çırpınarak kendini savunuyordu hâlâ.

Ama Fildişi Kule tam ortada, peri beyazları içinde lekesiz ve dokunulmamış olarak ışıldıyordu henüz.

Fuchur gelecek uçan-ulaklar için öngörülmüş alt terasa inmedi. Ne kendisinin ne de Atreju'nun, oradan sonra kulenin tepesine çıkan helezon biçimli ana caddeyi tırmanacak gücü toplayamayacağını hissediyordu. Ayrıca bu durumun, tüm kuralların ve protokol sorunlarının çiğnenmesine izin verdiğini düşünüyordu. Bir zorunlu iniş yapmayı kararlaştırdı. Fildişinden balkonların, köprülerin, parmaklıkların üzerinden hızla uçtu, son anda ana caddenin, asıl saray bölümünün önündeki en yüksek yerini de buldu ve kendini düşmeye bıraktı, kendi çevresinde birkaç kez dönerek caddede yukarıya doğru kaydı ve sonunda, kuyruğu önde olarak durdu. İki eliyle Fuchur'un boynuna tutunmuş olan Atreju doğrulup dört bir yanına bakındı. Bir tür karşılama beklemişti ya da hiç değilse kendisine kim olduğunu ve burada ne aradığını soracak bir grup saray nöbetçisi olacağını - ama uzak yakın görünürde kimse yoktu. Çepeçevre ışıldayan beyaz yapılar ıssız gibi görünüyordu. Birden kafasına dank etti:

"Herkes kaçmış! Çocuk İmparatoriçe'yi yalnız bırakmışlar! Yoksa "Atreju," diye fısıldadı Fuchur, "Mücevher'i ona geri vermen gerekiyor."

Altın zinciri boynundan sıyırdı. Zincir yere kaydı.

Atreju Fuchur'un sırtından atladı - ve yere yıkıldı. Yarasını düşünmemişti. Yattığı yerden uzanıp Pantakel'i aldı ve boynuna taktı. Sonra ejderhaya yaslanarak güçlükle doğruldu.

"Fuchur," dedi, "nereye gitmeliyim?"

Ama uğur ejderhası yanıt vermiyordu artık. Oracıkta ölü gibi yatıyordu.

“Ana cadde, yüksek ve beyaz bir duvardaki, kanatlan açık duran harika oymalı büyük bir kapının önünde son buluyordu.

Atreju topallaya topallaya oraya kadar gitti, kapıya yaslandı ve kapının arkasında, ona gökyüzüne kadar çıkıyormuş gibi gelen, beyaz, parıltılı, geniş bir merdiven gördü. Basamakları tırmanmaya başladı. Arada bir taze güç toplamak için duruyordu. Geride, beyaz merdivenin üzerinde kan damlalarından bir iz kalıyordu. Sonunda tepeye varmıştı ve önünde uzun bir galeri gördü. Sendeleye sendeleye ilerliyor, sütunlara tutunuyordu. Sonra fıskiyeler ve başka su oyunlarıyla dolu bir avludan geçti, ama ne gördüğünü ayırt edemiyordu bile. Düşte gibi, kendisiyle pençeleşerek ilerliyordu. Daha küçük ikinci bir kapı buldu, bunun ardından da çok yüksek, ama bu kez dar bir merdiveni tırmanmak zorunda kaldı; içindeki her şey ağaçların, çiçeklerin ve hayvanların fildişinden oyulmuş olduğu bir bahçeye çıktı; emekleye emekleye ilerleyerek hepsinin en küçüğü olan üçüncü bir kapıya giden, kemer biçiminde, parmaklıksız birçok köprüden geçti. Yoluna karnının üstünde sürünerek devam etti, sonra ağır ağır gözlerini kaldırdı ve ayna parlaklığında, fildişinden bir dağ konisi gördü, onun en tepesinde de göz kamaştırıcı beyazlıktaki Manolya Köşkü'nü. Yukarıya yol çıkmıyordu, merdiven de. Atreju başını kollarına dayadı.

Oraya kadar çıkmış ve çıkacak olan hiç kimse, yolun bu son bölümünü nasıl aştığını söyleyemez. Bu, kişiye armağan ediliyor olmalı.

Atreju bir anda köşkün içine açılan kapının önünde buldu kendini. İçeri girdi. Şimdi Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'yle göz göze gelmişti.

Çiçek çanağının tam ortasında, yuvarlak, yumuşak bir sedirin üzerinde birçok yastıkla desteklenmiş olarak oturuyor, karşıdan ona bakıyordu Çocuk İmparatoriçe. Son derece narin ve hassas görünüyordu. Neredeyse saydam görünen yüzünün solgunluğundan, onun ne kadar hasta olduğunu görebiliyordu Atreju. Badem biçimli

gözleri kara altın rengindeydi. Hiçbir biçimde kaygı ya da huzursuzluk açığa vurmuyordu bu gözler. Gülümsüyordu o. İnce, küçük bedeni, ipekten, bol bir giysiye sanılmıştı ve bu öyle beyaz işiyordu ki, manolya yaprakları bile yanında koyu kalıyordu. Olsa olsa on yaşında, anlatılmaz güzellikte küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu, ama omuzlarıyla sırtının üstüne dümdüz taranmış ve sedirin üzerine düşen uzun sacları kar gibi beyazdı.

Bastian irkildi.

O anda daha önce hiç yaşamadığı bir sev oldu ona.

Şimdiye dek Bitmeyecek Öykü'de anlatılan her şeyi kalasında tam belirgin olarak canlandırabilmişti. Bu kitabı okurken birkaç tuhaf şey olmuştu kuşkusuz, yadsınamazdı bu; ama mutlaka bir biçimde açıklanabilirdi bunlar. Atreju'nun uğur ejderhasının sırtında gidişini, Labirent'i ve Fildişi Kale'yi olabildiğince belirgin olarak gözünün önüne getirmişti. Ama şu ana kadar bunlar, yalnızca kendi hayalinin ürünüydü yine de.

Çocuk İmparatoriçe'nin söz konusu edildiği yere geldiğindeyse, hır saniyeden çok daha kısa bir süne için - yalnızca bir şimşeğin çakışı kadar bir süre- onun yüzünü karşısında gördü. Ve bu da yalnızca düşüncesinde değildi, gözleriyle görmüştü! Bir kuruntu değildi bu, bundan kesinlikle emindi Bastian. Hatta betimlemede hiç olmayan ayrıntıları bile algılamıştı; örneğin altın rengi gözlerinin üzerinde çini mürekkebiyle çizilmiş iki incecik yay gibi kemerlenen kaşlarını, tuhaf bir biçimde uzamış kulak memelerini, başının narin boynunun üstünde kendine özgü eğilişini. Bastian ömründe bu yüzden daha güzel bir şey görmediğini kesin olarak biliyordu. Ve aynı anda onun adının ne olduğunu da anlamıştı: Ayçocuk. Adının bu olduğundan en ulak kuşkusu yoktu. Ve Ayçocuk ona bakmıştı - ona, Bastian Bakhasar Bux'a!

Ona ne anlama geldiğini bilmediği bir ifadeyle bakmıştı. O da şaşırmış mıydı? Bakışında bir dilek mi vardı? Yoksa özlem mi? Yoksa -evel, yoksa ne?

Ayçocuk'un gözlerini belleğinde canlandırmaya çalıştı, ama başaramadı.

Yalnız bir tek şeyden emindi: Bu bakış gözlerinden geçip, boğazından aşağıya inip, yüreğinin tanı ortasından vurmuştu onu. Ayçocuk'un bakısının bu yolda bıraktığı yakıcı izi şimdi bile hissediyordu Bastian. Ve bu bakısın artık yüreğinde durduğunu, orada gizemli bir hazine gibi ışıdığını hissediyordu. Bu da tuhaf, aynı zamanda şaşılacak bir biçimde acı veriyordu ona.

Bastian istese bile başına gelen şeye karşı kendini savunamazdı artık. Ama bunu istemiyordu, hayır! Tam tersine; bu hazineyi dünyadaki hiçbir şeyle değişmezdi. Yalnız bir tek şey daha istiyordu: Yine Ayçocuk’un yanında olmak için, onu yine görmek için, okumayı sürdürmek.

Böylelikle geri dönülmez bir biçimde en alışılmamış ve belki de en tehlikeli serüvene atıldığından habersizdi. Ama bundan haberi olsaydı da, besbelli ki kitabı kapatıp bir yana koyması ve bir daha dokunmaması için hiçbir neden olamazdı.

Titreyen parmaklarla ara verdiği yeri buldu ve okumaya devam etti.

Saat kulesi onu vuruyordu.

XIV

İmpatatoriçe konuşmaktan âciz gibi tek söz edemeden oracıkta dikiliyor, Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu Atreju. Nasıl başlayacağını, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Sık sık bu anı hayalinde canlandırmaya çalışmış, sözcükler hazırlamıştı, ama birdenbire hepsi uçmuştu kafasından.

Sonunda Çocuk İmparatoriçe ona gülümsedi ve uykusunda şakıyan küçük bir kuşunki kadar hafif ve yumuşak bir sesle konuştu:

"Büyük arayıştan döndün Atreju."

"Evet," dedi Atreju ve başını eğdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Güzel pelerinin gri olmuş," diye sürdürdü Çocuk İmparatoriçe, "saçlarınla tenin de taş gibi gri. Ama hepsi yine eskisi gibi olacak, daha da güzel olacak. Göreceksin."

Atreju'nun boğazı tıkanır gibi oldu. Başını belli belirsiz sallayarak karşı çıktı yalnızca. Sonra yumuşak sesin konuştuğunu duydu:

"Verdiğim görevi yerine getirdin ..."

Atreju bu sözlerin soru olarak söylenmiş olup olmadığını bilemiyordu. Bunu onun yüz çizgilerinden anlamak için başını kaldırıp bakmayı da göze alamadı. Ağır ağır altın tılsımın takılı olduğu zincire davrandı ve onu boynundan çıkardı, ileri doğru uzattığı eliyle, bakışları hâlâ yerde, onu Çocuk İmparatoriçe'nin önüne tuttu. Yurdunun çadırlarında duyduğu anlatı ve şarkılarda ulakların yaptığı gibi dizlerinin üstüne çökmeyi denedi, ama yaralı bacağı tutmadı ve Atreju Çocuk İmparatoriçe'nin ayaklarının dibine düşüp yere yüzüstü serilip kaldı.

Çocuk İmparatoriçe eğildi, AURYN'i yerden kaldırdı. Zinciri beyaz parmaklarında kaydırırken, "Görevini iyi yaptın," dedi.

"Senden çok memnunum."

"Hayır!" diye atıldı Atreju, neredeyse öfkeyle. "Her şey boşunaydı. Kurtuluş yok."

Uzun bir sessizlik oldu. Atreju yüzünü kollarına gömmüştü, gövdesinden bir titreme geçiyordu. Çocuk İmparatoriçe'nin dudaklarından bir umutsuzluk çığlığı duymaktan korkuyordu; bir inilti, belki de acı bir serzeniş, hatta bir öfke patlaması. Ne beklediğini kendi bile bilmiyordu - ama hiç kuşkusuz şimdi duymakta olduğu değildi bu: Çocuk İmparaıoriçe gülüyordu. Hafif hafif ve neşeyle gülüyordu. Atreju'nun aklı karıştı, bir an için onun çıldırdığını sandı. Ama bu cinnet gülüşü değildi. Sonra onun sesinin şöyle dediğini duydu: "Ama getirdin ya onu."

Atreju başını kaldırdı.

"Kimi?"

"Kurtarıcımızı."

Atreju, Çocuk İmparatoriçe'nin gözlerinin içine araştırırcasına baktı, ama içlerinde açıklık ve neşeden başka bir şey bulamadı. Çocuk İmparatoriçe yine gülümsüyordu.

"Sen görevini yerine getirdin. Yaptığın ve yürüttüğün her şey için teşekkür ederim."

Atreju başını sallayarak karşı çıktı.

"Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi," diye kekeledi, Fuchur'un kendisine önerdiği resmi adı ilk kez kullanıyordu, "ben ... gerçekten hayır, ne demek istediğini kavrayamıyorum."

"Halinden anlaşılıyor bu," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama kavrasan da kavramasan da sen görevini tamamladın. Önemli olan da bu, öyle değil mi?"

Atreju susuyordu. Artık aklına soru bile gelmiyordu. Ağzı açık, gözünü dikmiş, Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu.

"Onu gördüm," diye sürdürdü Çocuk İmparatoriçe, "o da bana

baktı."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Atreju.

"Az önce, sen içeri girdiğinde. Onu yanında getirdin."

Atreju elinde olmadan çevresine bakındı.

"Nerede peki? Ben ikimizden başka kimseyi görmüyorum burada."

"Ah, senin için görünmez olan daha niceleri var," diye karşılık verdi Çocuk İmparatoriçe, "ama bana inanabilirsin. Henüz bizim dünyamızda değil o. Ama dünyalarımız birbirine o kadar yakın ki, birbirimizi görebildik, çünkü bir şimşek çakması kadar bir süre için bizi hâlâ ayıran ince duvar saydamlaştı. Yakında tümüyle yanımızda olacak ve beni, bana yalnız kendisinin verebileceği yeni adımla çağıracak. O zaman sağlığıma kavuşacağım, benimle birlikte Fantazya da."

Çocuk İmparatoriçe'nin konuşması sırasında Atreju güçlükle doğrulup oturmuştu. Başını kaldırdı, sedirinde biraz yüksekte kalan Çocuk İmparatoriçe'ye baktı, şimdi soru sorarken sesi boğuk çıkıyordu:

"Öyleyse sana vereceğim haberi sen çoktandır biliyorsun. Kadim Morla'nın Keder Bataklıklarında söylediklerini, Güney Kehanet'te Uyulâla'nın gizemli sesinin anlattıklarını - sen hepsini biliyorsun zaten?" "Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe," daha seni büyük arayışa yollamadan biliyordum."

Atreju birkaç kez yutkundu.

"Neden," dedi sonunda, "öyleyse beni neden yolladın? Benden ne bekliyordun?"

>"Yaptıklarından başka hiçbir şey," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe.

Atreju, "yaptıklarım...," diye ağır ağır yineledi. Kaşlarının arasında dikine bir öfke kırışığı oluştu. "Eğer söylediğin gibiyse, o zaman her şey gereksizdi. Beni büyük arayışa yollaman gereksizdi.

Senin kararlarının bizler için çoğu kez anlaşılmaz olduğunu duymuştum. Bu olabilir. Ama yine de, tüm yaşadıklarımdan sonra, benimle yalnızca eğlendiğini sabırla kabullenmek bana ağır geliyor."

Çocuk İmparatoriçe'nin gözleri çok ciddileşti.

"Seninle eğlenmek aklımdan bile geçmez Atreju," dedi. "Sana neler borçlu olduğumu iyi biliyorum. Katlanmak zorunda kaldıklarının hepsi zorunluydu. Seni büyük arayışa şimdi bana vereceğin haber yüzünden değil, kurtarıcımızı çağırmanın tek yolu bu olduğu için yolladım. Çünkü o, senin yaşadığın her şeye katıldı ve uzun yolu seninle birlikte geldi. Derin Uçurum'da Ygramul'la konuşurken onun çığlığını duydun, Sihirli Ayna Kapısı'nın önünde durduğunda da şeklini gördün. Görüntüsünün içinden geçtin ve onu yanına aldın, bunun için de seni izledi, çünkü kendini senin gözlerinle gördü. Şimdi de birbirimizle konuştuğumuz her sözü duyuyor. Ondan söz ettiğimizi, onu beklediğimizi ve bunu umduğumuzu biliyor. Artık belki de Atreju, senin dayandığın onca güçlüğün kendisiyle ilgili olduğunu, tüm Fantazya'nın onu çağırdığını da anlıyordur."

Atreju hâlâ kederle önüne bakıyordu, ama sonra sonra alnındaki öfke kırışığı açıldı.

"Tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu bir süre sonra "Derin Uçurum'daki çığlığı, Sihirli Ayna'daki görüntüyü - yoksa bunların da hepsini önceden sen mi belirledin?"

Çocuk İmparatoriçe AURYN'i havaya kaldırdı ve onu boynuna takarken yanıtladı:

"Hep Parıltı'yı taşımadın mı? Onun aracılığıyla hep senin yanında olduğumu anlamadın mı?"

"Hep değil," karşılığını verdi Atreju, "bir ara kaybetmiştim onu."

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "o zaman gerçekten yalnızdın. Anlat bana, bu süre içinde neler oldu?"

Atreju başından geçenleri aktardı.

"Artık neden grileştiğini biliyorum," dedi Çocuk İmparatoriçe, "hiçliğe çok yaklaşmışsın."

"Ama kurtadam Gmork'un hiçliğe karışan Fantazya yaratıkları hakkında söyledikleri, onların insanoğullarının dünyasında yalanlar haline geldikleri doğru mu acaba?" diye sordu Atreju.

"Evet, doğru," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe. Altın gözlerinin rengi koyulaştı. "Tüm yalanlar bir zamanlar Fantazya yaratığıydı. Aynı maddedendir onlar, ama tanınmaz oldular ve gerçek varlıklarını yitirdiler. Gene de Gmork'un sana söylediklerinin yalnızca yarısı gerçekti; bir yan varlıktan başka türlüsü beklenemez ki. Fantazya'yla insan dünyası arasındaki sınırı aşmanın iki yolu vardır; bir doğru, bir de yanlış yol. Fantazya varlıklarının bu tüyler ürpertici yolla karşıya sürüklenmeleri yanlış olanıdır. Ama insanoğullarının bizim dünyamıza gelmeleri doğrusudur. Bizim yanımızda olan herkes, yalnız burada öğrenebileceği ve onu dünyasına değişmiş olarak gönderen bir şey öğrendi. Sizi gerçek şekilleriniz içinde gördükleri için her şeyin farkına vardılar. O yüzden, ondan sonra kendi dünyalarım ve kendi insanlarını da başka gözlerle görebildiler. Önceden yalnızca sıradanlık buldukları yerde, birden mucize ve giz keşfettiler. Bu yüzden de bize, Fantazya'ya seve seve geldiler. Böylelikle bizim dünyamız zenginleşip ilerledikçe, onlarınkinde de daha az yalan oldu ve daha da mükemmelleşti. Dünyalarımız karşılıklı mahvolabildiği gibi, karşılıklı sağlıklı da olabilir."

Atreju bir süre düşündü, sonra sordu:

"Bu nasıl başladı peki?"

"Her iki dünyanın üzerine çöken sefillik, aynı zamanda çifte kaynaklıdır," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe. "Artık her şey tersine işliyor. Gözleri açabilen şey kör ediyor, yeniyi yaratabilen yok oluşu hazırlıyor. Kurtuluş insanoğullarında yatıyor. Bin, bir tanesi gelip bana yeni bir ad vermeli. Ve gelecek."

Atreju susuyordu.

Çocuk imparatoriçe, "Neden seni bu kadar çok zora sokmak zorunda kaldığımı şimdi anlıyor musun Atreju?" diye sordu.

"Kurtarıcımızı bana, serüven, mucize ve tehlike dolu uzun bir öykü aracılığıyla getirebilirdin yalnızca. Ve bu, senin öykündü."

Atreju derin düşüncelere gömülmüş oturuyordu. Sonunda başını sallayarak onayladı.

"Artık anlıyorum, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Kızgınlığımı bağışla." "Tüm bunları bilemezdin," diye tatlılıkla konuştu Çocuk imparatoriçe, "hem bu zorunluydu da."

Atreju yine başını salladı. Kısa bir suskunluktan sonra da, "Ama çok yorgunum," dedi.

"Yeterince iş yaptın," karşılığını verdi Çocuk imparatoriçe, "dinlenmek ister misin?"

"Henüz değil. Önce öykümün iyi sonunu da yaşamak isterim. Eğer söylediğin gibiyse ve ben görevimi yerine getirmişsem - o zaman kurtarıcı neden hâlâ burada değil? Daha ne bekliyor?"

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe usulca, "daha ne bekliyor?"

Bastian heyecandan ellerinin nemlendiğini hissediyordu. "Yapamam ki," dedi, "ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hem belki aklıma gelen ad da doğru ad değildir."

Atreju, "Sana bir şey daha sorabilir miyim?" diyerek konuşmayı yeniden başlattı.

Çocuk imparatoriçe gülümseyerek başını salladı.

"Neden ancak yem bir ad alırsan sağlığına kavuşabilirsin?"

"Tüm varlıklar ve şeylere gerçekliklerini ancak doğru bir ad verir. Yanlış ad her şeyi gerçekdışı yapar. Yalanın yaptığı budur."

"Belki de kurtarıcı sana vermesi gereken doğru adı bilmiyordur henüz."

"Hayır," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe, "biliyor."

İkisi de susup oturdular yine.

"Evet," dedi Bastian, "biliyorum. Seni görünce hemen bildim adını. Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Atreju başım kaldırıp baktı.

"Belki de gelmek istiyor da yalnızca bunu nasıl yapacağım bilmiyor."

"Hiçbir şey yapması gerekmez," dedi Çocuk imparatoriçe, "beni yalnız kendisinin bildiği yeni adımla çağırmaktan başka. Bu yeterli olur."

Bastian'ın yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Doğrudan denese miydi bunu? Ama ya yeterli olmazsa? Ya aslında aklanıyorsa? Ya ikisi, hiç de ondan değil de, bambaşka bir kurtarıcıdan söz ediyorlarsa? Gerçekten kendisini kastedip kastetmediklerini nereden bilebilirdi ki?

"Kendi kendime soruyorum," diyerek sonunda yeniden başladı Atreju, "başka birinin değil de kendisinin kastedildiğini hâlâ anlamamış olması mümkün mü?"

"Hayır," dedi Çocuk İmparatoriçe, "aldığı bütün işaretlerden sonra bu kadar akılsız olamaz."

"Deniyorum iste!" dedi Bastian. Ama sözcüğü dudaklarından çıkaramadı.

Ya gerçekten yeterli olursa? O zaman bir biçimde Fantazya'ya gitmiş olurdu. Ama nasıl? Belki bir başkalaşıma da uğraması gerekirdi. O zaman ne hale gelecekti? Belki de acı verirdi bu ya da kendinden geçerdi. Hem Faniazya'ya gitmeyi gerçekten istiyor muydu acaba? Atreju'yla Çocuk İmparatoriçe'nin yanına gitmeyi istiyordu, ama orada kaynayan bütün o canavarların yanma gitmeyi hiç de islemiyordu.

"Belki de," diye fikir yürüttü Atreju, "cesarete ihtiyacı vardır?"

"Cesaret mi?" diye sordu Çocuk İmparatoriçe. "Benim adımı söylemek cesaret mi gerektirirmiş?"

"O zaman," dedi Atreju, "onu alıkoyabilecek yalnızca bir neden daha biliyorum."

"Neymiş bu?"

Atreju söylemeden önce duraksadı.

"İstemiyor, hepsi bu. Sen ve Fantazya ona bir şey ifade etmiyorsunuz. Vız geliyoruz biz ona."

Çocuk İmparatoriçe Atreju'ya kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Hayır! Hayır!" diye haykırdı Bastian. "Buna inanamazsınız! Kesinlikle öyle değil! Ah, lütfen, lütfen hakkımda böyle düşünmeyin! Beni duymuyor musunuz? Öyle değil Atreju!"

"Bana söz verdi, gelecek," dedi Çocuk İmparatoriçe. "Bunu gözlerinden okudum."

"Evet, doğru!" diye bağırdı Bastian. "Hemen geleceğim de; yalnız her şeyi bir kez daha iyice düşünmem gerek. O kadar basit değil bu."

Atreju başını eğdi, ikisi yine uzun süre suskun beklediler. Ama kurtarıcı görünmüyordu, hiç değilse kendini onlara hissettirmeye çabaladığını gösterecek en ufak bir işaret bile yoktu.

Bastian ansızın tüm tombulluğu, çarpık bacakları ve sapsarı yüzüyle karşılarına çıksa nasıl olacağını canlandırıyordu hayalinde. Çocuk İmparatoriçe'nin, "Sen ne arıyorsun burada?" derken yüzünde oluşacak düş kırdığını lam anlamıyla görebiliyordu.

Hatta Atreju da gülerdi belki.

Bu hayalle Bastian'ın yüzünü utançtan kıpkırmızı oldu.

Doğal olarak onlar herhangi bir kahraman beklerlerdi, bir prens ya da onun gibi birini. Kendini onlara gösteremezdi. Bu tümüyle olanaksızdı. Her şeye seve seve katlanırdı - ama buna değil!

En sonunda Çocuk İmparatoriçe başını kaldırıp baktığında yüzünün ifadesi değişmişti. Atreju, onun bakışlarının büyüklük ve

sertliğinden neredeyse irkildi. Ve bu ifadeyi daha önce nerede gördüğünü de biliyordu: Sfenkslerde!

"Bir çarem daha kalıyor," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama bundan istemeyerek yararlanıyorum. Beni buna zorlamasın isterdim."

"Hangi çare?" diye fısıldayarak sordu Atreju.

"Bilsin ya da bilmesin, o da şimdiden Bilmeyecek Öykü'nün içinde. Artık geri çekilmeye hakkı yok, bunu yapamaz da. Bana bir söz verdi, bunu tutmak zorunda. Ama ben bunu tek başıma yaptıramıyorum."

"Koca Fantazya'da...," diye bağırdı Atreju, "senin yapamadığın buseyi kim başarabilir?"

"Yalnızca biri," diye yanıtladı Çocuk İmparatoriçe, "eğer isterse, Gezer Dağ'ın ihtiyarı."

Atreju büyük bir şaşkınlık içinde Çocuk İmparatoriçe'ye bakıyordu."

"Gezer Dağ'ın ihtiyarı mı?" diye her sözcüğü vurgulayarak yineledi. "Onun var olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bundan kuşkun mu var?"

"Bizim çadırlarda yaşlı kişiler, söz dinlemez ve yaramaz oldukları zaman küçük çocuklara söz ederler ondan. Onun, kişinin yaptığı ya da yapmayı ihmal ettiği, hatta hatta düşündüğü ve hissettiği her şeyi defterine yazdığını söylerler; o zaman da bunlar, duruma göre güzel ya da çirkin öyküler olarak orada sonsuza dek yazılı dururmuş sözde. Ben kendim de daha küçükken inanırdım buna, ama sonradan bunun yalnızca, çocukları korkutmak için uydurulmuş bir masal olduğunu düşündüm."

>"Masalların ne ifade ettiğini kim bilebilir?" dedi Çocuk İmparatoriçe gülümseyerek.

"Öyleyse sen onu tanıyorsun," dedi Atreju, "onu gördün mü?"

Çocuk İmparatoriçe başıyla olumsuzladı.

"Onu bulursam ilk karşılaşmamız olacak."

"Ayrıca bizim yaşlılar," diye sürdürdü Atreju, "ihtiyarın dağının bulunduğu yerin tam olarak asla bilinemeyeceğini söylerler; hep, hiç beklenmedik yerde, kâh orada kâh burada görünürmüş, onunla ancak rastlantı sonucu ya da şans eseri karşılaşılabilirmiş."

"Evet,"dedi Çocuk İmparatoriçe, "Gezer Dağ'ın ihtiyarı aranamaz. Kişi yalnızca bulabilir onu."

"Sen de mi?" diye sordu Atreju.

"Ben de," dedi Çocuk İmparatoriçe.

"Ama ya onu bulamazsan?"

Çocuk İmparatoriçe bilmecemsi gülümsemesiyle karşılık verdi: "Eğer varsa onu bulacağım. Ve onu bulunca da, o olacak."

Atreju yanıtı anlayamadı. Çekinerek sordu:

"O - o da senin gibi mi?"

"Benim gibi," karşılığını verdi Çocuk İmparatoriçe, "çünkü o her şeyde benim karşıtım."

Atreju bu gidişle ondan bir şey öğrenemeyeceğini görüyordu. Ayrıca başka bir düşünce onu tedirgin ediyordu.

"Sen ölümcül hastasın, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi," dedi neredeyse sertçe, "tek başına uzaklara gidemezsin. Gördüğüm kadarıyla bütün hizmetkârlarınla bendelerin seni terk etmiş. Fuchur'la ben, sana nereye olursa olsun seve seve eşlik ederiz ama, doğrusunu söyleyeyim, Fuchur'un gücünün buna hâlâ yetip yetmeyeceğini bilmiyorum. Benim de ayağım - artık beni taşımadığını kendin de gördün ya."

"Teşekkürler Atreju," diye karşılık verdi Çocuk İmparatoriçe, "cesur ve sadıkça önerin için teşekkürler. Ama sizi yanıma almayı düşünmüyorum. Kişi, Gezer Dağ'ın İhtiyarı'nı ancak tek başına bulur. Hem Fuchur da artık onu bıraktığın yerde değil. Şimdi o, bütün yaralarının tedavi edildiği, bütün gücünün tazelendiği bir

yerde. Sen de Atreju, az sonra sen de aynı yerde olacaksın."

Parmakları AURYN'le oynuyordu.

"Neresi orası?"

"Şimdilik bunu bilmen gerekmez. Oraya uyurken götürülürsün. Neresi olduğunu anlayacağın gün gelecek." "Ama," diye bağırdı Atreju ve endişesinden tüm saygılı konuşma biçimlerim unuttu, "senin her an ölebileceğim bilirken nasıl uyuyabilirim?"

Çocuk İmparatoriçe yine hafifçe güldü.

"Sandığın kadar terk edilmiş değilim. Burada, senin gözüne görünmeyen nice varlığın bulunduğunu söylemiştim sana. Çevremde senin belleğinin ya da cesaretinin ya da düşüncelerinin sana ait olduğu gibi bana ait olan yedi gücüm var. Sen onları göremezsin, duyamazsın bile, ama şu anda hepsi de yanımda. Onlardan üçünü, sizi korusunlar diye Fuchur'la senin yanında bırakmak istiyorum. Dördünü yanıma alıyorum, onlar bana eşlik ederler. Sense Atreju, korkmadan uyuyabilirsin."

Çocuk İmparatoriçe'nin bu sözleriyle, büyük arayış sırasında içinde birikmiş olan tüm yorgunluk birden karanlık bir sis perdesi gibi çöktü Atreju'nun üzerine. Ama taş gibi ağır bitkinlik yorgunluğu değildi bu; tersine, huzur dolu ve yumuşak bir uyku özlemiydi. Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi'ne daha o kadar çok şey sormak istemişti ki; ama o, konuşmasıyla Atreju'nun yüreğindeki tüm dileklerin önünü kesmişti sanki, geriye yalnız bir tanesini, zaptedilmez bir isteği bırakmıştı, uyku isteğini. Gözleri kapandı ve oturduğu yerde, başı aşağı düşmeden, karanlıklara daldı.

Saat kulesi on biri vuruyordu.

Atreju Çocuk İmparatoriçe'nin yumuşak ve hafif sesiyle bir buyruk verdiğini duydu, sesi çok uzaklardan geliyordu, ardından da güçlü kollar tarafından kaldırılıp götürüldüğünü hissetti.

Çevresi uzun zaman karanlık ve sıcaktı. Çok, çok sonra harika bir ıslaklığın kuru, çatlak dudaklarına değip boğazından aktığını hissedince hafifçe uyandı. Çevresinde bütün duvarları altındanmış

gibi duran büyük bir mağara gibi bir şey gördü belli belirsiz. Beyaz uğur ejderhasının da yanında yattığını gördü. Mağaranın ortasından bir pınar fışkırıyordu, bu pınarın çevresinde de birbirlerini kuyruklarından ısıran, bin açık, biri koyu renkli iki yılanın bulunduğunu gördü; ya da daha çok, hissetti.

Ama sonra görünmez bir el gözlerine dokundu ve bu, anlatılamayacak kadar iyi geldi ona; yeniden derin, düşsüz bir uykuya daldı.

Aynı saatlerde Çocuk İmparatoriçe Fildişi Kule'yi terk ediyordu. Dört görünmez hizmetkârı tarafından çekilen ve bu yüzden de sanki kendiliğinden ağır ağır süzülerek ilerliyormuş gibi görünen camdan bir tahtırevanın içinde, yumuşak ipek yastıklara yaslanmış yatıyordu.

Labirent bahçenin, daha doğrusu bundan artakalanların arasından geçtiler, patikaların çoğu hiçliğe çıktığı için sık sık yol değiştirmek zorunda kalıyorlardı.

Sonunda düzlüğün en dış kenarına varıp da Labirent'ten çıktıklarında, görünmez taşıyıcılar durdular. Bir buyruk bekler gibiydiler.

Çocuk İmparatoriçe yastıklarının içinde doğrulup geriye, Fildişi Kuleye bir baktı. Ve yeniden yastıklarına gömülürken, "İlerleyin!" dedi. "Yalnızca ilerleyin - herhangi bir yere!"

Bir rüzgâr kar beyazı saçlarını uçurdu. Saçları, cam tahtırevanın ardı sıra, uzun, ağır bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

XV

İhtiyar Labirent çoktan gerilerde kalmıştı. Şimdi, çatlak dağ yamaçlarından gümbürdeyerek çığlar yuvarlanıyor, dorukları buzdan zırhlarla kaplanmış kaya kuleleri arasında kar fırtınaları uğulduyordu; fırtına, mağaralarla boğazların içinde uğuldayarak takılıyor, sonra yeni baştan buzulların engin yüzeyini süpürüyordu. Burası için alışılmadık bir hava değildi bu, çünkü Kader Dağlan -adı böyleydi- tüm Fantazya'daki en büyük, en yüksek dağlardı; en heybetli tepesi, sözcüğün tam anlamıyla gökleri delerdi.

Bu sonsuz buz bölgesine çıkmaya en yürekli dağcılar bile cesaret edemezdi. Ya da daha doğru bir deyişle, birinin çıkmayı başardığından bu yana öylesine uzun bir zaman geçmişti ki, artık kimse bilmiyordu bunu. Çünkü bu da, Fantazya İmparatorluğu'nda çok olan anlaşılmaz yasalardan biriydi: Kader Dağları'nın bir doruk akıncısı tarafından zorlanabilmesi, daha önce bunu başarmış olan büsbütün unutulmuş ve ona tanıklık edecek tunçtan ya da taştan hiçbir yazıt kalmamışsa mümkün olabilirdi ancak. Böylece bunu başaran herkes, ilk olurdu.

Bu tepelerde birkaç dev buzcunun dışında hiçbir canlı varlık varlığını sürdüremezdi - bunlar da gerçekten canlı varlık sayılırlarsa eğer; çünkü öylesine akıl almaz ağırlıkta hareket ederlerdi ki, tek bir adım atmaları için yıllar, küçük bir gezinti yapmaları için yüzyıllar gerekirdi. Böylece, yalnız kendileri gibilerle ilişki kurarlardı, geri kalan Fantazya dünyasının varlığından zerre kadar haberleri yoktu. Kendilerini evrenin biricik canlı varlığı bilirlerdi.

Şimdi de eğri büğrü yollardan, buz parıltılı dikey yamaçlardaki pek ayak basılamayacak kaya çıkıntılarından, bıçak gibi keskin sırtlardan ve derin uçurumlarla yarıkların arasından ilerleyerek gitgide doruğa yaklaşmakta olan o ufacık noktacığa, iyice aptallaşmış halde bön bön bakıyorlardı.

İçinde Çocuk İmparatoriçe'nin yattığı ve onun dört görünmez gücü tarafından çekilen tahtırevandı bu. Çevreyle hiç karşıtlık

yaratmıyordu, çünkü tahtırevanın camı saydam bir buz parçasına benziyor, Çocuk İmparatoriçe'nin beyaz giysisiyle saçları da çevredeki kardan hemen hemen hiç ayırt edilmiyordu.

Uzun zamandır yollardaydı Çocuk İmparatonçe; birçok gün ve gece, yağmurda ve kızgın güneşte, zifiri karanlıkta ve ay ışığında, dört güç, tahtırevanı Çocuk İmparatoriçe'nin emrettiği gibi hep ileriye çekmişti; hep ileriye, herhangi bir yere. Kendisi için dayanılabilir olanla dayanılmaz olan arasında bir fark gözetmiyordu Çocuk İmparatoriçe; tıpkı eskiden imparatorluktaki her şeyi, karanlıkla ışığı, güzelle çirkini bir tuttuğu gibi. Her şeyle karşılaşmaya hazırdı, çünkü Gezer Dağ'ın ihtiyarı hem her yerde olabilir, hem hiçbir yerde olmayabilirdi.

Gene de dört gücünün tuttuğu yolun seçimi büsbütün rasgele değildi. Artık her tarafı yutmuş olan hiçlik, onlara çıkış yolu olarak çoğunlukla tek bir geçit bırakıyordu yalnızca. Bu, kimi zaman bir köprü, kimi zaman bir mağara ya da arasından ancak sıyrılabildikleri bir kapı oluyor, hatta kimi zaman da bir deniz ya da deniz kolunun dalgaları oluyordu; o zaman güçler ölümcül hastayla tahtırevanı bu dalgaların üzerinde taşıyorlardı, çünkü bu güçler için sıvıyla katı arasında bir fark yoklu.

Böylece sonunda Kader Dağları'nın buz kesmiş "doruklar" dünyasına çıkmışlardı ve dur durak bilmeden, yorgunluk nedir bilmeden çıkmaya devam ediyorlardı. Çocuk İmparatoriçe onlara daha başka bir buyruk
vermedikçe de çıkmaya devam ederlerdi. Oysa o, yastıklarının içinde yatıyordu; gözlerini kapatmış, hiç kıpırdamıyordu. Çoktandır böyle yatmaktaydı. Söylediği son söz, Fildişi Kule'den ayrılırken buyurduğu, o "herhangi bir yere" sözüydü.

Tahtırevan şimdi derin bir kaya yarığının arasından, birbirinden tahtırevanın genişliğinden daha fazla ayrık olmayan iki kaya duvarının arasındaki bir kesikten ilerliyordu. Zemin, metrelerce kalınlıkta olabilecek gevşek karla örtülüydü; ama görünmez taşıyıcılar kara batmıyor, arkalarında ayak izi bile bırakmıyorlardı. Bu kaya aralığının dibi çok karanlıktı, çünkü gün ışığı ta yukarda dar bir şerit halindeydi yalnızca. Yol hafifçe yukarı doğru çıkıyor, tahtırevan yükseldikçe gün ışığı şeridi de yakınlaşıyordu. Sonra birden, kaya duvarları hemen hemen hiç umulmayacak bir biçimde

yana açılıp bembeyaz ışıldayan geniş bir düzlüğü açığa çıkardı. Burası en yüksek yerdi; çünkü Kader Dağları başka çoğu dağ gibi sivri bir tepeyle değil, tüm araziyi kaplayan bu yaylayla doruğa varırdı.

Ama şimdi şaşılacak bir biçimde, bu düzlüğün ortasında tuhaf görünüşlü küçük bir dağ yükseliyordu. Oldukça dar ve yüksekti dağ; Fildişi Kuleye benziyordu, ama bu ışıl ışıl maviydi. Ters çevrilmiş dev buz çivileri gibi, gökyüzüne uzanan tuhaf biçimli birçok çataldan oluşuyordu. Bu dağın hemen hemen yarı yüksekliğinde de, böyle üç tane çatal ucun üzerinde ev büyüklüğünde bir yumurta duruyordu.

Bu yumurtanın çevresindeki yarım dairenin üzerinden ve arkasından kocaman bir orgun boruları gibi daha büyük mavi çatallar çıkıyor ve asıl doruğu oluşturuyordu. Kocaman yumurtanın bir kapı ya da pencere gibi görünen yusyuvarlak bir deliği vardı. Bu delikte de, karşıdan tahtırevana bakan bir yüz görünüyordu şimdi. Çocuk İmparatoriçe bu bakışı hissedince gözlerini açıp ona karşılık verdi.

"Durun!" dedi yavaşça.

Görünmez güçler durdu. Çocuk İmparatoriçe doğruldu.

"Bu o," diye sürdürdü, "yolun ona kadar olan son bölümünü tek başıma gitmem gerekiyor. Beni burada bekleyin; her ne olursa olsun."

Yumurtanın yuvarlak deliğindeki yüz kaybolmuştu. Çocuk İmparatoriçe tahtırevandan inip uçsuz bucaksız kar yüzeyi üzerinde yola koyuldu. Zahmetli bir yürüyüştü bu, çünkü Çocuk İmparatoriçe yalınayak, kar ise buzluydu. Her adımında buz kabuğunu kırıyor ve cam sertliğindeki buzla örtülü kar, narin ayaklarını kesiyordu. Buzlu rüzgâr beyaz saçlarıyla giysisini hırpalıyordu.

En sonunda mavi dağa ulaşmış, cam parlaklığındaki çatalların önünde duruyordu.

Kocaman yumurtanın yuvarlak ve karanlık deliğinden uzun bir merdiven sarkıtıldı. Gerçekte yumurtanın içine sığabileceğinden çok

daha uzundu bu. Sonunda merdiven mavi dağın eteklerine kadar indi. Onu tuttuğunda, tümüyle birbirine asılmış harflerden oluştuğunu gördü Çocuk İmparatoriçe; her basamak bir satırdı.

Merdiveni çıkmaya koyuldu, satır satır tırmanırken bir yandan da sözcükleri okuyordu:

GERİ DÖN GERİ DÖN GELME GELME

HİÇBİR ZAMAN HİÇBİR YERDE

KARŞILAŞAMAZSIN BENİMLE

VAZGEÇ DÖN GERİ

ENGELLEMEK ZORUNDAYIM SENİ

DÖN GERİ SÖZ DİNLE UĞRAŞMA

KARŞILAŞTIN MI İHTİYAR ADAMLA

OLMAYACAK ŞEY OLUR

BAŞLANGIÇ SONU BULUR

GERİ DÖN GERİ DÖN YUKARI ÇIKMA

UĞRARSIN YOKSA BENZERSİZ ŞAŞKINLIĞA

Çocuk İmparatoriçe yeniden güç toplamak için duraklayıp yukarıya baktı. Merdiven daha çok yükseğe çıkıyordu. Şimdiye dek yarısını bile geride bırakmamıştı.

"Gezer Dağ'ın İhtiyarı," dedi yüksek sesle, "eğer karşılaşmamızı istemiyorsan bana bu merdiveni yazman da gerekmezdi. Gelme yasağın beni sana getiren şey oluyor." Ve çıkmaya devam etti.

SEN NE YARATIRSAN VE NEYSEN

BEN TARİHÇİ OLARAK KORURUM AYNEN

BİR ZAMANLAR HAYAT DOLU OLAN HER ŞEY

HARAP OLUP CANSIZLAŞIR OLUR DEĞİŞMEZ BİR ŞEY

ŞİMDİ BANA ULAŞMAYA ÇALIŞMA

BİR UĞURSUZLUK OLACAK YOKSA

SENİNLE BAŞLAYAN ŞEY BURADA BİTİYOR

SEN ASLA YAŞLANMAYACAKSIN ÇOCUK İMPARATOR

BEN İHTİYAR HİÇ SENİN GİBİ GENÇ OLMADIM

SENİN UYARDIĞINI BEN YATIŞTIRIRIM

KENDİNİ ÖLMÜŞTE GÖRMEK HAYATA YASAK

Çocuk İmparatoriçe soluklanmak için yine durmak zorunda kaldı. Artık çok yükseklerdeydi, merdiven de kar fırtınasında bir dal gibi sallanıyordu. Çocuk İmparatoriçe buzlu harf basamaklara sıkı sıkı yapışıp merdivenin son bölümünü de tırmandı.

VE KULAK ASMIYORSUN HÂLÂ

MERDİVENİN ONCA ANLAMLI UYARISINA

ZAMANDA VE MEKÂNDA OLAMAYACAK ŞEYİ

YAPMAYA HAZIR GÖRÜYORUM SENİ

ARTIK SENİ TUTAMAM BÖYLE OLUNCA

HOŞGELDİN ÖYLEYSE İHTİYARIN YANINA

Bu son basamağı da arkasında bırakınca hafif bir soluk verdi Çocuk İmparatoriçe ve üstüne başına baktı. Bol, beyaz giysisi parçalanmış, harf merdiveninin tüm enine çizgilerine, çengellerine ve dikenlerine takılıp kalmıştı. Harflerin ona karşı iyi niyetli olmaması yeni bir şey değildi onun için. Karşıtlıktan ileri geliyordu bu.

Karşısında yumurtayı ve içinde merdivenin son bulduğu yuvarlak deliği görüyordu, içeri girdi. Delik bir anda kapandı arkasından. Çocuk İmparatoriçe zifiri karanlıkta kıpırdamadan

durdu, olacakları bekledi.

Ama önce uzun zaman hiçbir şey olmadı.

Sonunda Çocuk İmparatoriçe karanlığa doğru yavaşça seslendi: "Buradayım." Sesi, büyük ve boş bir salondaki gibi yankılandı - yoksa ona aynı sözcüklerle yanıt veren, bir başka, çok daha derin bir ses miydi? Sonra sonra zayıf, kırmızımsı bir ışık görebildi karanlıkta. Yumurta biçimli yerin tam ortasında açılmış olarak havada duran bir kitaptan yayılıyordu bu. Kitap, Çocuk İmparatoriçe'nin kapağını görebileceği biçimde eğik duruyordu. Bakır rengi ipekle ciltlenmişti ve Çocuk İmparatoriçe'nin boynunda taşıdığı Mücevher'in üstündeki gibi, bu kitabın üstünde de birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluşturan iki yılan görülüyordu. Bu ovalin içinde de kitabın adı vardı:

Mtmzyzuk

Bastian'ın aklı karıştı. Bu onun okumakta olduğu kitabın ta kendisiydi! Kitaba bir kez daha baktı. Evet, hiç kuşku yoktu, sözü edilen, elinde tuttuğu kitaptı. Ama bu kitap kendi içinde nasıl olabiliyordu?

Çocuk İmparatoriçe yakına gitmişti, havada asılı duran kitabın öbür tarafında bir adamın yüzünü görüyordu şimdi; ve bu yüz, kitabın açık sayfalarından yansıyan mavimsi bir ışıkla aydınlanmaktaydı. Bu ışıltı, kitaptaki mavi-yeşil renkli yazıdan çıkıyordu.

Adamın yüzü, asırlık bir ağacın kabuğu gibi görünüyordu, kırışıklıklarla öylesine yarılmıştı. Sakalı beyaz ve uzundu, gözleri de karanlık yuvalarında o denli derinde duruyordu ki, görünmez olmuştu. Başında kukuletası olan mavi bir keşiş giysisi giymişti; elinde de, kitaba yazı yazdığı bir kalem tutuyordu. Başını kaldırıp bakmadı.

Çocuk İmparatoriçe uzun süre ses çıkarmadan durup onu seyretti. Yazdığı gerçek bir yazı değildi; daha çok, kalemi boş sayfaların üzerinde ağır ağır kayıyor ve harflerle sözcükler kendiliğinden oluşuyor gibiydi, sanki boşluktan ortaya çıkıyordu bunlar.

Çocuk İmparatoriçe orada yazılı olan şeyi okudu, o anda olan şeyin ta kendisiydi bu, yani, "Çocuk İmparatoriçe orada yazılı olan şeyi okudu... "

"Olan şeyi yazıyorsun," dedi.

"Yazdığım her şey oluyor," oldu yanıt. Bu da, Çocuk Imparatoriçe'nin kendi sesinin yankısı gibi duyduğu o derin, boğuk sesti yine.

Tuhaf olan, Gezer Dağ'ın İhtiyarı'nın ağzını açmamış olmasıydı. Kendisinin ve Çocuk İmparatoriçe'nin sözlerini yazıya dökmüş, böylece Çocuk İmparatoriçe de onları duymuştu; sanki onun az önce konuştuğunu hatırlıyormuş gibi. "Sen ve ben," diye sordu, "ve tüm Fantazya - her şey bu kitapta kayıtlı mı?" ihtiyar yazdı ve aynı anda Çocuk İmparatoriçe onun yanıtını duydu:

"Öyle değil. Bu kitap tüm Fantazya'dır; ve sen ve ben."

"Ya bu kitap nerede?"

"Kitapta," oldu ihtiyarın yazdığı yanıt.

"Öyleyse bu yalnızca bir ışık ve yansıması mı?" diye sordu Çocuk İmparatoriçe.

İhtiyar yazdı ve Çocuk imparatoriçe onun şöyle dediğini duydu:

"Bir aynaya yansıyan ayna ne gösterir? Bunu biliyor musun, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi?"

Çocuk imparatoriçe bir süre sustu, ihtiyar da aynı anda onun sustuğunu yazdı.

Sonra Çocuk İmparatoriçe yavaşça konuştu: "Yardımına ihtiyacım var."

"Biliyorum," dedi ihtiyar ve yazdı.

"Evet," dedi Çocuk İmparatoriçe, "öyle olmalı herhalde. Sen Fantazya'nın belleğisin ve şu ana kadar olan her şeyi biliyorsun. Ama kitabın sonraki sayfalarını çevirip daha neler olacağına bakamaz mısın?"

"Boş sayfalar," oldu yanıt. "Yalnızca geriye, olmuş olana bakabilirim ben. Yazarken okuyabiliyorum onu.

Okuduğum için de onu biliyorum. Ve onu, olduğu için yazdım. Böylece Bitmeyecek Öykü benim ellerimle kendi kendini yazıyor."

"Öyleyse sana neden geldiğimi bilmiyorsun?"

İhtiyar yazarken Çocuk İmparatoriçe onun boğuk sesinin, "Hayır," dediğini duydu. "Bunu yapmamanı isterdim. Benim aracılığımla her şey değişmez ve kesin olur - sen de, Dileklerin Altın Gözlü Hâkimi. Bu yumurta senin mezarın ve kefenin. Sen Fantazya'nın belleğine girdin. Buradan çıkmayı nasıl istersin?"

"Her yumurta," diye yanıtladı Çocuk imparatoriçe, "yeni bir yaşamın başlangıcıdır."

"Doğru," diye yazdı ve söyledi ihtiyar, "ama ancak kabuğu kırılır-sa."

"Sen onu açabilirsin," diye bağırdı Çocuk imparatoriçe, "beni içeriye sen aldın."

İhtiyar başını sallayarak olumsuzladı ve bunu yazdı.

"Bunu yaratan senin gücündü. Ama mademki buradasın, gücün de yok artık. Burada temelli hapsolduk.

Doğrusu, gelmeyecektin buraya! Bu, Bitmeyecek Öykü'nün sonudur."

Çocuk İmparatoriçe gülümsüyor, en ufak tedirginlik göstermiyordu.

"Sen ve ben bunu başaramayız," dedi, "ama yapabilecek biri var."

"Yeni bir başlangıç yaratmayı," diye yazdı ihtiyar, "ancak bir insanoğlu yapabilir."

"Evet," karşılığını verdi Çocuk imparatoriçe, "bir insanoğlu."

Gezer Dağ'ın ihtiyarı bakışlarını ağır ağır kaldırdı, Çocuk

İmparatoriçe'ye ilk kez olarak baktı. Sanki bu bakış evrenin öteki ucundan geliyordu; öylesine uzaktan, öylesine karanlıktan geliyordu. Çocuk imparatoriçe ona altın gözleriyle karşılık verip karşısında dayandı. Sessiz, hareketsiz bir savaşım gibiydi bu. Sonunda ihtiyar yine kitabının üzerine eğilip yazdı:

"Sana da konmuş olan sınırları koru!"

"Bunu isterim," dedi Çocuk İmparatoriçe, "ama sözünü ettiğim ve beklediğim kişi sınırları çoktan aştı. Senin yazdığın bu kitabı okuyor ve konuştuğumuz her sözü duyuyor. Yanımızda yani."

İhtiyar yazarken Çocuk İmparatoriçe onun, "Doğru," diyen sesini duydu, "o da artık geri dönemeyeceği biçimde Bitmeyecek Öykü'nün içinde, çünkü bu onun kendi öyküsü."

"Anlat bana!" diye buyurdu Çocuk İmparatoriçe. "Sen ki Fantazya'nın belleğisin, anlat onu bana - en baştan, yazdığın gibi, sözcüğü sözcüğüne!"

İhtiyarın yazan eli titremeye başladı.

"Bunu yaparsam her şeyi yeni baştan yazmam gerekir. Her yazdığım da yeni baştan olur."

"Olsun!" dedi Çocuk imparatoriçe.

Bastian tedirgin olmaya başlıyordu.

Çocuk İmparatoriçe'nin niyeti ne olabilirdi? Ortada kendisiyle ilgili bir şey vardı. Ama ya Gezer Dağ'ın İhtiyarı'nın elinin titremeye başlaması ...

İhtiyar yazdı ve söyledi:

"Bitmeyecek Öykü kendini içerirse eğer, bu kitaptaki dünya da yok olur gider!"

Çocuk İmparatoriçe de karşılık verdi: "Ama eğer kahraman bize katılacak olursa, yeni hayat fışkırabilir.

Artık karar vermek zorunda!"

"Gerçekten de korkunçsun," dedi ve yazdı ihtiyar. "Bu, sonu olmayan son demektir. Sonsuz tekrarın çemberine gireceğiz. Ondan kurtuluş yoktur."

"Bizim için yok," diye karşılık verdi Çocuk imparatoriçe; sesi artık yumuşak değil, tersine, elmas gibi sert ve

berraktı, "ama onun için de yok - meğerki hepimizi kurtarsın."

"Her şeyi bir insanoğlunun ellerine bırakmayı gerçekten istiyor musun?"

"istiyorum." Sonra yavaşça ekledi: "Yoksa başka çare mi biliyorsun?"

İhtiyarın boğuk sesi, "Hayır," demeden önce ortalık uzun süre sessiz kaldı.

İhtiyar yazdığı kitabın üzerine iyice eğildi. Yüzü kukuletayla örtülmüş, görünmez olmuştu.

"Öyleyse senden istediğim şeyi yap!"

Gezer Dağ'ın ihtiyarı kendini Çocuk İmparatoriçe'nin iradesine bıraktı ve ona, Bitmeyecek Öykü'yü ta en başından anlatmaya başladı.

O anda da kitabın sayfalarından yayılan ışık renk değiştirdi, ihtiyarın kaleminin altında oluşan işaretler de, ışık da kırmızılaşmıştı şimdi. Keşiş giysisiyle kukuletası da bakır rengindeydi artık. Yazarken bir yandan da boğuk sesi çınlıyordu.

Bastian da son derece net bir biçimde işitiyordu onu. Buna karşın ihtiyarın söylediği ilk sözcükler anlaşılmaz sözcüklerdi onun için. Aşağı yukarı şöyleydi bunlar: "Ralpatik ikse rednaerok darnok İrak: İbihas."

İlginç, diye düşündü Bastian, neden ihtiyar birdenbire yabancı bir dikle konuşmaya başladı? Yoksa bu da sihirli bir formül mü?

İhtiyarın sesi devam ediyordu ve Bastian onu izlemek zorunda kaldı.

"Bu yazı küçük bir dükkânın camlı kapısın üstündeydi; ama kuşkusuz, yalnız loş mekânın içinden, kapının arkasından sokağa bakarken böyle görünüyordu.

Dışarda soğuk, kasvetli bir kasım sabahı sürmekteydi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, damlalar camdan ve kuyruklu harflerin üzerinden akıyordu. Kapının arkasından bütün görülebilen, yolun öbür tarafındaki yağmur lekeli bir duvardı."

Bu övküyü hiç bilmiyorum ben, diye düşündü Bastian, biraz düş kırıklığıyla; şimdiye kadar okuduğum kitapta bu yok. İşte, şimdi belli oluyor ki, bunca zaman yanılmışım ben. İhtiyarın Bitmeyecek Öykü'yü en baştan anlatmaya başlayacağına gerçekten inanmıştım.

"Ansızın kapı öylesine bir hızla açıldı ki, üstünde asılı olan küçük bir pirinç çıngırak salkımı heyecanla çıngırdamaya başlayıp bir zaman sakinleşemedi.

Bu gürültüye sebep olan, on, onbir yaşlarında, ufak, tombul bir oğlandı. Koyu kahverengi saçları ıslak ıslak yüzüne yapışıyor, paltosu yağmurdan sırılsıklam olmuş, suları damlıyordu; sırtında, omuzlarından geçen kayışlara bağlı bir okul çantası taşımaktaydı. Biraz solgun ve soluk soluğaydı; ama daha az önceki telaşının tam tersine, şimdi açık kapının eşiğinde dikilmiş duruyordu...,"

Bastian bunları okuyup bir yandan da Gezer Dağ'ın İhtiyarı'nın derin sesini duyarken, kulakları uğuldamaya, gözleri pır pır etmeye başladı.

Orada anlatılan kendi öyküsüydü! Ve bu, Bitmeyecek Öykü'deydi. O, Bastian, şimdiye dek kendini okuyucusu saydığı kitaptaki kişi olarak ortaya çıkıyordu! Kim bilir, yine yalnızca okuyucu olduğuna inanan başka hangi okuyucu tam şu anda kendisini okumaktaydı - sonsuza kadar gidecekti böyle!

Şimdi Bastian'ı korku alıyordu. Birden, artık soluk alamadığı duygusuna kapıldı. Kendini görünmez bir hapishaneye kapatılmış gibi hissediyordu. Bırakmak istiyor, artık okumayı sürdürmek istemiyordu.

Ama Gezer Dağı'nın İhtiyarı'nın derin sesi anlatmaya devam

ediyordu, ve Bastian buna karşı bir şey yapamıyordu. Kulaklarını kapatıyor, ama bir yararı olmuyordu, çünkü ses kendi içinde çınlıyordu. Öyle olmadığını bile bile, kendi öyküsüyle bu üst üste çakışmanın, salt çılgınca bir rastlantı olduğu düşüncesine yapışıyordu hâlâ, ama derin ses, acımasızca devam ediyordu konuşmaya, ve şimdi Bastian, onun ne söylediğini çok açık bir biçimde duydu.

... beş kuruşluk nezaket yok sende, yoksa hiç değilse kendini tanıtırdın ilk önce."

"Adım Bastian," dedi çocuk, "Bastian Balthasar Bux."

O anda Bastian ağır bir deneyim ediniyordu: İnsan, dileğinin yerine gelmeyeceğini bildiği sürece -belki de yıllar boyu- bir şeyi dilediğine inanmış olabilir. Ama dilediği düşün gerçekleşme olasılığı ansızın karşısında durunca, o zaman bir tek şey diler: Onu hiç dilememiş olmayı.

En azından Bastian'a böyle oldu.

Acımasızca ciddileşen şu anda, seve seve kaçardı oradan. Ne var ki, bu durumda kaçmak yoktu artık. Bu yüzden de, kuşkusuz hiç mi hiç işe yaramayacak bir şey yaptı: Sırtüstü yatan bir böcek gibi, ölüymüş gibi yaptı. Sanki yokmuş gibi yapmak istiyordu; kımıldanmamak ve olabildiğince küçülmek istiyordu.

Gezer Dağ'ın ihtiyarı anlatmayı ve aynı anda da yeni baştan yazmayı sürdürdü; Bastian'ın kitabı nasıl çaldığını, nasıl okulun çatı arasına saklanıp okumaya başladığını anlattı. Sonra Atreju'nun arayışı bir kez daha başladı; Atreju Kadim Morla'ya geldi ve Derin Uçurum'da, Bastian'ın çığlığını duyduğu yerde, Ygramul'un ağının içinde Fuchur'u buldu. Bir kez daha ihtiyar Urgl tarafından tedavi edilip Engywuck tarafından aydınlatıldı. Tılsımlı üç kapıdan geçti, Bastian'ın görüntüsünün içine girip Uyulâla'yla konuştu. Sonra rüzgâr devleri, Hayalet Kent ve Gmork, Atreju'nun kurtuluşu ve Fildişi Ku-le'ye dönüşü geldi. Bu arada Bastian'ın başından geçen her şey de oluyordu; mumları yakışı, Çocuk İmparatoriçe'yi görüşü ve onun, Bastian'ın gelmesini boş yere bekleyişi. Ve bir kez daha Çocuk İmparatoriçe Gezer Dağ'ın İhtiyarı'nı aramak üzere yollara düştü, harf merdivenden bir kez daha çıkıp yumurtanın içine girdi,

ikisinin yapmış oldukları ve Gezen Dağ'ın İhtiyan'nın Bitmeyecek Öykü'yü yazmaya ve anlatmaya başlamasıyla son bulan tüm konuşma, sözcüğü sözcüğüne bir kez daha geçti.

Ve burada her şey yine en baştan başladı -değiştirilmemiş ve değiştirilemez olarak- ve yine her şey Çocuk İmparatoriçe'yle Bitmeyecek Öykü'yü bir kez daha yazıp anlatmaya başlayan Gezer Dağ'ın İhtiyan'nın karşılaşmasıyla son buldu ...

... ve sonsuza kadar böyle sürüp gidecekti, çünkü olayların akışı içinde bir şeyin değişebilmesi tümüyle olanaksızdı. Yalnız o, Bastian girebilirdi araya. Eğer kendisi de bu çember içinde hapsolmak istemiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Öykü artık bin kez yinelenmiş gibi geliyordu ona; hayır, sanki öncesi ve sonrası yokmuş da her şey her zaman için aynı anda varmış gibiydi, ihtiyarın elinin neden titrediğini şimdi anlıyordu. Sonsuz tekrarın çemberi, sonu olmayan sondu!

Gözyaşlarının yüzüne aktığını hissetmiyordu Bastian. Birden, neredeyse bilinçsiz, haykırdı: "Ayçocuk! Geliyorum!" Aynı anda da birçok şey birden oldu.

Kocaman yumurtanın kabuğu dehşetli bir güçle parçalara ayrıldı, bu sırada da boğuk bir gök gürültüsü duyuldu. Sonra uzaklardan bir fırtına kopup geldi ve Bastian'ın dizlerinin üzerinde tuttuğu kitabın sayfalarından çıktı; öyle ki, kitabın yaprakları şiddetle uçuşmaya başladı. Bastian fırtınayı saçlarında ve yüzünde hissediyor, rüzgâr neredeyse soluğunu kesiyordu; yedi kollu şamdanın mum alevleri dans ediyor, enlemesine yatıyordu. Sonra, daha da müthiş ikinci bir fırtına kopup kitaba girdi ve mumlar söndü.

Saat kulesi on ikiyi vuruyordu.

XVI

“Meraklanma Ayçocuk, geliyorum!” diye karanlığa doğru bir kez daha bağırdı Bastian. Bu addan tüm içini dolduran, anlatılmaz tatlılıkta avutucu bir gücün yayıldığını hissediyordu. Onun için de üst üste birkaç kez yineledi:

"Ayçocuk! Ayçocuk! Geliyorum, Ayçocuk! Şimdi oradayım! Meraklanma!"

Ama neredeydi?

En ufak ışık görmüyordu, ama çevresini saran artık çatı arasının dondurucu zifiri karanlığı değil, içinde kendini güvenlikte ve mutlu hissettiği, sıcak, kadife gibi yumuşacık bir karanlıktı. İçindeki tüm korku ve sıkıntılar boşalmıştı. Bunları uzak geçmişteki bir şey gibi anımsıyordu yalnızca. Hatta kendini öyle keyifli ve hafif hissediyordu ki, sessizce gülüyordu bile.

"Ayçocuk, neredeyim ben?" diye sordu.

Gövdesinin ağırlığını hissetmez olmuştu. Elleriyle çevresini yokladı, boşlukta durduğunu anladı. Minderler, sert bir zemin, yoktu artık.

Hiç bilmediği, olağanüstü bir kurtulmuştuk ve sınırsız özgürlük duygusuydu bu. Bir zamanlar ona ağırlık vermiş ve onu sıkmış olan şeylerin hiçbiri ona ulaşamazdı artık.

Acaba uzayın herhangi bir yerinde boşlukta mı duruyordu? Ama uzayda yıldızlar vardı; oysa o, buna benzer bir şey görmüyordu. Yalnızca kadifemsi karanlık vardı ve Bastian ömründe hiç, ama hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini. Yoksa ölmüş müydü?

"Ayçocuk, neredesin?"

Ve o zaman, kendisine yanıt veren ve belki de Bastian hiç farkında olmadan şimdiye dek birçok kez yanıt vermiş olan, kuş sesi

gibi incecik bir ses duydu. Onu çok yakından duyuyordu, ama hangi doğrultudan geldiğini söyleyemezdi gene de.

"Buradayım Bastian'ım."

Ayçocuk kendine özgü bir biçimde şakıyan bir gülüşle güldü.

"Başka kim olabilirdim ki? Bu güzel adı daha biraz önce sen verdin ya bana. Sana bunun için teşekkür ederim. Yanıma hoş geldin, kurtarıcım ve kahramanım."

"Biz neredeyiz Ayçocuk?"

"Ben senin yanında, sen de benim."

Düşteki bir konuşma gibiydi bu, ama Bastian düş görmediğinden kesinlikle emindi.

"Ayçocuk," diye fısıldadı, "şimdi bu son mu?"

"Hayır," diye yanıtladı o. "Başlangıç."

"Fantazya nerede, Ayçocuk? Tüm ötekiler nerede? Atreju'yla Fuchur nerede? Yoksa herkes kayıp mı oldu? Ya Gezer Dağ'ın İhtiyan'yla kitabı? Onlar artık yok mu?"

"Fantazya senin dileklerinden yeniden oluşacak Bastian'ım. Dileklerin benim aracılığımla gerçek olacak." "Benim dileklerimden mi?" diye yineledi Bastian şaşalayarak.

"Ama bana Dilekler Hâkimi dendiğini biliyorsun," diyen tatlı sesi duydu. "Kendin için ne diliyorsun?"

Bastian düşündü, sonra çekinerek sordu:

"Kaç dilek hakkım var?"

"İstediğin kadar - ne kadar çok olursa o kadar iyi Bastian'ım. Fantazya da o derece zengin ve çeşit çeşit olur."

Bastian şaşkın ve ezikti. Ama birden karşısında bir olasılıklar sonsuzluğu gördüğü için, aklına hiçbir dilek gelmiyordu. .

"Hiç bilemiyorum," dedi sonunda.

Ortalık bir süre sessiz kaldı, en sonunda kuş sesi gibi ince sesi duydu:

"Bu kötü." "Neden?"

"O zaman bir daha Fantazya olmaz da ondan." Bastian şaşkın şaşkın sustu. Her şeyin kendisine bağlı olması, ölçüsüz özgürlük duygusunu zedeliyordu biraz.

"Neden bu kadar karanlık, Ayçocuk?" diye sordu. "Başlangıç her zaman karanlıktır Bastian'ım." "Biliyor musun, Ayçocuk, seni bir kez daha görmeyi çok isterdim, tıpkı bana baktığın o andaki gibi." Yine o hafif, şakıyan gülüşü duydu. "Neden gülüyorsun?" "Sevinçliyim de ondan." "Neye seviniyorsun peki?" "Az önce ilk dileğini söyledin." "Onu yerine getirecek misin?" "Evet, elini uzat!"

Bastian bunu yaptı ve onun, avucuna bir şey koyduğunu hissetti. Ufacıktı bu şey, ama tuhaf bir biçimde ağırdı. Bundan bir soğukluk yayılıyor, insana sert ve cansızmış duygusu veriyordu. "Bu nedir, Ayçocuk?" "Bir kum tanesi," diye yanıtladı o. "Sınırsız imparatorluğumdan bütün geri kalan bu. Onu sana armağan ediyorum."

"Teşekkürler," dedi Bastian şaşkın şaşkın. Bu armağanı ne yapacağını bilemiyordu doğrusu. Bari canlı bir şey olsaydı!

Hâlâ acaba Ayçocuk benden ne bekliyor, diye düşünürken, birde elinde hafif bir karıncalanma hissetti.

"Şuna bak Ayçocuk!" diye fısıldadı. "Işıyıp parlamaya başladı! Şurayı görüyor musun - küçük bir alev sardı orayı. Hayır, ama bu bir embriyon! Ayçocuk, bu kum tanesi değil! Çimlenmeye başlayan ışıklı bir tohum tanesi bu!"

Onun, "Başardın Bastian'ım!" dediğini duydu. "Görüyor musun, senin için çok kolay."

Bastian'ın avucundaki noktacıktan, kadifemsi karanlıkta mucizenin üzerine eğilmiş birbirinden çok değişik iki çocuk yüzünü aydınlatan ve hızla büyüyen anlaşılmaz bir ışık yayılıyordu şimdi.

Bastian elini ağır ağır geri çekti, ışıklı nokta ikisinin arasında küçük bir yıldız gibi asılı kaldı.

Embriyon çok hızlı büyüyor, büyümesi izlenebiliyordu. Saplar çıkarıyor, yaprak veriyor ve renk renk ışıldayan, olağanüstü güzel fosforlu çiçekler halinde açan tomurcuklar veriyordu. Daha şimdiden küçük meyveler oluşuyor ve bunlar olgunlaşır olgunlaşmaz minyatür havai fişekler gibi patlayıp çevrelerine yeni tohum taneciklerinden oluşan kıvılcım yağmurları saçıyorlardı.

Yeni tohum taneciklerinden yeni bitkiler büyüdü, ama bunların biçimleri değişikti; eğreltiotu yelpazelerine ya da küçük palmiyelere, top kaktüslere, atkuyruklarına ya da dallı budaklı ağaççıklara benziyorlardı. Her biri bir başka renkte ışıldıyor, bir başka renk ışık saçıyordu.

Az sonra Bastian'la Ayçocuk'un çevresindeki kadifemsi karanlık, altta, üstte, her yanda, filizlenip büyüyen ışık bitkileriyle doldu. Rengârenk yanan bir top, yeni, ışıklı bir dünya, hiçliğin içinde asılı duruyor, büyüyor, büyüyordu; onun en ortasında da Bastian'la Ayçocuk el ele oturuyor, şaşkın gözlerle mucizevi oyunu seyrediyordu.

0 Bitkilerin yeni yeni biçim ve renkler oluşturmaları bitmek tükenmek bilmeyecek gibi gözüküyordu. Durmadan daha büyük tomurcuklar filizleniyor, durmadan daha zengin şemsiyeler fışkırıyordu. Ve tüm bu büyüme, tam bir sessizlik içinde oluyordu.

Bir süre sonra bazı bitkiler ayçiçeği boyuna ulaşmıştı bile; evet, hatta birkaçı şimdiden meyve ağacı büyüklüğündeydi. Ispanak yeşili uzun yapraklardan oluşan yelpaze ve fırçalar vardı ya da gökkuşağı renklerinde gözlerle dolu tavus kuşu kuyrukları. Kimi bitkiler, üst üste duran açılmış şemsiyelerden oluşan, mor ipekten pagodalara benziyordu. Birkaç kalın gövde saç örgüsü gibi birbirine sarılmıştı. Saydam oldukları için, içerden aydınlatılmış pembeymiş gibi duruyordu bunlar. Ve kocaman, mavi ve sarı kâğıt fener salkımlarına benzeyen çiçek hevenkleri vardı. Bazı yerlerde binlerce küçük yıldız çiçeği, gümüş parıltılı çağlayanlar gibi yere sarkıyordu; ya da uzun, püskül tipi çiçektozu keseli çançiçeklerinden oluşan koyu altın renginde perdeler iniyordu. Ve bu ışıklı gece bitkileri, gitgide daha gürleşip sıklaşarak büyüyor, sonra sonra da, yumuşak

bir ışıktan oluşan harika bir örgü halinde iç içe geçiyordu.

"Buna bir ad vermen gerekiyor!" diye fısıldadı Ayçocuk.

Bastian başını salladı, "Perelin," dedi, "Gece Ormanı."

Çocuk İmparatoriçe'nin gözlerinin içine baktı - ve o zaman ilk göz göze gelişlerinde başına gelen şey bir kez daha oldu. Büyülenmiş gibi oracıkta oturuyor, ona bakıyordu Bastian; gözlerini ondan ayıramıyordu. .İlk seferinde ölümcül hastayken görmüştü onu, ama şimdi çok çok daha güzeldi. Parçalanan giysisi yeni gibiydi yine; ipeğin ve uzun saçlarının lekesiz beyazımı) üzerindeyse, çok renkli yumuşak ışığın yansımaları oynaşıyordu. Bastian'ın dileği yerine gelmişti.

"Ayçocuk," diye kekeledi sersemlemiş bir halde, "şimdi sağlığın yine yerinde mi?"

O gülümsedi.

"Bunu göremiyor musun Bastian'ım?"

"Sonsuza dek böyle, şimdiki gibi kalsın isterim," dedi Bastian.

"Sonsuz bir andır," karşılığım verdi Çocuk İmparatoriçe.

Bastian sustu. Yanıtı anlamamıştı ama, hiç kurcalayacak halde hissetmiyordu kendini. Karşısında oturup ona bakmaktan başka istediği yoktu.

Büyüyen ışıklı bitkiler fundalığı, gitgide sık bir dantel oluşturmuştu çevrelerinde; sihirli halılardan oluşan, onları büyük, yuvarlak bir çadır gibi örten, rengârenk yanan bir dokuma. Böylece Bastian dışarda olup bitenin farkında değildi. Perelin'in büyüdükçe büyüdüğünden, tek tek bitkilerin de gitgide boy attığından habersizdi. Ve hâlâ her yere, içlerinden yeni embriyonlar fışkıran, ışıklı, küçük tohum taneleri yağıyordu. Bastian Ayçocuk'un bakışlarına dalmış oturuyordu.

Ayçocuk elleriyle onun gözlerini örttüğünde, çok mu, yoksa az mı zaman geçtiğini söyleyemezdi Bastian. Onun, "Neden beni bunca zaman beklettin?" diye sorduğunu duydu. "Neden beni Gezer Dağ'ın

İhtiyarı'na gitmek zorunda bıraktın? Seni çağırdığım zaman neden gelmedin?"

Bastian yutkundu.

"Çünkü -" diyebildi utangaççа, "düşündüm ki -olabilecek her şey vardı, korku da - ama gerçekte senden utandım, Ayçocuk."

Ayçocuk elini geri çekip ona şaşkın şaşkın baktı.

"Utandın mı? Hangi nedenle?"

"Şey -" diye kem küm etti Bastian, "demek istiyorum ki, mutlaka sana uygun birini bekliyordum."

"Ya sen?" diye sordu Ayçocuk. "Sen bana uygun değil misin?" "Yani -" diye kekeledi Bastian ve yüzünün kızardığını hissetti, "cesur, güçlü ve güzel birini demek istemiştim işte -bir prens ya da öyle birini- benim gibi birini değil herhalde."

Gözlerini yere indirmişti ve Ayçocuk'un yine o hafif, şakıyan gülüşüyle güldüğünü duyuyordu.

"Gördün mü?" dedi. "İşte, sen de gülüyorsun bana." Ortalık uzun süre sessiz kaldı. Bastian bakışlarını yeniden kaldırmaya cesaret edebildiğinde, Ayçocuk'un kendisine doğru iyice eğilmiş olduğunu gördü. Yüzü ciddiydi.

"Sana hır şey göstermek istiyorum Bastian'ım," dedi. "Gözlerimin içine bak!"

Bastian, yüreğinin küt küt çarpmasına ve bu sırada gözlerinin biraz kararmasına karşın, bunu yaptı.

Ve o zaman Ayçocuk'un gözlerinin altın aynasında, önceleri henüz küçük ve ta uzakta olan, sonra sonra büyüyüp belirginleşen bir şekil gördü. Hemen hemen kendi yaşlarında bir oğlandı bu, ama ince uzundu ve şaşılacak kadar güzeldi. Duruşu gururlu ve dimdik, yüzü soylu, ince ve erkekçeydi. Doğulu bir prens gibi görünüyordu. Türbanı, tıpkı sırtındaki, dizlerine kadar inen gümüş işlemeli cepken gibi ama ipektendi.

Ayakları, yumuşak has deriden, burunları yukarı kıvrık, uzun, kırmızı çizmeler içindeydi. Sırtında, omuzlarından yere kadar inen, dik yakalı, gümüş parıltılı bir pelerin sarkıyordu. Bu çocuğun en güzel yeri, ince parmaklı ve narin, ama aynı zamanda olağanüstü güçlü görünen elleriydi.

Bastian hayranlık dolu, tutkun bakışlarla bakıyordu bu resme. Bakmaya doyamıyordu. Tam, bu genç ve güzel kral çocuğunun kim olduğunu sormak üzereyken, onun kendisi olduğunu anlaması bir yıldırım gibi içini titretti.

Ayçocuk'un altın gözlerine yansıyan kendi görüntüsüydü bu!

O anda ona olanları sözcüklerle anlatmak çok zor. Onu bir baygınlık gibi kendinden koparıp alan ve çok uzaklara götüren bir tutkunluktu bu ve bu tutkunluk onu serbest bırakıp da tümüyle kendine döndüğünde, resmini gördüğü o güzel çocuk olarak buldu kendini.

Üstüne başına baktı, her şey Ayçocuk'un gözlerindeki gibiydi; kırmızı deriden zarif, yumuşak çizmeler, gümüş işlemeli mavi cepken, türban, parıltılı uzun pelerin, endamı ve -hissedebildiği kadarıyla-yüzü de. Ellerine hayranlıkla baktı.

Ayçocuk'a doğru döndü.

O artık orada değildi!

Işıltılı bitki fundalığının oluşturduğu yuvarlak mekânın içinde yalnızdı Bastian.

Dört bir yana doğru bağırdı: "Ayçocuk! Ayçocuk!"

Ama bir yanıt alamadı.

Çaresiz, yere çöktü. Şimdi ne yapacaktı? Neden Ayçocuk onu yalnız bırakmıştı? Nereye gidecekti şimdi - eğer gerçekten bir yere gidebilirse ve bir kafesin içinde hapsolmuş değilse tabii.

Orada öylece oturmuş, Ayçocuk'u açıklamasız ve vedasız onu terk etmeye iten şeyin ne olabileceğini anlamaya çalışırken, parmakları boynunda, bir zincirin ucunda asılı olan altın bir tılsımla

oynuyordu.

Ona baktı ve şaşkınlık çığlığı attı.

AURYN'di bu, Mücevher, Parıltı! Çocuk İmparatoriçe'nin, taşıyıcısını onun temsilcisi yapan işareti! Ayçocuk, Fantazya'nın tüm varlık ve şeylerinin üzerinde etkili olan gücünü ona bırakmıştı. Ve bunu taşıdığı sürece, Ayçocuk yanındaymış gibi olacaktı.

Birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluşturan, biri açık, biri koyu renkli iki yılana uzun uzun baktı. Sonra madalyonu çevirdi ve şaşkınlıkla, arka yüzünde bir yazı buldu. Tuhaf kıvrımlı harflerle yazılmış dört kısa sözcüktü bu. Şimdiye dek Bitmeyecek Öykü'de hiç sözü geçmemişti bunun. Atreju bu yazıyı fark etmemiş miydi?

Ama bu önemli değildi şimdi. Tek önemli olan, sözcüklerin, canının istediği her şeyi yapma iznini ifade etmesiydi; hayır, doğrudan buyruğunu.

Bastian, arasından geçip geçemeyeceğini, geçebilirse nereden geçebileceğini görmek için rengârenk yanan bitki fundalığından duvara yaklaştı, ama duvarların bir perde gibi kolayca iki yana çekilebildiğini sevinçle saptadı. Dışarıya çıktı.

Bu arada gece bitkilerinin sakin ve aynı zamanda doğanın karşı konmaz buyruğu olan büyümesi kesintisiz sürmüş ve Perelin, Bastian'dan önce bir insan gözünün asla görmediği türden bir ormana dönüşmüştü. Kocaman gövdeler kilise kuleleri kadar yüksek ve kalındı şimdi, buna karşın büyümeyi hâlâ sürdürüyor, hiç ara vermiyorlardı. Sütümsü ışıklar saçan bu dev sütunlar bazı yerlerde birbirine o kadar yakın duruyordu ki, aralarından geçmek olanaksızdı. Ve hâlâ kıvılcım yağmurları gibi yeni yeni tohum taneleri düşüyordu yere/ Bu ormanın ışıklı kubbesi içinde gezinirken yerdeki parıldayan embriyonlardan birine bile basmamaya özen gösteriyordu Bastian; ama çok geçmeden bunun olanaksız olduğu anlaşıldı. Kısacası, bir şeyin fışkırmadığı bir ayak genişliği kadar yer kalmamıştı artık. Böylece sonunda, dev gövdelerin ona yol verdiği yerlerden kaygısızca sürdürdü yürümesini.

Güzel olmanın tadını çıkarıyordu Bastian. Orada ona hayran kalacak kimsenin olmaması hiç rahatsız etmiyordu onu. Tam tersine, bu mutluluğu bütünüyle tek başına yaşadığına seviniyordu. Şimdiye dek onunla alay etmiş olanların hayranlığı onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Artık hiç. Onları acımayla düşünüyordu neredeyse.

İçinde mevsimlerin de, gün ve gece değişmesinin de olmadığı bu ormanda, zaman kavramı da Bastian'ın şimdiye dek anladığından çok başka bir şeydi. Bu yüzden de, böyle ne kadar zaman dolaşıp durduğunu bilemiyordu. Ama giderek güzel olma sevinci başka bir şeye dönüştü: Bu doğallaştı onun için. Bundan dolayı daha az mutlu olması biçiminde değil; başka türlüsünü hiç yaşamamış gibi geliyordu ona yalnızca.

Bastian'ın ancak çok çok sonraları kavrayacağı, hakkında henüz en ufak bir şey bilmediği bir nedeni vardı bunun. Çünkü kendisine armağan edilmiş olan güzelliğin karşılığında, bir zamanlar tombul ve çarpık bacaklı olduğunu yavaş yavaş unutmaktaydı.

Bununla ilgili bir şey sezinlemiş olsaydı bile, herhalde bu anı onu çok da ilgilendirmeyecekti. Oysa bu unutma, hiç fark edilmeden, tümüyle kendiliğinden oluyordu. Anısı hepten kaybolunca da, ona öteden beri zaten böyle, şimdiki gibiymiş gibi geldi, işte böylelikle de güzel olmak dileği bitmiş oldu, çünkü öteden beri öyle olmuş biri, bunu dilemez artık.

Hatta bu noktaya daha yeni varmıştı ki, belli bir eksiklik hissetti ve içinde yeni bir istek uyandı. Yalnızca güzel olmak hiç önemli bir şey değildi aslında! O güçlü de olmak istiyordu, herkesten daha güçlü. Varolanların en güçlüsü!

Gece Ormanı Perelin'in içinde gezinmeyi sürdürürken açlık duymaya başladı. Şuradan buradan, ışık saçan tuhaf biçimli meyvelerden birkaçını koparıp yenebilir olup olmadıklarını dikkatlice denedi. Hoşnutlukla saptadığı yalnız bu olmadı, aynı zamanda seçkin tadları da vardı meyvelerin; kimi buruk, kimi tatlı, kimi biraz acı, ama hepsi de son derece lezzetliydi. Yürümesini sürdürürken bunları birbiri ardına yiyor ve bu sırada organlarına harika bir gücün aktığını hissediyordu.

Bu arada ormanın ışıldayan çalılıkları çevresinde öylesine sıklaşmıştı ki, bütün görüşünü kapatıyordu. Dahası, şimdi bir de yukardan aşağıya doğru sarmaşıklarla hava kökleri büyümeye ve fundalıkla birlikte geçilmez bir yumak örmeye başlıyordu. Bastian elinin kenarıyla vurarak kendine bir patika açtı ve çalılık, sanki Bastian bir çalı bıçağı kullanmış gibi parçalandı. Gedik, Bastian'ın arkasından yeniden kapandı, öylesine kapandı ki sanki hiç olmamıştı.

Yürümeye devam etti Bastian; ama orada hiç boşluk olmadan gövdeleri birbirine yapışık duran ağaç devlerinden bir duvar yolunu kesti. Bastian iki eliyle tutarak gövdeleri birbirinden ayırdı. Yarık arkasından gürültüsüzce kapandı.

Bastian deli gibi bir sevinç çığlığı attı.

El değmemiş ormanın efendisiydi o!

Büyük çağrıyı işiten bir fil gibi kendine cengelin arasında yol açmakla eğlendi bir süre. Gücü azalmıyor, soluklanmak için bir an bile durması gerekmiyordu; böğür sancısı, yürek çarpması yoktu, terlemiyordu bile.

Ama yeterince eğlenmişti arlık, ne kadar genişlikte uzandığını görmek için kendi imparatorluğu Perelin'e bir kez de yüksekten bakma hevesine kapıldı.

Yukarıya doğru inceleyen bir bakış attı, ellerini tükürükledi, bir sarmaşığı yakalayıp kendini yukarı çekmeye başladı, tıpkı sirk cambazlarında gördüğü gibi yalnızca ellerini sırayla atarak, ayaklarını hiç kullanmadan. Bir an için, çok uzak geçmişte kalan günlere ait soluk bir anı olarak, beden eğitimi derslerinde bütün sınıf kıs kıs gülerek onunla eğlenirken, kendisinin tırmanma ipinin en alt ucunda bir un çuvalı gibi sallanıp duruşu geldi gözlerinin önüne. Gülümsemekten kendini alamadı. Onu şimdi görseler ağızları beş karış açılırdı herhalde. Onu tanımaktan gurur duyarlardı. Ama Bastian onlara aldırış bile etmezdi.

Tek bir kez bile duraklamadan sarmaşığın asılı olduğu dala ulaştı sonunda. Üzerine ata biner gibi oturdu. Dal, bir fıçı gibi kalındı ve içinden fosforlu bir ışık saçıyordu. Bastian dikkatle ayağa

kalktı, ağacın gövdesine tutunarak dengesini sağladı. Sarmaşık yaprakları burada da yolunu kesiyor, ama o kendine yol açmayı kolayca başarıyordu.

Gövde yukarda bile hâlâ öylesine kalındı ki, çevresini beş adam kuşatamazdı. Gövdeden öbür doğrultuda ve biraz daha yüksekten çıkan başka bir yan dal, Bastian'ın bulunduğu yerden ulaşılamaz durumdaydı. Bu yüzden bir sıçrayışta karşıdaki bir dala atlayıp ileri geri sallanmaya başladı ve yine cesur bir sıçrayışla daha yüksekteki dalı yakalayıncaya kadar sallandı. Oradan kendini daha yükseğe çekebilirdi. Şimdiden çok yükseğe çıkmıştı zaten, en az yüz metre yükseklikteydi; ama ışıldayan yaprak ve dallar aşağıyı görmesini engelliyordu.

Aşağı yukarı iki kat yüksekliğe çıktıktan sonra, yer yer çevreye bakmaya izin veren açıklıklar oldu. Ama o zaman da, dallar gitgide azaldığından işi zorlaşmaya başladı. En sonunda, artık hemen hemen tam tepedeyken, hâlâ en az bir telgraf direği kalınlığında olan çıplak ve kaygan gövdeden başka tutunabileceği bir şey kalmadığı için durmak zorunda kaldı. Yukarıya baktı ve bu, aşağı yukarı yirmi metre yüksekliğindeki dal ya da direğin, dev büyüklükte, koyu kırmızı ışıklı bir çiçekle son bulduğunu gördü. Oradan nasıl iner, belli değildi. Ama çıkmak zorundaydı, çünkü bulunduğu yerde kalmak istemiyordu. Böylece gövdeye sarıldı ve son yirmi metreyi bir akrobat gibi tırmandı. Gövde rüzgârda sağa sola sallanıyor, ot sapı gibi eğiliyordu.

Sonunda doğrudan doğruya, bir lale gibi yukarıya doğru açılan çiçeğin altına asıldı. Bir elini yaprakların arasına sokmayı başardı. Böylece destek buldu, yaprakları aralayıp kendini yukarı çekti.

Bir an durdu, çünkü biraz soluksuz kalmıştı şimdi. Ama hemen ayağa kalktı ve bir çanağın içinden bakar gibi, kırmızı ışıklı dev çiçeğin kenarından dört bir yana baktı.

Gördüğü şey tüm sözcüklerin ötesinde, muhteşemdi!

Çiçeğinde durduğu bitki tüm cengelin en yüksek bitkilerinden biriydi, böylelikle de bakışları çok uzaklara ulaşabiliyordu. Üzerinde yıldızsız bir gece göğü gibi kadifemsi karanlık vardı hâlâ; ama altında, neredeyse gözlerini alan bir renk cümbüşü içindeki

Perelin'in doruklarının sonsuzluğu uzanıyordu.

Bastian uzun uzun bakıp, gördüklerini içine sindirdi. Onun imparatorluğuydu bu! Bunu o yaratmıştı! Perelin'in efendisiydi o!

Ve ışıklı cengelin üzerinde bir kez daha Bastian'ın çılgınca sevinç çığlığı uçtu.

Gece bitkilerinin büyümesiyse, sessizce, yumuşacık ve kesintisiz sürüyordu.

XVII

Gözlerini açtığında -kırmızı ışıklı dev çiçeğin içinde derin derin ve uzun uzun uyumuştu- üzerinde hâlâ kadife siyahlığındaki gece göğünün kubbelendiğini gördü. Gerindi ve organlarındaki harika gücü hoşnutlukla hissetti.

Bir kez daha o hiç farkında olmadan bir değişiklik olmuştu onda. Güçlü olmak dileği yerine gelmişti.

Şimdi ayağa kalkıp da dev çiçeğin kenarından çevreye bakınca, Perelin'in büyümeye yavaş yavaş, gözle görülür biçimde son verdiğini saptadı. Gece Ormanı çok değişmemişti. Bastian, bunun da dileğinin yerine gelmiş olmasına bağlı olduğunu ve aynı zamanda güçsüzlüğü ve beceriksizliğiyle ilgili anılarının silinmiş olduğunu bilmiyordu. Güzel ve güçlüydü, ama sanki yetmiyordu bu ona. Hatta şimdi biraz dirençsiz görünüyordu. Güzel ve güçlü olmak, insan bunun yanı sıra dirençli de olursa bir değer taşırdı ancak; dayanıklı, çelik gibi sert. Atreju gibi. Ama insanın meyvelere uzanmak için yalnızca elini uzatmasının yeterli olduğu bu ışıklı ağaçların altında buna fırsat yoktu.

Doğuda, ufkun üzerinde, sabah aydınlığının ilk yumuşak sedef tonları oynamaya başlıyordu. Ortalık aydınlandıkça gece bitkilerinin fosforlu ışığı da soluyordu.

"İyi," dedi Bastian kendi kendine, "ben de hiç gündüz olmayacak sanıyordum."

Çiçeğin tabanına oturup şimdi ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Yeniden aşağıya inip dolaşmaya devam mı edecekti? Kuşkusuz, Perelin'in efendisi olarak canının istediği gibi yollar açabilirdi kendine. Günler, aylar, belki de yıllarca dolaşabilirdi ormanda. Cengel onun keşfedebileceğinden çok daha büyüktü. Her ne kadar gece bitkileri güzelse de, Bastian için uzun süre için yeterli olmazdı bu. Örneğin bir çölü geçmek daha başka bir şey olurdu - Fantazya'nın en büyük çölünü. Evet, insanın gerçekten gurur

duyabileceği bir şey olurdu bu!

Ve o anda Bastian dev bitkinin içinden şiddetli bir sarsıntının geçtiğini hissetti. Gövde eğildi, bir çatırdama ve pıt pıt dökülme sesi duyuldu. Bastian, gitgide aşağıya doğru yatan ve artık yatay duran çiçekten düşmemek için sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Perelin'in bu biçimiyle gözlerinin önüne serdiği manzara ürkütücüydü. Bu arada güneş doğmuştu ve bir yıkıntı resmini aydınlatmaktaydı. Heybetli gece bitkilerinden pek bir şey kalmamıştı geriye. Yakıcı güneş ışığında, oluştuklarından çok daha hızla, toz ve ince kum halinde dağılıyorlardı şimdi. Ancak şurada burada birkaç ağaç devi kütüğü kalmıştı, bunlar da suları çekilince kumdan kuleler gibi ufalanıyordu. Hâlâ ayakta duruyor gibi görünen son bitki, çiçeğinin içinde Bastian'ın oturduğu bitkiydi. Ama çiçeğin yapraklarına tutunmak isteyince, bunlar tutmasıyla birlikte toz haline geldi ve kum bulutlan olarak dağıldı. Ortalıkta görüşünü kapatan hiçbir şey kalmayınca, Bastian ne kadar baş döndürücü bir yükseklikte bulunduğunu da görüyordu şimdi. Düşme tehlikesini göze almak istemiyorsa, olabildiğince çabuk aşağıya inmeyi denemek zorundaydı.

Gereksiz bir sarsıntıya neden olmamak için çiçekten dikkatle indi, şimdi bir olta sapı gibi eğilmiş olan direğe ata biner gibi oturdu. Daha bunu ancak başarmıştı ki, koca çiçek dökülüverdi arkasında; yere düşerken de pembe bir kum bulutu halinde dağıldı.

Bastian son derece dikkatle ilerliyordu. Herhalde birçok kişi onun asılı durduğu korkunç yükseklikten bakmaya dayanamaz, paniğe kapılıp düşerdi; ama Bastian'ın başı hiç dönmüyordu, sinirleri de çelik gibi sağlamdı. Tek bir düşüncesizce hareketin, bitkinin kırılmasına neden olacağını biliyordu. Tehlikenin, kendisini düşüncesizliğe sürüklemesine izin veremezdi. Ağır ağır süründü, sonunda gövdenin yeniden doğrulduğu, en sonunda da dik durduğu yere vardı. Gövdeye sarılıp kendini aşağıya doğru santim santim kaymaya bıraktı. Birçok kez yukardan renkli toz bulutlan döküldü üstüne. Yan dallar yoktu artık, bir yerde bir çıkıntı olsa bile, Bastian onu basamak olarak kullanmaya kalkışınca hemen ufalanıyordu. Gövde aşağıya doğru gitgide kalınlaşıyor, artık sarılmak olanaksız hale geliyordu. Bastian ise yerden çok yüksekteydi hâlâ. Nasıl devam edeceğini düşünmek için durdu.

Ama dev kütükten geçen yeni bir sarsıntı onu uzun boylu düşünmekten kurtardı. Gövdeden geriye kalan şey göçtü, sivri, konik bir dağ oluşturdu ve Bastian, arada birkaç kez de perende atarak hızla döne döne yuvarlandı bu dağdan; en sonunda da dağın eteğinde serilip kaldı. Arkasından kayan toz onu gömmeye başladı, ama Bastian dışarda kalmayı başardı, kulaklarındaki ve giysilerindeki kumları silkeledi, birkaç kere de kuvvetlice tükürdü. Sonra çevresine bakındı.

Seyrettiği oyun olağandışı bir şeydi; kum ve her yerde ağır ve akarcasına bir hareket halindeydi. Tuhaf girdaplar ve akıntılarla oraya buraya çekiliyor, çok farklı yükseklik ve boyutlarda, ama her biri hep belli bir renkte tepeler ve kumullar halinde bir araya toplanıyordu. Açık mavi kumlar açık mavi bir yığına akın ediyordu, yeşiller yeşil, morlar mor bir yığma. Perelin çözülüyor, bir çöle dönüşüyordu; ama nasıl bir çöle! Bastian erguvan kırmızısı bir kumulun üzerine çıkmıştı; çevresinde arka arkaya tepelerden başka bir şey göremiyordu, düşünülebilecek her renkte tepeler. Çünkü her tepe, başka birinde yinelenmeyen ayrı bir tondaydı. En yakındaki kobalt mavişiydi, bir başkası safran sarısı, arkada biri karmen kırmızısı, biri çivit mavisi, biri elma yeşili, gök mavisi, portakal rengi, şeftali pembesi, açık eflatun, Türk mavisi, leylak rengi, yosun yeşili, yakut kırmızısı, ombra kahverengisi

Hint sarısı, zencifre kırmızısı ve lacivert. Ve böylece bir ufuktan ötekine, insan gözünün algılayamayacağı kadar sürüp gidiyordu. Tepelerin arasından altın ve gümüş kum dereleri akıyor, renkleri birbirinden ayırıyordu.

"Bu," dedi Bastian yüksek sesle, "Goab'dır, Renkler Çölü!"

Güneş yükseldikçe yükseliyor, kavurucu sıcak öldürücü olmaya başlıyordu. Renkli kumulların üzerindeki hava titreşmeye başladı ve Bastian durumunun artık gerçekten çetinleştiğini anladı. Bu çölde kalamazdı, bu belliydi. Buradan çıkmayı başaramazsa kısa sürede kavrulur ölürdü.

Kendisini götürmesi umuduyla, farkında olmadan göğsündeki işarete davrandı. Sonra yüreği pek, yola koyuldu.

Birbiri ardınca kumullara tırmanıyor, birbiri ardınca

kumullardan iniyordu; arka arkaya tepeden başka hiçbir şey görmeden saatlerce böyle pençeleşerek ilerledi. Yalnızca renkler durmadan değişiyordu. Eşsiz gücü artık yeterli olmuyordu ona; çünkü bir çölün enginlikleri güçle alt edilemez. Hava alev alev yanan kavurucu cehennem esintisi gibiydi ve soluk almak mümkün değildi. Bastian'ın dili damağına yapışıyordu, yüzü ter içinde kalmıştı.

Güneş gökyüzünün ortasında bir ateş girdabına dönmüştü. Saatlerdir orada duruyor, bir daha yer değiştireceğe benzemiyordu. Bu çöl günü, Perelin'deki gece kadar uzun sürdü.

Bastian ilerliyor, ilerliyordu. Gözlen yanıyor, dilini bir meşin parçası gibi hissediyordu. Ama pes etmiyordu. Bedeni kavrulmuş, damarlarındaki kan öylesine koyulaşmıştı ki, akamaz olmuştu. Ama Bastian ilerliyordu; tüm deneyimli çöl gezginlerinin yaptığı gibi ağır ağır, adım adım, acele etmeden ve duraklamadan. Bedeninin çektiği susuzluk işkencesine aldırmıyordu, içinde çelik sertliğinde öylesine bir irade uyanmıştı ki, ne yorgunluk ne yoksunluk alt edebilirdi onu.

Eskiden cesaretini ne kadar çabuk kaybettiğini düşünüyordu. Yüz tane işe başlamış, en küçük zorlukta vazgeçmişti. Durmadan yiyeceği için tasalanmış, hasta olmaktan ya da acıya katlanmak zorunda kalmaktan gülünç bir korku duymuştu. Tüm bunlar çok gerilerde kalmıştı artık.

Şu anda Renkler Çölü Goab'da aşmakta olduğu bu yola girmeyi daha önce başka hiç kimse göze alamamıştı, ondan sonra da bu yolu yürümeye kalkışacak başka biri olmayacaktı. . Belki bundan kimsenin haberi de olmayacaktı.

Bu son düşünce Bastian'ın içini üzüntüyle doldurdu. Ama küçümsenecek bir düşünce değildi bu. Herkes bundan söz ederdi, Goab öyle akıl almaz büyüklüktedir ki, derlerdi, çölün kıyısına asla ulaşılamaz. Tüm kararlılığına karşın, yine de er ya da geç kavrulup ölmek zorunda kalmak düşüncesi onu korkutmuyordu. Ölüme, Atreju'nun halkından avcıların gelenek edindikleri gibi, rahatça ve onurla katlanacaktı. Ama bu çöle yanaşmaya kimse cesaret edemediği için, Bastian'ın sonu hakkında da kimse bilgi götüremeyecekti. Ne Fantazya'ya ne de kendi yurduna. Yalnızca

yitik sayılacak, gerçekte Fantazya'ya ve Goab Çö-lü'ne hiç gelmemiş gibi olacaktı.

Yürümeyi sürdürerek bunları düşünürken birden aklına bir fikir geldi. Tüm Fantazya -böyle diyordu kendi kendine- Gezer Dağ'ın Ihtiyarı'nın yazdığı o kitabın içindeydi gene de. Bu kitap da, çatı arasında okuduğu Bitmeyecek Öykü'ydü. Onun başından geçen her şey de şimdi bu kitabın içindeydi belki. Ve günün birinde başka birinin onu okuyacağı tutabilirdi pekâlâ - ya da hatta şimdi, şu anda okuyor olabilirdi. Öyleyse, bu birine bir işaret vermek de mümkün olmalıydı.

Bastian'ın tam o sırada üstünde durduğu kum tepesi deniz mavisiydi. Bundan küçük bir vadiyle ayrılmış ateş kırmızısı bir kumul vardı. Bastian ona doğru yürüdü, kırmızı kumu iki eliyle birden avuçladı ve mavi tepeye götürdü. Sonra kumları yamaca uzun bir çizgi halinde serpti. Gene geri gitti, yeni kırmızı kumlar getirdi ve bunu tekrar tekrar yaptı. Bir süre sonra mavi zemine dev büyüklükte üç kırmızı harf serpmişti:

BBB

Eserini hoşnutlukla seyretti. Bitmeyecek Öykü'yü okuyacak hiç kimse bu işareti gözden kaçıramazdı. Artık ona ne olursa olsun, nerede kaldığı bilinecekti.

Ateş kırmızısı tepenin üzerine oturup biraz dinlendi. Üç kırmızı harf, yakıcı çöl güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Bastian'ın insan dünyasından anılarının bir parçası silinmişti yine. Eskiden duygusal, hatta belki de zaman zaman aşırı duyarlı olduğundan habersizdi artık. Dirençliliği ve katılığı içini gururla dolduruyordu. Ama şimdiden yeni bir dilek kendini belli ediyordu:

"Gerçi korkmuyorum," dedi, alışkın olduğu gibi kendi kendine, "ama bende eksik olan, gerçek cesaret. Yokluklara katlanabilmek, zorluklara göğüs germek büyük bir şey. Ama yiğitlik ve cesaret - bu başka bir şey gene de! Karşıma, çılgınca cesaret isteyen gerçek bir serüven çıksın isterdim, insan bu çölde kimseyle karşılaşamaz ki. Ama tehlikeli bir yaratıkla karşılaşmak olağanüstü bir şey olurdu. Ygramul kadar iğrenç olmamalıydı yalnız, ama çok daha tehlikeli. Güzel, aynı zamanda da Fantazya'nın en tehlikeli yaratığı olmalıydı.

Onun karşısında dururdum ve ..."

Bastian sonunu getiremedi, çünkü aynı anda altındaki çöl zeminin titrediğini hissetti. Öylesine derinden gelen

bir kükreme gibiydi ki bu, insan duymaktan çok hissediyordu onu.

Arkasına döndü ve uzaklardaki çöl ufkunda önce açıklayamadığı bir hayal gördü. Ateş topu gibi bir şey geçiyordu oradan. Bastian'ın oturduğu yerin çevresinde inanılmaz bir hızla geniş bir çember çiziyordu bu şey; sonra birden dosdoğru onun üzerine gelmeye başladı. Bütün dış hatları alev gibi titreyerek yakan titreşimli sıcak havada, ateşten oluşan, dans eden bir şeytan gibi görünüyordu yaratık.

Bastian'ı korku aldı, hızla yaklaşan yaratıktan saklanmak için pek düşünmeden aşağıya, kırmızı ve mavi tepeler arasındaki vadiye koşmuştu. Ama oraya ancak inmişti ki, utanıp korkusunu bastırdı.

Göğsündeki AURYN'e davrandı ve az önce dilediği tüm cesaretin yüreğine aktığını, içini doldurduğunu hissetti.

Sonra yine çöl zeminini titreten o derin kükremeyi duydu, ama bu kez çok yakınından. Yukarıya baktı.

Ateş kırmızısı kumulun tepesinde dev bir aslan duruyordu. Tam güneşin önünde durmuştu; öyle ki, gür yeleleri aslanın yüzünü bir alev çemberi gibi çepeçevre alevlendiriyordu. Ama bu yeleler de, postununun geri kalan kısımları da, aslanlarda her zaman olduğu gibi sarı değil, tıpkı üstünde durduğu kum gibi ateş kırmızısıydı.

Aslan, kendisiyle karşılaştırılınca iki tepe arasındaki vadide küçücük kalan oğlana dikkat etmiyor gibiydi; o daha çok, karşıdaki tepe yamacını kaplayan kırmızı harflere bakıyordu. Derken, yine o gür, kükreyen ses duyuldu: "Bunu kim yaptı?" "Ben," dedi Bastian. "Ne demek oluyor bu?"

"O benim adım," diye yanıtladı Bastian. "Adım Bastian Balthasar Bux'tur."

Aslan bakışlarını ancak o zaman çevirdi ona ve Bastian, onu

olduğu yerde yakıp kül edecek bir alev örtüsüne sarınmış gibi bir duyguya kapıldı. Ama bu duygu hemen geçti, aslanın bakışlarının karşısında direndi.

"Ben," dedi heybetli hayvan, "Graögramân'ım, Renkler Çölü'nün Renkli Ölüm de denen efendisi."

Hâlâ karşılıklı bakışıyorlardı, Bastian bu gözlerden çıkan öldürücü gücü hissediyordu.

Görünmez bir güç çekişmesi gibi bir şeydi bu. Sonunda aslan bakışlarını indirdi. Ağır, kurumlu hareketlerle kumuldan indi. Deniz mavisi kumun üzerine çıkınca rengi de değişti; öyle ki, postu ve yeleleri aynı biçimde maviydi şimdi. Dev hayvan, farenin kediye baktığı gibi ona bakmaktan kendini alamayan Bastian'ın önünde bir an durdu, sonra birden yere çöküp başını çocuğun önünde yere kadar eğdi.

"Efendim," dedi, "hizmetkârınım, buyruğunu bekliyorum."

"Bu çölden çıkmak istiyorum," diye açıkladı Bastian, "beni çıkarabilir misin?"

Graögramân yelelerini sallayarak olumsuzladı.

"Bu benim için olanaksız efendim."

"Neden?"

"Çölü kendimle birlikte taşıyorum da ondan."

Bastian aslanın ne demek istediğini anlayamadı. O yüzden de, "Beni buradan uzaklaştırabilecek başka bir yaratık yok mu?" diye sordu.

"Bu nasıl mümkün olsun ki efendim," karşılığını verdi Graögramân, "benim bulunduğum yerin uzağında ya da yakınında canlı varlık olamaz. Salt varlığım, binlerce millik bir çevredeki en zorlu, en korkunç varlıkları bile yakıp kül yığınına çevirmeye yeter. Bunun için de Renkli Ölüm derler bana, Renkler Çölü'nün kralı."

"Yanılıyorsun," dedi Bastian. "Senin imparatorluğundaki her

varlık yanmıyor. Örneğin ben; gördüğün gibi sana karşı duruyorum."

"Panltfyı taşıyorsun da ondan efendim. AURYN seni koruyor - hatta Fantazya'nın tüm varlıklarının en öldürücüsünden, benden bile."

"Yani Mücevher'i taşıyor olmasaydım, benim de yanıp kül olacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Öyle efendim; üstelik buna ben de üzülmek zorunda kalacağım halde. Üzülürdüm, çünkü bugüne kadar benimle konuşan ilk ve tek kişi sensin."

Bastian işareti tuttu, "Teşekkürler, Ayçocuk" dedi usulca.

Graögramân yeniden tüm heybetiyle ayağa kalktı ve yukardan Bastian'a baktı.

"Sanırım birbirimize söyleyecek bazı şeylerimiz var efendim. Belki ben sana bilmediğin sırları açabilirim. Sen de bana, varlığımın benim için giz olan bilmecesini anlatırsın."

Bastian başını salladı.

"Ama mümkünse önce bir şey içmek istiyorum. Çok susadım."

"Hizmetkârın duyuyor ve boyun eğiyor," diye yanıtladı Graögramân. "Sırtıma binerek beni onurlandırır mısın? Seni ihtiyacın olan her şeyi bulacağın sarayıma götüreceğim."

Bastian aslanın sırtına atladı. Her bir lülesi alev dili gibi yanan yelelere iki eliyle sıkı sıkı tutundu. Graögramân başını ona doğru çevirdi, "İyi tutun efendim, çünkü ben çok hızlı bir koşucuyumdur. Senden bir şey daha rica etmek istiyorum efendim: Bölgemde olduğun sürece, hatta benimle birlikte olduğun sürece hiçbir nedenle ve tek bir an bile koruyucu mücevheri boynundan çıkarmayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedi Bastian.

O zaman aslan harekete geçti, önce ağır ağır ve temkinli, sonra

gitgide hızlanarak. Bastian her yeni kum tepesinde aslanın postuyla yelelerinin kumulun rengine uyarak renk değiştirişini şaşırarak izliyordu. Ama sonunda Graögramân bir tepeden ötekine güçlü sıçrayışlarla atlamaya başladı; uçarcasına gidiyor, heybetli pençeleri yere değiniyordu bile. Postundaki renk değişmesi de gitgide daha hızlı oluyordu; o kadar ki, Bastian'ın gözleri pır pır etmeye ve Bastian, sanki dev hayvan rengârenk bir opal taşıymış gibi bütün renkleri aynı anda görmeye başladı. Gözlerini yummak zorunda kaldı. Cehennem gibi sıcak hava kulaklarının çevresinde ıslık çalıyor, ardı sıra uçuşan pelerinini çekiştiriyordu. Bastian aslanın gövdesindeki kasların hareketini hissediyor, yabanıl, uyarıcı, güzel bir koku yayan yele yumağının kokusunu duyuyordu. Yırtıcı bir kuşunki gibi çınlayan keskin ve utkulu bir çığlık attı, Graögramân da ona çölü titreten bir kükremeyle karşılık
verdi. Başka zaman aralarındaki fark ne denli büyük olursa olsun, bu an için ikisi tek bir bedendiler. Bastian bir sarhoşluk içinde gibiydi ve ancak Graögramân'ın bir şey söylediğini duyunca kendine gelebildi.

"Geldik efendim, inmeye tenezzül buyurur muydun?"

Bastian bir sıçrayışta kum zemine indi. Karşısında siyah kayalardan oluşan çatlaklarla dolu bir dağ gördü - yoksa bir yapı kalıntısı mıydı bu? Bunu söyleyecek durumda değildi, çünkü yarı yarıya kumla örtülü olarak ortalığa dağılmış duran ya da yıkık kapı kemerleri, duvarlar, sütunlar ve sahanlıklar oluşturan taşlar, derin çatlak ve yarıklarla oyulmuş ve sanki bunların kenarlarıyla sivrilikleri kum fırtınalarınca ilkçağlardan beri aşındırılmış gibi kemirilmişlerdi.

Bastian aslanın sesinin, "Bu benim sarayım ve mezarım," dediğini duydu, "içeri gir, Graögramân'ın ilk ve biricik konuğu olarak hoş geldin."

Güneş kavurucu gücünü çoktan yitirmiş, ufukta kocaman ve soluk sarı, duruyordu. Belli ki yolculuk Bastian'ın tahmin ettiğinden çok daha uzun sürmüştü. Sütun kütükleri ya da kaya iğneleri, her neyse, uzun gölgeler yapıyordu artık. Az sonra akşam olacaktı.

Graögramân'ın sarayının içine giden karanlık bir kapı kemerinden geçerek aslanı izlerken, aslanın adımları eskisinden

daha az güçlüymüş gibi geldi Bastian'a; hatta yorgun ve hantaldı.

Karanlık bir geçitten ve bir aşağı inen, bir yukarı çıkan merdivenlerden geçerek kanadı yine siyah taşlardan oluşuyor gibi görünen büyük bir kapıya vardılar. Graögramân oraya doğru ilerleyince kapı kendiliğinden açıldı, Bastian içeri girince de arkasından yine kapandı. Şimdi geniş bir salonda, daha doğrusu yüzlerce asma lambayla aydınlanan bir mağaradaydılar. Lambaların içlerindeki ateş, Graögramân'ın postundaki renkli alev oyunlarına benziyordu. Renkli çinilerle kaplı döşeme, ortada kademeli olarak yuvarlak bir alana yükseliyor, bunun üzerinde de siyah bir kaya bloğu duruyordu. Graögramân, artık sönmüş gibi görünen bakışlarını ağır ağır Bastian'a çevirdi.

"Saatim yaklaşıyor efendim," dedi, sesi fısıltı gibi çıkıyordu, "konuşacak zamanımız kalmadı. Ama sen rahatına bak ve gündüzü bekle. Her zaman olan şey bu kez de olacak. Belki de sen, bunun nedenini söyleyeceksin bana."

Sonra başını mağaranın öbür ucundaki küçük, başka bir kapıya çevirdi.

"Oraya gir efendim, senin için her şeyi hazır bulacaksın. Bu bölme düşünülemeyecek kadar uzun zamandır seni bekliyor."

Bastian kapıya doğru yürüdü, ama açmadan önce dönüp bir kez daha arkasına baktı. Graögramân siyah taş bloğun üzerine yerleşmişti, şimdi kendisi de taş gibi siyahtı. Hemen hemen yalnızca fısıltıdan ibaret bir sesle, "Dinle efendim," dedi, "seni korkutan sesler duyabilirsin. Ama kaygılanma! işareti taşıdığın sürece hiçbir şey olamaz sana.

Bastian başını salladı, sonra kapıdan girdi.

Karşısında çok güzel döşenmiş bir oda vardı. Yere parlak renklerde yumuşak halılar serilmişti. Çok katlı bir kubbeyi taşıyan ince sütunlar, burayı da her renkte aydınlatan asma lambaların ışığını binlerce yansıma halinde geri gönderen altın mozaikle kaplıydı. Bir köşede, yumuşacık örtüleri, çeşit çeşit yastıkları olan ve üzerine gök mavisi ipekten bir cibinlik gerilmiş geniş bir divan duruyordu. Bir başka köşede taş döşeme kocaman bir banyo küveti

biçiminde oyul-muştu, içinde de dumanlar çıkaran, altın renkli, ışıklı bir sıvı vardı. Alçak bir masacığın üstünde yemek sahanları ve kaplar duruyordu; ayrıca, içinde yakut kırmızısı bir içki olan bir sürahiyle bir de altın kupa.

Bastian bağdaş kurarak masanın başına çöktü ve yemeğe davrandı. İçkinin buruk, yabanıl bir tadı vardı, insanın susuzluğunu harika bir biçimde gideriyordu. Yiyecekler tümüyle yabancıydı Bastıan'a. Bunlar börek mi ya da büyük bezelyeler mi, yoksa fındık mı, bunu bile söyleyemezdi. Gerçi kimisi kabak ve kavuna benziyordu, ama bunların tadı bambaşkaydı, acı ve baharlı, insanı heyecanlandıran enfes tatları vardı. Bastian doyuncaya kadar yedi.

Sonra soyundu -bir tek işareti çıkarmadı- ve banyoya girdi. Bir süre, ateş gibi suyun içinde şapır şupur oynadı, yıkandı, suyun içine daldı, mors gibi su püskürttü. Sonra küvetin kenarında duran tuhaf görünüşlü şişeleri fark etti. Bunların banyo esansı olacağına karar verdi. Kayıtsızca suya her çeşitten biraz döktü. Birkaç kez suyun üst yüzeyinde yer yer cızırdayan, yeşil, kırmızı, sarı alevler oldu, biraz duman yükseldi. Reçine ve acı ot koktu.

Sonunda Bastian banyodan çıktı, hazır duran yumuşak havlularla kurulanıp yeniden giyindi. Bu sırada ona, odadaki lambalar ansızın daha donuk yanmaya başlamış gibi geldi. Sonra da kulağına, sırtından soğuk bir ürpertinin geçmesine neden olan bir ses geldi. Sanki büyük bir buz kayası parçalanıyormuş gibi bir çatırtı ve kütürtüydü bu, sonra gitgide hafifleyen bir sızıltı halinde söndü.

Bastian yüreği küt küt çarparak kulak kesilmişti: Graögramân'ın, tedirgin olmamasına ilişkin söylediklerini düşünüyordu.

Gürültü yinelenmedi. Ama sessizlik daha da ürkütücüydü neredeyse. Orada neler olup bittiğini öğrenmeliydi!

Yatak odasının kapısını açıp büyük mağaranın içine baktı. Lambaların daha sönük yanması, ışıkların da gitgide ağırlaşan yürek vuruşları gibi çarpmaya başlaması dışında bir değişiklik fark edemedi önce. Aslan, siyah taş bloğun üzerinde hâlâ aynı tavırla oturuyordu ve Bastian'a bakıyor gibiydi.

"Graögramân!" diye yavaşça seslendi. Bastian. "Burada neler

oluyor? Ne biçim bir sesti o? Sen miydin?"

Aslan karşılık vermedi, kıpırdamadı da; ama Bastian ona doğru yürürken Graögramân gözleriyle onu izliyordu.

Aslanın yelelerini okşamak için çekine çekine elini uzattı Bastian, ama ancak dokunmuştu ki korkuyla geri çekildi. Aslanın yelesi, siyah taş gibi sert ve buz gibi soğuktu. Yüzü ve pençeleri de aynı duyguyu veriyordu. Bastian ne yapacağını bilemiyordu. Büyük kapının siyah taş kanatlarının ağır ağır açıldığını gördü. Uzun, karanlık geçitteyken ve merdivenlerden çıkarken, dışarda ne yapacağını soruyordu kendi kendine. Bu çölde Graögramân'ı kurtarmayı başarabilecek hiç kimse olamazdı ki! Ama orada çöl yoktu artık!

Gece karanlığında her yer ışıldamaya, parlamaya başlıyordu. Yine tohum tanesi haline gelmiş olan kum tanelerinden milyonlarca ufacık bitki embriyonu fışkırıyordu. Perelin, Gece Ormanı, yeniden büyümeye başlamıştı!

Birden Bastian, Graögramân'ın katılaşmasının bununla bir biçimde bağlantılı olduğunu sezdi.

Yeniden mağaraya döndü. Lambaların ışığı güçsüz güçsüz titreşiyordu yalnızca. Aslanın yanına gitti, kollarını onun boynuna dolayıp yüzünü hayvanın yüzüne bastırdı.

Artık aslanın gözleri de taş gibi siyah ve cansızdı. Graögramân taşlaşmıştı. Işıkların son bir titreşmesi. Sonra ortalık bir mezar gibi karanlık oldu.

>Bastian acı acı ağlıyor, taşlaşmış aslan yüzü gözyaşlarından ıslanıyordu. Sonunda Bastian heybetli pençelerin arasına kıvrıldı ve öylece uykuya daldı.

XVIII

“Bir ses işittim” dedi gürleyen aslan sesi. "Ah efendim, bütün geceyi böyle mi geçirdin?"

Bastian doğrulup gözlerini ovuşturdu. Aslanın pençelerinin arasında oturuyor, kocaman hayvan yüzü eğilmiş ona bakıyordu; bakışlarında şaşkınlık vardı Graögraman'ın. Postu, üzerinde oturduğu taş blok gibi siyahtı hâlâ, ama gözleri ışıldıyordu. Mağaradaki lambalar da yine yanıyordu.

"Ah," diye kekeledi Bastian, "ben - sen taşlaştın sanıyordum."

"Taşlaşmıştım da," diye yanıtladı aslan. "Her gün gece çökünce ölür, her sabah yeniden canlanırım ben."

"Ben temelli taşlaştın sanmıştım," diye açıkladı Bastian.

Aslan, "Her seferinde temellidir," diye bilmecemsi bir karşılık verdi.

Ayağa kalktı, uzanıp gerindi, sonra da aslanlara özgü biçimde mağaranın içinde bir o yana bir bu yana dolandı. Alev postu, rengârenk çinilerin renklerinin arasında gitgide daha parlayarak yanmaya başladı. Dolaşırken ansızın durup çocuğa baktı.

"Yoksa benim için gözyaşı mı döktün?"

Bastian sessizce başını salladı.

＞"Öyleyse," dedi aslan, "sen yalnızca Renkli Ölüm'ün pençeleri arasında uyuyan tek kişi değil, aynı zamanda da bugüne kadar onun ölümüne ağlayan tek kişisin."

Bastian yine bir aşağı bir yukarı dolanan aslana bakıyordu, sonunda yavaşça sordu:

"Hep yalnız mısın?"

Aslan yine durdu, ama bu kez Bastian'a bakmadı. Başını öteye dönük tutuyordu, gürleyen bir sesle yineledi: "Yalnız ..."

Sözcük mağaranın içinde yankılandı.

"Çöl benim imparatorluğumdur - aynı zamanda benim eserimdir o. Ben nereye dönsem çevremdeki her şey çölleşir. Onu kendimle birlikte taşıyorum. Öldürücü ateştenim ben. Bu durumda benim için sonsuz yalnızlıktan başka ne olabilir?"

Bastian şaşkın şaşkın susuyordu.

>Aslan çocuğa doğru ilerleyip kor gibi yanan gözlerle yüzüne bakarak, "Sen efendim," diye sürdürdü, "sen ki Çocuk İmparatoriçe'nın işaretini taşıyorsun, bana açıklayabilirsin: Gece çökünce neden ölmem gerekiyor?" "Renkler Çölü'nün içinde Gece Ormanı Perelin'in büyüyebilmesi için," dedi Bastian.

Aslan, "Perelin mi?" diye yineledi. "O da nedir?"

Bunun üzerine Bastian, canlı ışıktan oluşan cengelin mucizelerinden söz etti. Graögramân, kıpırtısız, şaşkınlıkla dinlerken, Bastian ona kendi kendine çoğalan, ışıltılı, fosforlu bitkilerin çeşitliliğini ve görkemini, dur durak bilmeden sessizce büyümelerini, düşsel güzelliklerini ve büyüklüklerini anlattı. Coşku içinde konuşuyor, Graögramân'ın gözleri gitgide daha parlak yanıyordu.

"Ve bütün bunlar," diye bağladı Bastian, "yalnız sen taşlaşmışken var olabiliyor. Ama sen uyanır uyanmaz Perelin de yeniden ölüp toz halinde dağılmayacak olsaydı, her şeyi yutar, kendini bile boğardı. Perelin ve sen Graögramân, birbirinizi tamamlıyorsunuz."

Graögramân uzun süre sustu.

>"Efendim," dedi sonra, "görüyorum ki ölümüm hayat veriyor, hayatım da ölüm; ve ikisi de iyi. Varlığımın anlamını şimdi anlıyorum. Sana teşekkür ederim."

Ağır ağır ve gururla mağaranın en karanlık köşesine doğru yürüdü. Bastian onun orda ne yaptığını göremiyordu, ama bir metal şakırtısı duydu. Geri döndüğünde ağzında bir şey taşıyordu ve

bunu, başını yerlere kadar eğerek Bastian'ın ayaklarının dibine koydu.

Bir kılıçtı bu.

Doğrusu hiç de görkemli görünmüyordu. İçine sokulmuş olduğu demir kın paslanmıştı, sapı da rasgele eski bir tahta parçasından yapılmış bir çocuk kılıcınınki gibi görünüyordu.

"Buna bir ad verebilir misin?" diye sordu Graögramân. Bastian kılıca düşünceli düşünceli baktı, "Sikanda!" dedi. Aynı anda kılıç kınından sıyrıldı ve Bastian'ın elinin tam içine uçtu. O zaman Bastian kılıcın yaprağının, insanın pek bakamayacağı parlaklıkta bir ışıktan oluştuğunu gördü. İki yüzlüydü, elde de tüy gibi hafif duruyordu.

"Bu kılıç," dedi Graögramân, "öteden beri senin için ayrılmıştı. Çünkü ona, ancak senin gibi sırtıma oturmuş, ateşimden yiyip içmiş ve onun içinde yıkanmış biri tehlikesizce dokunabilir. Ama yalnızca ona gerçek adını verebildiğin için sana ait."

Bastian kılıcı havada ağır ağır döndürürken, "Sikanda!" diye fısıldadı, kıvılcımlanan ışığa tutkun tutkun bakıyordu. "Bu büyülü bir kılıç, değil mi?"

Graögramân, "İster çelikten ister taştan olsun, Fantazya'da ona karşı koyacak hiçbir şey yoktur," diye yanıtladı, "ama yine de onu zorlamamalısın. Ancak deminki gibi kendiliğinden eline sıçrayınca kullanabilirsin onu - seni tehdit eden şey ne olursa olsun. O senin elini yönetecek ve yapılacak olanı kendi gücüyle yapacaktır. Ama onu sen kendi keyfine göre kınından çekersen, Fantazya'ya da, kendine de büyük uğursuzluk getirirsin. Bunu asla unutma."

"Unutmayacağım," diye söz verdi Bastian.

Kılıç kınına geri çekildi, şimdi yine eski ve değersiz görünüyordu. Bastian kının asılı olduğu deri kayışı beline bağladı.

Graögramân, "Şimdi de efendim," diye önerdi, "eğer hoşuna giderse birlikte çölde dolaşalım. Sırtıma bin, artık benim dışarıya çıkmam gerekiyor çünkü!"

Bastian atladı ve açık havaya çıktı. Sabah güneşi çöl ufkunda yükseliyordu, Gece Ormanı çoktan yine renkli kum olup dağılmıştı. Böylece şimdi ikisi, kumulların üzerini dans eden bir kundak ateşi gibi sıyırarak gidiyorlardı, kor halinde yanan bir fırtına gibi. Bastian kendini, alevler içinde yanan bir kuyruklu yıldıza binmiş de ışık ve renklerin arasından gidiyormuş gibi hissediyordu. Ve bir kez daha üzerine, çılgınca sarhoşluk gibi bir şey geldi.

Öğleye doğru Graögramân ansızın durdu.

"Burası dün karşılaştığımız yer efendim."

Bastian çılgınca koşudan dolayı biraz sersemlemiş durumdaydı henüz. Çevresine baktı, ama ne deniz mavisi kum tepesini ne de ateş kırmızısını görebildi. Harflerden de hiçbir iz yoktu görünürde. Şimdi kumullar zeytin yeşili ve pembeydi.

"Her şey bambaşka," dedi.

"Evet efendim," karşılığını verdi aslan. "Her gün böyle olur - her zaman başka. Şimdiye dek neden böyle olduğunu bilmiyordum. Ama sen bana Perelin'in kumdan büyüdüğünü anlattıktan sonra artık bunu da anlayabiliyorum."

"Ama buranın dünkü yer olduğunu nereden tanıyorsun?"

"Hissediyorum, bedenimdeki bir yeri hisseder gibi. Çöl bir parçam benim."

Bastian, Graögramân'ın sırtından inip zeytin yeşili tepeye oturdu. Aslan da onun yanına uzandı, şimdi o da aynı biçimde zeytin yeşiliydi. Bastian çenesini ellerine dayayıp düşünceli düşünceli ufka baktı.

Uzun bir suskunluktan sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim Graögramân?" dedi.

Aslan, "Hizmetkârın dinliyor," dedi yanıt olarak.

"Sen oldum olası hep burada mısın gerçekten?"

"Hep," diye doğruladı Graögramân.

"Ya Goab Çölü, o da öteden beri hep var mıydı?"

"Evet, çöl de vardı. Neden soruyorsun?"

Bastian bir süre düşündü.

"Bunu anlamıyorum," diye itiraf etti sonunda. "Onun ancak dün sabahtan beri burada olduğuna bahse girerdim."

"Bunu nasıl söylersin efendim?"

Bunun üzerine Bastian, Ayçocuk'la karşılaşmasından bu yana başından geçenlerin hepsini aslana anlattı. "Her şey öyle tuhaf ki," diye bağladı anlatısını, "içime herhangi bir istek geliyor, sonra hemen buna uygun ve isteği yerine getiren bir şey oluyor. Bunu kendim tasarlamıyorum, biliyor musun? Ben bunu beceremem bile. Perelin'deki bütün o değişik gece bitkilerini asla bulamazdım ben. Ya da Goab'ın renklerini - ya da seni! Her şey benim düşleyebileceğimden çok daha mükemmel ve gerçek. Buna karşın her şey, ancak ben bir şey dilersem var oluyor."

"AURYN'İ, Parıltıyı taşıdığın için oluyor bu," dedi aslan. "Benim anlayamadığım başka bir şey," diye açıklamaya çalıştı Bastian. "Her şey ancak ben isteyince mi var oluyor, yoksa önceden var da ben onları bir biçimde ortaya mı çıkarıyorum yalnızca?"

"Her ikisi de," dedi Graögramân.

"Ama bu nasıl olabilir ki?" diye neredeyse sabırsızca bağırdı Bastian. "Sen kim bilir ne zamandır Renkler Çölü Goab'dasın. Sarayındaki oda öteden beri beni beklemiş. Kılıç Sikanda düşünülemeyecek kadar eski zamanlardan beri benim için ayrılmış - bunları sen kendin söyledin ya!"

"Öyle elendim."

"Ama ben — ben daha dün geceden beri Fantazya'dayım! Öyleyse bütün bunlar yalnız ben burada olduğumdan beri var olamaz!"

"Efendim," diye sakin sakin karşılık verdi aslan, "Fantazya'nın öyküler dünyası olduğunu bilmiyor musun? Bir öykü yeni olabilir,

yine de çok eski zamanları anlatabilir. Geçmiş onunla birlikte doğar."

Bastian, "O zaman Perelin'in de öteden beri var olması gerekirdi," diye çaresizce fikir yürüttü.

"Sen ona adını verdiğin andan başlayarak öteden beri var oldu," karşılığını verdi Graögramân.

"Yani, onu benim yarattığımı mı söylemek istiyorsun?"

Aslan yanıt vermeden önce bir süre sustu. "Bunu sana yalnız Çocuk İmparatoriçe söyleyebilir. Sen her şeyi ondan aldın."

Doğruldu.

"Sarayıma dönmemizin zamanıdır efendim. Güneş iniyor artık, yol da uzak."

O akşam Bastian, yine siyah taş bloğun üzerine yerleşen Graögramân'ın yanında kaldı. Artık birbirleriyle çok konuşmadılar. Bastian, alçak masacığın yine sihirli bir el dokunmuş gibi donatılmış durduğu yatak odasından yiyeceklerle içkiyi getirdi. Yemeğini taş bloğa çıkan basamakların üstünde oturarak yedi.

Lambaların ışığı kararıp da gitgide yavaşlayan yürek vuruşları gibi atmaya başlayınca ayağa kalktı, kollarını sessizce aslanın boynuna doladı. Yeleler sertleşmişti, soğumuş lav gibi duruyorlardı. Sonra yine o ürkütücü ses çıktı, ama Bastian korku bilmiyordu artık. Bir kez daha gözlerini yaşla dolduran, Graögramân'ın yazgısının değişmezliğinden duyduğu üzüntüydü.

Daha sonra geceleyin el yordamıyla yine dışarıya çıkıp uzun süre ışıklı gece bitkilerinin sessiz büyümesini seyretti. Sonra mağaraya döndü ve yine taşlaşmış aslanın pençeleri arasında uykuya yattı.

Bastian Renkli Ölüm'ün yanında birçok gün ve gece konuk olarak kaldı. Arkadaş oldular. Çöldeki çoğu saatlerini çılgınca oyunlarla geçiriyorlardı. Bastian kumulların arasına saklanıyor, ama Graögramân onu hep buluyordu. Birbirleriyle yarışıyorlardı, ama aslan bin kat daha hızlıydı. Hatta yalancıktan güreşiyor,

cenkleşiyor, itişip kakışıp boğuşuyorlardı - Bastian aslanla eşit güçteydi bunda. Doğal olarak yalnızca oyun olmasına karşın, Graögramân çocukla eşit olduğunu göstermek için tüm gücünü harcamak zorunda kalıyordu. Hiçbiri ötekini yenemiyordu.

Bir keresinde, ter içinde kalana dek hoplayıp zıpladıktan sonra Bastian biraz soluk soluğa yere çöküp sordu:

"Hep senin yanında kalamaz mıyım?"

Aslan yelelerini sallayarak karşı çıktı.

"Olmaz efendim."

"Neden olmasın?"

"Burada yalnız hayatla ölüm var, yalnızca Perelin'le Goab; ama bir öykü yok. Sen öykünü yaşamak zorundasın. Burada kalamazsın."

"Ama bir yere gidemem ki," diye fikir yürüttü Bastian, "çöl herhangi birinin aşıp çıkamayacağı kadar büyük. Sen de çölü kendinle birlikte taşıdığın için beni götüremezsin." "Fantazya'nın yollarını," dedi Graögramân, "yalnızca dileklerinle bulabilirsin. Ve ancak bir dilekten ötekine gidebilirsin. Dilemediğin şey senin için erişilmezdir. 'Yakın' ve 'uzak' sözcükleri bu anlama gelir burada. Hem yalnızca bir yerden gitmeyi istemek de yetmez. Bir başkasına ulaşmayı amaçlaman gerekir. Kendini isteklerinin kılavuzluğuna bırakmalısın."

"Ama ben buradan gitmeyi hiç istemiyorum," diye yanıtladı Bastian.

Graögramân neredeyse sertçe, "Bir sonraki isteğini bulman gerekecek," dedi.

"Onu bulursam," diye sordu Bastian, "buradan nasıl gidebileceğim?"

Graögramân, "Dinle efendim," dedi alçak sesle, "Fantazya'da her yere çıkan ve her yerden ulaşılabilen bir yer vardır. Bu yer Bin Kapılar Tapınağı diye anılır. Bugüne değin hiç kimse onu dışardan görmedi, çünkü dışı yok. İçiyse bir kapılar labirentinden oluşuyor.

Öğrenmek isteyen, içeri girmeyi göze almak zorunda."

"Eğer ona dışarıdan yaklaşılamıyorsa bu nasıl yapılabilir?"

"Her kapı," diye sürdürdü aslan, "tüm Fantazya'daki her kapı, hatta en sıradan ahır ya da mutfak kapısı, hatta hatta bir dolap kapısı bile, belli bir anda Bin Kapılar Tapınağı'nın giriş kapısı olabilir. O an geçince kapı yine eskisi gibi olur. Onun için de hiç kimse ikinci bir kez aynı kapıdan giremez oraya. Ve bin kapıdan hiçbiri, kişiyi geldiği yere geri götürmez. Geri dönüş yoktur."

"Ama," dedi Bastian, "insan bir kez içeri girince bir daha dışarda herhangi bir yere çıkamaz mı yani?"

"Çıkar," diye yanıtladı aslan, "ama bu, alışılmış binalardaki kadar basit değildir gene de. Çünkü seni Bin

Kapılar Labirent'inde ancak gerçek bir dilek yönlendirebilir. Dileği olmayan, ne dilediğini bilinceye kadar

İçerde şaşkın şaşkın dolaşıp durmak zorunda kalır. Bu da bazen çok uzun sürer."

"Giriş kapısı nasıl bulunabilir peki?"

"Kişi bunu kendisi için dilemek zorundadır."

Bastian uzun uzun düşündü, sonra konuştu:

"İnsanın istediği şeyi basitçe dileyememesi tuhaf. Doğrusu dilekler içimize nasıl gelir? Bir dilek nedir gerçekte?"

Graögramân çocuğa kocaman açılmış gözlerle baktı, ama karşılık vermedi.

Öte yandan, birkaç gün sonra bir kez daha çok önemli bir konuşmaları oldu.

Bastian Mücevherin arka yüzündeki yazıyı göstermişti aslana. "Bu ne anlama gelebilir?" diye sordu. "NE İSTİYORSAN ONU YAP. Sence bu, canımın istediği her şeyi yapabileceğim anlamına gelmez mi?" Graögramân'ın yüzü birdenbire ürkütücü derecede ciddi

göründü, gözleri de kor gibi yanmaya başladı. "Hayır!" dedi, o derin ve gürleyen sesle. "Bu, gerçek isteğini yapmalısın demektir. Bundan daha zor hiçbir şey yoktur."

Bastian sarsılmış bir halde, "Gerçek isteğim mi?" diye yineledi. "Bu da nedir?"

"Bu, senin bile bilmediğin en derin gizindir."

"Onu nasıl bulup çıkarabilirim peki?"

"Birinden ötekine geçe geçe sonuncuya dek dilekler yolunu yürüyerek. Bu seni gerçek isteğine götürecektir."

"Doğrusu bu bana o kadar zor gelmiyor," dedi Bastian.

Aslan, "Bütün yolların en tehlikelisidir bu," dedi.

"Neden?" diye sordu Bastian. "Ben korkmam."

"Bununla ilgisi yok," diye kükredi aslan. "Bu yol son derece gerçekçi ve dikkatli olmayı gerektirir, çünkü başka hiçbir yolda kesin olarak yolunu şaşırmak bu kadar kolay değildir."

"Yoksa insanın dilekleri her zaman iyi dilekler olmadığı için mi böyle söylüyorsun?"

Aslan, üstünde yattığı kumu kuyruğuyla dövmeye başladı. Kulaklarını kıstı, burnunu kırıştırdı, gözleri ateş saçtı. Bastian elinde olmadan büzülmüştü ki, Graögramân yine yeri göğü titreten bir sesle konuştu:

"Dilek nedir, ne bilirsin sen! Neyin iyi olduğunu ne bilirsin sen!"

Bunu izleyen günlerde, Bastian Renkli Ölüm'ün bütün bu söyledikleri üzerinde çok düşündü. Ne var ki, bazı şeylerin temeline düşünmekle varılamaz, bunları yaşayarak öğrenmek gerekir. Öyle oldu ki, Bastian da çok sonraları, başından birçok şey geçtikten sonra Graögramân'ın söylediklerini yeniden düşündü ve ancak o zaman anlamaya başladı.

Bu süre içinde Bastian'da kendi kendine bir değişiklik olmuştu

yine. Ayçocuk'la karşılaşmasından bu yana edinmiş olduğu bütün yeteneklerin üzerine bir de cesaret eklenmişti şimdi. Her seferinde olduğu gibi bu sefer de buna karşılık bir şeyi alınmıştı; yani eski korkaklığına ait tüm anıları.

Artık korktuğu bir şey kalmadığı için de, önceleri hiç fark ettirmeden içinde, sonradan gitgide belirginleşerek yeni bir istek şekillenmeye başladı. Artık uzun süre daha tek başına olmak istemiyordu.

Gücünü başkalarının önünde göstermek istiyordu o; hayran olunmak, ün kazanmak istiyordu.

Ve bir gece yine Perelin'in büyümesini seyrederken, ansızın bunun son kez olduğunu, ışıklı Gece Ormanı'nın görkemine veda etmesi gerektiğini hissetti. Bir içses uzaklara çağırıyordu onu.

Işıl ışıl yanan renk görkemine son bir kez baktı, sonra aşağıya, Graögramân'ın mezar mağarasına inip zifiri karanlıkta basamaklara oturdu. Neyi beklediğini söyleyemezdi, ama bu gece uykuya yatmaması gerektiğini biliyordu.

Gene de oturduğu yerde bir parça uyuklamıştı galiba, çünkü ansızın, sanki biri ona adıyla seslenmiş gibi, havaya sıçramıştı.

Yatak odasına açılan kapı ansızın aralanmıştı. Karanlık mağaranın içine aralıktan uzun kırmızımsı bir ışık şeridi düşüyordu.

Bastian ayağa kalktı. Kapı bu an için Bin Kapılar Tapınağı'nın girişine mi dönüşmüştü? Kararsızca aralığın yanına gitti ve öbür tarafı görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremedi. Sonra aralık, ağır ağır yeniden kapanmaya başladı. Neredeyse tek fırsat kaçacak, her şey bitecekti!

Bastian ölü taş gözleriyle sütunun üzerinde kıpırtısız oturmakta olan Graögramân'a bir kez daha doğru döndü. Kapıdan giren ışık şeridi doğrudan üzerine düşüyordu.

"Sağlıcakla kal Graögramân, her şey için teşekkürler!" dedi usulca. "Yine geleceğim, mutlaka gelirim!"

Sonra kapı aralığından süzüldü, kapı da arkasından hemen

kapandı.

Bastian sözünü tutamayacağını bilmiyordu. Ancak çok, çok sonraları biri onun adına gelecek, onun yerine sözünü gerçekleştirecekti. Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Pembe bir ışık, odanın duvarlarıyla döşemesinde ağır ağır dalgalar halinde dolaşıyordu. Altı köşeli bir odaydı burası, sanki kocaman bir bal peteği. Her iki duvardan birinde bir kapı vardı; aralarda kalan öbür üç duvar tuhaf resimlerle donatılmıştı. Düşsel görüntüler, yarı bitki, yan hayvan olabilecek yaratıklardı bunlar. Bir kapıdan Bastian girmişti, öbür ikisi sağına ve soluna düşüyordu. Biçimleri birbirinin tıpatıp aynıydı, yalnız soldaki siyah, sağdaki beyazdı. Bastian kararını beyazdan yana verdi.

Bundan sonraki odada sarımsı ışık egemendi. Duvarlar yine aynı düzendeydi. Buradaki resimler, Bastian'ın ne olduğunu hiç anlamadığı çeşit çeşit aletleri canlandırıyordu. İş aleti mi, yoksa silah mıydı bunlar? Sağa ve sola açılan her kapı aynı renkteydi, sarıydı bunlar; ama soldaki yüksek ve dar, buna karşılık sağdaki alçak ve genişti. Bastian soldakinden geçti.

Şimdi ayak bastığı oda önceki gibi altı köşeliydi ama, bu mavimsi ışıklandırılmıştı. Duvarlardaki resimler ya karmaşık süslemelerdi ya da yabancı bir alfabenin harflerini göstermekteydi. Buradaki iki kapı aynı biçimde, ama değişik malzemedendi; biri ahşaptan, öbürü metalden. Bastian ahşapta karar kıldı.

Bin Kapılar Tapınağı'ndaki yürüyüşünde Bastian'ın girip çıktığı odalarla kapıların tümünü anlatmak olanaksız. Kimi kapılar vardı, kocaman anahtar delikleri gibi duruyor, kimi mağara ağzına benziyordu; altından kapılar ve paslanmış olanlar, kapitone olanlar ve çivi dolu olanlar, kâğıt inceliğindekiler ve kasa kapısı gibi kalın olanlar vardı; bir ianesi vardı ki, bir devin ağzı gibi görünüyordu, bir başkasıysa iner kalkar köprü gibi açılıyor olmalıydı; biri kocaman bir kulağa benziyordu, bir başkasının malzemesi çörekti, birine soba kapağı biçimi verilmişti, birinin düğmelerinin çözülmesi gerekiyordu. Her seferinde de, bir odadan dışarı açılan iki kapının ortak herhangi bir şeyi mutlaka oluyordu -biçim, malzeme, büyüklük ya da renk-, ama herhangi bir şey de onları birbirinden

temelden ayırıyordu.

Bastian artık birçok kez bir altı köşeli odadan bir başkasına geçmişti. Verdiği her karar onu hep yeni bir karara götürüyor, bu da arkasından yine bir kararı getiriyordu. Ama bütün bu kararlar onun hâlâ Bin Kapılar Tapınağı'nda olmasını değiştiremiyordu - ve bu, sürüp gidecek gibiydi. Ardı arkası gelmeyen kapılardan geçe geçe ilerlerken bunun neye dayandığını düşünmeye başladı. Gerçi isteği onu labirente götürmeye yetmişti ama, besbelli ki yolu bulmaya yeterli değildi. Toplum içine girmeyi istemişti Bastian. Ama şimdi, bununla kafasında pek de belli bir şey canlandırmadığının bilincine varıyordu, ister camdan bir kapıyı, ister hasır örgülü bir tanesini seçecek olsun, karar vermesinde ona en ufak yardımı olmuyordu isteğinin. Şimdiye kadar seçimini de, üstünde çok kafa yormadan, yalnızca o anki keyfine ve eğilimine göre rasgele yapmıştı zaten. Aslında her seferinde pekâlâ öteki kapıyı seçebilirdi. Ama böyle asla çıkamayacaktı içinden.

O sırada ışığı yeşilimsi olan bir odada durmaktaydı. Altı duvardan üçü bulut şekilleriyle bezenmişti. Sola giden kapı beyaz sedeften, sağa giden kapı siyah abanoz ağacındandı. Birden Bastian ne istediğini anladı: Atreju'yu istiyordu!

Sedef kapı, pulları beyaz sedef gibi parlayan uğur ejderhası Fuchur'u hatırlatıyordu Bastian'a, böylece kararını ondan yana verdi.

Bir sonraki odada biri ottan örülmüş, öbürü bir demir ızgaradan ibaret iki kapı vardı. Bastian Atreju'nun yurdunu, Ot Denizi'ni düşündüğünden ottan olanı seçti.

Bunu izleyen odada, salt birinin deriden, öbürünün keçeden olmasıyla birbirinden ayrılan iki kapının karşısında buldu kendini. Tabii Bastian, deriden olanın içinden geçti.

Yine iki kapının karşısında duruyordu ve burada bir kez daha iyice düşünmesi gerekiyordu. Kapılardan biri erguvan kırmızısı, öbürü zeytin yeşiliydi. Atreju bir Yeşilderiliydi ve erguvani sığır derisinden bir pelerin giyerdi. Zeytin yeşili kapının üstünde, beyaz boyayla yapılmış birkaç basit işaret vardı, tıpkı ihtiyar Cairon geldiği zaman Atreju'nun alnıyla yanaklarında olan işaretler gibi.

Ama aynı işaretler erguvan kırmızısı kapıda da vardı, Atreju'nun pelerininde böyle işaretler olduğu konusunda bir şey bilmiyordu Bastian. Öyleyse orada Atreju'ya değil, başka birine götüren bir yol olmalıydı.

Böylelikle Bastian zeytin yeşili kapıyı açtı - dışardaydı!

Ama hayretler içinde gördü ki, Ot Denizi'ne falan değil, seyrek bir ilkbahar ormanına çıkmıştı. Körpe yaprakların arasından güneş ışınları süzülüyor, bunların yaptığı ışık ve gölge oyunları yosunlu zeminde titreşiyordu. Ortalık toprak ve mantar kokuyordu, ılık hava kuş cıvıltılarıyla dolmuştu.

Bastian arkasına döndü ve az önce küçük bir orman kilisesinden çıkmış olduğunu gördü. Demek ki bu kapı o an için Bin Kapılar Tapınağı'nın çıkışı olmuştu. Bastian kapıyı bir kez daha açtı, ama karşısında dar, küçük bir kilise odası gördü yalnızca. Çatı, orman havasına doğru yükselen birkaç çürük kirişten ibaretti, duvarları da yosun bürümüştü.

Şimdilik nereye olduğunu bilmeden yola koyuldu Bastian. Er ya da geç Atreju'ya rastlayacağından kuşkusu yoktu. Ve buluşacaklarına müthiş seviniyordu. Kendisine karşılık veren kuşlara doğru ıslık çalıyor, coşkuyla bağıra çağıra, tümüyle içinden geldiği gibi şarkılar söylüyordu.

Kısa bir yürüyüşten sonra, bir açıklıkta yere oturmuş bir topluluk gördü. Yakına gelince, bunların görkemli zırhlar giymiş birkaç erkek olduğunu anladı. Yanlarında güzel bir bayan da vardı. Otların üzerine oturmuş, bir lavtayı tıngırmaktaydı bayan. Geri planda, çok değerli takımlarla eyerlenip gemlenmiş birkaç at duruyordu. Otlara uzanmış sohbet eden erkeklerin önüne, üzerinde türlü yemekler ve içki kupaları duran beyaz bir örtü serilmişti.

Bastian topluluğa yaklaştı, ama ondan önce Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini gömleğinin altına sakladı; çünkü tanınıp heyecan uyandırmadan topluluğu tanımak niyetindeydi öncelikle.

Onun geldiğini görünce erkekler ayağa kalkıp, eğilerek kibarca selam verdi. Belli ki Doğulu bir prens ya da ona benzer biri olarak düşünmüşlerdi onu. Güzel bayan da gülümseyerek başını Bastian'a

doğru eğdi ve çalgısını çalmaya devam etti. Erkeklerin arasında oldukça uzun boylu ve oldukça gösterişli giyinmiş biri vardı. Henüz gençti, omuzlarına düşen sarı saçları vardı.

"Ben Kahraman Hynreck'im," dedi. "Bu bayan, Prenses Oglamâr'dır, Lunn kralının kızı. Bu baylar da dostlarım Hykrion, Hysbald ve Hydorn. Ya sizin adınız nedir, genç arkadaş?"

Bastian, "Adımı söyleyemem - henüz söyleyemem," karşılığını verdi.

Prenses Oglamâr bir parça alaylı sordu: "Adağınız mı var? Bu yaşta adak, ha?"

Kahraman Hynreck, "Herhalde uzaklardan geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, çok uzaktan," karşılığını verdi Bastian.

Prenses, "Siz prens misiniz?" diye soruşturdu, onu beğeniyle süzüyordu.

"Bunu açıklamam," karşılığını verdi Bastian.

Kahraman Hynreck, "Pekâlâ, ne olursa olsun soframıza hoş geldiniz!" diye bağırdı. "Yanımızda yer alarak bize birlikte yemek yeme onurunu bağışlamaz mısınız küçük bey?"

Bastian teşekkür ederek kabul etti, oturup yemek aldı.

Bayanla dört erkeğin sürdürdüğü konuşmadan çok yakınlarda büyük ve görkemli Gümüş Kent Amargânth'ın bulunduğunu öğrendi. Orada bir tür yarışma yapılacakmış. Şenliğe katılmak için yakından uzaktan en gözü pek kahramanlar, en iyi avcılar, en yiğit savaşçılar geliyormuş, ama her tür serüvenciyle açıkgözler de. Bir tür arama seferine katılma onurunuyla bütün ötekileri alt eden en cesur ve en iyi üçü elde edecekmiş yalnızca. Bu da büyük bir olasılıkla çok uzun ve serüven dolu bir yolculuk olacakmış; hedefiyse, Fantazya'nın sayısız ülkelerinden birinde herhangi bir yerde sıkışıp kalmış olan yalnızca "Kurtarıcı" diye anılan belirli bir kişiyi bulmakmış. Adını kimse bilmiyormuş henüz. Ama ne olursa olsun, Fantazya İmparatorluğu yeniden ya da hâlâ varolmasını ona

borçluymuş. Çünkü çağlar önceki bir tarihte Fantazya'nın başına korkunç bir felaket gelmiş, az kalsın hepten yok oluyormuş. Bunu, buraya gelip Çocuk İmparatoriçe'ye Ayçocuk adını vererek -ki bugün Fantazya'daki her varlık onu bu adla tanıyormuş- sözü geçen "Kurtarıcı" önlemiş. Ama o zamandan bu yana, kim olduğu bilinmeden diyar diyar dolaşıp durmaktaymış, arama seferinin amacı da onu bulmak, sonra da başına bir şey gelmesin diye ona tıpkı muhafız kıtası gibi eşlik etmekmiş. Ama bunun için yalnızca en yetenekli ve en cesur erkekler öngörülmüş, çünkü bu sırada akla gelmedik serüvenler geçirilmesi söz konusu olabilirmiş.

Gerçi bu seçimin yapılacağı yarışma Gümüş İhtiyar Querquobad tarafından düzenlenmiş ama -Amargânth Kenti'ni hep en yaşlı erkek ya da en yaşlı kadın yönetirmiş ve Querquobad da yüz yedi yaşındaymış- yarışmacılar arasından seçimi o değil, İhtiyar Querquobad'ın konuğu olan Atreju adında genç bir vahşi, Yeşilderililer halkından bir çocuk yapacakmış. Bu Atreju daha sonra aramayı da yürütecekmiş. Çünkü o, "Kurtarıcıyı bir kez sihirli bir aynada gördüğü için onu tanıyabilecek tek kişiymiş.

Bastian susuyor, yalnızca dinliyordu. Onun için kolay olmuyordu bu, çünkü çok geçmeden "Kurtarıcının kendisi olduğunu anlamıştı. Hatta ardından Atreju'nun adı geçince sevinçten yüreği hopladı, belli etmemek için de büyük çaba harcadı. Ama şimdilik kimliğini saklamaya kararlıydı.

Öte yandan bütün olayda Kahraman Hynreck'i, arama seferi ve onun amaçlarından çok, Prenses Oglamâr'ın kalbini kazanmak ilgilendiriyordu. Bastian, Kahraman Hynreck'ın genç bayana sırılsıklam âşık olduğunu hemen (ark etmişti, iç çekecek hiçbir şey yokken arada sırada içini çekiyor, ikide bir kederli gözlerle sevgilisine bakıyordu. Ötekiyse hiç fark etmemiş gibi yapıyordu. Çünkü anlaşıldığına göre, Prenses Oglamâr
herhangi bir vesileyle yemin etmiş, yalnızca tüm kahramanların en büyüğünü, bütün ötekileri alt edebilecek olanı kocalığa kabul edeceğim söylemiş. Daha azıyla yetinmek istemiyormuş. Kahraman Hynreck'ın sorunu buymuş işte, çünkü en büyük olduğunu ona nasıl kanıtlayacakmış? Sonuçta kendisine hiçbir şey yapmamış birini durup dururken öldüremezmiş ya. Çoktandır savaş da olmuyormuş. Canavarlara, devlere karşı seve seve savaşır, elinden gelse her sabah

onun kahvaltı masasına kanlı bir ejderha kuyruğu koyarmış ama, uzakta yakında ne canavar ne ejderha varmış. Gümüş İhtiyar Querquobad'in habercisi yarışmaya çağırmak üzere geldiğinde hemen evet demiş tabii. Prenses Oglamâr ise birlikte gelmekte ayak diremiş, çünkü onun ne yapabileceğine kendi gözleriyle tanık olmak istiyormuş.

"Bilindiği gibi...," dedi Prenses, Bastian'a gülümseyerek, "kahramanların anlattıklarına güvenilmez. Hepsinde süsleme eğilimi vardır."

"Süslemek ya da değil," diye atıldı Kahraman Hynreck, "eğer bu delikanlının kemiklerinde benimkinin yalnızca yansı kadar ilik olsaydı, o zaman kendisini koruyacak ve bebek gibi üstüne titreyecek muhafıza da ihtiyacı olmazdı. Bana şu Kurtarıcı oldukça pısırık bir adamcağız gibi görünüyor."

Prenses Oglamâr kırgın bir tavırla bağırdı: "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsunuz? Sonuçta Fantazya'yı yıkımdan o kurtardı!"

"Ne çıkar bundan!" diye küçümseyerek karşılık verdi Kahraman Hynreck. "Herhalde bunun için kahramanlık gerekli olmamıştır."

Bastian uygun bir fırsatta ona küçük bir ders vermeyi kararlaştırdı.

Öteki üç bey bu çiftle yolda rastlantı sonucu karşılaşmış, sonra da onlara katılmıştı. Siyah, vahşi bir bıyığı olan Hykrion, Fantazya'nın en güçlü, en sıkı kılıç kullananı olduğunu iddia ediyordu. Kızıl saçlı olan ve ötekilerle karşılaştırılınca daha narin görünen Hysbald, hiç kimsenin kendisinden daha çevik ve daha kıvrak kılıç kullanamayacağını ileri sürüyordu. Sonuncu olarak Hydorn ise dayanıklılık ve soluk bakımından dövüşte kimsenin kendisine eş olamayacağından emindi. Görünüşü bu iddiaya hak verdiriyordu, uzun boylu ve zayıftı çünkü, yalnızca kas ve kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

Yemek bittikten sonra yola düşüldü. Tabaklar, örtü ve yedek yiyecekler bir yük hayvanının eyer torbasına yerleştirildi. Prenses Oglamâr beyaz eşkin atına bindi ve ötekilere bakmaksızın tırısa kalkıp uzaklaştı. Kahraman Hynreck de kömür karası aygırına

atlayıp dörtnala onun arkasından koştu. Geri kalan üç bey Bastian'a, yük hayvanının üstüne, yiyecek torbalarının arasına oturmasını önerdiler. Bastian sıçrayıp oturdu, beyler de pırıl pırıl koşulmuş atlarına aynı biçimde bindiler, sonra da en arkada Bastian, ormanın içinde tırısa kalkıldı. Yük hayvanı, yaşlı katır, gitgide geride kalıyordu, Bastian onu dehlemeye çalıştı. Ama katır, daha hızlı koşmak yerine durdu, başını arkaya çevirip, "Beni dehlemek gerekmez," dedi. "Ben isteyerek geride kaldım sahip."

"Niçin?" diye sordu Bastian.

"Senin kim olduğunu biliyorum sahip."

"Nereden bilebilirsin bunu?"

"Kişi benim gibi yarı eşek olunca, eğer büsbütün eşek değilse, böyle bir şeyi hisseder. Atlar bile bir şeyler sezdi. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin sahip. Çocuklarımla torunlarıma Kurtarıcı'yı sırtımda taşıdığımı ve onu ilk benim selamladığımı anlatabilmeyi çok isterdim. Ne yazık ki bizim gibilerin çocuğu olmuyor."

"Adın nedir?"

"Jicha, sahip."

"Bak, dinle Jicha. Küçük oyunumu bozma ve bildiklerini şimdilik kendine sakla. Olur mu?"

"Baş üstüne sahip."

Sonra da katır öbürlerini yeniden yakalayabilmek için tırısa kalktı.

Topluluk, ormanın kıyısında bekliyordu. Hepsi hayran hayran aşağıya, karşılarında güneş ışığında parıldayan Amargânth Kenti'ne bakıyorlardı.*Ormanın kıyısı bir tepecikteydi ve buradan bakınca, dört bir yanından benzer ormanlık tepelerle çevrilmiş, kocaman ve neredeyse menekşe renginde bir göl ayaklar altındaydı. Bu gölün ortasında da Gümüş Kent Amargânth vardı. Bütün evler teknelerin üzerinde duruyordu; büyük saraylar geniş dubaların, küçükler de sandal ve filikaların. Her ev ve her tekne de gümüştendi, incecik

çekilmiş, ustaca işlenmiş gümüşten. Büyük küçük bütün sarayların kapı ve pencereleri, kule ve balkonları öylesine harika bir gümüş işlemesiydi ki, tüm Fantazya'da bir benzeri daha yoktu. Gölün her yerinde, ziyaretçileri kıyılardan kente getiren filika ve sandallar görülüyordu/Böylece Kahraman Hynreck'le yanındakiler de, pruvası görkemle salınan gümüş bir salın beklediği sahile ulaşmak üzere harekete geçtiler. Atlar ve yük hayvanı dahil, hep birlikte sala bindiler.

Yolda salcıdan -ki o da gümüş kumaştan bir giysi giymişti- bir şey öğrendi Bastian. Gölün menekşe rengi suyu öyle tuzlu ve acıymış ki, ayrıştırın etkisine hiçbir şey uzun süre karşı koyamıyormuş - gümüş dışında
hiçbir şey. Gölün adı Murhu ya da Gözyaşı Gölü'ymüş. Amargânth Kenti, gölün ortasına çok eski zamanlarda, kenti saldırılara karşı güvenceye almak için çekilmiş, böylece tahta gemiler ya da demir kayıklarla kente ulaşmaya kalkışanların hepsi yok olmuş, kaybolup gitmiş; çünkü su, gemiyi ve tayfaları kısa sürede eritiyormuş. Ama artık Amargânth başka bir nedenle su üstünde bırakılıyormuş. Çünkü kent halkı, arada bir evlerinin kümelenişinde değişiklik yapmaktan, caddelerle alanları yeniden düzenlemekten hoşlanıyormuş. Örneğin, kentin birbirine tam ters düşen kıyılarında oturan iki aile dostluk kurar ya da gençleri birbiriyle evlendiği için akraba olurlarsa, o zaman daha önce oturdukları yerleri terk eder, yalnızca gümüş teknelerini yan yana koymak suretiyle komşu olurlarmış. Sözü gelmişken belirtmeli ki, gümüş de gümüşmüş hanı, tıpkı işlenişinin eşi benzeri olmayan güzelliği gibi kendisi de bir taneymiş.

Bastian daha da dinlemek isterdi ama, sal kente yanaşmıştı, onun da yol arkadaşlarıyla birlikte saldan inmesi gerekiyordu.

Önce, kendileri ve hayvanları için konaklayacak bir han aradılar. Bu pek kolay değildi, çünkü Amargânth, uzaktan yakından yarışmaya gelen yolcular tarafından tam anlamıyla işgal edilmişti. Ama sonunda bir konukevinde yer buldular gene de. Bastian katırı ahıra götürürken hayvanın kulağına (ışıldadı:

"Verdiğin sözü unutma, Jicha. Yakında yine görüşürüz."

Jicha yalnızca başını sallayarak onayladı.

Daha sonra Bastian yol arkadaşlarına, onlara daha çok yük olmak istemediğini, kenti tek başına gezmeyi yeğlediğini açıkladı. Dostlukları için teşekkür edip vedalaştı. Oysa gerçekte, Atreju'yu bulmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Küçük büyük bütün tekneler, kimi ancak bir kişinin geçebileceği kadar ince ve narin, kimi de tıklım tıklım dolu caddeler halinde geniş ve gösterişli olan köprülerle karşılıklı bağlanmıştı. Üstlerinde çatıları olan kemer köprüler de vardı, saray teknelerinin arasındaki kanallarda da yüzlerce gümüş kayık işliyordu. Ama insan nerede yürürse yürüsün, nerede durursa dursun, ayaklarının altında yerin hafif hafif kalkıp inişini sürekli hissediyor, bu da insana tüm kentin su üstünde yüzdüğünü hatırlatıyordu.

Kent ziyaretçi kalabalığından fıkır fıkır kaynıyor gibiydi ve bu kitle öyle renkli, öyle çeşit çeşitti ki, sırf onları anlatmak başlı başına bir kitap doldurur. Amargânthlılar arada kolayca ayırt ediliyordu; çünkü hepsi, gümüş kumaştan, hemen hemen Bastian'ın pelerini kadar güzel giysiler giyiyorlardı. Saçları da gümüştendi, iri ve güzel varlıklardı bunlar, tıpkı Gözyaşı Gölü Murhu gibi menekşe renkli gözleri vardı. Ziyaretçilerin çoğu böyle güzel değildi. Bir yerde, heybetli omuzlarının arasında elma gibi küçücük görünen kafaları olan, şişkin kaslı devler vardı. Sağda solda karanlık görünüşlü, ızbandut gibi serseriler, pek tekin kişiler olmadıkları yüzlerinden okunan tek başına adamlar dolanıyordu. Ötede, gözlen fıldır fıldır dönen eline çabuk şarlatanlar, biraz ilerde kurula kurula yürüyen, ağızlarından burunlarından dumanlar çıkan irikıyım, öfkeli savaşçılar vardı. Bir yerde soytarılar canlı topaçlar gibi dönüp duruyor, az ötede uzun saçlı orman cinleri, omuzlarında kalın topuzlar, dallı budaklı kütük bacaklarıyla yürüyorlardı. Hatta bir ara Bastian, fırlak dişleri bir dizi çelik tırtıl gibi duran bir kaya yiyici gördü. Yolu döve döve giderken gümüş köprücük ağırlığı altında eğiliyordu. Ama daha Bastian adının Pjörnrachzarck olup olmadığını soramadan kalabalıkta kaybolmuştu kaya yiyici.

Sonunda Bastian kent merkezine ulaştı. Burası yarışların yapıldığı yerdi. Yarışlar şimdiden tüm hızıyla sürüyordu. Dev bir sirk arenasına benzeyen, kocaman, yuvarlak bir alanda yüzlerce yarışmacı boy ölçüşüyor, hüner gösteriyordu. Geniş çemberin çevresine, yarışmacıları haykırışlarıyla coşturan kalabalık bir

izleyici kitlesi doluşmuş, çevredeki gemi-sarayların balkonlarıyla pencereleri de izleyicilerle neredeyse dolup taşmıştı; kimisi de gümüş işlemelerle süslü damlara tırmanmayı bile başarmıştı.

Ama Bastian yarışmacıların yaptığı gösterilerle pek ilgilenmedi önce. Mutlaka herhangi bir noktadan oyunları izliyor olması gereken Atreju'yu bulmak istiyordu o. Sonra kalabalığın ikide bir bekleyiş dolu bakışlarla belli bir binaya baktığını gözledi, özellikle de yarışmacılardan biri etkileyici bir şey başardığı zaman yapıyorlardı bunu. Ama Bastian önce tıklım tıklım kemer köprülerden birini geçmek, sonra da bir tür fener direğine tırmanmak zorunda kaldı, ancak ondan sonra o binaya bakabildi.

Geniş bir balkona gümüşten yapılmış iki yüksek sandalye yerleştirilmişti. Birinde gümüş saç ve sakalları dalga dalga beline kadar inen çok yaşlı bir adam oturmaktaydı. Querquobad olmalıydı bu, Gümüş İhtiyar. Yanında, aşağı yukarı Bastian'ın yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Yumuşak deriden uzun pantolonu vardı çocuğun, gövdesinin üst yarısı çıplaktı; öyle ki, zeytin yeşili teni görülebiliyordu. İnce yüzünün ifadesi ciddi, hatta neredeyse sertti. Uzun, mavi-siyah saçları, başının arkasında deri bağlarla bağlanmış bir demet halindeydi. Omuzlarında erguvan kırmızısı bir pelerin vardı. Yarış alanına sakin, ama tuhaf bir biçimde gergin bir tavırla bakıyordu. Kara gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Atreju!

O anda Atreju'nun arkasındaki açık balkon kapısında, aslana benzer, ancak post yerine beyaz sedef pulları olan ve çenesinden uzun, beyaz sakallar sarkan, çok büyük başka bir yüz daha göründü. Gözyuvarları yakut kırmızısı rengindeydi ve kor gibi yanıyordu. Daha sonra başı Atreju'nun arkasında yükselince, bu başın, üzerinden beyaz ateş gibi yeleler sarkan, uzun, kıvıl kıvıl ve yine sedef pullarla örtülü bir boynun üstüne
oturmuş olduğu görüldü. Fuchur'du bu, uğur ejderhası. Ve Atreju'nun kulağına bir şey söylüyor gibiydi, çünkü öteki başını sallamaktaydı.

Bastian kendini kaymaya bırakarak fener direğinden indi. Göreceğini görmüştü. Şimdi dikkatini yarışmacılara çevirdi.

Aslına bakılırsa büyük boyutlarda bir tür sirk gösterisinin ötesinde, öyle gerçek, sahici kavgalar oluyor değildi burada. Gerçi

şu sırada, gövdeleri bir oraya bir buraya yuvarlanan muazzam bir düğüm halinde birbirine dolanmış iki dev arasında bir dövüş vardı; şurada burada, kılıç sallamadaki ya da topuz, mızrak kullanmadaki hünerlerini gösteren, aynı ya da tümüyle değişik türlerden çiftler vardı; ama bunlar ciddi olarak ölümüne olmuyordu elbette. Hatta birinin ne kadar centilmence ve dürüst savaştığını, kendine ne kadar egemen olduğunu göstermesi de oyunun kurallarından sayılıyordu. Rakibini ciddi olarak yaralayacak kadar öfkeye ve hırsa kapılacak bir yarışmacı hemen yeteneksiz ilan ediliyordu zaten. Çoğu, okçuluktaki ustalığını kanıtlama ya da dev ağırlıklar kaldırarak gücünü gösterme çabası içindeydi; kimisi de akrobatik hareketler yaparak ya da türlü cesaret denemelerinde bulunarak yeteneklerini sergiliyordu. Adaylar ne kadar değişik türdense, gösterileri de o kadar çeşitliydi.

Durmadan, yenik düşen birileri alanı terk ediyor, böylece yarışmacılar gitgide azalıyordu. Sonra Bastian, güçlü Hykrion, çevik Hysbald ve dirençli Hydorn'un çemberin içine girdiklerini gördü. Kahraman Hynreck'le sevgilisi Prenses Oglamâr yanlarında değildi.

Bu sırada alanda daha yüz kadar yarışmacı vardı. En iyilerin ayıklanması bunlar arasından olacağı için, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un rakiplerine dayanmaları sandıkları kadar kolay olmadı. Hykrion'un güçlüler arasında en sağlam, Hysbald'ın çevikler arasında en kıvrak, Hydorn'un dirençliler arasında en uzun soluklu olduğunu kanıtlaması bütün öğleden sonrayı aldı. Seyirciler coşkuyla haykırıp onlara alkış tuttular; üçüyse, Gümüş ihtiyar Querquobad'la Atreju'nun oturduğu balkona doğru eğildi. Tam Atreju bir şey söylemek üzere ayağa kalkmıştı ki, ansızın alana bir yarışmacı daha girdi. Hynreck'ti bu. Ortalığa gergin bir sessizlik yayıldı ve Atreju yine yerine oturdu. Ona yalnızca üç adam eşlik edeceğine göre aşağıdakilerden biri fazlaydı şimdi, içlerinden biri çekilmek zorunda kalacaktı.

"Baylar," dedi Hynreck, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "sanmam ki içinizde zaten var olan yeteneklerinizi sergileyen bu küçük gösteri sizleri yormuş olsun. Bununla birlikte, bu koşullar altında sizlerden benimle tek tek mücadeleye girmenizi istemek bana yaraşmaz. Şimdiye dek bütün bu yarışmacılar arasında kendime uygun birim görmediğimden yarışmaya katılmadım, bu

yüzden de henüz zindeyim. Eğer içinizden biri kendini aşırı bitkin hissediyorsa, kendi isteğiyle çekilsin. Yok, öyle değilse, üçünüzle birden aynı anda karşılaşmaya hazırım. Buna bir itirazınız var mı?" "Hayır," diye üçü bir ağızdan yanıtladı.

Ve sonra bir çarpışma oldu ki, ortalığa kıvılcımlar saçıldı. Hykrion'un vuruşları gücünden hiçbir şey

Kaybetmemişti, ama Kahraman Hynreck daha güçlüydü. Hysbald dört bir yandan yıldırım gibi saldırıyordu ona, ama Kahraman Hynreck daha hızlıydı. Hydorn onu yormaya çalışıyordu, ama Kahraman Hynreck daha solukluydu. Tüm çarpışma on dakika bile sürmemişti ki, üç beyin üçü de silahlarını atıp Hynreck'in önünde diz çöktü. Hynreck gururla çevresine bakmıyor, belli ki, kalabalığın içinde bir yerde duruyor olması gereken eşinin bakışlarını arıyordu. Seyircilerin haykırış ve alkışları alanda kasırga gibi uğulduyordu. Gözyaşı Gölü

Murhu'nun en uzak kıyılarından bile duyulabilirdi belki.

Sesler kesilince Gümüş ihtiyar Querquobad ayağa kalktı ve bağırarak sordu:

"Kahraman Hynreck'in karşısına çıkmayı göze alacak başka kimse var mı?"

Genel suskunluğun içinde bir çocuk sesinin yanıt verdiği duyuldu:

"Evet, ben varım!"

Bastian'dı bu.

Bütün yüzler ona doğru döndü. Kalabalık yol açtı ve Bastian alana çıktı. Şaşkınlık ve kaygı haykırışları duyuldu: "Şuna bak, ne kadar güzel! -Yazık olacak çocuğa!- izin vermeyin buna!"

"Sen kimsin?" diye sordu Gümüş ihtiyar Querquobad.

"Adımı," diye yanıtladı Bastian, "daha sonra söylemek istiyorum."

Atreju'nun gözlerinin kısıldığını ve kendisine araştırarak, ama henüz hiçbir şey anlayamadan baktığını gördü. "Genç arkadaş," dedi Kahraman Hynreck, "birlikte yedik içtik seninle. Neden şimdi seni utandırmamı istiyorsun? Senden rica ediyorum, sözünü geri al ve git."

"Hayır," dedi Bastian, "söylediğim şey geçerlidir."

Kahraman Hynreck bir an duraksadı. Sonra şunu önerdi:

"Seninle savaş oyununda boy ölçüşmem yakışık almaz. Önce bir görelim bakalım, oku hangimiz daha yükseğe atabiliyoruz."

"Tamam!" karşılığını verdi Bastian.

Her biri için güçlü bir yayla ok getirildi. Hynreck kirişi gerdi, oku gökyüzünde gözle izlenemeyecek kadar yükseğe attı. Hemen hemen aynı anda da Bastian yayını gerdi ve okunu onunkinin arkasından gönderdi. Her iki okun geri gelip iki nişancının arasında yere düşmesi kısa bir süre aldı. O zaman anlaşıldı; Bastian'ın oku, kırmızı tüylü olan, Kahraman Hynreck'inkine, mavi tüylüye, en yüksek yerde öyle bir hızla vuruş vurmuş olmalıydı ki, onu dibinden yarmıştı.

Kahraman Hynreck iç içe geçmiş oklara bakakaldı. Rengi solmuştu biraz, yanaklarının üzerinde kırmızı lekeler görülüyordu yalnızca.

"Yalnızca rastlantı olabilir bu," diye mırıldandı. Flörede kim daha usta, onu görelim."

İki kılıç ve iki deste iskambil kâğıdı istedi, ikisi de getirildi. Kahraman Hynreck her iki desteyi özenle karıştırdı. Sonra destelerden birini havaya fırlattı ve yıldırım hızıyla kılıcını çekip kartların içine daldırdı. Geri kalan kartlar yere düştüğünde görüldü ki, kupa asına isabet ettirmişti ve bu da kartın üstündeki tek yüreğin tam ortasına rastlamıştı. Kartlı kılıcı çevreye gösterirken yine sevgilisini aranarak bakıyordu kalabalığa.

Ardından Bastian öteki desteyi havaya fırlattı ve kılıcını havada vınlattı. Yere kart düşmedi. Otuz iki kartı birden kılıcının ucuna

geçirmişti, hem de tam ortalarından ve üstüne üstlük Kahraman Hynreck kartları onca karıştırmış olduğu halde, tam sırasına göre.

Kahraman Hynreck olayı inceledi. Artık bir şey söyleyemiyordu, yalnızca dudakları biraz titriyordu.

Sonunda, "Ama güç gösterisinde beni geçemezsin," diyebildi biraz soğuk bir sesle.

Hâlâ alana yayılmış duran ağırlıklardan en ağırına davrandı ve yavaş yavaş havaya kaldırdı. Daha yere koymamıştı ki, Bastian onu kavradığı gibi elindeki ağırlıkla birlikte havaya kaldırdı. Kahraman Hynreck'in yüzü öylesine aptallaşmıştı ki, bazı seyirciler gülmelerini tutamadılar.

>"Şimdiye dek," dedi Bastian, "neyle boy ölçüşeceğimizi sen belirledin. Şimdi de benim bir şey önermeme razı olur musun?"

Kahraman Hynreck sessizce başını salladı.

"Bir cesaret denemesi bu," diye sürdürdü Bastian.

Kahraman Hynreck bir kez daha toparlandı.

"Cesaretimi azaltacak hiçbir şey yoktur!"

"Öyleyse," dedi Bastian, "Gözyaşı Gölü'nde yüzme yarışı öneriyorum. Karşı kıyıya ilk ulaşan kazanmış olur."

Bütün alanı soluksuz bir sessizlik kaplamıştı.

Kahraman Hynreck bir kızarıyor, bir sararıyordu.

"Bu cesaret denemesi değil ki," diyebildi, "çılgınlık!"

"Ben hazırım!" diye yanıtladı Bastian. "Gel hadi!"

O zaman Kahraman Hynreck soğukkanlılığını kaybetti.

"Hayır!" diye haykırıyor, ayaklarını yere vura vura tepmiyordu. "Siz de benim kadar bilirsiniz ki, Murhu'nun suyu her şeyi ayrıştırır. Bu kesin ölüme gitmek demek olur."

"Ben korkmuyorum," diye karşılığını verdi Bastian sakin sakin. "Ben Renkler Çölü'nde yürüdüm, Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içtim ve ateşinin içinde yıkandım. Artık bu sulardan korkum kalmadı."

Kahraman Hynreck öfkeden mosmor gürledi: "Yalan söylüyorsunuz! Fantazya'da hiç kimse Renkli Ölüm'ün elinden sağ kurtulamaz, bunu çocuklar bile bilir!"

"Kahraman Hynreck," dedi Bastian ağır ağır, "beni yalancılıkla suçlamak yerine doğrudan korktuğunuzu itiraf etseniz daha iyi olurdu."

>Bu kadarı Kahraman Hynreck için fazlaydı. Öfkeden aklı başından gitmiş bir durumda, büyük kılıcını kınından sıyırıp Bastian'ın üzerine yürüdü. Beriki geri çekildi ve uyarıcı bir söz söylemek istedi, ama Kahraman Hynreck bırakmadı. Bastian'a saldırıyordu ve çok ciddiydi. Aynı anda kılıç Sikanda paslı kınından şimşek gibi fırlayıp Bastian'ın eline girdi ve dans etmeye başladı.

>Bundan sonra olanlar öylesine işitilmemiş şeylerdi ki, izleyicilerden hiçbiri hayatı boyunca unutamadı. Şansı varmış Ki Bastian kılıcın sapını elinden bırakamıyordu ve böylelikle Sikanda'nın kendiliğinden yaptığı her harekete ayak uydurmak zorunda kalıyordu. Kılıç önce Kahraman Hynreck'in güzelim zırhını parça parça ayırdı. Parçalar dört bir yana dağıldığı halde derisi sıyrılmamıştı bile. Kahraman

>Hynreck kendini umutsuzca savunuyor, deli gibi saldırıyordu çevresine; ama Sikanda'nın şimşekleri, çevresinde ateşten bir girdap gibi titreşiyor, gözlerini kör ediyordu, o yüzden de vuruşlarından hiçbiri yerini bulamıyordu. Sonunda yalnızca iç çamaşırlarıyla kalıp da Bastian'a saldırmaktan hâlâ vazgeçmeyince, Sikanda onun kılıcını tam anlamıyla küçük dilimlere ayırdı; bu da öyle hızlı oldu ki, parçalanan kılıç, bir yığın bozuk para gibi çın çın öterek yere düşmeden önce, bir an daha bütün olarak havada asılı kaldı. Kahraman Hynreck, elinde kalan yararsız sapa fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Sapı elinden bırakıp başını eğdi. Sikanda paslı kınına geri döndü de, böylece Bastian onu bırakabildi.

Seyirci kitlesinden binlerce sesli bir coşku ve hayranlık haykırışı

yükseldi. Alana doluştular, Bastian'ı yakalayıp havaya kaldırdılar ve utku şenlikleri içinde onu etrafta dolaştırdılar. Taşkınlık bitmek bilmiyordu. Bastian yukardan bakarak Kahraman Hynreck'i arıyordu. Ona gönlünü alacak bir söz söylemek istiyordu, çünkü zavallıya acıyordu doğrusu, onu öylesine küçük düşürmeyi tasarlamış değildi. Ama Kahraman Hynreck ortalarda görünmüyordu.

Sonra sesler birdenbire kesildi. Kalabalık geri çekilip yer açtı. Atreju oracıkta durmuş, aşağıdan gülümseyerek Bastian'a bakıyordu.

Bastian da gülümsedi. Onu omuzlardan indirdiler, iki çocuk karşılıklı duruyorlardı şimdi, uzun uzun ve sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda Atreju konuşmaya başladı:

"Eğer Fantazya'nın kurtarıcısını aramaya gitmek için bir arkadaşa hâlâ ihtiyacım olsaydı, bu bir tanesiyle yetinirdim, çünkü ötekilerin yüzüne bedel. Ama artık arkadaşa ihtiyacım yok, çünkü arama seferi yapılmayacak."

Bir şaşkınlık ve düş kırıklığı fısıltısı duyuldu.

"Fantazya'nın kurtarıcısının bizim korumamıza ihtiyacı yok," diye sürdürdü Atreju daha yüksek sesle, "çünkü o kendini korumayı, bizim hepimizin birden yapabileceğimizden daha iyi beceriyor. Hem artık onu aramamız gerekmiyor, çünkü o bizi buldu bile. Onu hemen tanıyamadım, çünkü Güney Kehanet'in sihirli aynasında gördüğümde şimdikinden farklı görünüyordu - tümden farklı. Ama gözlerinin bakışını unutmadım. Şu an bana bakan da aynı bakışlar. Yanılıyor olamam."

Bastian gülümseyerek başını salladı, "Yanılmıyorsun Atreju," dedi. "Ona yeni bir ad vereyim diye beni Çocuk İmparatoriçe'ye getiren sendin. Sana bunun için teşekkür ederim."

Saygılı bir mırıltı, izleyici kitlesinin içinde bir rüzgâr gibi uçtu. "Dileklerin Altın Gözlü Hakim’inin dışında Fantazya'da henüz kimsenin bilmediği adını bize açıklayacağına söz verdin," dedi Atreju. "Şimdi yapmak ister misin bunu?" "Adım Bastian Balthasar Bux." izleyiciler kendilerini daha fazla tutamadı artık, sevinçleri

binlerce haykırış halinde patladı. Birçoğu coşkusundan dans etmeye başladı, öyle ki köprülerle geçitler, hatta bütün alan sallanmaya başladı.

Atreju gülerek elini Bastian'a uzattı, Bastian da uzatılan eli kavradı ve böylece -el ele- giriş basamaklarında Gümüş ihtiyar Querquobad'la uğur ejderhası Fuchur'un onları beklediği saraya girdiler.

O akşam Amargânth Kenti o zamana dek kutladığı şenliklerin en güzelini kutladı. İster uzun ister kısa, ister eğri ister düzgün, bacağı olan herkes dans etti; güzel ya da çirkin, kısık ya da yüksek, sesi olan herkes şarkı söyleyip güldü.

Karanlık basınca Amargânthhlar gümüş tekne ve saraylarındaki binlerce rengârenk ışığı yaktılar. Gece yarısına doğru da, Fantazya'da bile eşi görülmemiş bir havai fişek eğlencesi yapıldı. Bastian Atreju'yla birlikte balkonda duruyordu; onların sağında ve solunda da Fuchur'la Gümüş İhtiyar Querquobad duruyor, hep birlikte, rengârenk ateş demetlerinin gökyüzünde ve Gümüş Kent'ın binlerce ışığının Gözyaşı Gölü Murhu'nun karanlık sularında oynamasını seyrediyorlardı.

XIX

Querquobad, Gümüş ihtiyar, koltuğunda uyuyakalmıştı, gecenin çok geç vakti olmuştu çünkü. Böylece yüz yedi yıllık yaşamında görüp görebileceği en güzel, en büyük şeyi kaçırmış oldu. Amargânth'taki başka birçoklarına, eğlenmekten bitkin düşüp kendini yatağa atan yerlilerle konuklara da daha başkası olmadı. Pek az kişi hâlâ uyanıktı ve bu azıcık kişi, güzellikle o güne kadar duydukları ve daha da duyacak oldukları her şeyi gölgede bırakan bir şeyi dinleme fırsatı buldular.

Fuchur, beyaz uğur ejderhası, şarkı söylüyordu.

Gece göğünün yükseklerinde, Gümüş Kent'in ve Gözyaşı Gölü'nün üzerinde çemberler çize çize süzülüyor, çan sesini çınlatıyordu. Sözsüz bir şarkıydı bu; büyük, yalın, katıksız mutluluk ezgisi. Dinleyenlerin içi açılıyordu.

Querquobad'ın sarayının geniş balkonunda yan yana oturmakta olan Bastian'la Atreju'ya da böyle oluyordu. İkisinin de bir uğur ejderhasının şarkı söyleyişini ilk duyuşlarıydı. Hiç farkında olmadan el ele tutuşmuşlar, suskun bir hayranlık içinde kulak kesilmişlerdi. Her biri, öbürünün kendisiyle aynı şeyi hissettiğini biliyordu: Bir arkadaş bulmuş olmanın mutluluğu. Bunu konuşarak bozmaktan çekmiyorlardı.

Büyük saat geçip gitti, Fuchur'un şarkısı yavaş yavaş hafifledi ve sonunda büsbütün sustu.

Tam bir sessizlik çökünce Querquobad uyandı, doğruldu ve özür dilercesine, "Benim gibi gümüş ihtiyarlara uyku gerek artık," dedi, "siz gençlerde başka olur. Kusuruma bakmayın ama, benim artık yatmam gerekiyor." Ona iyi geceler dilediler ve Querquobad gitti.

İki arkadaş yine uzun zaman suskun oturup gece göğünü seyrettiler. Fuchur hâlâ, ağır ve huzurlu dalga hareketleriyle daireler çiziyordu gökyüzünde. Arada sırada da beyaz bir bulut gibi süzülerek dolunayın önünden geçiyordu.

Sonunda Bastian, "Fuchur uyumaz mı?" diye sordu.

"Uyuyor ya işte," dedi Atreju yavaşça.

"Uçarken mi?"

"Evet. Querquobad'in sarayı kadar büyük bile olsa, evlerin içinde rahat edemiyor. Sıkışmış ve hapsolmuş hissediyor kendini, bir şeylere çarpıp devirmemek için de olabildiğince dikkatli hareket etmeye çalışıyor. Doğrusu çok iri. Onun için de çoğunlukla havada uyuyor."

"Beni de sırtına bindirir mi dersin?"

"Mutlaka," dedi Atreju, "ama çok kolay değil bu. Öncelikle alışmak gerekiyor."

"Ben Graögramân'a bindim," dedi Bastian.

Atreju başını salladı ve ona hayranlık dolu bakışlarla baktı.

"Cesaret denemesi sırasında Kahraman Hynreck'e söylemiştin bunu. Nasıl hakkından geldin Renkli Ölüm'ün?" "AURYN var bende," dedi Bastian.

"Ah?" dedi Atreju. Çok şaşırmış görünüyordu, ama başka bir şey söylemedi.

Bastian Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini gömleğinin altından çıkarıp Alreju'ya gösterdi. Atreju işarete bir süre baktı, sonra mırıldandı:

"Demek şimdi Parıltı'yı sen taşıyorsun?"

Yüzü biraz bozuk göründü Bastian'a, onun için de aceleyle konuştu:

"Onu bir kez daha boynuna takmak ister misin?"

Zinciri çıkarmaya davrandı.

"Hayır!"

Atreju'nun sesi neredeyse sert bir tonda çıkmıştı, Bastian afallayarak duraladı. Atreju özür dilercesine gülümseyerek yumuşak bir sesle yineledi:

"Hayır Bastian, ben yeteri kadar taşıdım onu."

"Nasıl istersen," dedi Bastian. Sonra işaretin arkasını çevirdi.

"Baksana! Yazıyı görmüş müydün?"

"Elbette gördüm," diye mırıldandı Atreju. "Ama ne yazıyor bilmiyorum."

"Nasıl olur?"

"Biz Yeşilderililer izleri okuyabiliriz; ama harfleri, hayır."

Bu kez "Ah!" diyen Bastian oldu.

"Yazıda ne diyor?" diye sordu Atreju.

Bastian okudu: "NE İSTİYORSAN ONU YAP."

Atreju kıpırdamadan işarete bakıyordu.

"Yani bunu mu söylüyor?" diye mırıldandı. Yüzünde bir heyecan belirtisi yoktu, Bastian onun ne düşündüğünü kestiremedi. O yüzden de sordu:

"Bunu bilmiş olsaydın senin için bir şey değişir miydi?"

"Hayır," dedi Atreju. "Ben istediğimi yaptım."

"Doğru," dedi Bastian başını sallayarak.

Bir süre ikisi de yine sustu.

Sonunda Bastian, "Sana bir şey daha sormaktan kendimi alamayacağım," diyerek konuşmayı yeniden başlattı. "Beni Sihirli Ayna'da gördüğünde farklı göründüğümü söyledin." "Evet, çok farklı." "Nasıl yani?" "Çok şişman ve solgundun, üstünde de bambaşka giysiler vardı."

Bastian, "Şişman ve solgun mu?" diye sordu ve inanamayarak gülümsedi. "Benim o olduğumdan gerçekten emin misin?"

"Sen değil miydin yani?"

Bastian düşündü.

"Beni gördün, bunu biliyorum. Ama ben her zaman şimdiki gibiydim."

"Gerçekten mi?"

"Yoksa hatırlamam gerekirdi!" diye bağırdı Bastian.

"Evet," dedi Atreju ve ona düşünceli düşünceli baktı, "gerekirdi."

"Belki de şekilleri bozan bir aynaydı o?"

Atreju başını sallayarak karşı çıktı.

"Sanmam."

"Öyleyse, beni öyle görmüş olmanı nasıl açıklıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Atreju, "yalnızca yanılmadığımı biliyorum."

Bundan sonra ikisi de yine uzun zaman sustular, sonunda da yatmaya gittiler.

Bastian başı ve ayak ucu yine has gümüş işlemesinden olan yatağında yatarken, Atreju'yla konuşmaları aklından çıkmıyordu. Sanki ona, Bastian'ın Parıltı'yı taşıdığını öğrendiğinden beri, Kahraman Hynreck'i yenmesi, hatta Graögramân'ın yanında kalması Atreju'yu daha az etkiliyor gibi geliyordu. Belki de bu koşullar altında bunların pek özel bir şey olmadığını düşünüyordu Atreju. Oysa Bastian, Atreju'nun kayıtsız koşulsuz saygısını kazanmak istiyordu.

Uzun uzun düşündü, işaretle bile olsa Fantazya'da kimsenin yapamayacağı bir şey olmalıydı. Yalnız onun, Bastian'ın başarabileceği bir şey.

En sonunda akıl etti: Öyküler bulmaktı bu!

Fantazya'da hiç kimsenin yeniyi yaratamayacağı tekrar tekrar belirtilmişti hem de. Hatta Uyulâla'nın sesi bile söz etmişti bundan. Bu tam da Bastian'ın en iyi becereceği şeydi!

Onun, Bastian'ın, büyük bir ozan olduğunu görecekti Atreju!

Arkadaşına bunu kanıtlayacağı bir fırsatın bir an önce karşısına çıkmasını diliyordu. Belki de sabaha. Örneğin, Amargânth'ta bir ozanlar şenliği olabilir, Bastian da buluşlarıyla herkesi gölgede bırakırdı!

Ya da daha iyisi, anlatacağı her şeyin gerçekleşmesi olurdu! Graögramân Fantazya'nın öyküler ülkesi olduğunu, hatta bu yüzden bir öyküde olunca uzak geçmişin yeni doğmuş olabileceğini söylememiş miydi? Gözleri yerinden fırlayacaktı Atreju'nun!

Bastian, Atreju'nun şaşkın hayranlığını tasarlaya tasarlaya uykuya daldı.

Ertesi sabah sarayın görkemli salonunda zengin bir kahvaltı sofrasının başında otururlarken Gümüş İhtiyar Querquobad şunları söyledi:

"Bugün Fantazya'nın kurtarıcısı konuğumuz ve onu bize getiren arkadaşı için çok özel bir şenlik düzenlemeyi kararlaştırdık. Biz Amargânthlıların çok eski bir geleneğe göre Fantazya'nın şiir okuyucuları ve öykü anlatıcıları olduğumuzu bilmezsin belki, Bastian Balthasar Bux. Bu sanat, ta ufacıktan öğretilir çocuklarımıza. Büyüdüklerinde de yıllar yılı bütün ülkeleri dolaşır, herkesin yararına olsun diye bu mesleği sürdürürler. Bu yüzden de bizler her yerde saygı ve sevinçle karşılanırız. Ama bir derdimiz var yine de. Şiir ve öykü dağarcığımız -ne yalan söyleyeyim- pek geniş değil. Bu az şeyi çok kişi bölüşmek zorunda kalıyor. Oysa söylentiye göre sen -doğru mu bilmiyorum- kendi dünyanda öykü bulmakla ünlüymüşsün. Doğru mu?"

"Evet," dedi Bastian, "hatta bu yüzden alaya bile alınırdım."

Gümüş ihtiyar Querquobad kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Kimsenin duymadığı öyküler anlatıyorsun diye alaya mı alınırdın? Bu nasıl olabilir! Bizden kimse böyle bir şeyi yapacak durumda değil. Bize birkaç yeni öykü armağan edecek olsan, hepimiz, beri ve yurttaşlarım, sana anlatamayacağım kadar minnettar olurduk. Yaratıcılığınla bize yardımcı olur musun?"

"Zevkle!" diye yanıtladı Bastian.

Kahvaltıdan sonra Querquobad'tn sarayının dış merdivenlerine çıktılar. Fuchur çoktandır onları bekliyordu orada.

Bu arada alanda büyük bir kalabalık birikmişti, ama bu kez yarışma oyunları için kente gelmiş konuklar pek azdı aralarında. Asıl kitle Amargânthlılardan, hepsi güzel görünüşlü, hepsi mavi gözlü ve hepsi şık giysiler içerisindeki erkek, kadın ve çocuklardan oluşuyordu. Çoğunun yanında gümüşten yapılmış telli çalgılar vardı, resitallerine eşlik edecek harplar, lirler, gitarlar, lavtalar; çünkü içlerinden her biri, sanatını Bastian'la Atreju'nun önünde icra edebilmeyi umuyordu.

Yine koltuklar konmuştu. Bastian ortada Querquobad'la Atreju'nun arasında yer aldı. Onların arkasına Fuchur yerleşti.

Sonra Querquobad ellerini çırptı ve yayılan sessizliğe şunları söyledi:

"Büyük ozan dileğimizi yerine getirmek istiyor. Bize yeni öyküler armağan edecek. Bu yüzden arkadaşlar, onu esinlendirmek için sizler de en iyi şeylerinizi verin!"

Alandaki bütün Arnargânthlılar sessizce yerlere kadar eğildiler. Sonra ilki öne çıktı ve okumaya başladı. Onun arkasından başkaları, sonra yine başkaları geldi. Hepsinin güzel, uyumlu sesleri vardı ve işlerini çok iyi yapıyorlardı.

Sundukları öykü, şiir ve şarkılar, duruma göre heyecanlı, neşeli ya da hüzünlüydü; ama bunların hepsi burada çok yer tutar. Bunlar da başka bir zaman anlatılmalı. Topu topu yüz kadar değişik parçaydı hepsi. Bundan sonrası kendini yinelemeye başlıyordu. Yeni çıkan Amargânthlılar, kendilerinden öncekilerden dinlediklerinden daha değişik bir şey sunamıyorlardı.

Buna karşın Bastian gitgide heyecanlanıyordu, sıranın kendisine geleceği anı bekliyordu çünkü. Dün geceki dileği hızla gerçekleşmeye doğru gidiyordu. Bütün ötekilerin de sırasını savmasını beklemeye dayanamayacaktı. Yandan Atreju'ya baktı, ama o, hareketsiz bir ifadeyle oturmuş dinliyordu. Halinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

Sonunda Gümüş ihtiyar Querquobad yurttaşlarına durma buyruğu verdi, içini çekerek Bastian'a dönüp konuştu:
"Sana söylemiştim Bastian Balthasar Bux, öykü dağarcığımız ne yazık ki çok dar. Daha çok öykü olmaması bizim suçumuz değil. Gördüğün gibi biz elimizden geleni yapıyoruz. Artık bize seninkiler-den birini armağan edecek misin?"

"Size bulduğum tüm öyküleri armağan edeceğim," dedi Bastian bol keseden, "çünkü sürüyle yeni öykü düşünebilirim ben. Bunların bir bölümünü Krista adlı küçük bir kıza anlattım, ama çoğunu yalnızca kendi kendime anlattım. Yani henüz benden başka kimse bilmiyor bunları. Ama her birini teker teker anlatmak haftalar, aylar sürer, yanınızda o kadar çok kalamayız. Bu yüzden de size, bütün ötekileri içinde toplayan tek bir öykü anlatacağım. Adı, 'Amargânth Kitaplığının Öyküsü', çok da kısa bir öykü." Biraz düşündü ve gelişigüzel başladı:

"Çok eski zamanlarda Amargânth'ta kenti yöneten Quana adında bir Gümüş İhtiyar Kadın yaşarmış. Bu çok uzak geçmişte kalan günlerde, ne Gözyaşı Gözü Murhu varmış ne de Amargânth suya dayanıklı özel gümüştenmiş. Taştan ve ahşaptan evleriyle çok sıradan bir kentmiş henüz. Ormanlık tepelerin arasındaki bir vadide bulunuyormuş.

Quana'nin Quin adında, büyük bir avcı olan bir oğlu varmış. Günün birinde Quin ormanda, boynuzunun ucunda ışıklı bir taş olan bir tek boynuz görmüş. Hayvanı öldürmüş ve taşı alıp eve getirmiş. Ama böylelikle de Amargânth Kenti'nin üstüne büyük bir uğursuzluk çökmüş. Kent sakinlerinin gitgide daha az çocuğu oluyormuş. Bir kurtuluş yolu bulamazlarsa, nesilleri tükenip yok olmaya mahkum olacaklarmış. Oysa tek boynuzu yeniden diriltilemezmiş ve kimse bunun çaresini bilmiyormuş.

Derken Gümüş ihtiyar Quana, ne yapılacağını Uyulâla'dan

öğrensin diye, bir ulağı ta o zamanlarda var olan Güney Kehanet'e yollamış. Ama Güney Kehanet çok uzaktaymış. Ulak genç bir adam olarak yola çıkmış, geri geldiğindeyse artık çok yaşlıymış. Gümüş ihtiyar Quana çoktan ölüp gitmiş, bu arada yerine oğlu Quin geçmiş. Tabii o da bütün öteki Amargânthlılar gibi çok ihtiyarmış artık. Yalnızca bir çift çocuk varmış, bir oğlan, bir de kız. Adları da Aquil ve Muqua'ymis.

Sonra ulak, Uyulâla'nın sesinin ona açıkladıklarını aktarmış: Amargânth, ancak Fantazya'nın en güzel kenti haline getirilirse varlığını sürdürebilirmiş. Quin'in günahının bedeli ancak bu yolla ödene-bilirmiş. Ama Amargnthlılar bunu ancak Fantazya'nın en çirkin yaratıkları olan Acharailerin yardımıyla gerçekleştirebilirlermiş. Bunlara 'Hep Ağlayanlar' da denirmiş, çünkü kendi çirkinliklerine üzülmekten durmadan gözyaşı dökerlermiş. İşle bu gözyaşı nehrinde de, toprağın derinliklerinden çıkan o özel gümüşü yıkarlarmış, bundan harika işlemeler yapmayı bilirlermiş.

Böylece bütün Amargânthlılar Acharaileri aramaya çıkmışlar; ama bunlar yerin altında, derinlerde yaşadıklarından, onları bulmayı hiçbiri başaramamış. Sonunda kala kala yalnızca Aquil'le Muqua kalmış. Ötekilerin hepsi ölüp gitmiş, bu arada ikisi de büyümüş. İşte bu ikisi, birlikte Acharaileri bulmayı ve onları, Amargânth'ı Fantazya'nın en güzel kenti yapmaya razı etmeyi başarmışlar.

Böylece Acharailer önce gümüş bir kayık yapmışlar, bunun üstüne de küçük bir filigran saray kurmuş ve bunları ölü kentin çarşı meydanına oturtmuşlar. Sonra gözyaşı nehirlerini yerin altına o şekilde akıtmışlar ki, nehir, ormanlık tepelerin arasındaki vadiden kaynak olarak gün ışığına çıkmış. Vadi acı sularla dolmuş ve Gözyaşı Gölü Murhu oluşmuş, gölün üzerinde de ilk gümüş saray yüzüyormuş. Bunun içindeyse Aquil'le Muqua oturuyorlarmış.

Ama Acharailer genç çifti bir koşula bağlamışlar; bu da, onların ve onlardan sonra gelecek kuşakların, kendilerini şiir okuyuculuğu ve öykü anlatıcılığına adamalarıymış. Onlar bunu yaptığı sürece Acharailer de onlara yardım edeceklermiş, çünkü bu yolla kendileri de bu işe katılmış olacak, çirkinlikleri güzel bir şeye yaramış olacakmış.

Böylece Aquil'le Muqua, içinde benim bütün öykülerimi topladıkları bir kitaplık kurmuşlar - yani ünlü Amargânth Kitaplığı'nı. Şu anda dinlediğinizle başlamışlar, ama yavaş yavaş, anlattığım bütün öteki öyküler de eklenmiş ve böylece sonunda, ne ikisinin ne de onların bugün Gümüş Kent'i dolduran bereketli soyunun anlatmakla bitiremeyeceği kadar çok öykü olmuş.

Amargânth'ın, Fantazya'nın en güzel kentinin bugün hâlâ var olmasının da, Acharailerle Amargânthlıların karşılıklı sözlerini tutmalarından ileri geliyor - oysa ikisi de artık birbirlerinden haberli değiller. Çok eski çağlardaki o olayları hatırlatan tek şey, Gözyaşı Gölü Murhu'nun adı."

Bastian bitirdikten sonra Gümüş ihtiyar Querquobad koltuğundan ağır ağır kalktı. Yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı.

"Bastian Balthasar Bux," diye konuştu, "sen bize bir öyküden, bütün öykülerden çok fazlasını armağan ettin. Sen bize kendi aslımızı armağan ettin. Artık Murhu'nun nereden geldiğini, gümüş teknelerimizle saraylarımızın nereden geldiğini biliyoruz. Artık çok eskilerden ben neden şiir okuyucu ve öykü anlatıcı bir halk olduğumuzu biliyoruz. Her şeyden önce de, kentimizde bulunan ve öteden beri kilitli olduğu için bizlerden birinin henüz içine girmediği, o büyük, yuvarlak yapının ne barındırdığını artık biliyoruz. O bizim en büyük hazinemizi barındırıyor ve biz şimdiye kadar bunu bilmiyorduk. O, Amargânth Kitaplığı'n; barındırıyor!"

Daha biraz önce anlattığı şeylerin gerçeğe dönüşmesinden Bastian'ın kendisi bile etkilenmişti. (Yoksa oldum olası gerçek miydi bunlar? Galiba Graögramân, ikisi de!' demişti.) Her neyse, bunu kendi gözleriyle görüp emin olmak istiyordu.

"Bu yapı nerede peki?" diye sordu.

"Sana göstereceğim onu," dedi Querquobad ve kalabalığa dönerek bağırdı: "Hepiniz gelin! Belki de bugün payımıza başka mucizeler de düşecek!"

Başında Atreju'yla Bastian'in yanında Gümüş İhtiyar'ın yürüdüğü uzun bir konvoy, gümüş tekneleri birbirine bağlayan köprücüklerin

üzerinden ilerledi ve sonunda, yusyuvarlak bir teknenin üstünde duran ve kendisi de yuvarlak, devasa bir gümüş kutu biçiminde olan çok büyük bir yapının önünde durdu. Dış duvarlar düzgün ve süssüzdü, penceresi de yoktu. Kocaman, tek bir kapı vardı yalnızca, ama o da kilitliydi.

Pürüzsüz gümüş kapı kanadının tam ortasında, halka biçimli bir çerçeve içinde, saydam bir cam parçası gibi görünen bir taş vardı. Bunun üzerinde de aşağıdaki yazı vardı:

"Tek boynuzun boynuzundan alındım, söndürüldüm. Adımı söyleyecek kişi yakıncaya dek ışığımı kilitli tutucağım kapıyı. Ona yüz yıl boyu ışık veririm, ve onu Yor'un Minroud'unun karanlık derinliklerine götürürüm. Ama ikinci bir kere sondan başa doğru söylerse adımı, yüz yıllık ışığı bir anda saçar, sönerim."

"İçimizden hiç kimse," dedi Querquobad, "bu yazıyı yorumlayamadı. Yor'un Minroud'u sözlerinin ne anlama geldiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Tekrar tekrar denediğimiz halde şimdiye kadar taşın adını kimse bulamadı. Ama biz yalnızca Fantazya'da zaten varolan adları kullanabiliyoruz. Bunlar da başka şeylerin adı olduğundan, hiçbiri taşa ışık saçtırıp kapıyı açtıramadı. Sen onun adını bulabilir misin Bastian Balthasar Bux?"

Derin, beklenti dolu bir sessizlik oldu. Tüm Amargânthlılar ve Amargânthlı olmayanlar soluklarını tutuyorlardı. "Al'Tsahir!" diye bağırdı Bastian.

Aynı anda taş parıl parıl parlamaya başladı, çerçevesinden fırladı ve dosdoğru Bastian'ın eline düştü, kapı açılıyordu. Binlerce gırtlaktan bir şaşkınlık Ah'ı çıktı.

Bastian, ışıklı taş elinde, Atreju'yla Querquobad'i izleyerek kapıdan girdi. Arkalarından kalabalık akın etti. Kocaman, yuvarlak salon karanlıktı. Bastian taşı yükseğe kaldırdı. Gerçi ışığı bir mumunkinden daha parlaktı ama, gene de salonu tümüyle aydınlatmaya yetmiyordu. Tek görülen, duvarlar boyunca kat kat kitaplar, yine kitaplar olduğuydu.

Lambalar getirildi ve az sonra bütün salon aydınlandı. O zaman, çepeçevre kitap duvarlarının, yanında ne olduğunu gösteren

etiketler bulunan değişik bölümlere ayrıldığı görüldü. Örneğin "Eğlendirici Öyküler"

"Heyecanlı Öyküler" "Ciddi Öyküler" "Kısa Öyküler" ve bunun gibi. Yerde, yuvarlak salonun tam ortasında, kocaman, bir bakışta görülemeyecek bir yazı vardı:

BASTİAN BALTHASAR BUX

TOPLU ESERLER

KİTAPLIĞI

Atreju durmuş, kocaman gözlerle çevresine bakıyordu. Şaşkınlık ve hayranlığa öylesine yenik düşmüştü ki, artık yüz çizgilerindeki heyecan açıkça görülebiliyordu. Bastian buna sevindi.

"Bunların hepsi," diye sordu Atreju, parmağını çepeçevre dolandırarak, "bunların hepsi senin bulduğun öyküler mi?"

"Evet," dedi Bastian ve Al'Tsahir'ı cebine soktu.

Atreju ona şaşkın şaşkın baktı.

"Benim buna aklım ermiyor," diye itiraf etti.

Amargânthhlar ise ateşli bir hevesle çoktan kitapların başına çökmüşlerdi tabii; sayfalarını karıştırıyor, birbirlerine yüksek sesle okuyorlardı; kimisi doğrudan yere oturmuş, belli yerleri ezberlemeye başlamıştı bile. Büyük olayın haberi, hem yerliler hem de konuklar arasında hızla yayılarak bütün Gümüş Kent'i sarmıştı. Bastian'la Atreju tam kitaplıktan çıkıyorlardı ki, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'la karşı karşıya geldiler. "Bay Bastian," dedi, belli ki yalnız kılıçta değil, dil dökmekte de usta olan kızıl saçlı Hysbald, "ne eşi bulunmaz hünerler gösterdiğinizi işittik. Bunun için sizden, bizi hizmetinize almanızı ve buradan sonraki yolculuğunuza sizinle birlikte çıkmamıza izin vermenizi rica ediyoruz. Üçümüz de ayrı ayrı kendi öykülerimize kavuşmak için can atıyoruz. Kuşkusuz bizim korumamız size hiç gerekli değil, ama bizim gibi üç yetenekli ve hünerli silahşorun hizmetinizde olması gene de yararlı olabilir, ister miydiniz?"

"Çok sevinirim," diye yanıtladı Bastian, "böylesi eşlikçilerden herkes gurur duyar."

Bunun üzerine üç bey ısrarla, bir an önce Bastian'ın kılıcı üzerine bağlılık yemini etmek istediler, ama Bastian onlara engel oldu.

"Sikanda büyülü bir kılıçtır," diye açıkladı onlara, "Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içmemiş ve onun içinde yıkanmamış biri, ona ölüm tehlikesi olmadan el süremez."

Böylece dostça bir el sıkışmayla yetinmek zorunda kaldılar.

Bastian, "Kahraman Hynreck'e ne oldu?" diye sordu.

"Hepten çöktü," dedi Hykrion.

Hydorn, "Sevgilisi yüzünden," diye ekledi.

"Onu bir görseydiniz," diye bağladı Hysbald.

Böylece hepsi -şimdi beş kişi olarak- topluluğun başlangıçta indiği ve Bastian'ın yaşlı Jicha'yı ahıra yerleştirdiği konukevine doğru yola koyuldular.

Konukevinden içeri girdiklerinde bir tek kişi oturuyordu orada. Masanın üzerine kapanmış, ellerini sarı saçlarının içine gömmüştü. Kahraman Hynreck'ti bu.

Belli ki yol eşyalarının arasında yedek bir giysi getirmişti yanında; çünkü şimdi sırtında, Bastian'ın önceki günkü kavgada parçalara ayırdığından daha sade bir şey vardı.

Bastian kendisine iyi günler dileyince Hynreck havaya sıçradı ve iki çocuğa bakakaldı. Gözlen kızarmıştı. Bastian ona yanına oturup oturamayacağını sordu, öteki omuzlarını silkip başını salladı ve yeniden yerine çöktü. Önünde, masanın üzerinde, sanki buruşturulmuş da yeniden açılıp düzeltilmiş gibi görünen bir kâğıt duruyordu.

"Hatırınızı sormak istemiştim," diye başladı Bastian, "sizi incit-tiysem üzülürüm."

Kahraman Hynreck başını hayır anlamında salladı.

"Benim işim bitti," diyebildi boğuk bir sesle, "işte, kendiniz okuyun!"

Kâğıdı Bastian'a doğru itti.

"Ben en büyüğü isterim," diye yazıyordu üstünde, "ve bu, siz değilsiniz, o yüzden hoşça kalın!"

Bastian, "Prenses Oglamâr'dan mı?" diye sordu.

Kahraman Hynreck başını sallayarak doğruladı.

"Yarışmamızdan sonra hemen sahile gitmiş eşkin atıyla. Kim bilir nerededir şimdi? Onu bir daha göremeyeceğim. Öyleyse dünyada daha ne işim var benim?"

"Gidip getiremez misiniz onu?"

"Ne için?"

"Herhalde onu fikrinden caydırmak için."

Kahraman Hynreck acı bir gülüş koyverdi.

"Prenses Oglamâr'ı hiç tanımıyorsunuz siz. Şu yapabildiklerimin hepsini yapabilmek için on yıldan fazla çalıştım ben. Beden sağlığıma iyi gelmeyecek her şeyden el çektim. Çelik gibi bir disiplinle, en büyük eskrim ustalarından eskrim, en güçlü güreşçilerden güreşin her türünü öğrendim, hepsini yeninceye kadar. Bir attan daha hızlı koşabilir, bir geyikten daha yükseğe sıçrayabilirim ben, her şeyin en iyisini yaparım -daha doğrusu- düne kadar yapardım. Önceleri bana bakmaya bile tenezzül etmezdi; ama sonra, yeteneklerimle birlikte bana olan ilgisi de yavaş yavaş arttı. Onun tarafından seçilmeyi umabilirdim artık - şimdiyse hepsi boş, temelli olarak. Umutsuz nasıl yaşayabilirim?"

"Belki de Prenses Oglamâr'a bu denli önem vermeyecektiniz," dedi Bastian. "Mutlaka aynı derecede hoşlanacağınız başkaları da vardır."

"Hayır," diye karşılık verdi Kahraman Hynreck. "Prenses Oglamâr tam da bu yüzden hoşuma gidiyor ya zaten; yalnızca en büyüğe razı geldiği için."

"Ah!" dedi Bastian çaresiz. "Bu zor elbette. O zaman ne yapılabilir? Acaba başka bir biçimde deneseniz? Örneğin şarkıcı ya da ozan olarak?"

"Bir kere kahraman olmuşum ben," karşılığını verdi Hynreck, biraz sinirli. "Başka bir mesleği yapamam ve yapmak da istemem. Neysem oyum ben."

"Evet," dedi Bastian, "anlıyorum."

Herkes sustu. Üç bey, Kahraman Hynreck'e duygularını paylaştıklarını gösteren bakışlar atıyordu, içinden neler geçtiğini arılayabiliyorlardı. Sonunda Hysbald hafifçe öksürdü ve Bastian'a dönerek usulca görüşünü belirtti:

"Ona yardım etmek sizin için pek büyük bir sorun olmaz aslında Bay Bastian."

Bastian Atreju'ya baktı; ama o, yine o ulaşılmaz ifadesini takınmıştı.

Sonra Hydorn, "Yakında uzakta bir tek canavar olmayınca, Kahraman Hynreck gibi birisi için gerçekten kötü oluyor," diye ekledi, "anlıyor musunuz?"

Bastian hâlâ arılamıyordu.

Hykrion, koca siyah bıyıklarını sıvazlayarak, "Kuşkusuz," dedi, "bir kahramanın kahraman olabilmesi için canavar gerekir." Bu sırada da Bastian'a göz kırptı.

Bastian sonunda anlamıştı artık.

"Dinleyin Kahraman Hynreck," dedi, "yüreğinizi başka bir yana verme önerisiyle kararlılığınızı sınıyordum yalnızca. Çünkü Prenses Oglamâr'ın sizin yardımınıza şimdi gerçekten çok ihtiyacı var. Onu sizden başka kimse kurtaramaz."

Kahraman Hynreck kulak kesildi.

"Ciddi mi söylüyorsunuz, Bay Bastian?"

"Tüm ciddiyetimle, bundan hemen emin olacaksınız. Çünkü Prenses Oglamâr birkaç dakika önce saldırıya uğrayıp kaçırıldı."

"Kim kaçırdı?"

"Fantazya'da varolan canavarların en korkuncu. Ejderha Smârg yani. Prenses atıyla bir orman açıklığından geçerken canavar onu görmüş, havadan üstüne atlamış, eşkin atının sırtından,alıp, kaçırıp götürmüş." Hynreck ayağa fırladı. Gözleri parlamaya, yanakları al al kızarmaya başladı. Sevinçten ellerini çırpıyordu. Ama sonra gözlerindeki parıltı söndü ve Hynreck yerine oturdu. "Bu ne yazık ki olamaz," dedi üzgün üzgün. "Uzakta yakında canavar kalmadı artık."

"Benim çok uzaktan geldiğimi unutuyorsunuz Kahraman Hynreck," diye açıkladı Bastian, "sizin geldiğiniz yerden çok daha uzaktan."

"Bu doğru," diye onayladı ilk kez olaya karışan Atreju. Kahraman Hynreck, "Bu canavar gerçekten kaçırdı mı onu," diye bağırdı. Sonra iki elini göğsüne bastırıp inledi: "Ah benim sevgili Oglamâr'ım, neler geldi başına! Ama korkma, şövalyen geliyor, yola çıktı bile! Söyleyin bana, ne yapmam gerek? Nereye gitmeliyim? Sorun nedir?"

"Buradan çok uzakta," diye başladı Bastian, "bir ülke vardır, adı Morgul ya da Soğuk Ateş Ülkesidir, çünkü orada alevler buzdan daha soğuk olur. Bu ülkeyi nasıl bulacağınızı size söyleyemem, onu kendiniz bulmak zorundasınız. Bu ülkenin ortasında Wodgabay adlı taşlaşmış bir orman vardır. Bu taşlaşmış ormanın ortasında da Kurşun Kale Ragar bulunur. Üç hendekle çevrilidir burası. Birincide yeşil zehir akar, ikincide dumanı tüten kezzap, üçüncüde de ayaklarınız kadar kocaman akrepler kaynaşır. Karşıya geçen köprü ve geçit yoktur, çünkü Kurşun Kale Ragar'da hüküm süren kişi, Smârg adlı o uçan canavardır. Sümüksü zardan kanatlarının açıklığı ve otuz iki metre vardı. Uçmadığı zaman dev bir kanguru gibi dik durur. Gövdesi uyuz bir sıçanı andırır, ama kuyruğu akrep kuyruğudur. Zehir iğnesiyle en hafif dokunması bile mutlak

ölümdür. Arka ayakları dev çekirge ayaklarıdır, ama ufacık ve kavruk görünüşlü ön ayakları küçük bir çocuğun ellerine benzer. Ama bu insanı aldatmamalı, çünkü tam da bu küçücük ellerde korkunç bir kuvvet vardır. Uzun boynunu, bir salyangozun duyargalarını çekmesi gibi içen çekebilir, bunun ucuna da üç kafa oturmuştur. Biri büyüktür ve timsah kafasına benzer. Bunun ağzından buz gibi ateş püskürtür. Ama timsahta gözlerin olduğu yerde, onda, gene birer kafa olan iki yumru vardır. Sağdaki, yaşlı bir adamın kafası gibi görünür. Bununla işitip görür. Soldaki ise konuşmak içindir, bu da buruşuk bir yaşlı kadın yüzü gibi görünür."

Bu tanımlamayla Kahraman Hynreck biraz sararmıştı.

"Adı neydi?" diye sordu.

"Smârg," diye yineledi Bastian. "Kötülüğünü bin yıldır sürdürüyor, çünkü yaşı bu kadardır, ikide bir, genç, güzel bir kadını kaçırır, sonra kadın ömrünün sonuna kadar onun ev işlerini görmek zorunda kalır. O ölünce Smârg bir yenisini kaçırır."

"Nasıl oldu da ben bunu hiç duymadım?"

"Smârg düşünülemeyecek kadar hızlı ve uzun uçabilir. Şimdiye kadar haydutluğu için hep Fantazya'nın değişik ülkelerini seçti. Hem sonra bu, ancak yarım yüzyılda bir oluyor zaten."

"Bugüne kadar bir tutsağı kurtaran olmadı mı hiç?"

"Hayır, bu eşsiz bir kahraman ister."

Bu sözlerle Kahraman Hynreck'in yanakları yine kızardı.

"Smârg'in zayıf bir yanı var mı?" diye sordu işini bilir bir tavırla.

"Ah!" diye yanıtladı Bastian. "Az kalsın en önemlisini unutuyordum. Ragar Kalesi'nin en alt mahzeninde kurşundan bir satır vardır. Bunun onu öldürebilecek tek silah olduğunu söylersem, Smârg'in bu satın gözü gibi korumasını anlayabilirsiniz belki. Bununla onun küçük kafalarının ikisini de uçurmak gerekir."

Kahraman Hynreck, "Bütün bunları siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Bastian'ın yanıt vermesi gerekmedi, çünkü o anda sokaktan korku çığlıkları çınladı:

"Bir ejderha! - Canavar! - Şuraya bakın, gökyüzünde! - Eyvah! Kentin üstüne doğru geliyor! - Kurtulabilen kurtarsın kendini! - Hayır hayır, bir kurban almış bile!"

Kahraman Hynreck sokağa fırladı, bütün öbürleri onu izlediler, en son olarak da Atreju'yla Bastian.

Gökte dev bir yarasaya benzeyen bir şey dalgalanıyordu. Daha yakına gelince, bir an için Gümüş Kent'in üstüne soğuk bir gölge çökmüş gibi oldu. Smârg'di bu ve tıpkı az önce Bastian'ın uydurduğu gibiydi. O acınası, ama o derecede tehlikeli iki elciğiyle de, var gücüyle haykırıp çırpınan genç bir kadını sıkı sıkı tutmaktaydı.

"Hynreck!" Ses gitgide uzaklaşıyordu. "Yardım et, Hynreck! Kurtar beni kahramanım!"

Sonra hepsi bitti.

Hynreck siyah aygırını ahırdan çoktan çıkarmıştı ve anakaraya giden gümüş bir salın içindeydi.

Salcıya, "Daha hızlı!" diye bağırdığı duyuluyordu. "Ne istersen veririm, yeter ki hızlan sen!"

Bastian arkasından bakıp mırıldandı:

"Umarım işini fazla güçleştirmemişimdir."

Atreju yan gözle ona baktı. Sonra yavaşça konuştu:

"Belki biz de yola koyulsak daha iyi olur."

"Nereye?"

"Fantazya'ya benim aracılığımla geldin," dedi Atreju, "şimdi dönüş yolunu bulman için de sana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Mutlaka bir tarihte yine kendi dünyana dönmek istersin, değil mi?"

"Ah!" dedi Bastian. "Şimdiye kadar hiç aklıma gelmedi bu. Ama haklısın Atreju. Evet, tabii, çok haklısın." "Fantazya'yı kurtardın," diye sürdürdü Atreju, "bana öyle geliyor ki karşılığında da çok şey aldın. Şimdi de kendi dünyanı iyileştirmek için geri dönmek istersin diye düşünmüştüm. Yoksa seni alıkoyan başka bir şey daha mı var?"

Her zaman güçlü, güzel, cesur ve yetenekli olmadığını unutmuş olan Bastian yanıtladı:

"Hayır, hiç sanmam."

Atreju arkadaşına yine düşünceli düşünceli bakarak ekledi:

"Kim bilir, belki de uzun ve çetin bir yoldur bu?"

"Evet, kim bilebilir?" diye onayladı Bastian. "istersen hemen yola koyulalım."

Bundan sonra bir de, Bastian'a kimin at vereceği konusunda anlaşamayan üç bey arasında kısa ve dostça bir çekişme oldu. Ama Bastian, kendisine katır Jicha'yı vermelerini rica ederek sorunu kestirip attı. Gerçi ötekiler böyle bir koşu hayvanının Bay Bastian'a uygun olmayacağını söylediler ama, Bastian ısrar edince sonunda boyun eğdiler.

Beyler yol hazırlıklarını yaparken, Bastian'la Atreju da, konukseverliği için teşekkür edip vedalaşmak üzere yine Gümüş İhtiyar Querquobad'in sarayına gitti. Fuchur, uğur ejderhası, Atreju'yu sarayın önünde beklemekteydi. Yola çıkılacağını duyunca çok mutlu oldu. Amargânth gibi güzel bile olsa, kentler ona göre değildi.

Gümüş ihtiyar Querquobad, Bastian Balthasar Bux Kitaplığından aldığı bir kitaba gömülmüştü.

"İsterdim ki daha uzun zaman konuğum olasınız," dedi biraz dalgın bir tavırla. "Böyle bir yazar her gün konuk olmaz insana. Ama artık yapıtlarıyla avunuruz biz de."

Vedalaşıp çıktılar.

Atreju Fuchur'un sırtına binerken Bastian'a sordu:

"Sen de Fuchur'la gitmek istemiyor muydun?"

"Biraz sonra," diye mırıldandı Bastian. "Şimdi Jicha bekliyor beni, ona söz verdim."

"Öyleyse sizi karada bekliyoruz," diye bağırdı Atreju. Uğur ejderhası havalandı, hemen sonra görüş uzaklığının dışına çıkıvermişti.

Bastian konukevine döndüğünde, üç bey, sallardan birinin içinde atlar ve katırla birlikte yola çıkmaya hazır, bekliyorlardı. Jicha'nın sırtından torba eyerini almış, yerine bol süslü bir koşu eyeri koymuşlardı. Ama Jicha bunun nedenini Bastian yanına gelip kulağına fısıldayınca öğrendi ancak:

"Artık benim oldun Jicha."

Sandal hareket edip de Gümüş Kent'ten uzaklaşırken, yaşlı katırın sevinç çığlıkları, Gözyaşı Gölü Murhu'nun acı sularının üzerinde daha bir zaman çınladı.

Kahraman Hynreck'e gelince, Morgıl'a, Soğuk Ateş Ülkesi'ne ulaşmayı gerçekten başardı. Taşlaşmış Wodgabay Ormanı'na girip Ragar Kalesi'nin çevresindeki üç hendeği de aştı. Kurşun satırı bulup ejderha Smârg'ın hakkından geldi. Sonra da Oglamâr'ı babasına götürdü, oysa Prenses onunla evlenmeye hazırdı artık. Şimdi de Hynreck istemiyordu. Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Rüzgâr öylesine sertti ki, atlar bile karşısında eğik durmak zorunda kalıyor, binicilerin ıslaklıktan ağırlaşmış pelerinleri hayvanların sırtında saklıyordu. Yağmur, atlıların başlarının üzerini neredeyse sıyırarak geçen kara bulutlardan, bardaktan boşanırcasına hızla boşanıyordu. Sonra iri, gevşek taneli bir kara çevirdi, en sonunda da kar ve yağmur bir arada yağar oldu.

Günlerdir yoldaydılar, son üç gündür bu yaylada at sürmüşlerdi. Hava günden güne kötüleşmiş, toprak, ilerlemeyi gitgide eziyet haline sokan bir çamur ve sivri köşeli taş karışımına dönüşmüştü. Şurada burada çalı kümeleri ya da yerden yan yan fışkırmış küçük çalılar duruyor, ortalıkta başkaca bir canlılık göze çarpmıyordu.

XX

Katır Jicha'nın sırtında giden Bastian, ışıl ışıl parlayan gümüş peleriniyle bir derece iyi durumdaydı gene de. Pelerinin hafif ve ince olmakla birlikte enikonu sıcak tutmasından ve yağmuru geçirmemesinden ileri geliyordu bu. Hykrion'un, güçlünün, bodur gövdesi mavi yünlüden kalın bir kaputun içinde neredeyse kaybolmuştu, ince yapılı Hysbald, kahverengi çuha pelerininin kocaman kukuletasını kızıl saçlarının üstüne çekmişti. Hydorn'un branda bezinden gri üstlüğüyse sıska kol ve bacaklarına yapışıyordu.

Üç adam, o biraz kaba halleriyle gene de bayağı neşeliydiler. Bay Bastian'la birlikte çıktıkları serüven yolculuğunun bir çeşit pazar gezintisi olacağını beklememişlerdi. Ara sıra, kimi zaman tek tek, kimi zaman da koro halinde, tok sesleriyle fırtınaya karşı şarkı söylüyorlardı; güzelden çok, yiğitçe şarkılar. Belli ki en sevdikleri de şu sözlerle başlayanıydı:

"Ben küçük bir oğlancıkken bayılırdım yağmura, Sevinçten uçardım rüzgârda ..."

Söylediklerine göre bu şarkı, Schexpir ya da buna benzer bir adı olan, çok eski zamanlarda buralara gelmiş bir Fantazya gezgininden alınmaymış.

Topluluğun, ne soğuktan ne de ıslaklıktan etkilenmiyor görünen tek kişisi Atreju'ydu. Yolculuğun başından beri çoğunlukla yaptığı gibi, Fuchur'un sırtında bulut pamuklarının arasından ve üstünden hızla uçuyor, keşif yapmak için ta ilerilere gidiyor, haber getirmek için yine geri dönüyordu.

Hepsi de, uğur ejderhası bile, Bastian'ın kendi dünyasına döneceği yolu aramakta oldukları kanısındaydılar. Bastian da öyle sanıyordu, Atreju'nun önerisini aslında sırf nezaket ve iyi niyetinden kabul etmiş olduğunu, gerçekteyse bunu hiç istemediğini bilmiyordu bile. Oysa Fantazya'nın coğrafyasını, insan ister bunların

bilincinde olsun ister olmasın, istekler belirler. Hangi doğrultuda gideceklerinde belirleyici olacak kişi Bastian olduğu için de, sonuç, yollarının onları gitgide Fantazya'nın daha derinlerine götürmesi oldu - yanı Fildişi Kule'nm oluşturduğu merkeze doğru. Bastian bunun kendisi için ne anlama geldiğini çok sonraları öğrenecekti. Bundan şimdilik ne onun haberi vardı ne de yol arkadaşlarından birinin.

Bastian'ın kafası başka şeylerle doluydu.

Daha Amargânth'tan yola çıkışlarının ikinci gününde, Murhu'yu çevreleyen ormanlarda ejderha Smârg'a ait belirgin bir iz bulmuşlardı. Burada bulunan ağaçların bir bölümü taşlaşmıştı. Belli ki canavar buraya inmiş, ağaçlan gırtlağının buzsu ateşiyle yalamıştı. Dev çek-ir-ge ayaklarının izleri kolayca ayırt edilebiliyordu. Bu işten anlayan Atreju daha başka izler de bulmuştu, yani Kahraman Hynreck'in atının izlerini. Demek ki Hynreck ejderhanın peşindeydi.

Fuch'ur, "Bu pek hoşuma gitmiyor," demişti şaka yollu ve yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürmüştü, "ister bir hilkat garibesi olsun isler olmasın, Smârg uzaktan da olsa akrabam oluyor çünkü."

Kahraman Hynreck'in izini kovalamadılar, tersine başka bir yön tuttular, çünkü onların amacı Bastian'a dönüş yolunu bulmaktı.

Ondan beri Bastian, Kahraman Hynreck'e bir canavar bulmakla aslında ne yaptığını düşünmekteydi. Kuşkusuz, Kahraman Hynreck'e savaşacağı ve kendini kanıtlayacağı bir şey gerekliydi. Ama onu yeneceği hiç belli değildi ki! Ya Smârg onu öldürürse? Ayrıca Prenses Oglamdr da kötü durumdaydı şimdi. Oldukça kibirli olduğuna kuşku yoktu, ama bu yüzden Bastian'ın onun başına böylesi bir bela açmaya hakkı var mıydı? Hepsi bir yana, kim bilir Smârg Fantazya'da daha nelere yol açacaktı? Bastian önünü ardını hiç düşünmeden, artık onsuz üstesinden gelinemeyecek ve belki de birçok masum kişinin başına olmadık belalar getirecek sonu belirsiz bir tehlike yaratmıştı. Ayçocuk, imparatorluğunda iyiyle kötü, güzelle çirkin arasında ayrım yapmazdı; bunu biliyordu Bastian. Onun gözünde Fantazya'daki her yaratık eşit önemde ve eşit hak sahibiydi. Ama kendisi, Bastian, onun gibi davranabilir miydi acaba? Her şeyden önce de, gerçekten ister miydi bunu?

"Hayır," dedi kendi kendine, Fantazya tarihine canavarlar ve hilkat garibeleri yaratıcısı olarak girmeyi hiç istemiyordu. İyiliği ve özgeciliğiyle ünlense, herkesin kafasında aydınlık bir imge oluştursa, onu "iyi insan" diye ansalar ya da "büyük iyiliksever" diye yüceltseler çok daha güzel olurdu. Evet, onun istediği buydu. Bu arada arazi kayalık bir yapıya dönüşmüştü ve Fuchur'un sırtında bir keşif uçuşundan dönen Atreju, birkaç mil ilerde rüzgâra karşı oldukça korunaklı küçük bir çukurluk olduğunu bildirdi. Doğru görmüşse, yağmur ve kara karşı barınılabilecek bir sürü de mağara vardı orada.

Akşamüstü olmuştu zaten ve gece için uygun bir konaklama yeri aramanın tam zamanıydı. Bu yüzden herkes Atreju'nun haberine çok sevindi. Hayvanlarını koşturdular. Yol, gitgide yükselen kayalıklarla sarılmış ve belki de kuru bir nehir yatağı olan bir vadinin dibinde gidiyordu, iki saat kadar sonra çukurluğa vardılar; gerçekten de kayalarda çepeçevre bir sürü mağara vardı. En genişini seçip içine olabildiğince sere serpe yayıldılar. Üç bey, çevreden kuru çalı çırpı ve fırtınada kopmuş dallar topladı, az sonra mağaranın içinde parlak bir ateş yanıyordu. Islak pelerinler kurutulmak üzere serildi, atlarla katır içeriye getirilip eyerleri alındı, hatta her zaman açık havada gecelemeyi yeğleyen Fuchtır bile mağaranın arkalarında bir yerde kıvrılıp yatmıştı. Aslında burası o kadar da rahatsız değildi.

Hydorn, dayanıklı olan, yiyecek torbasından çıkardığı koca bir et parçasını uzun kılıcının ucunda ateşe tutup kızartmaya çalışırken ve bu sırada da herkes beklenti dolu bakışlarla onu izlerken, Atreju Bastian'a dönüp bir ricada bulundu:

"Bize Kris Ta'dan söz etsene!"

"Kimden?" diye sordu Bastian anlamadan.

"Arkadaşın Kris Ta'dan, öykülerini anlattığın küçük kızdan."

Bastian, "Bu isimde bir kız tanımıyorum ben," yanıtını verdi. "Hem ona öyküler anlattığımı da nereden çıkarıyorsun?"

Atreju ona düşünceli bakışlarla bakıyordu.

"Kendi dünyanda...," dedi ağır ağır, "birçok öykü anlatmışsın ya. Hem ona hem de kendine."

"Sen nereden biliyorsun bunu Atreju?"

"Kendin söyledin. Amargânth'ta. Hem bu yüzden seni alaya aldıklarını da söyledin."

Bastian gözlerini ateşe dikmişti.

"Doğru," diye mırıldandı, "söyledim. Ama neden bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Bu ona bile ilginç geldi.

Atreju Fuchur'la bakıştı ve sanki, ikisinin daha önce konuştukları bir şey şimdi doğru çıkmış gibi ciddi bir tavırla başını salladı. Ama başka bir şey söylemedi. Belli ki üç adamın önünde konuşmak istemiyordu bunu. Hydorn, "Et pişti," diye müjdeledi.

Bıçakla herkese bir parça kesti ve hepsi yediler. Gerçi insan en iyi niyetiyle bile bu etin pişmiş olduğunu ileri süremezdi ama -dışı biraz kömürleşmişti, içiyse çiğdi daha- bu koşullarda seçici olmak yersiz kaçardı. Bir zaman herkes çiğnedi, sonra Atreju bir kez daha ricada bulundu:

"Bize buraya nasıl geldiğini anlat!"

"Ama bunu biliyorsun sen," diye yanıtladı Bastian, "beni Çocuk İmparatoriçe'ye sen getirdin ya!"

"Öncesini demek istiyorum," dedi Atreju, "o sırada kendi dünyanda nerede olduğunu ve her şeyin nasıl olup da buraya vardığını."

Bunun üzerine Bastian, Bay Koreander'den kitabı nasıl çaldığını, nasıl okulun çatı arasına saklanıp okumaya başladığını anlattı. Büyük arayışı anlatmaya başlayacakken, Atreju başıyla bunu istemediğini işaret etti. Bastian'ın kendisi hakkında okudukları Atreju'yu ilgilendirmiyor gibiydi. Bastian'ın Bay Koreander'e gelişinin ve okulun çatı arasına kaçışının nasıl ve niçinini öğrenmek onu daha çok ilgilendiriyordu.

Bastian kafasını zorlayarak düşündü, ama belleğinde bununla ilgili başka bir şey bulamadı. Buna ilişkin her şeyi, korktuğunu, şişman, güçsüz ve duygusal olduğunu unutmuştu. Anımsadıkları kırık dökük parçalardı ve bu kırık parçalar ona öylesine uzak ve bulanık görünüyordu ki, kendi değil de, başka biri söz konusuydu sanki.

Atreju ona daha başka anılarını sordu; Bastian da annesinin henüz yaşadığı zamanlardan, babasından, evlerinden, okuldan ve oturdukları kentten söz etti - henüz bilebildiği her şeyden.

Üç bey çoktan uykuya dalmıştı, Bastian ise hâlâ anlatıyordu. Atreju'nun en sıradan şeylere böylesine büyük bir ilgi duyması onu şaşırıyordu. Belki de Atreju'nun dinleme biçiminden olacak, en sıradan ve gündelik şeyler gitgide ona da o kadar sıradan gelmemeye başladı; tersine hepsi, şimdiye dek hiç sezmediği bir giz saklıyormuş gibiydi.

Sonunda hiçbir şey bilemez, aklına anlatabileceği hiçbir şey gelmez oldu. Vakit çok geç olmuş, ateş sönmeye yüz tutmuştu. Üç bey hafiften horluyordu. Atreju kıpırtısız bir yüzle oturuyor, düşüncelere gömülmüş görünüyordu.

Bastian uzandı, gümüş pelerinine sarıldı, tam uykuya dalmak üzereyken Atreju usulca konuştu:

"AURYN'den kaynaklanıyor bu."

Bastian başını eline dayayıp arkadaşına uykulu uykulu baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Parıltı," diye sürdürdü Atreju, kendi kendine konuşuyor gibi, "insanoğullarında bizdekinden daha değişik bir etki yapıyor."

"Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"İşaret sana büyük güç veriyor, bütün dileklerini gerçekleştiriyor, ama aynı zamanda senden bir şey alıyor. Kend dünyanla ilgili anılarını.

Bastian düşündü. Kendini bir şeyi eksik gibi hissetmiyordu.

"Graögramân dedi ki, eğer gerçek dileğimi bulacaksam dilekler yolundan gitmeliymişim. AURYN'ın üzerindeki yazı böyle söylüyormuş. Hiçbir dileği atlayamazmışım. Yoksa Fantazya'da hiç ilerleyemezmişim, böyle dedi. Mücevher bunun için gerekli bana."

"Evet," dedi Atreju, "sana yol açıyor ve aynı anda da amacını elinden alıyor."

"Hadi canım," dedi Bastian kaygısızca, "Ayçocuk işareti bana verirken ne yaptığının bilincindedir. Sen kendine gereksiz tasalar çıkarıyorsun Atreju. AURYN'in tuzak olmadığı besbelli."

"Yoo," diye mırıldandı Atreju, "bunu ben de sanmam."

Bir süre sonra ekledi:

"Her neyse, gene de dünyana giden yolu arıyor olmamız iyi. Arıyoruz, değil mi?"

"Hi hi," diye yanıtladı Bastian yarı uykuda.

Gece yarısı tuhaf bir sesle uyandı. Ne olduğunu açıklayamıyordu. Ateş sönmüş, çevresini zifiri karanlık sarmıştı. Derken omzunda Atreju'nun elini hissetti ve onun fısıldadığını duydu:

"Bu ne?"

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Bastian.

Sesin geldiği yere, mağaranın ağzına doğru süründüler; oradan daha iyi duyuyorlardı.

Ses, çok sayıda gırtlaktan çıkan ve bastırılmaya çalışılan bir hıçkırık ve ağlama sesi gibi geliyordu. Ama yine de insanca bir şey değildi, hayvan yakınışıyla bile benzerliği yoktu. Bazen köpüren bir dalga gibi bir iç çekiş halinde kabaran, ardından, bir zaman sonra yeniden kabarmak üzere yavaş yavaş sönen belirsiz bir hışırtı gibiydi. Bastian'ın şimdiye dek duyduğu en umutsuzluk dolu sesti bu.

Atreju, "Hiç değilse bir şey görülebilseydi!" diye fısıldadı.

"Bekle!" diye yanıtladı Bastian. "Ben de Al’Tsahir var ya!"

Işıklı taşı cebinden çıkarıp yükseğe tuttu. Işık bir mum ışığı gibi hafifti, çukurluğu çok az aydınlatıyordu; yine de bu parıltı, iki arkadaşa tiksintiden tüylerini diken diken eden bir manzarayı göstermeye yetti.

Bütün çukur, kol uzunluğunda şekilsiz kurtlarla doluydu; sanki pis, yırtık pırtık bez ve paçavralara sarınmış gibi görünen derileri vardı. Bunların kıvrımlarının arasından, poliplerin yakalama kolları gibi görünen, sümüksü organa benzer bir şeyler uzatıyorlardı. Gövdelerinin bir ucundan, paçavraların altından ikişer göz bakıyordu, içlerinden durmadan gözyaşı akan gözler. Kendileri de, bütün çukurluk da ıslanmıştı bu yüzden. Al'Tsahir'in ışığına yakalandıkları an donup kaldılar, böylece o sırada neyle uğraştıkları da görüldü. Tam ortalarında, en incesinden gümüş filigranlı bir saray yükseliyordu - Bastian'ın Amargânth'ta gördüğü bütün yapılardan daha güzel ve değerli bir yapı. Besbelli ki kurtsu yaratıklardan birçoğu tam o sıra kuleye tırmanma ve tek tek parçaları birleştirerek onu kurma işinin üstündeydi. Şimdiyse hepsi hareketsizdi. Al'Tsahir'in ışığına bakakalmışlardı.

Çukurun içinde, "Eyvah! Eyvah!" diyen, dehşet içinde kalmış fısıltı gibi bir ses çınladı. "Çirkinliğimiz ortaya çıktı! Vah bize! Vah bize! Kimin gözü gördü bizi? Vay halimize! Vay ki kendimiz bile görmek zorunda kaldık kendimizi! Her kimsen taş yürekli saldırgan, büyüklük gösterip merhamet et de çek şu ışığı üstümüzden!" Bastian ayağa kalktı.

"Ben Bastian Balthasar Bux'um," dedi. "Ya siz kimsiniz?"

"Biz Acharaileriz!" diyen bir çınlama koptu karşısında. Acharailer! Acharailer! Fantazya'nın en mutsuz yaratıklarıyız biz!"

Bastian sustu ve şimdi aynı şekilde ayağa kalkıp yanına gelen Atreju'ya çabucak baktı.

"Öyleyse...," diye sordu, "Fantazya'nın en güzel kentini kuran sizsiniz. Amargânth'ı yani."

"Öyle, ah," diye bağırdı yaratıklar, "ama çek şu ışığı üstümüzden,

bakma bize. Merhametli ol!"

"Ve siz, ağlamanızla Gözyaşı Gölü Murhu'yu yaptınız?"

"Efendi!" diye inlediler Acharailer. "Söylediğin gibi. Ama bizi biraz daha ışığında durmaya zorlarsan, utançtan ve kendi kendimize duyduğumuz tiksintiden öleceğiz. Neden işkencemizi böyle insafsızca sürdürüyorsun? Ah, biz sana bir şey yapmadık, hem bugüne kadar görünüşümüz yüzünden kimse incinmedi."

Bastian Al'Tsahir'i yeniden cebine soktu ve ortalık kapkaranlık oldu.

"Teşekkürler!" diye bağırdı hıçkıran sesler. "Büyüklüğün ve merhametin için teşekkürler efendi!"

"Sizlerle konuşmak isterdim," dedi Bastian, "size yardım etmek istiyorum."

Bu umutsuzluk yaratıklarının karşısında duyduğu tiksinti ve acımadan neredeyse fenalaşıyordu. Belli ki bunlar, Amargânth'ın doğuşu üzerine olan öyküsünde sözünü ettiği yaratıklardı; ama her seferinde olduğu gibi, bu kez de, bunlar burada öteden beri mi vardılar, yoksa onları kendisi mi yaratmıştı, emin değildi. Bu son durumda bütün bu acıdan bir biçimde kendisi sorumlu oluyordu.

Ama işin aslı ne olursa olsun, bu korkunç durumu değiştirmeye kararlıydı.

Yakaran sesler, "Ah," diye sızlandı, "bize kim yardım edebilir?"

"Ben," diye bağırdı Bastian, "AURYN'i taşıyorum ben."

O zaman birden sessizlik çöktü. Ağlama tümüyle kesildi.

Bastian karanlığa doğru sordu: "Böyle birdenbire nerden çıktınız sız?"

Bir fısıltı, çoksesli bir koro gibi karşılık verdi:

"Yerin ışıksız derinliklerinde otururuz biz. Görünüşümüzü güneşten saklamak için. Orada hiç durmadan halimize ağlar,

gözyaşlarımız-la da bozulmaz gümüşü ilk kütleden yıkarız, daha sonra da gördüğün işlemeleri dokuruz bundan. Yukarıya çıkmayı ancak en karanlık gecelerde göze alırız, çıkış yerlerimiz de bu mağaralardır. O zaman aşağıda hazırladıklarımızı yukarıda bir araya getiririz. İşte bu gece de, halimizi birbirimizden saklayacak kadar karanlıktı. Onun için buradayız. Çirkinliğimizi dünya yüzünde emeğimizle örtmeye çalışıyor, bununla bir parça avuntu buluyoruz."

Bastian, "Ama böyle olmanız sizin suçunuz değil ki!" diye fikir yürüttü.

"Ah, suçlar çeşit çeşittir," diye yanıtladı Acharailer, "eylem suçları, düşünce suçlan - bizimkisi de var olma suçu."

Bastian, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, neredeyse ağlayacaktı.

"Ah, büyük iyiliksever," diye bağırdı Acharailer, "AURYN'İ taşıyorsun sen, bizi kurtaracak gücün var - senden bir tek şey diliyoruz: Bize başka uir görünüş ver!"

"Bunu yaparım," dedi Bastian. "Zavallı kurtçuklar, siz sakin olun yalnız! Şimdi uyumanızı istiyorum, yarın sabah uyandığınızda kozalarınızdan sıyrılır çıkar, kelebek olursunuz. Rengârenk ve neşeli olmalısınız, yalnızca gülüp eğlenmelisiniz! Yarından sonra adınız da,

'Hep Ağlayan Acharailer' değil, 'Hep Gülen Schlamufflar' olacak."

Bastian karanlığı dinledi, ama artık hiçbir şey duyulmuyordu.

Atreju, "Uykuya daldılar bile," diye fısıldadı.

İki arkadaş mağaraya döndüler. Hysbald, Hykrion ve Hydorn hâlâ hafiften horluyordu, olanlardan haberleri bile olmamıştı.

Bastian yattı.

Kendinden son derece hoşnuttu.

Çok geçmeden tüm Fantazya az önce tamamladığı bu iyi işi

öğrenecekti. Hem gerçekten de özgece olmuştu bu, çünkü o sırada kendisi için bir şey istediğini kimse iddia edemezdi, iyiliğinin aklığı şan olacak, parlayacaktı!

"Buna ne diyorsun Atreju?" diye fısıldadı.

Atreju yanıt vermeden önce bir süre sustu.

"Sana neye mal oldu acaba?"

Bastian, arkadaşının bu sözlerle onun özgeciliğini falan değil, unutma olayını anıştırdığını, Atreju uyuduktan biraz sonra kavradı. Ama bunun üstünde uzun boylu kafa yormadı ve sevinç önsezileri içinde uykuya daldı. Ertesi sabah, üç silahşorun kıyametler koparan şaşkınlık çığlıklarıyla uyandı.

"Şuna bakın! - Vefakârım benim, benim sıska beygir bile kıskanıyor!"

Bastian onların mağaranın ağzında durduğunu gördü, Atreju da yanlarındaydı. Gülmeyen tek kişi oydu.

Kalkıp yanlarına gitti.

Bütün çukurun içi, kıpır kıpır dolanan, tepetaklak düşen, pır pır uçuşan küçük yaratıklarla doluydu, gördüğü en gülünç yaratıklardı bunlar. Hepsinin sırtında rengârenk pervane kanatları vardı; üstlerine de, kareli, çizgili, iri puanlı ya da noktalı çeşit çeşit pılı pırtı geçirmişlerdi; ama her giysi parçası ya çok dar, ya çok bol, ya çok büyük, ya çok küçüktü ve sanki rasgele dikilmiş gibi duruyordu. Hiçbir şey uyumlu değildi; her yere, hatta kanatların üzerine bile yamalar kondurulmuştu. Yaratıklardan hiçbiri ötekine benzemiyordu, suratları palyaço suratı gibi rengarenkti; yuvarlak ve kırmızı ya da gülünç, sivri burunları, abartılmış ağızları vardı. Kiminin kafasında her renkten silindir şapkalar, kiminde sivri külahlar vardı; bazısında da yalnızca üç tane kıpkırmızı saç demeti dikiliyordu, birkaçının da kafası ayna gibi dazlaktı, içlerinden büyük bölümü, değerli gümüşten narin kulenin üstüne çıkmış, asılıyor, zıplıyor, hopluyor, onu yıkmaya çalışıyordu.

Bastian dışarıya koştu

"Hey, oradakiler!" diye haykırdı yukarıya doğru. "Derhal durun! Bunu yapamazsınız!"

Yaratıklar durdular ve hepsi birden aşağıya, Bastian'a baktılar.

En tepedekilerden biri sordu: "Ne dedi?"

Bir başkası aşağıdan yukarıya doğru bağırdı: "Oradaki Şey diyor ki, bunu yapamazmışız."

"Neden bunu yapamazmışız diyor?" diye sordu bir üçüncüsü.

Bastian, "Çünkü buna hakkınız yok da ondan!" diye haykırdı. "Her şeyi kolaycacık kıramazsınız öyle!" "Şey diyor ki, her şeyi kıramazmışız," diyerek ilk seferindeki palyaço-pervane ötekilere açıkladı.

Bir başkası, "Hiç de değil, kırabiliriz," diye karşılık verdi ve kuleden koca bir parça kopardı.

İlki, deli gibi hoplayarak aşağıya, Bastian'a doğru bağırdı: "Hiç de değil, kırabiliriz!"

Kule sallandı ve tehlikeli bir biçimde çatırdamaya başladı.

Bastian, "Ne yapıyorsunuz!" diye haykırdı, öfkeliydi ve korkmuştu, ama nasıl davranacağını bilemiyordu, çünkü bu yaratıklar gerçekten çok gülünçtü.

İlk pervane yine arkadaşlarına döndü, "Şey, ne yapıyoruz diye soruyor."

"Sahi, ne yapıyoruz biz?" diye merak etti bir başkası. "Eğleniyoruz," diye açıkladı bir üçüncüsü.

Bunun üzerine hepsi birden ortalığı korkunç bir kıkırtı ve kahkahaya boğdular.

İlk pervane Bastian'a doğru bağırdı: "Eğleniyoruz!" Gülmekten neredeyse katılıyordu.

Bastian, "Ama buna bir son vermezseniz kule yıkılacak!" diye

haykırdı.

İlk pervane ötekilere duyurdu: "Şey diyor ki, kule yıkılacakmış."

"Eee, n'olmuş?" dedi bir başkası.

Ve ilki aşağıya bağırdı: "Eee, n'olmuş?"

Bastian'da ses yoktu, daha o uygun bir yanıt bulamadan kulenin üstünde asılan bütün palyaço-pervaneler bir tür halka olup birden dans etmeye başladı; ama bu sırada birbirlerini ellerinden değil, bazen ayaklarından, bazen boyunlarından tutuyorlardı, kimisi de birinin eli öbürünün kafasında olmak üzere topaç gibi dönüyordu; hepsi de bağırıp çağırıyor, kahkahalar atıyordu.

Kanatlı adamcıkların yaptığı gösteri öylesine gülünç ve neşeli görünüyordu ki, Bastian hiç istemediği halde gülmekten kendini alamadı.

"Ama buna hakkınız yok!" diye bağırdı. "Acharailerin yapıtı o!" tik palyaço-pervane yine dostlarına döndü, "Şey diyor ki, buna hakkımız yokmuş."

Bir başkası, "Her şeye hakkımız var bizim," diye haykırdı ve havada perendeler attı. "Bize yasak olmayan her şeye hakkımız vardır. Hem kim bize bir şeyi yasaklayabilir? Biz Schlamufflarız!" "Ben!" diye yanıtladı Bastian. İlk pervane ötekilere açıkladı: "Şey 'ben' diyor." "Sen kim oluyorsun?" diye sordu ötekiler. "Sen bize hiçbir şey söyleyemezsin."

"Ben değil elbette!" diye açıkladı ilki. "Şey diyor ki, 'o'." "Şey niye 'o' diyor?" diye sordu ötekiler. "Hem kime 'o' diyor?" İlk pervane aşağıya doğru bağırdı: "Kime 'o' diyorsun sen?" Bastian yarı kızgın, yarı gülerek, "Ben 'o' demedim," diye haykırdı. "Ben kuleyi yıkmanızı size yasakladığımı söylüyorum."

İlk pervane ötekilere açıkladı: "Kuleyi yıkmayı yasaklıyor bize." "Kim?" dedi yeni gelen bir tanesi. "Şey," diye karşılık verdi ötekiler.

Yeni gelen, "Ben Şey'i tanımıyorum," dedi. "Sahi kim o?" ilki bağırdı: "Hey, Şey, kimsin sen?"

Bastian artık bir hayli öfkelenerek haykırdı: "Ben Şey değilim! Bastian Balthasar Bux'um ben ve artık ağlayıp sızlanmayasınız diye sizi ben Schlamufflar yaptım. Daha dün gece mutsuz Acharailerdiniz. Velinimetinize biraz daha saygılı olabilirsiniz pekâlâ!"

Bütün palyaço-pervanlere hoplayıp dans etmeye aynı anda son vermiş, bakışlarını Bastian'a çevirmişlerdi. Birden ortalığı soluksuz bir sessizlik kapladı.

"Şey ne dedi?" diye fısıldadı epey uzakta duran bir pervane, ama yanındaki şapkasına bir şaplak atınca şapka gözlerine ve kulaklarına kadar indi. Bütün ötekiler, "Hişşt!" dedi.

İlk pervane abartılı bir nezaketle rica etti:

"Bir kez daha ağır ağır ve açık açık söyler misiniz lütfen?"

"Ben sizin velinimetinizin!," diye bağırdı Bastian.

Bunun üzerine palyaço-pervaneler arasında tam anlamıyla gülünç bir heyecan başladı; biri öbürüne söyleye

söyleye, şimdiye kadar bütün çukurun üstüne yayılmış olan sayısız yaratığın hepsi kıpır kıpır, pır pır gelerek sonunda Bastian'ın çevresinde yumak oldular. Birbirlerinin kulaklarına haykırıyorlardı:

"Duydunuz mu? Anladınız mı? Bizim nimetevlimizmiş! Adı Nastiban Baltebuxmus! Hayır, adı Buxian Eminelli!

Laf, onun adı Saran-met Buxiveli! Hayır, Baldrian Hix! Pişik! Babiltran inmeli! Pist! Trax! Trix!"

Bütün güruh coşkudan kendini kaybetmişe benziyordu. Karşılıklı el sallıyor, şapka çıkarıyor, birbirlerinin omuzlarına, karınlarına vuruyorlardı ve koca koca toz bulutları kalkıyordu.

"Ne talihli adamlarız!" diye bağırdılar. "Yaşasın bizim Buxnimet Sansibar Bastelveli'miz!"

Dev sürü durmadan haykırıp gülerek havaya saçıldı ve döne döne uzaklaştı. Haykırışları ta uzaklardan yankılanıyordu.

Bastian oracıkta duruyor, artık gerçek adının ne olduğunu bilemiyordu.

Gerçekten iyi bir şey yaptığından o kadar emin değildi artık.

Sabah yola koyulduklarında, kara bulut örtüsünün arasından eğik eğik güneş ışınları sızıyordu. Rüzgâr ve yağmur en sonunda dinmişti, sabah boyunca atlılar iki üç kez daha kısa ve şiddetli sağanaklara yakalandılar; ama sonra hava iyiden iyiye açtı, ortalık hissedilir derecede ısındı.

Üç silahşorun neşesi pek yerindeydi; şakalaşıyor, gülüyor, birbirlerine olmadık muziplikler yapıyorlardı. Ama Bastian kendi içine kapanmış, katırın üzerinde sessiz sedasız gidiyordu önlerinden. Üç bey ona karşı, düşüncelerini bozmayacak kadar saygılıydılar elbette.

Geçtikleri arazi, o sonu gelmeyeceğe benzeyen kayalık yaylaydı hâlâ. Ancak sonra ağaçlar sıklaşmaya, yükselmeye başladı.

Hep yaptığı gibi Fuchur'un sırtında önden uçup bölgenin öbür taraflarını da gözden geçiren Atreju, Bastian'ın içine kapanık halini ta yola çıkarken fark etmişti. Fuchur'a, arkadaşını rahatlatmak için ne yapılabileceğini sordu. Fuchur yakut kırmızısı gözyuvarlarını döndürerek, "Çok basit," dedi, "öteden beri sırtımda gitmek istemiyor muydu?"

Kısa bir süre sonra küçük yolcu kafilesi bir kaya köşesini döndüğünde, Atreju'yla uğur ejderhası onları beklemekteydi, ikisi de sere serpe güneşe yatmış, gözlerini kırpıştırarak gelenlere bakıyordu.

Bastian durup baktı.

"Yoruldunuz mu" diye sordu.

"Azıcık bile yorulmadık," diye yanıtladı Atreju, "sana bir şey soracaktım yalnızca, bir süre için Jicha'nın üstünde gitmeme izin verip vermeyeceğini. Hiç katıra binmedim de. Sen hiç sıkılmadığına göre çok hoş olmalı. Bu zevki bir kerecik bana da tattırabilirsin Bastian. Bu arada ben de sana benim yaşlı Fuchur'u veririm."

Bastian'ın sevinçten yanakları kızardı.

"Sahi mi, Fuchur?" diye sordu. "Beni taşımak ister misin?"

Uğur ejderhası, "Zevkle kudretli sultan!" diyerek çın çın öttü ve gözünü kırptı. "Bin ve sıkıca tutun!"

Bastian katırdan inip bir sıçrayışta Fuchur'un sırtına atladı. Gümüş beyazı yelelere sıkı sıkı tutundu ve uğur ejderhası havalara yükseldi.

Bastian, Renkler Çölü'nde Graögramân'ın üstündeki koşuyu hâlâ ıınutamamıştı. Ama beyaz bir uğur ejderhasının sırtında gitmek daha başka bir şeydi. Heybetli ateş aslanının üzerinde uçarcasına gitmek, sarhoşluk, çığlık gibi bir şey olmuştu; oysa eğilip bükülen ejderha bedeninin bu yumuşacık iniş çıkışları," bir an hafif ve duygulu, az sonra heybetli ve görkemli olan bir şarkıya benziyordu. Hele Fuchur yıldırım hızıyla o dönüşlerini yapıp da, yeleleri, ağzının kenarındaki sakallar, el ve ayaklarındaki uzun püsküller beyaz flamalar gibi pır pır çırpındı mı, uçuşu göklerin şarkısına benziyordu. Uçuşun rüzgârında Bastian'ın gümüş pelerini ardı sıra dalgalanıyor, güneş ışığında binlerce kıvılcımdan oluşan bir zerre gibi parıl parıl parıldıyordu.

Öğlene doğru ötekilerin yanına indiler; bu arada onlar, üstünde bir derecik şırıldayan güneşli bir kaya platosunda kamp kurmuşlardı. Bir ateşin üzerinde çorba tenceresi kaynamaktaydı, yanında da lavaş ekmeği vardı. Atlarla katır ilerideki bir çayırda ödüyordu.

Yemekten sonra üç bey ava çıkmaya karar verdi. Yolluklar tükenmeye yüz tutmuştu, özellikle de et. Yolda gelirken çalılıklarda sülünlerin bağırdığını duymuşlardı. Tavşan da var gibiydi. Beyler, Atreju'ya da birlikte gelmeyi isteyip istemeyeceğini sordular, Yeşilderili olduğuna göre tutkulu bir avcı da olması gerekirdi. Ama Atreju teşekkür ederek çağrıyı reddetti. Böylece üç adam, sert yaylarını alıp okluklarını kuşandılar ve yakındaki koruya gittiler.

Atreju, Fuchur ve Bastian geride yalnız kalmışlardı.

Kısa bir suskunluktan sonra Atreju şunu önerdi: "Bize yine

birazcık dünyanı anlatsan nasıl olur, Bastian?" Bastian, "İlginizi ne çeker acaba?" diye sordu.

Atreju uğur ejderhasına döndü, "Ne dersin, Fuchur?"

Beriki, "Okuldaki çocuklar hakkında bir şeyler olsa zevkle dinlerdim," karşılığını verdi.

"Hangi çocuklar?" Bastian şaşırmıştı.

"Seni alaya alanlar," diye açıkladı Fuchur.

Bastian daha da şaşırarak, "Beni alaya alan çocuklar mı?" diye yineledi. "Çocuklarla ilgili bir şey bilmiyorum ben - hem kuşkusuz hiçbiri beni alaya almaya cesaret edemez."

O zaman Atreju atıldı:

"Ama okula gittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Bastian düşünceli düşünceli, "bir okul hatırlıyorum, bu doğru."

Atreju'yla Fuchur bakıştılar.

"Bundan korkuyordum," diye mırıldandı Atreju.

"Neymiş o?"

Atreju, "Yine anılarının bir kısmını kaybediverdin," diye yanıtladı ciddi bir tavırla.

Schlamufflara dönüşmesiyle bağlantılı. Bunu yapmayacaktın."

"Bastian Balthasar Bux," şimdi uğur ejderhası kendini duyuruyordu, konuşması tondaydı, "fikrime değer verirsen, şimdiden sonra AURYN'in sana verdiği güçten anılarını da unutman tehlikesi doğacak, o zaman geldiğin yere dönmeyi nasıl başarırsın?"

Bastian biraz düşündükten sonra, "Aslında oraya dönmeyi hiç istemiyorum," dedi.

"Ama dönmek zorundasın!" diye bağırdı Atreju, dehşet içinde.

"Geri dönmeli ve insanların yine Fantazya'ya gelmeleri için dünyanı düzeltmeye çalışmalısın. Yoksa Fantazya er ya da geç yeniden yıkıma gider, her şey de boşuna olur!"

Bastian, "Ben daha buradayım ya," dedi biraz gücenik. "Daha kısa süre önce Ayçocuk'a yeniden adını verdim."

Atreju susuyordu.

"Her neyse," diyerek Fuchur yine söze karıştı, "şimdiye kadar Bastian'ın nasıl geri döneceğine ilişkin en ufak bir ipucunu bile neden bulamadığımız belli oldu artık. Kendisi istemiyorsa ..."

"Bastian," dedi Atreju neredeyse yakararak, "seni oraya çeken hiçbir şey yok mu yani? Sevdiğin hiçbir şey yok mu orada? Babanı düşünmüyor musun hiç; mutlaka seni bekliyor, senin için kaygılanıyordur?"

Bastian başını olumsuz anlamda salladı.

"Sanmam. Hatta belki de benden kurtulduğuna seviniyordur bile."

Atreju arkadaşına şaşkınlıkla bakıyordu.

"Sizi böyle duyunca," dedi Bastian acı acı, "insanın benden kurtulmak istediğinize inanacağı geliyor neredeyse."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu Atreju boğuk bir sesle.

"Elbette söylerim," diye karşılık verdi Bastian. "İkinizin de bir tek kaygınız olduğu görülüyor, o da benim bir an önce Fantazya'dan kaybolmam."

Atreju Bastian'a bakıyor, ağır ağır başını sallayarak karşı çıkıyordu. Uzunca bir zaman üçü de tek söz etmedi. Bastian onlardan kuşkulanmış olmasından dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu.

Bir süre sonra Atreju, "Arkadaşız sanıyordum," dedi yavaşça.

"Evet," dedi Bastian, "arkadaşız da ve hep böyle kalacağız.

Bağışlayın beni, saçmaladım."

>Atreju gülümsedi, "Seni incittiysek sen de bizi bağışlamalısın. Bilerek yapmadım."

"Yine de," dedi Bastian barışçıl bir tavırla, "önerinizi dinleyeceğim."

Derken beyler geldiler. Birkaç keklik, bir sülün, bir de tavşan vurmuşlardı. Kamp toplandı ve yolculuk başladı. Bastian şimdi yine Jıcha'yla gidiyordu.

Öğleden sonra, yalnız dimdik ve çok yüksek gövdelerden oluşan bir ormana geldiler, iğne yapraklı ağaçlardı bunlar ve çok yükseklerde öyle sık bir yeşil çatı oluşturuyorlardı ki, tek bir ışık bile yere düşmüyordu; belki de bu yüzden olacak, hiç bodur bitki yoktu.

Bu yumuşak, düzgün zeminde at sürmek hoştu. Fuchur da ister istemez kafileyle birlikte gitmek zorunda kalmıştı, çünkü Atreju'yla birlikte ağaçların üzerinden uçacak olsa, ötekileri mutlaka kaybederdi.

Bütün öğleden sonra boyunca yüksek gövdelerin arasından, koyıı-yeşil alacakaranlıkta gittiler. Akşama doğru bir tepede bir kale yıkıntısı buldular; bütün o yıkık duvarlar, kuleler, köprüler ve bölmeler arasında da oldukça sağlam kalmış kubbeli bir yer keşfettiler. Burayı gece için hazırladılar. Bu kez aşçılık sırası

Hysbald'daydı ve bundan çok daha iyi anladığı ortaya çıktı. Ateşte kızarttığı sülün enfes olmuştu.

Ertesi sabah yeniden yola koyuldular. Bütün gün, her tarafı birbirine benzeyen ormanda geçti. Kocaman bir çemberde dönmüş olduklarını ancak akşam olunca fark ettiler, çünkü yine yola çıktıkları kale yıkıntısıyla karşı karşıya gelmişlerdi. Yalnız bu kez başka bir tarafından yaklaşmışlardı kaleye.

Hykrion kara bıyıklarını burarak, "Böylesi hiç başıma gelmemişti!" dedi.

Hysbald kızıl kafasını sallayarak, "Gözlenme inanamıyorum!"

diye görüş belirtti.

Hydorn da, "Olamaz!" diye homurdandı ve uzun, sıska bacaklarıyla kale yıkıntısının içine daldı.

Ama böyleydi, bir gece önceki yemeğin artıkları bunu kanıtlıyordu.

Atreju'yla Fuchur da nasıl bu kadar yanılabildiklerini açıklayamıyorlardı. Ama ikisi de susuyordu.

Akşam yemeğinde -bu kez tavşan kızartmasıydı ve Hykrion tarafından az çok yenilebilir gibi hazırlanmıştı- üç silahşor Bastıan'a, geldiği dünyaya ait anılar hazinesinden bir bölüm anlatmaya istekli olup olmayacağını sordu. Ama Bastian boğazının ağrıdığını bahane ederek özür diledi. Zaten bütün gün suskun olduğundan, silahşörler bu mazereti kabul etti. Buna karşı neler yapması gerektiği konusunda birkaç öğüt verdiler, sonra da uykuya yattılar.

Bastian'ın içinde neler olup bittiğini yalnızca Atreju'yla Fuchur seziyordu.

Yine sabah erkenden yola çıktılar, bütün gün ormanda gittiler, belli bir yön tutturmaya da iyice dikkat ettiler. Ama akşam olduğunda yine kale yıkıntısının önünde duruyorlardı.

Hykrion, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Hysbald, "Deli olacağım!" diye inledi.

Hydorn da, "Arkadaşlar," dedi kuru kuru, mesleğimizi bir kenara bırakabiliriz. Serüvenci şövalyeliğe yaramayız biz."

Bastian daha ilk akşamdan Jicha için ayrı bir bölme bulmuştu, çünkü Jicha ara sıra biraz kendi başına kalıp düşüncelerine gömülmekten çok hoşlanıyordu. Kendi aralarında soylu köklerinden ve soy ağaçlarından başka bir şey konuşmayan atlar topluluğu bu sırada rahatsız ediyordu onu. O akşam Bastian onu yerine götürürken, "Sahip," dedi katır, "artık neden ilerleyemiyoruz, biliyorum."

"Nereden bilebilirsin, Jicha?"

"Çünkü seni taşıyorum sahip. Kişi yalnızca bir yarı eşek olunca neler neler hisseder."

"Sence nedeni ne bunun?"

"Sen artık ilerlemek istemiyorsun sahip. Bir şey istemekten vazgeçtin."

Bastian şaşkın şaşkın baktı.

"Sen gerçekten bilge bir hayvansın Jicha."

Katır utangaç utangaç kulaklarını oynattı.

"Şimdiye dek hep hangi doğrultuda ilerledik, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Bastian, "sen biliyor musun?"

Jicha başını salladı.

"Şimdiye dek hep Fantazya'nın merkezine doğru gittik. Doğrultumuz buydu."

"Fildişi Kule'ye doğru mu?".

"Evet sahip. Bunu izlediğimiz sürece de işimiz rast gitti."

"Bu olamaz," dedi Bastian kuşkuyla, "Atreju fark ederdi, özellikle de Fuchur. Oysa ikisinin de haberi yok bundan."

"Biz katırlar...," dedi Jicha, "aklı kıt yaratıklarızdır, hiç kuşkusuz kendimizi uğur ejderhalarıyla karşılaştıranlayız. Ama bizim de bildiğimiz birkaç şey vardır sahip. Yön her zaman bunlardan biridir. Bu doğuştan vardır bizde. Asla yanılmayız. O yüzden de senin Çocuk İmparatoriçe'ye gitmek istediğinden emindim."

"Ayçocuk'a...," diye mırıldandı Bastian, "evet, onu bir kez daha görmeyi isterdim. O bana ne yapmam gerektiğini söyleyecektir."

Sonra katırın yumuşak burnunu okşayıp fısıldadı:

"Teşekkürler Jicha, teşekkürler!"

Ertesi gün Atreju Bastian'ı kenara çekti.

"Dinle Bastian, Fuchur'la benim senden özür dilememiz gerekiyor. Sana verdiğimiz öğüt iyi niyetimizdendi, ama budalacaydı. Öğüdümüzü tuttuğundan beri yolculuğumuz ilerlemez oldu. Dün gece bu konuda uzun uzun konuştuk, Fuchur'la ben yani. Yine bir şey dilemedikçe buradan uzaklaşamayacaksın, seninle birlikte biz de. Bu yolla biraz daha unutman kaçınılmaz, ne var ki yapacak başka bir şey de yok. Yalnızca dönüş yolunu zamanında bulmanı umabiliriz. Burada kalmamızın sana bir yaran olmadı zaten. AURYN'in gücünden yararlanıp bir sonraki dileğini bulmak zorundasın."

"Evet," dedi Bastian, "Jicha da aynı şeyi söyledi. Onu biliyorum . Zaten, bir sonraki dileğimi yani. Benimle gel, çünkü herkes duysun istiyorum."

Ötekilerin yanına döndüler.

"Arkadaşlar," dedi Bastian yüksek sesle, "şimdiye dek boş yere beni kendi dünyama götürecek yolu aradık. Böyle devam edersek, korkarım hiç bulamayacağız onu. Bu yüzden de, bana bu konuda bilgi verebilecek tek kişiyi aramaya karar verdim. Bu kişi Çocuk İmparatoriçe'dir. Bugünden başlayarak yolculuğumuzun hedefi Fildişi Kule'dir."

Üç adam hep bir ağızdan, "Hurra!" diye haykırdılar.

Ama Fııchur'un çan sesi aradan gürledi:

"Bundan vazgeç, Bastian Balthasar Bux! İstediğin şey olanaksız. Bir kimsenin Dileklerin Altın Gözlü Hâkimiyle bir kez karşılaşacağını bilmiyor musun yoksa? Onu bir daha görmeyeceksin."

Bastian dikleşti.

"Ayçocuk bana çok şey borçlu!" dedi sinirli sinirli. "Benimle karşılaşmaktan kaçınacağını düşünemiyorum." Fuchur, "Onun kararlarının anlaşılması zaman zaman zordur, bunu öğreneceksin

daha," diye karşılık verdi. "Sen ve Atreju," diye yanıtladı Bastian, "sürekli bana öğütler vermek istiyorsunuz. Sizin öğüdünüzü dinlememin bizi nereye götürdüğünü kendiniz gördünüz. Artık kendim karar vereceğim. Zaten verdim bile, kararım karar!"

Derin bir soluk aldı ve biraz sakinleşmiş olarak sürdürdü:

"Ayrıca siz hep kendinizden yola çıkıyorsunuz. Oysa siz Fantazya yaratıklarısınız, bense insanım. Sizin için geçerli olan şeyin benim için de aynen geçerli olacağını nereden bilebilirsiniz? Atreju AURYN'i taşırken onun için durum benimkinden çok farklıydı. Hem ben vermezsem, Mücevher'i Ayçocuk'a kim geri verecek? Onunla ikinci bir kez karşılaşılmaz mı dedin? Ama ben onunla iki kez karşılaştım zaten, ilk seferinde bir an için gördük birbirimizi, Atreju onun yanına girdiği zamandı, ikincisi de büyük yumurta çatladığında. Benim için her şey sizinkinden farklı. Onu üçüncü kez göreceğim ben."

erkes çıt çıkarmadan susuyordu. Adamlar, tartışmanın aslında
e ilgili olduğunu anlamadıkları için; Atreju'yla Fuchur da
ekten kuşkuya düştükleri için.

Sonunda Atreju, "Evet," dedi yavaşça, "belki de söylediğin gibidir Bastian. Çocuk İmparatoriçe'nin sana karşı nasıl davranacağını bilemeyiz."

Bunun üzerine yola koyuldular; birkaç saat sonra da, daha öğlen bile olmadan, ormanın kıyısına varmışlardı. Karşılarında, içinden kıvrıla kıvrıla bir nehir akan, geniş, biraz engebeli bir çimenlik vardı. Nehre varınca onun akışını izleyerek ilerlediler.

Atreju yine eskisi gibi Fuchur'un sırtında atlı topluluğunun önünden gidiyor, ikisi yolu keşfetmek için geniş yaylar çiziyorlardı. Ama ikisi de kaygılıydı, uçuş da eskisine göre daha kolay değildi.

Bir keresinde çok yükseklere çıkıp iyice öne geçince, uzaklarda arazinin kesilmiş gibi durduğunu gördüler. Ta derinliklerdeki ve görüldüğü kadarıyla sık ormanlarla kaplı bir düzlüğe kayalık bir uçurum iniyordu. Nehir muazzam bir çağlayan halinde oradan aşağı dökülüyordu. Ama atlıların en erken ertesi gün erişebileceği bir yerdi orası.

Geri döndüler.

Atreju, "Çocuk İmparatoriçe'nin Bastian'ın başına geleceklere kayıtsız kalacağına inanır mısın Fuchur?" diye sordu.

"Kim bilir," diye yanıtladı Fuchur, "o ayrım yapmaz."

"Ama o zaman," diye sürdürdü Atreju, "o gerçekte bir ..."

Fuchur, "Bunu ağzına alma!" diyerek Atreju'nun sözünü kesti. "Ne söylemek istediğini biliyorum, ama söyleme bunu."

Atreju bir süre sustu, sonra konuştu:

"Bastian benim arkadaşım, Fuchur. Ona yardım etmeliyiz. Çocuk İmparatoriçe'nin isteğine karşı gelmemiz gerekse bile. Ama nasıl?"

Ejderha, "Şansla," karşılığını verdi. İlk kez olarak da sesinin madeni çınlamasında bir çatlaklık varmış gibi oldu.

O akşam, gece için konak yeri olarak nehir kıyısında bulunan boş bir kulübe seçildi. Burası Fuchur için çok dardı kuşkusuz; o da eskiden çokça yaptığı gibi havadar yüksekliklerde uçmayı yeğledi. Atlarla Jicha da dışarda gecelemek zorunda kaldı.

Akşam yemeğinde Atreju çağlayandan ve arazide gözlediği tuhaf basamaklardan söz etti. Sonra da laf arasında, "Ayrıca, peşimizden gelenler var," dedi.

Üç adam bakıştılar.

Hykrion, "Yehu!" diye bağırdı ve kendilerine yapacak iş çıktığı için kara bıyıklarını burmaya başladı. "Kaç kişiler?"

"Arkamızda yedi kişi saydım," diye yanıtladı Atreju, "ama yarın sabahtan önce burada olamazlar, o da gece boyunca at sürmeleri koşuluyla."

Hysbald, "Silahlılar mı?" diye sordu.

"Bunu saptayamadım," dedi Atreju. "Ama başka doğrultulardan da gelenler var. Batıda altı kişi gördüm, doğuda dokuz; oniki, onüç

kişi de karşımızdan geliyor."

Hydorn, "Ne istiyorlar, bekleyip göreceğiz," dedi. "Bir kere, otuz-beş, otuzaltı kişi biz üçümüz için tehlikeli değil, Bay Bastian'la Atreju içinse çok çok az."

O gece Bastian, o zamana kadar çoğunlukla yaptığının tersine, Sikanda'yi belinden çıkarmadı. Kılıcın sapı avucunda olarak uyudu. Düşünde Ayçocuk'un yüzünü karşısında gördü. Ayçocuk, umutlandıracak bir biçimde gülümsüyordu ona. Uyandığında başka bir şey hatırlamıyordu; ama düş, onu yeniden görme umudunu artırdı.

Kulübenin kapısından dışarıya bir göz atınca, nehrin üzerine çökmüş sabah sisinin içinde belli belirsiz yedi karaltının durduğunu gördü. İçlerinden ikisi yayaydı, öbürleri değişik koşu hayvanlarının üzerinde oturuyordu. Bastian arkadaşlarını usulca uyandırdı.

Beyler kılıçlarını kuşandı, sonra hep birlikte kulübeden çıktılar. Dışarda bekleyen karaltılar Bastian'ı görünce, atlılar atlarından indi, sonra da yedisi birden aynı anda sol dizlerinin üzerine çöktüler. Başlarını eğip bağırdılar:

"Bastian Balthasar Bux'a selam olsun, yaşasın Fantazya'nın kurtarıcısı!"

Yeni gelenler fazlasıyla tuhai görünüşlüydüler. Atsız olan ikisinden bir tanesinin olağanüstü uzun bir boynu vardı, bunun üzerine de her biri bir yöne bakan dört yüzlü bir kafa oturmuştu. Birinci yüzde neşeli bir ifade vardı, ikincide öfkeli, üçüncüde kederli, dördüncüde uykulu. Yüzlerin her biri sabitti ve değişmiyordu, ama duruma göre o anki ruh haline uygun olan yüzü öne çevirebiliyordu. Bazı yerlerde temperamentik de denen bir dört dörtlük cindi bu.

Öteki yaya, Fantazya'da sefalopod ya da kafadanbacaklı denen şeydi; yani yalnızca çok uzun ve sıska bacaklar tarafından taşınan bir kafası olan, gövdesiz ve kolsuz bir yaratık. Kafadanbacaklılar sürekli göçme halindedirler, belli bir yerleşim yerleri yoktur. Çoğunlukla yüzlerce kişilik gruplar halinde gezerler, tek başına dolaşanına çok seyrek rastlanır. Bitkilerle beslenirler. Şu anda

Bastian'in önünde diz çökmüş olan genç görünüyordu, al yanaklıydı.

Keçiden pek de büyük olmayan atlara binmiş olan öbür üç kişiden biri bir cüce, biri bir gölge adanı, biri de bir yabanıl kadıncıktı. Cücenin alnının çevresinde altın bir taç vardı, belli ki barondu. Gölge adamı seçmek çok güçtü, aslında kimseye ait olmayan bir gölgeden ibaretti çünkü. Yabanıl kadıncığın kedimsi bir yüzü ve kendisini bir manto gibi saran altın sarısı bukleleri vardı. Tüm bedeni aynı biçimde altın sarısı uzun tüylerle kaplıydı. Beş yaşındaki bir çocuktan daha iri değildi.

Bir öküzün üzerinde gelen başka bir ziyaretçi, yaşlı doğan ve meme çocuğu olunca ölen Sassafranların ülkesindendi. Buradakinin, uzun, beyaz bir sakalı ve kırışık dolu bir yüzü vardı, kafası dazlaktı, demek ki - Sassafranların ölçülerine göre değerlendirilirse- çok gençti, aşağı yukarı Bastian kadar.

Mavi bir cin, bir devenin üzerinde gelmişti. Uzun ve zayıftı, koskocaman bir türban takmıştı. Çıplak, kaslı göğsü, parıltılı, mavi bir madenden oluşuyor gibi görünse de, şekli insana benziyordu. Yüzünde ağız ve burun yerine, güçlü, kıvrık bir kartal gagası vardı.

Hykrion sertçe sordu: "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" Törensel selamlamaya karşın bu ziyaretçilerin iyi niyetine pek inanmış görünmüyordu ve hâlâ kılıcının kabzasını bırakmamış tek kişiydi.

Bunun üzerine, şimdiye dek uykulu yüzünü göstermiş olan dört dörtlük cin, neşeli yüzünü öne getirdi ve Hykrion'u hiç umursamadan Bastian'a dönerek konuştu:

"Efendimiz, bizler çok değişik Fantazya ülkelerinden baronlarız, her birimiz seni selamlamak ve yardımını dilemek üzere yola çıktık. Burada olduğunun haberi ülkeden ülkeye uçtu; rüzgâr ve bulutlar senin adını söylüyor, denizlerin dalgalan hışırtılarında senin şanını yayıyor, her derecik senin gücünü anlatıyor."

Bastian Atreju'ya bir göz attı; ama o ciddi, neredeyse sert bir tavırla cine bakıyordu. Dudaklarında en küçük bir gülümseme belirmiyordu.

"Gece Ormanı'nı ve Renkler Çölü'nü biliyoruz," diyerek sözü

mavi cin aldı, sesi keskin bir kartal çığlığı gibi çıkıyordu, "Fantazya'da başka hiç kimsenin sağ kalarak yapamayacağı şeyi yaptığını, Renkli Ölüm'ün ateşinden yiyip içtiğini, onun ateşinde yıkandığını biliyoruz. Bin Kapılar Tapınağı'ndan geçtiğini biliyoruz, Gümüş Kent Amargânth'ta olanları da biliyoruz. Senin, efendimiz, her şeye kadir olduğunu biliyoruz. Sen bir sözcük söyleyince istediğin olur. Onun için de seni ülkemize davet ediyoruz, bize kendi öykümüzü kazandırmanı diliyoruz. Çünkü hiçbirimizin öyküsü yok henüz."

Bastian düşündü, sonra başını salladı. "Benden beklediğiniz şeyi şimdilik, yapamam. Daha sonra hepinize yardım edeceğim. Ama önce Çocuk İmparatoriçe'yle buluşmalıyım. Onun için de Fildişi Kule'yi bulmama yardım edin."

Yaratıklar hiç de düş kırıklığına uğramış görünmüyordu. Kendi aralarında yaptıkları kısa bir görüşmeden sonra, hepsi de Bastian'ın kendisine eşlik etmeleri önerisinden büyük kıvanç duyduğunu açıkladı. Kısa bir süre sonra da, artık küçük bir kervanı andıran konvoy harekete geçti.

Bütün gün boyunca aralarına yeni yeni katılanlar oldu. Dört bir yandan beliren ulaklar, yalnızca önceki gün Atreju'nun bildirdiği kadar değil, çok daha fazlasıydı. Keçi ayaklı panlar, dev gece kâbusları, cinler, periler, böceğe binmiş süvariler, üçayaklar, insan boyunda, kıvrık çezmeli bir horoz, dik yürüyen ve bir tür frak giymiş altın boynuzlu bir geyik görülüyordu. Sonuç olarak yeni katılanlar arasında insan görünüşüyle hiçbir benzerliği olmayan bir yığın yaratık vardı. Örneğin, miğferli bakır karıncalar vardı; tuhaf biçimli yürüyen kayalar, uzun gagalarıyla flüt çalan.flütçü hayvanlar, hatta üç tane de adıyla sanıyla çamur birikintisi denilen yaratık vardı; bunlar -eğer böyle söylenebilirse- her adımda bir çamur birikintisi halinde akıp biraz ilerde yeniden kendi şekillerini alarak çok şaşılacak bir biçimde ilerliyorlardı. Ama kuşkusuz, yeni katılan yaratıkların en ilginci, ön ve arka bölümleri birbirinden bağımsız olarak gidebilen bir ikiliydi. Su aygırıyla uzaktan bir benzerliği vardı; yalnız bu, kırmızı beyaz çizgiliydi.

Bu arada toplam olarak yüzü bulmuşlardı. Hepsi de Bastian'ı, Fantazya'nın kurtarıcısını selamlamak ve ondan kendi öyküsünü dilemek üzere gelmişti. Ama ilk yedisi, yolculuğun önce Fildişi

Kule'ye olacağını açıklamış, hepsi de birlikte gelmeye gönüllü olmuştu.

Artık bir hayli uzayan konvoyun başında, Bastian'la birlikte Hykrion, Hysbald ve Hydorn gidiyordu.

Akşama doğru çağlayana vardılar. Gece ansızın çöktüğünde, konvoy tepedeki düzlüğü geride bırakmış, kıvrıla kıvrıla inen bir patikadan aşağı inmişti; şimdi de ağaç kadar büyük orkidelerden oluşan bir ormandaydılar. Benekli, biraz da ürkütücü görünen dev çiçeklerdi bunlar. O yüzden kamp kurulunca, ne olur ne olmaz diye gece boyunca nöbetçi bırakılmasına karar verildi.

Bastian'la Atreju her yerde bol bol bulunan yosunlardan getirip kendilerine yumuşak bir yatak yaptılar. Fuchur iki arkadaşın çevresinde başı içeriye bakar biçimde halka olup yattı; böylelikle çocuklar kocaman bir
kumdan kalenin içine saklanmış gibi oldular. Hava sıcak, ayrıca orkidelerden yayılan ve pek de hoş olmayan tuhaf bir kokuyla doluydu. Uğursuzluk bildiren bir şey vardı bu kokuda.

Tan ağarıp da yola düştüklerinde, ilk sabah güneşinde orkidelerin çiçekleriyle yapraklarının üzerinde çiy damlaları ışıldıyordu. Geceleyin, o zamana kadar gelenlere yeni elçilerin eklenmesi dışında kayda değer bir olay olmamıştı, böylelikle bütün kafile üç yüzü buluyordu artık. Bunca değişik yaratığı izlemek, görülmeye değer bir seyirlikti gerçekten.

Orkide ormanının içlerine girdikçe, çiçekler inanılmaz biçimler ve renkler alıyordu. Çok geçmeden de Hykrion, Hysbald ve Hydorn, kendilerine nöbetçi dikmeye iten tedirginlik duygusunun büsbütün temelsiz olmadığını saptadılar. Çünkü bu bitkilerin birçoğu et yiyen bitkilerdi, bütün bir danayı rahat rahat yutacak kadar da büyüktüler. Kendiliğinden harekete geçmiyorlardı gerçi -bu bakımdan nöbetçiler gereksiz olmuştu- ama bin onlara dokununca, fare kapanı gibi kapı-veriyorlardı. Adamlar birkaç kez, yol arkadaşlarından birinin ya da bir binek hayvanının kolunu bacağını kurtarmak için kılıçlarını kullanmak zorunda kaldılar, bunu da bütün çiçeği dalından kesip parçalayarak yapıyorlardı.

Jicha'nın üstünde giden Bastian'ın çevresi, kendilerini ona

göstermeye çalışan, en azından ona bir bakmak isteyen akla gelmedik Fantazya yaratıklarıyla sürekli olarak sımsıkı sarılıydı. Ama Bastian içine kapalı bir ifadeyle, hiç ses çıkarmadan gidiyordu, içinde yeni bir istek uyanmıştı, ilk kez olarak da onu yanına yaklaşılmaz, hatta donuk gösteren bir istekti bu.

Aralarındaki uzlaşmaya karşın Atreju'yla Fuchur'un tutumunda Bastian'ın en çok canını sıkan şey, ona, kendilerini sorumlu hissettikleri, başına kâhya kesilip akıl öğretmek zorunda oldukları yardıma muhtaç bir çocukmuş gibi davranmalarıydı, kuşku götürmez bir gerçekti bu. İyi düşününce, birlikteliklerinin ta ilk gününden beri böyle olduğu ortaya çıkıyordu. Nasıl oluyor da buraya varıyorlardı? Besbelli -onun iyiliğini istiyor olsalar da- herhangi bir nedenle kendilerini ondan üstün hissediyorlardı. Hiç kuşku yok, Atreju'yla Fuchur onu saf, korunmaya muhtaç bir çocuk olarak görüyorlardı. Ama bu ona uygun düşmüyordu; hayır, hiç mi hiç uygun düşmüyordu! Saf değildi o! Göreceklerdi bunu! O, tehlikeli olmak istiyordu, tehlikeli ve çekinilecek biri! Herkesin, Atreju'yla Fuchur'un da dikkate almak zorunda kalacağı biri!

Mavi cin -adı Illuan'dı- Bastian'ın çevresindeki kalabalığı yarıp geldi ve kollarını göğsünde kavuşturarak koyarak eğildi.

Bastian durdu.

"Ne var Illuan? Söyle!"

"Efendimiz," dedi cin kartal sesiyle, "yeni katılan yol arakadaşlarımız arasında bir şey duydum, içlerinden birkaçı bu bölgeyi tanıdıklarını ve nereye doğru gittiğimizi bildiklerini ileri sürüyorlar. Hepsi korkudan tir tir titriyor efendimiz."

"Niye? Nasıl bir bölgeymiş burası?"

"Bu et yiyen orkideler ormanının adı Oglais Bahçesi'dir efendimiz ve Gören El de denen Büyülü Saray Horok'a aittir. Orada Fantazya'nın en güçlü, en kötü büyücüsü olan bir kadın oturur. Adı Xayide'dir."

"iyi," diye yanıtladı Bastian, "korkanlara söyle, içleri rahat etsin. Ben yanlarındayım."

Illuan bir kez daha eğilerek uzaklaştı.

Biraz sonra iyice ilerilere uçmuş olan Fuchur'la Atreju yere indiler. O sırada kafile öğle yemeği nıolasındaydı. "Ne düşüneceğini bilemiyorum," diye başladı Atreju, "buraya üç dört saatlik yolda, orkide ormanının tam ortasında, yerden çıkan kocaman bir el gibi duran bir yapı gördük. Pek tekin bir yere benzemiyor. Eğer şu ana kadarki doğrultumuzda ısrar edersek dosdoğru üstüne gitmiş oluruz."

Bastian bu arada Illuan'dan öğrendiklerini aktardı.

"Bu durumda," dedi Atreju, "doğrultumuzu değiştirmek daha akıllıca olur, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Bastian.

"Ama Xayide ile karşılaşmamızı gerektiren hiçbir neden yok ki. Onunla karşı karşıya gelmekten kaçınsak daha iyi olur."

"Bir neden var," dedi Bastian.

"Hangisi?"

"Çünkü ben bunu istiyorum."

Atreju susup ona iri iri açılmış gözlerle baktı. Bastian'ın bir bakışını yakalamak için yine dört bir yandan Fantazyalılar sıkıştırdığından, konuşmayı sürdüremediler.

Ama öyle yemeğinden sonra Atreju bir kere daha gelip görünüşte kayıtsız bir tavırla bir öneride bulundu: "Benimle birlikte Fuchur'un sırtında uçmak istemez miydin?"

Bastian, Atreju'nun dilinin allında bir şeyler olduğunu anladı. Atreju öne, Bastian onun arkasına uğur ejderhasının sırtına atlayıp havalara yükseldiler. Birlikte ilk uçuşlarıydı bu.

Seslerinin duyulmayacağı uzaklığa ya gelmiş ya gelmemişlerdi ki, Atreju: "Seninle yalnız konuşmak zorlaştı artık," dedi, "oysa mutlaka konuşmamız gerekiyor Bastian."

Bastian gülümseyerek, "Bunu bekliyordum zaten," diye yanıtladı. "Ne var peki?"

"Düştüğümüz bu yer," diye çekine çekine başladı Atreju, "ve gitmekte olduğumuz yer - senin yeni bir isteğinle mi ilgili?"

Biraz soğuk, "Galiba," diye karşılık verdi Bastian.

"Evet," diye sürdürdü Atreju, "bunu tahmin etmiştik. Fuchur'la ben yani. Acaba nasıl bir istek bu?"

Bastian sustu.

"Beni yanlış anlama," diye ekledi Atreju, "herhangi bir şeyden ya da herhangi bir kimseden korktuğumuz falan yok. Ama arkadaşın olarak senin için kaygılanıyoruz."

Bastian daha da soğuk bir tavırla, "Buna gerek yok," karşılığını verdi.

Atreju uzunca bir zaman sustu. En sonunda Fuchur başını onlara döndürdü, "Atreju'nun çok akıllıca bir önerisi var, Bastian Balthasar Bux," dedi. "Onu bir dinleseydin."

Bastian alaylı bir gülümsemeyle, "Gene iyi bir akıl mı vereceksiniz?" diye sordu.

"Hayır, akıl değil, Bastian," dedi Atreju, "belki ilk anda aklına yatmayacak bir öneri. Ama karşı çıkmadan önce üstünde bir düşünmelisin. Fuchur'la ben, sana nasıl yardım edeceğiz diye uzun uzun kafa patlattık. Her şeyin altında Çocuk İmparatoriçe'nin işaretinin senin üzerinde yaptığı etki yatıyor. AURYN'in gücü olmadan dilek dilemeyi sürdüremezsin, AURYN'in gücüyle de kendini yitiriyor, gerçekte gideceğin yeri gitgide daha az hatırlar oluyorsun. Eğer biz de bir şey yapmazsak, bir an gelecek, artık hiçbir şey bilmez olacaksın." "Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Bastian. "Başka?" "O zamanlar Mücevher'i ben taşırken her şey farklıydı," diye sürdürdü Atreju. "O beni yönlendiriyordu, benden bir şey almıyordu. Belki de ben insan olmadığım, dolayısıyla da insan dünyasına ait kaybedecek anım olmadığı içindir. Demek istiyorum ki, Mücevher'in bana bir zararı olmadı. Tam tersine. O

yüzden de AURYN'i bana verip kendini doğrudan benim kılavuzluğuma bırakmanı önerecektim sana. Yolunu senin adına ben arayacağım. Ne diyorsun buna?"

"Reddedilmiştir!" dedi Bastian, soğuk soğuk.

Fuchur yine başını arkaya çevirdi, "Hiç değilse üstünde bir an düşünmek istemez misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Bastian. "Niçin düşüneyim?"

Atreju şimdi ilk kez olarak öfkeleniyordu:

"Bastian, aklını başına topla! Böyle sürdüremeyeceğini görmek zorundasın! Hepten değiştiğini fark etmiyor musun? Kendinle daha ne uğraşıp duruyorsun? Daha neler olacak sana?"

"Teşekkürler," dedi Bastian, "hiç aralıksız benim sorunlarımla ilgilendiğiniz için çok teşekkürler! Ama açık söyleyeyim, artık bunlarla canımı sıkmasanız çok daha hoşuma giderdi. Ben -eğer unuttuysanız diye söylüyorum- Fantazya'yı kurtaran kişiyim, Ayçocuk'un gücünü emanet ettiği kişiyim ben. Herhalde böyle yapması için de bir nedeni vardı, yoksa AURYN'İ sana emanet ederdi Atreju. Ama o, işareti senden alıp bana verdi! Değiştim mi diyorsun? Evet, sevgili dostum Atreju, bunda haklı olabilirsin işte! Ben artık sizin beni gördüğünüz gibi saf, hiçbir şeyden habersiz zavallı değilim! Gerçekte AURYN'İ benden niye almak istiyorsun, söyleyeyim mi sana? Düpedüz beni çekemiyorsun da ondan, kıskançlıktan başka bir şey değil bu. Siz beni tanımıyorsunuz daha; ama bu tutumda ısrar ederseniz -size bir kez daha iyilikle söylüyorum- o zaman tanırsınız!"

Atreju karşılık vermedi. Fuchur'un uçuşu birden tüm gücünü yitirmişti, havada güçlükle sürükleniyor, vurulmuş bir kuş gibi düşüyor, düşüyordu.

En sonunda Atreju, "Bastian," diyebildi güçlükle, "az önce söylediğinde ciddi olamazsın. Unutalım bunu. Hiç söylenmemiş olsun."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Bastian, "nasıl istersen. Başlayan ben

değilim. Ama bence hava hoş. Sünger çekelim üstüne!"

Bir süre hiçbiri tek söz etmedi.

Uzaklardan, orkide ormanının içinden Horok Sarayı göründü. Gerçekten de, parmakları dimdik yukarıya uzanmış dev bir el gibi duruyordu.

Bastian, "Ama ilk ve son kez olarak bir şeyi daha açıklığa kavuşturmak isterdim yine de," dedi damdan düşercesine. "Hiç geri dönmemeye karar verdim. Temelli Fantazya'da kalacağım. Burası çok hoşuma gidiyor.

Bu yüzden anılarımdan da kolayca vazgeçebilirim. Fantazya'nın geleceğine gelince, Çocuk İmparatoriçe'ye binlerce yeni ad verebilirim ben. Artık insan dünyasına ihtiyacımız yok!"

Birden Fuchur keskin bir dönüş yapıp geriye doğru uçmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı Bastian. "Ne yapıyorsun? İleriye uç! Horok'u yakından görmek istiyorum!"

Yapamam," diye yanıtladı Fuchur patlayan bir sesle. "Gerçekten yapamam."

XXI

Daha sonra kervanın yanına indiklerinde yol arkadaşlarını büyük heyecan içinde buldular. Kafilenin saldırıya uğramış olmasından kaynaklanıyordu bu ve siyah, böcek biçiminde zırhlara bürünmüş elli kadar dev yapılı adamdan oluşan bir çete yapmıştı saldırıyı. Yolcuların çoğu kaçmıştı, tek tek ya da gruplar halinde yeni yeni geri geliyorlardı; kimisi de yiğitçe savunmaya geçmişti, ama ufacık bir başarı gösterememişlerdi. Bu zırhlı devler her karşı saldırıyı boşa çıkarmıştı, bu onlar için çocuk oyuncağıydı sanki. Hykrion, Hysbald ve Hydorn kahramanca dövüşmüşlerdi, ne var ki, düşmanlarının bir tekini bile haklayamadan. En sonunda da üstün güce yenik düşmüşlerdi; silahları alınmış, zincire vurulmuş ve sürüklene sürüklene götürülmüşlerdi. Kara zırhlılardan biri, tuhaf, tenekemsi bir sesle şunları bağırmıştı:

"Bu, Horok Sarayı'nın hakimi Xayide'nin Bastian Balthasar Bux'a mesajıdır. Xayide, Kurtarıcı'nın kayıtsız koşulsuz kendisine teslim olmasını ve tüm benliği, tüm varlığı ve tüm gücüyle ona sadık bir köle olarak hizmet etmeye ant içmesini istemektedir. Yok, buna razı olmaz da, Xayide'nin iradesini engellemek üzere herhangi bir hileye yeltenecek olursa, o zaman üç arkadaşı Hykrion, Hysbald ve Hydorn, işkence altında, ağır, aşağılayıcı ve feci bir ölümle can vereceklerdir. Buna göre çabuk karar vermesi gerekmektedir; çünkü süre, yarın sabah güneşin doğusuyla birlikte bitmektedir. Bu, Horok Sarayı'nın hâkimi Xayide'nin Bastian Balthasar Bux'a mesajıdır. Duyurulur."

Bastian dudaklarını ısırıyordu. Atreju'yla Fuchur kıpırdamadan önlerine bakıyorlardı, ama Bastian ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu. Hiçbir şey belli etmemeleriyse içini daha çok paralıyordu. Ama şimdi onlardan hesap sormanın sırası değildi. Daha sonra uygun bir fırsatını bulurdu nasıl olsa.

Çevresinde dikilenlere, "Xayide'nin verdiği bu gözdağına hiçbir şekilde pabuç bırakmayacağım," dedi bağırarak. "Bu açık. Hemen, üç tutukluyu en kısa zamanda nasıl kurtarabileceğimiz konusunda

bir plan yapmamız gerekiyor."

"Bu kolay olmayacak," dedi Illuan, kartal gagalı mavi cin. "Bu kara heriflerle topumuz birden başa çıkamayız, apaçık görünüyor bu. Sen efendimiz, sen, Atreju ve Fuchur başımızda savaşıyor olsanız bile, biz Horok

Sarayı'na girinceye kadar çok zaman geçer. Üç beyin hayatı Xayide'nin ellerinde, saldırdığımızı sezer sezmez onları öldürecektir. Bu bana kesin görünüyor."

"Öyleyse sezmemeli," dedi Bastian. "Apansız saldırıp şaşırtırız onu.

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu dört dörtlük cin; şimdi öfkeli yüzünü öne getirmişti, bu haliyle oldukça korkutucu görünüyordu. "Xayide çok kurnazdır, her olasılığa hazırlıklı olacaktır."

"Ben de bundan korkuyorum," dedi cüce cin. "O kadar kalabalığız ki, Xayide'nin Horok Sarayı'na doğru ilerlediğimizi görmemesi olanaksız. Böylesine bir ordu geceleyin bile kendini gizleyemez. Mutlaka gözcüler yerleştirmiştir."

"Madem öyle," diye fikir yürüttü Bastian, "biz de doğrudan yanıltma yoluna başvururuz."

"Bununla ne kastediyorsunuz efendimiz?"

"Sizler bütün kafileyle birlikte başka bir yöne gidersiniz; öyle ki, sanki üç tutukluyu kurtarmaktan vazgeçmişiz gibi."

"Ya tutuklular ne olacak?"

"Bunu Atreju ve Fuchur ile birlikte ben üstleneceğim."

"Yalnızca üçünüz mü?"

"Evet," dedi Bastian, "Atreju ve Fuchur yanımda yer alırlarsa tabii. Yoksa ben kendi başıma da yaparım." Bastian'ın üzerine şaşkın bakışlar düştü. Yakında bulunanlar, duymayanları fısıldayarak bilgilendirdiler. En sonunda mavi cin bağırdı: "Efendimiz, yenseniz de, yenilseniz de, Fantazya tarihine geçecektir bu." Bastian,

"Benimle geliyor musunuz?" diyerek Atreju'yla Fuchur'a döndü. "Yoksa yine bir öneriniz mi var?" "Hayır," dedi Atreju yavaşça, "seninle geliyoruz."

"Öyleyse," diye buyurdu Baslian, "henüz hava aydınlıkken konvoy harekete geçsin. Kaçıyor görünümü vereceksiniz, onun için çabuk olun! Biz burada karanlığı bekleyeceğiz. Yarın sabah yine buluşuruz sizinle - ya üç beyle ya da hiç. Haydi, şimdi gidin!"

Yol arkadaşları Bastian'ın önünde sessizce eğildiler, sonra yola düştüler. Bastian, Atreju ve Fuchur, orkidelerin arasına saklanıp hareketsiz, sessiz, geceyi beklediler.

Alacakaranlık basınca birden hafif bir tıngırtı duydular ve dev kara adamlardan beşinin terk edilmiş kamp yerine geldiğini gördüler. Hepsi de aynı hareketlerle, tuhaf, mekanik bir biçimde yürüyordu. Üstlerindeki her şey siyah madenden yapılmışa benziyordu, yüzleri bile demir maskeler gibiydi. Hepsi aynı anda durdular, kafilenin kaybolduğu doğrultuya döndüler ve birbirlerine tek söz etmeden uygun adımla izlerin peşine düştüler. Sonra yine sessizlik çöktü.

Bastian, "Plan işleyecek gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Bunlar yalnızca beş tanesiydi," diye karşılık verdi Atreju, "öbürleri nerede?"

"Herhalde bu beşi onları bir biçimde çağıracaktır," diye fikir yürüttü Bastian.

Sonunda tam karanlık olunca, dikkatle sürünerek saklandıkları yerden çıktılar, Fuchur iki binicisiyle birlikte sessizce havalandı. Fark edilmemek için orkide ormanının üzerinde olabildiğince alçaktan uçuyordu. Önceleri doğrultusu belliydi, öğleden sonra tutturduğu yöndü bu. Çeyrek saat kadar hızla kaymışlardı ki, Horok Sarayı'nı nasıl bulacakları sorunu doğdu. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Yine de bir iki dakika sonra sarayın karşılarında yükseldiğini gördüler. Binlerce penceresi ışıl ışıl ışıklandırılmıştı. Xayide sarayının görülmesine önem veriyordu anlaşılan. Gerçi açıklaması kolaydı bunun; çünkü başka bir anlamda da olsa, sonuçta Bastian'ın ziyaretini beklemekteydi Xayide.

Fuchur, ne olur ne olmaz diye, orkidelerin arasından kayarak indi yere; çünkü sedef beyazı pullu giysisi parıldıyor, ışığı yansıtıyordu. Oysa şimdilik görülmemeleri gerekiyordu.

Bitkilerin koruyuculuğu altında saraya yaklaştılar. Büyük giriş kapısının önünde on tane zırhlı dev nöbet tutmaktaydı. Pırıl pırıl ışıklı pencerelerin her birinde de bir tane dikiliyordu, tehdit edici birer gölge gibi kapkara ve kıpırtısızdılar.

Horok Sarayı, orkide ağaçlığından ayrılmış küçük bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Yapı gerçekten de topraktan çıkan dev bir el biçimindeydi. Her bir parmak bir kule, başparmak da, üzerine yine bir kule oturtulmuş bir çıkıntı gibiydi. Hepsi çok katlıydı, her parmak boğumu bir kat oluşturmaktaydı, pencerelerse arazinin dört bir yanını gören gözler biçimindeydi. Sarayın adının Gören El olması çok yerindeydi.

Bastian, "Tutukluların nerede olduğunu bulmalıyız," diye fısıldadı Atreju'nun kulağına.

Atreju başını salladı ve Bastian'a, sessiz olup Fuchur'un yanında kalmasını işaret etti. Sonra da, en ufak bir gürültü çıkarmadan kamının üzerinde sürünerek gitti. Geri gelmesi uzun sürdü.

"Sarayın tüm çevresini araştırdım," diye fısıldadı, "bir tek bu giriş var. Ama o da çok iyi korunuyor. Yalnız en tepede orta parmağın ucunda bir çatı penceresi keşfettim, onun önünde zırhlı dev yok gibi gözüküyor. Ama oraya Fuchur'la uçarsak kesin görürler bizi. Tutuklular mahzende galiba; çünkü bir ara, çok derinlerden geliyormuş gibi, uzun, acı bir çığlık duydum."

Bastian derin derin düşünüyordu. Sonra fısıldadı:

"Bu çatı penceresine ulaşmayı deneyeceğim. Bu arada sen ve Fuchur nöbetçileri oyalarsınız. Onları giriş kapısına saldırdığımıza inandıracak herhangi bir şey yapın. Hepsini oraya çekmeniz gerekiyor. Ama yalnızca çekmek, anlıyor musun? Kavgaya girmek yok! O arada ben de arka taraftan ele tırmanmaya çalışacağım. Adamları olabildiğince oyala. Ama riske girme! Başlamadan önce de bana birkaç dakikalık zaman bırak!" Atreju başını salladı ve Bastian'la el sıkıştı. Sonra Bastian gümüş pelerini çıkarıp karanlığa

daldı. Yapının çevresinde büyük bir yarım dairenin üzerinde gizli gizli ilerliyordu. Arka tarafa ancak ulaşmıştı ki, Atreju'nun yüksek sesle bağırdığını duydu:

"Hey! Bastian Balthasar Bux'u, Fantazya'nın kurtarıcısını tanır mısınız? O geldi, ama Xayide'den aman dilemek için değil, tersine tutukluları iyilikle serbest bırakması için ona bir şans daha tanımak için. Xayide o rezilce hayatını bu koşulla sürdürebilecek!"

Bastian çalılığın içinden sarayın ancak bir köşesini ancak zar zor görebiliyordu. Atreju gümüş pelerini sırtına almış, mavi-siyah saçlarını bir Lurban gibi başına dolamıştı. İkisini de iyi tanımayana birisi için, aralarında belli belirsiz bir benzerlik olabilirdi gerçekten.

Kara zırhlı devler bir an kararsız gözüktüler. Ama yalnız bir an. Sonra Atreju'nun üstüne yürüdüler, adımlarının madeni vuruşları duyuluyordu. Sonra pencerelerdeki gölgeler de harekete geçti, neler olduğuna bakmak için nöbet yerlerini terk ediyorlardı. Daha başkaları da akın akın giriş kapısına yığıldı. Atreju ilk sıradakilere neredeyse yakalanmak üzereyken bir gelincik gibi ellerinden sıyrıldı, bir an sonra da kulalarının üstünde Fuchur'un sırtına oturmuş olarak ortaya çıktı. Zırhlı devler kılıçlarını sallayıp duruyor, yukarılara sıçrıyor, gelgelelim ona ulaşamıyorlardı.

Bastian yıldırım hızıyla saraya doğru seğirtti ve cepheye tırmanmaya başladı. Pencere pervazları ve duvar çıkıntıları ona basamak görevi yapıyor, ama o daha çok, yalnızca parmak uçlarıyla tutunuyordu. Tırmandıkça tırmanıyordu, bir keresinde ayağını üstüne bastığı bir parça duvardan koptu, Bastian saniyelerce yalnız tek elinden asılı kaldı, ama kendini yukarı çekti, öteki eliyle de tutunabileceği bir yer bularak tırmanmasını sürdürdü. Sonunda kulelere ulaşınca daha da hızlandı, çünkü kulelerin arasındaki uzaklık o kadar azdı ki, aradan iki tanesine birden dayanarak kendini yukarıya çekebiliyordu.

En sonunda çatı penceresine ulaşmıştı, içeriye süzüldü. Kim bilir neden, bu kule odasında nöbetçi yoktu gerçekten. Kapıyı açtı ve önünde dar dönüşlerle inen bir merdiven gördü. Gürültüsüzce inmeye koyuldu. Bir kat inmişti ki, iki kara nöbetçinin bir pencerenin önünde dikilmiş, aşağıda olup bitenleri sessizce seyrettiğini gördü. Onlara fark ettirmeden arkalarından hızla

sıvışmayı başardı.

Başka merdivenlerden, geçitlerden, koridorlardan sessizce ilerledi. Bir şey kesindi; bu zırhlı devler kavgada alt edilmez olabilirlerdi ama, nöbetçi olarak işe yaramazlardı pek.

Sonunda mahzen katına vardı. Yüzüne çarpan soğuğu ve boğucu, küflü kokuyu hemen hissetti. Neyse ki buradaki nöbetçilerin hepsi, sözde Bastian Balthasar Bux'u yakalamak için yukarıya koşmuştu galiba. Ne olursa olsun, ortalıkta hiçbiri görünmüyordu. Duvarlara takılmış meşaleler vardı ve yolunu aydınlatıyordu bunlar. Bina indikçe iniyordu. Bir o kadar kat da yerin altında vardı galiba, öyle görünüyordu. Sonunda en altta kine varmıştı; şimdi, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un perişan bir halde içinde bulundukları mahzeni de görüyordu artık. Manzara yürekler açışıydı.

Beyler, simsiyah, dipsiz bir delik gibi görünen bir çukurun üzerinde, uzun demir zincirlerle el bileklerinden asılmış olarak havada sallanıp duruyorlardı. Zincirler mahzenin tavanındaki makaralardan geçerek bir bocurgata gidiyordu; gelgeldim bu da çelikten, kocaman bir asma kilitle kilitlenmiş, hareketi engellenmişti. Bastian çaresiz bir durumda dikiliyordu.

Üç tutuklu sanki baygınmış gibi gözlerini kapatmışlardı; ama birden Hydorn, dirençli olan, sol gözünü açtı, sonra da kurumuş dudaklarıyla fısıldadı:

"Hey, arkadaşlar, bakın hele, kim gelmiş!!

O zaman öbür ikisi de aynı biçimde güçbela gözkapaklarını açtılar. Bastian'ı görünce dudaklarından bir gülümseme uçtu.

"Bizi yüzüstü bırakmayacağınızı biliyorduk efendimiz," dedi Hykrion kısık kısık.

"Sizi oradan nasıl indirebilirim?" diye sordu Bastian. "Bocurgat kilitli."

Hysbald, "Kılıcını alsana," dedi, "doğrudan zincirleri kes."

"Boşluğa düşelim diye mi?" diye sordu Hykrion. "Hiç de iyi bir

plan değil bu."

"Zaten ben kılıcımı çekemem," dedi Bastian, "Sikanda elime kendiliğinden atlamalı."

"Hımm," diye homurdandı Hydorn, "büyülü kılıçların salaklığı işte. Tam onlara ihtiyacın olduğu zamanda inatları tutar."

Birden Hysbald, "Hey!" diye mırıldandı. "Bocurgatın bir anahtarı var ya! Ama onu nereye soktular acaba?" "Buralarda bir yerde gevşek bir taş vardı," dedi Hykrion, "beni buraya çekerlerken pek iyi göremedim yerini." Bastian gözlerini dört açmıştı. Işık az ve titrekti, ama birkaç gidiş gelişten sonra, yerde biraz çıkıntılı duran bir taş fark etti. Taşı dikkatle kaldırdı, anahtar oradaydı gerçekten. Artık bocurgattaki koca kilidi açıp çıkarabilirdi. Bocurgatı azar azar çevirmeye başladı, öyle çok gıcırdıyordu ki, mutlaka yukardaki bodrum katlarından da duyuluyor olmalıydı. Eğer zırhlı devler hepten sağır değillerse, şimdi alarma geçmiş olmalıydılar. Ama artık durmanın hiç yararı yoktu. Bastian, üç bey deliğin ağız yüksekliğinde sallanır konuma gelinceye kadar bocurgatı çevirmeye devam etti. Beyler ileri geri sallanmaya başladılar, en sonunda da ayakları sağlam yere değdi. Bu gerçekleşince Bastian tümüyle indirdi onları. Adamlar bitkin bir halde düşüp oldukları yerde yığılıp kaldılar. Kalın zincirler hâlâ bileklerine bağlıydı.

Bastian'a düşünecek fazla zaman kalmadı, çünkü artık demir bodrum merdivenlerinden, önce birer ikişer, sonra gitgide çoğalarak inen madeni vuruşlu ayak sesleri duyuluyordu. Nöbetçiler geliyordu. Zırhları titrek ışıkta dev böcek kabukları gibi parlıyordu. Hepsi birden aynı hareketle kılıçlarını çekip mahzenin dar girişinde kalakalmış olan Bastian'ın üzerine yürüdüler.

O zaman Sikanda en sonunda paslı kınından sıyrılıp, Bastian'ın eline girdi. Işıklı kılıç yıldırım gibi ilk sıradaki zırhlı devlerin üstüne atıldı, daha Bastian bile ne olup bittiğini kavrayamadan kılıç onları parçalarına ayırmıştı. Ve o zaman, bu adamların neyin nesi olduğu ortaya çıktı: içleri boştu, şimdi kendi kendine hareket eden zırhlardan ibaretler yalnızca; içlerinde hiçbir şey yoktu, yalnızca boşluk vardı.

Bastian'ın konumu iyiydi, çünkü zırhlı devler zindanın dar

kapısından ancak birer birer gelebiliyorlardı. Sikanda da onları birer birer kıyıyordu. Az sonra, dev bir kuşa ait siyah yumurta kabukları gibi yığın halinde yerde yatmaktaydılar. Yirmi kadarı böyle parçalarına ayrıldıktan sonra, geri kalanların başka bir plan uyguladığı görüldü. Belli ki Bastian'ı kendileri için daha elverişli bir yerde beklemek üzere geri çekiliyorlardı.

Bastian bu fırsattan yararlanarak, üç beyin bileklerindeki zincirleri Sikanda'yla çarçabuk kesiverdi. Hykrion'la Hydom ağır ağır ayağa kalktılar ve Bastian'a destek olmak için kendi kılıçlarını çekmeye çalıştılar, (işin tuhafı ellerinden alınmamıştı bunlar.) Ama elleri uzun zaman asılı kalmaktan hissizleşmiş olduğu için onlara boyun eğmiyordu. Üçünün en çelimsizi Hysbald ise henüz kendi kendine ayağa kalkacak durumda bile değildi, iki arkadaşının ona destek olması gerekti.

"Tasalanmayın," dedi Bastian. "Sikanda'nın desteğe ihtiyacı yoktur. Siz arkama geçip işi bana bırakın, destek olmaya kalkışarak bir de siz zorluk çıkarmayın."

Zindanı terk ettiler. Ağır ağır merdivenleri çıktılar; büyük, salonumsu bir yere geldiler; burada birdenbire bütün ışıklar söndü. Ama Sikanda ortalığı pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Yine bir sürü zırhlı deve ait, madeni vuruşlu yaklaşan ayak sesleri duydular.

"Çabuk!" dedi Bastian. "Siz merdivene dönün. Ben kendimi burada savunacağım."

Üç beyin buyruğuna uyup uymadıklarını göremedi; bundan emin olacak zamanı da kalmamıştı, çünkü kılıç Sikanda dans etmeye başlamıştı elinde. Kılıçtan çıkan keskin, beyaz ışık, holü gün gibi aydınlatmaktaydı.

Saldırganlar onu dört bir yandan sarabilecekleri biçimde girişten merdivene doğru ittikleri halde, güçlü kılıç darbelerinden bir teki bile dokunmuyordu Bastian'a. Sikanda Bastian'ın çevresinde öyle hızlı dönüyordu ki, birbirinden ayırt edilemeyen yüzlerce kılıç var gibi görünüyordu. En sonunda da Bastian, bir parçalanmış zırhlar enkazı içinde kaldı. Artık tek kımıltı yoktu. Arkadaşlarına seslendi:

"Gelin!"

Üç bey girişten merdivene geldiler ve gözleri kocaman kocaman açıldı.

Hykrion, "inan olsun, böyle bir şey görmedim!" dedi, bıyığı titriyordu.

Hysbald, "Bunu torunlarıma bile anlatacağım," diye kekeledi.

Hydorn eseflenerek ekledi: "Ne yazık ki onlar bize inanmayacak."

Bastian, elinde kılıç, kararsızca dikiliyordu orada; ama birden kılıç gerisingeri kınına girdi.

Bastian, "Tehlike geçmişe benzer," dedi.

"En azından kılıçla savuşturulabilecek olanı,"dedi Hydorn. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi," diye yanıtladı Bastian, "Xayide'yle yüz yüze tanışmak istiyorum. Ona söyleyecek bir çift sözüm var." Bunun üzerine dördü birlikte bodrum katların merdivenlerini çıktılar, ta ki toprak seviyesindeki kata ulaşıncaya kadar. Orada, giriş holü gibi bir yerde, Atreju Fuchur'la birlikte onları beklemekteydi.

"Siz ikiniz iyi iş yaptınız!" dedi Bastian ve bir iki vurarak Atreju'nun omzunu okşadı.

"Zırhlı devler neymiş?" diye sordu Atreju.

Bastian, "Kof cevizler!" karşılığını verdi önemsemeden. "Xayide nerede?"

"Yukarda, büyülü salonunda," diye karşılık verdi Atreju.

"Benimle gelin!" dedi Bastian. Atreju'nun kendisine uzattığı gümüş pelerini yeniden sırtına aldı. Sonra hepsi birlikte geniş taş merdivenden üst kata çıktılar. Fuchur bile birlikte gidiyordu.

Bastian peşinde adamlarıyla kocaman büyülü salona girince,

Xayide kırmızı mercandan yapılma tahtından kalktı. Boyu Bastian'dan çok uzundu ve çok güzel bir kadındı. Mor ipekten, uzun bir giysi giymişti; saçları ateş gibi kıpkırmızıydı ve üst üste kümelenmiş örgülerle topuzlardan oluşan son derece tuhaf bir biçim verilerek toplanmıştı. Yüzü mermer beyazıydı, tıpkı ince uzun elleri gibi. Bakışları çarpıcı ve şaşırtıcıydı, Bastian'ın bunun nereden geldiğini çıkarması zaman aldı. Gözlerinin rengi birbirinden farklıydı Xayide'nin; biri kırmızı, biri yeşildi. Bastian'dan korkmuşa benziyordu, çünkü tir tir titremekteydi. Bastian bakışlarında direnince uzun kirpiklerini eğdi.

Oda ağzına kadar, amaçları kestirilemeyecek çeşit çeşit tuhaf nesneyle doluydu; üstlerinde resimler olan koca koca küreler, tavandan sarkan yıldız saatleri ve sarkaçlar vardı. Onların aralarında da, döşemenin üzerine sis gibi yayılan değişik renklerde ağır dumanlar fışkırtan buhardanlıklar duruyordu.

Bastian şimdiye dek tek söz söylememişti henüz. Ve bu, Xayide'ye soğukkanlılığını kaybettirmişe benziyordu, çünkü birden Bastian'a doğru koşup kendini onun önüne attı. Sonra Bastian'ın ayaklarından birini alıp kendi eliyle ensesine koydu.

"Efendim ve üstadım," dedi, derin, yumuşak ve anlatılmaz bir biçimde buğulu çıkan bir sesle, "Fantazya'da hiç kimse sana karşı koyamaz. Sen tüm kudretlilerden kudretli, tüm iblislerden daha tehlikelisin. Eğer senin büyüklüğünü tanımayacak kadar akılsız davrandığım için canın benden öç almak istiyorsa, ayağınla ezebilirsin beni. Öfkeni hak ettim. Yok eğer, o ünlü yüce gönüllülüğünü benim gibi bir zavallıya karşı da göstermek istiyorsan, o zaman izin ver, sadık kölen olarak sana teslim olayım, bütün benliğim, bütün varlığım ve bütün gücümle sana hizmet edeceğime yemin edeyim. Bana, istenmeye değer gördüğün şeyleri yapmayı öğret, senin alçakgönüllü öğrencin olmak ve gözlerinin her işaretine boyun eğmek istiyorum. Sana yapmak istediklerimden dolayı pişmanım, senden merhamet diliyorum."

Bastian, "Ayağa kalk, Xayide!" dedi. Ona kızgındı, ama büyücünün konuşması hoşuna gitmişti. Eğer gerçekten yalnızca kendisi hakkındaki bilgisizliğinden dolayı öyle davranmışsa, eğer gerçekten bu denli pişmanlık duyuyorsa, o zaman onu cezalandırmak Bastian'ın soyluluğuna yakışmazdı. Dahası, onun

istenmeye değer gördüklerini öğrenmeye de istekli olduğuna göre, ricasını reddetmek için bir neden yoktu aslında.

Xayide ayağa kalkmış, başı eğik, dikiliyordu karşısında. Bastian, "Bana kayıtsız koşulsuz boyun eğer misin?" diye sordu. "Emrettiğim şey sana çok ağır gelse de, itirazsız, hiç homurdanmadan boyun eğer misin?" "Eğerim, efendim ve üstadım," diye yanıtladı Xayide. "Hem göreceksin, benim sanatımla senin gücünü birleştirince ikimiz her şeyi yaratabiliriz."

"İyi," diye karşılık verdi Bastian, o zaman seni hizmetime alıyorum. Bu sarayı terk edecek ve benimle birlikte Fildişi Kule'ye geleceksin, orada Ayçocuk'la buluşmayı düşünüyorum."

Saniyenin onda biri kadar bir süre için Xayide'nin gözleri kırmızı kırmızı ve yeşil yeşil yandı, ama uzun kirpiklerini hemen yine gözlerinin üzerine indirdi ve, "sana boyun eğiyorum, efendim ve üstadım," dedi.

Hepsi birlikte aşağıya inip saraydan çıktılar, Bastian, "Öncelikle öteki yol arkadaşlarımızı bulmamız gerekiyor," diye karar verdi. "Kim bilir nerededirler şimdi?"

"Buradan çok uzakta değiller," dedi Xayide. "Yollarını biraz şaşırtmıştım."

"Son kez olarak," diye karşılık verdi Bastian.

"Son kez olarak efendim," diye yineledi Xayide. "Ama oraya nasıl gideceğiz? Benim yürümem mi gerekiyor? Gece gece bu ormanda nasıl giderim?"

Bastian, "Fuchur bizi götürür," diye buyurdu, "hepimizi taşıyacak kadar güçlüdür."

Fuchur başını kaldırıp Bastian'a baktı. Yakut kırmızısı göz yuvarları kıvılcımlar saçıyordu.

"Taşıyacak kadar güçlüyüm, Bastian Balthasar Bux," diye gürledi madeni sesi, "ama bu kadını taşımak istemiyorum."

"Gene de yapacaksın bunu," dedi Bastian, "çünkü sana

emrediyorum!"

Uğur ejderhası Atreju'nun yüzüne baktı, öbürü fark ettirmeden başını salladı. Ama Bastian görmüştü yine de.

Hepsi birden Fuchur'un sırtına oturdular ve Fuchur hemen havaya yükseldi.

"Nereye?" diye sordu.

"Dümdüz ileriye!" dedi Xayide.

Fuchur sanki işitmemiş gibi bir daha sordu: "Nereye?"

"Düz ileriye!" diye bağırdı Bastian. "pekâlâ anladın*"

Atreju, "Haydi git!" dedi yavaşça ve Fuchur gitti.

Yarım saat sonra -artık tan ağarmaktaydı- altlarında bir sürü kamp ateşi gördüler, uğur ejderhası yere indi. Aradan geçen süre içinde yeni yeni Fantazyalılar gelmiş, içlerinden birçoğu da yanında çadır getirmişti. Orkide ormanının kıyısında beyaz çiçeklerle kaplı bir çayırlığa yayılmış olan kamp yeri düzenli bir çadır kentine benziyordu.

"Kaç kişi var acaba?" diye merak etti Bastian. Bu arada kafileyi yönetmiş ve şimdi onları karşılamaya çıkmış olan mavi cin Illuan, katılanların henüz tam olarak sayılamadığını açıkladı, ama belli ki bini bulmuşlardı artık. Ayrıca bir şey daha vardı, oldukça tuhaf bir şey hem de : Kamp kurulduktan az sonra, demek ki daha gece yarısından önce, o zırhlı devlerden beş tanesi çıkagelmişti. Yalnız barışçı davranmış, bir kenarda durmuşlardı. Tabii kimse yanlarına yaklaşmaya cesaret edememişti. Yanlarında da kırmızı mercanlardan yapılmış büyük bir tahtırevan getirmişlerdi; ama boştu bu.

Xayide, "Onlar benim taşıyıcılarım," dedi Bastian'a, yakaran bir tonda. "Dün akşam yollamıştım onları. En hoş yolculuk biçimi bu. Eğer izin verirsen efendim."

Bunun üzerine Atreju, "Bu hoşuma gitmiyor," diyerek söze karıştı.

"Neden olmasın?" diye sordu Bastian. "Ne itirazın var?"

Atreju, "istediği gibi yolculuk edebilir," diye yanıtladı sertçe, "ama tahtırevanı daha dün akşamdan yollamış olması, buraya geleceğini önceden bildiğini gösterir. Bütün bunlar onun planıydı Bastian. Zaferin gerçekte yenilgi. Seni kendi yöntemleriyle kazanmak için bile bile yenildi sana!'

"Yeter!" diye haykırdı öfkeden kıpkırmızı kesilen Bastian. "Sana fikrini soran olmadı! O bitmek tükenmek bilmeyen açıklamaların beni hasta ediyor! Şimdi de zaferime gölge düşürüp yüce gönüllülüğümü gülünç duruma sokmak istiyorsun."

Atreju karşılık vermek istedi, ama Bastian yüzüne karşı haykırıyordu:

"Çeneni kapat ve beni rahat bırak! Eğer yaptıklarım ve kişiliğim siz ikinize uygun düşmüyorsa, ikiniz de çekip gidersiniz! Sizi tutan yok! İstediğiniz yere gidin! Bıktım usandım sizden!"

Bastian kollarını göğsünde kavuşturup Atreju'ya sırtını döndü. Çevrede duran kalabalık soluğunu tutuyordu.

Atreju bir süre dimdik dikilerek ses çıkarmadan durdu. Şu son ana kadar Bastian başkalarının yanında hiç azarlamamıştı onu. Boğazı öylesine tıkanmıştı ki, zor soluk alıyordu. Bir süre bekledi, ama Bastian bir daha ona dönmeyince ağır ağır dönüp uzaklaştı. Onu Fıichur izledi.

Xayide gülümsüyordu, iyi bir gülümseme değildi bu.

O anda Bastian'ın içinde, kendi dünyasında bir çocuk olduğu anısı silinmişti.

XXII

Upuzun bir konvoy oluşturarak Fildişi Kule'ye yürüyüşünde Bastian'a eşlik eden kalabalığa, hiç durmadan Fantazya'nın tüm ülkelerinden yeni yeni delegeler katılıyor, yürüyüş kolu gitgide daha çok uzuyordu. Sayılarını saymanın boşuna olduğu anlaşılmıştı, çünkü daha sayma işi bitmeden yenileri ekleniyordu. Her sabah binlerce kafadan oluşan bir ordu harekete geçiyor, mola verildiğindeyse kamp yeri düşünülebilecek en tuhaf çadır kenti oluyordu. Bastian'ın yol arkadaşları yalnız türleri değil, irilikleri bakımından da birbirlerinden çok farklı olduklarından, sirk çadırı boyutlarında olanlardan tutun da bir dikiş yüksüğünden daha büyük olmayanlara kadar her boy çadır vardı. Delegelerin yolculuk etliği arabalarla taşıt araçları betimlenemeyecek kadar çok çeşitliydi; en bilinen üstü örtülü araba ve kupalardan başlayıp, yuvarlana yuvarlana giden son derece tuhaf fıçılara, zıplayan bilyelere, kendi kendine giden ayaklı tenekelere kadar uzayan bir çeşitlilikti bu.

Bu arada Bastian için de bir çadır kurulmuştu ve bu, hepsinin en göz alıcısıydı. Küçük bir ev biçimindeydi, zengin renklerde parıltılı ipekten olup üstüne de baştan aşağı altın ve gümüş resimler işlenmişti. Çatısında, arma olarak yedi kollu bir şamdanı gösteren bir bayrak dalgalanıyordu, içerisi yastıklar ve örtülerle yumuşacık döşenmişti. Kamp nerede kurulursa kurulsun, bu çadır tam merkezde oluyordu. Kapısında da, bu arada Bastian'ın özel uşağı ve hassa askeri gibi bir şey olan mavi cin nöbet tutuyordu.

Atreju'yla Fuchur henüz Bastian'ın eşlikçi alayındaydılar; ama herkesin önündeki o zılgıttan beri, Bastian bir daha tek kelime konuşma-tnıştı onlarla. Atreju'nun alttan alıp özür dilemesini bekliyordu içten içe. Ama Atreju oralı değildi. Fuchur da Bastian'a saygı göstermeye hazır görünmüyordu. Öğrenecekler nasılsa, diyordu Bastian kendi kendine. İş kimin daha çok sabredeceğine kalırsa, sonunda ikisi de Bastian'ın iradesinin bükülmez olduğunu görmek zorunda kalırlardı. Yok, alttan alacak olurlarsa, o zaman Bastian da kucak açardı onlara. Atreju önünde diz çökünce onu

ayağa kaldıracak, şöyle diyecekti: "Önümde diz çökmen gerekmez Atreju, çünkü sen benim arkadaşım-sın ve öyle kalacaksın ... "

Ama şimdilik, bu ikisi konvoyun en arkasından gidiyordu. Fuchur uçmayı unutmuşa benziyor, yerde yürüyordu; Atreju da çoğunlukla başı önünde, onun yanı sıra yürüyordu. Eskiden araziyi keşfetmek üzere havalarda konvoyun önünden öncü olarak giderlerken, şimdi artçı olarak arkadan geliyorlardı. Bastian bundan hoşnut değildi, ama elinden bir şey gelmiyordu.

Konvoy yoldayken çoğunlukla Jicha'nın üzerinde en önde gidiyordu Bastian. Ama gitgide bundan hoşlanmaz oldu, bunun yerine Xayide'nin tahtırevanına yaptığı ziyaretler sıklaştı. Xayide onu her zaman saygıyla karşılıyor, en rahat yeri ona bırakıp kendisi onun ayaklarının dibine oturuyordu. Her zaman ilginç bir konuşma konusu bulabiliyordu Xayide. Bastian'ın insan dünyasındaki geçmişi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını sezdikten sonra da, ona bu konuda soru sormaktan kaçınır olmuştu. Hemen hemen hiç ara vermeden, yanında duran Doğu işi bir nargileyi fokurdatıyordu. Bunun hortumu ıspanak yeşili bir engerek yılanı gibi duruyor, uzun, mermer beyazı parmaklarının arasında tuttuğu ağızlık ise yılan başına benziyordu. Ağızlığı emerken onu öpüyormuş gibi görünüyordu. Keyfini çıkara çıkara ağzından ve burnundan salıverdiği duman bulutçukları her nefeste ayrı bir renkte oluyordu; 'bir mavi, bir sarı, bir gülkurusu, yeşil ya da leylak rengi.

Böylesi ziyaretlerden birinde, Bastian tahtırevanı hep aynı adımlarla taşıyan siyah böcek kabukları içerisindeki dev adamlara düşünceli düşünceli bakarak, "Nicedir sana bir şey sormak istiyordum Xayide," dedi.

Xayide, "Kölen seni dinliyor," diye karşılık verdi.

"Senin zırhlı devlere karşı savaşırken," diye sürdürdü Bastian, "yalnız zırhtan ibaret oldukları, içlerinin boş olduğu ortaya çıktı. Gerçekte neyle hareket ediyorlar?"

"Benim irademle," dedi Xayide gülümseyerek. "İrademe içleri boş olduğu için boyun eğiyorlar zaten, iradem içi boş olan her şeyi yönetebilir."

İki renkli gözleriyle Bastian'ı süzüyordu.

Bastian içten içe bu bakışlardan tedirgin olduğunu hissetti, ama Xayide kirpiklerini yemden indirmişti.

Bastian, "Ben de iredemle yönetebilir miyim onları?" diye sordu.

Xayide, "Elbette, efendim ve üstadım," dedi yanıt olarak. "Hem de benden yüz kat iyi yönetirsin, seninle karşılaştırılınca bir hiçim ben. Denemek ister misin?"

"Şimdi değil," diye karşılık verdi Bastian, bu konu onu huzursuz etmişti, "belki bir başka sefere."

"Yaşlı bir katırın sırtında gitmeyi...," diye sürdürdü Xayide, "kendi iradenin harekete geçirdiği nesneler tarafından taşınmaktan daha güzel buluyor musun gerçekten?"

"Jicha beni severek taşıyor," dedi Bastian, yüzü biraz asılmıştı. "Beni taşımaktan hoşnut."

"Öyleyse sen bunu onun için yapıyorsun?"

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Bastian. "Bunda ne kötülük var?"

Xayide ağzından yeşil dumanlar savurdu.

"Ah, hiçbir kötülük yok efendim. Senin yaptığın bir şey nasıl kötü olabilir?"

"Nereye varmak istiyorsun, Xayide?"

Xayide ateş rengi saçlı başını eğdi.

"Başkalarını gereğinden çok düşünüyorsun, efendim ve üstadım," diye fısıldadı. "Oysa hiç kimse, dikkatini senin için çok önemli olan kendi gelişmenden ayırmana değmez. Ah efendim, eğer kızmazsan sana bir öğüt vermeye kalkışacağım: Kendi iyiliğini daha çok düşün!"

"Bunun yaşlı Jicha'yla ne ilgisi var?"

"Pek yok efendim, hemen hemen hiç yok. Yalnız - senin gibi birine yakışacak bir binek hayvanı değil de. Seni böyle sıradan bir hayvanın sırtında görmek beni üzüyor. Buna bütün yol arkadaşların şaşıyor. Yalnız sen, efendim ve üstadım, bir tek sen bilmiyorsun kendine karşı sorumlu olduğunu."

Bastian bir şey söylemedi, ama Xayide'nin sözleri onu etkilemişti.

Ertesi gün, başında Bastian'la Jicha'nın yürüdüğü ordu, yer yer mis kokulu küçük leylak ormanlarıyla bölünen olağanüstü güzel bir vadiden geçerken, Bastian öğle yemeği molasından yararlanarak Xayide'nin önerisini uygulamaya koydu.

"Dinle Jicha," dedi katırın boynunu okşayarak, "ayrılma vaktimiz geldi."

Jicha bir çığlık attı.

"Neden efendim?" diye sızlandı, "işimi o kadar mı kötü yaptım?" Siyah hayvan gözlerinin köşelerinden gözyaşı akıyordu.

Bastian onu avutmak için, "Tabii ki hayır," dedi acele acele, "tam tersine, bu upuzun yolda beni öyle rahat ettirdin, öyle sabırlı ve istekliydin ki, şimdi ben de iyiliğine karşılık seni ödüllendirmek istiyorum."

"Ben ödül falan istemem," diye karşılık verdi Jicha, "ben seni taşımaya devam etmek isterim. Bundan daha büyük ne isteğim olabilir ki?"

Bastian sürdürdü: "Sizin gibilerin çocuğu olmadığına üzüldüğünü söylememiş miydin?"

"Evet," dedi Jicha mahzun mahzun, "çok yaşlanınca onlara bu günleri anlatmak isterdim de ondan."

"iyi," dedi Bastian, "öyleyse şimdi ben de sana gerçekleşecek bir öykü anlatmak istiyorum. Hem bunu yalnız sana, bir tek sana anlatmak istiyorum, çünkü bu öykü sana ait."

Sonra Jicha'nın uzun kulağını eline alıp kulağın içine fısıldadı:

"Uzakta değil, buralardaki küçük bir leylak ormanında seni oğlunun babası bekliyor. Kuğu tüylerinden kanatları olan beyaz bir aygır bu. Yeleleriyle kuyruğu o denli uzun ki yere kadar sarkıyor. Sana delicesine tutkun olduğu için günlerdir gizlice bizi izliyor."

"Bana mı tutkun?" diye neredeyse korkuyla bağırdı Jicha. "Ama yalnızca sıradan bir katırım ben, hem artık genç de değilim!"

"Ona göre sen Fantazya'nın en güzel yaratığısın," dedi Bastian yavaşça, "olduğun gibisin de ondan. Belki bir de beni taşıdığın içindir. Ama çok utangaç biri; bütün bu yaratıkların arasında sana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Sen ona gitmelisin, yoksa hasretinden ölecek."

"Aman Tanrım!" dedi Jicha çaresizce, "bu kadar kötü mü?"

Bastian, "Evet," diye fısıldadı katırın kulağına. "Haydi artık, sağlıcakla kal Jicha! Koş hadi, bulacaksın onu." Jicha birkaç adım attı, ama sonra bir kez daha Bastian'a döndü:

"Doğrusunu söyleyeyim," diye açıkladı, "birazcık korkuyorum."

Bastian gülümseyerek, "Biraz cesaret!" dedi. "Hem çocuklarınla torunlarına benden söz etmeyi de unutma!" Jicha da o sade tavrıyla, "Teşekkürler efendim!" dedi ve gitti.

Bastian arkasından uzun uzun bakıp, katırın hantal hantal yürüyüp gidişini seyretti, onu gönderdiği için içi pek rahat değildi. Görkemli çadırına girdi, yumuşacık yastıkların üzerine uzanıp gözlerini tavana dikti.

Durmadan Jicha'nın büyük isteğini gerçekleştirdiğini söylüyordu kendi kendine. Ama sıkıntısını dağıtmıyordu bu. İş gelip, insanın birine iyiliği ne zaman ve ne için yaptığına dayanıyordu doğrudan.

Ama bu yalnız Bastian'la ilgili bir şeydi; çünkü Jicha, kar beyazı, kanatlı aygırı gerçekten buldu ve onunla evlendi. Daha sonra da bir oğulları oldu; beyaz, kanatlı bir katırdı bu, adı da Pataplan'dı. Hatta kendinden çok da söz ettirdi Fantazya'da; ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Bundan sonra Bastian yolculuğa Xayide'nin tahtırevanında

devam etti. Hatta Xayide, Bastian'ın rahatını hiç kusursuz sağlamak için tahtırevanından inip yanında yaya yürümeyi bile önermiş, ama Bastian bunu kabul etmek istememişti. Böylelikle de, artık ordunun başına geçen geniş mercan tahtırevanda ikisi birlikte oturuyorlardı şimdi.

Bastian hâlâ biraz keyifsiz, kendisine katırdan ayrılma öğüdünü vermiş olan Xayide'ye karşı da soğuktu. Xayide çok geçmeden anladı bunu. Bastian'ın tek sözcüklü yanıtları doğru dürüst konuşmalarına olanak vermiyordu.

Onu canlandırmak için, "Efendim ve üstadını," dedi neşeli neşeli, "eğer kabul etme lütfunda bulunursan sana bir şey armağan etmek istiyorum."

Minderin altından son derece değerli süslemeleri olan bir kutu çıkardı. Bastian merakla doğruldu. Xayide kutuyu açtı ve içinden, zincire benzer, hareketli parçalardan oluşan dar bir kemer çıkardı. Tüm parçaları ve tokası saydam camdandı.

Bastian, "Nedir bu?" diye sordu.

Kemer hafifçe şıkırdıyordu Xayide'nin elinde.

"Kişiyi görünmez yapan bir kemerdir bu. Ama efendim, sana ait olması için ona bir ad vermen gerekiyor." Bastian kemeri inceledi, sonra da, "Gemmal Kemeri," dedi.

Xayide gülümseyerek başını salladı. "Artık senindir."

Baslian kemeri eline alıp kararsızca tuttu.

Xayide, "Etkisinden emin olmak için bir denemek istemez misin?" diye sordu.

Bastian kemeri taktı ve beline tıpatıp oturduğunu hissetti. Ama yalnız hissediyordu bunu, çünkü kendini göremiyordu artık; ne gövdesini, ne ayaklarını, ne de ellerini. Son derece tedirgin edici bir duyguydu bu, hemen tokayı açmaya çalıştı. Gelgelelim, artık ne ellerini ne tokayı görebildiğinden bunu başaramadı. Boğuluyor gibi bir sesle bağırdı: "İmdat!" Gemmal Kemeri'ni bir daha hiç çıkaramayıp ömür boyu görünmez kalmaktan korkmuştu birden.

"Önce alışmak gerekir," dedi Xayide, "bana da böyle oldu efendim, izin ver de sana yardım edeyim."

Ellerini boşluğa daldırdı, kaşla göz arasında Gemmal Kemeri'ni açıvermişti, Bastian da yeniden gördü kendini. Rahatlayarak bir oh çekti. Sonra da güldü. Xayide de gülümsüyor, nargilesinin yılanbaşlı ağızlığından nefesler çekiyordu.

Ne olursa olsun Bastian'ın düşüncelerini başka yere kaydırmıştı.

"Artık her tür tehlikeye karşı daha iyi korunmuş oldun efendim," dedi tatlı tatlı. "Bu sana anlatamayacağım kadar önemli benim için."

"Tehlike mi?" diye sordu Bastian, hâlâ şaşkındı biraz. "Nasıl bir tehlikeymiş ki bu?"

"Ah, seninle kimse boy ölçüşemez," diye fısıldadı Xayide, "sen bilge olduğun sürece, hayır. Tehlike senin kendi içinde, bu yüzden de seni bundan korumak zor."

Bastian, "Kendi içinde demekle ne kastediyorsun?" diye sordu.

"Bilgelik, her şeyin üstünde olmak, kimseden nefret etmemek, kimseyi sevmemektir. Oysa senin için efendim, arkadaşlık çok önemli hâlâ. Yüreğin karlı bir dağ tepesi gibi soğuk ve duygusuz değil senin. Böyle olunca da biri sana kötülük yapabilir."

"Kim olabilir ki bu?"

"Tüm küstahlığına karşın senin hâlâ yürekten bağlı olduğun kişi."

"Daha açık söyle!"

"Yeşilderililer soyundan, haddini bilmez ve saygısız küçük bir vahşi, efendim."

"Atreju mu?"

"Evet ve onunla birlikte utanmaz Fuchur?"

"Ve ikisi bana kötülük edecek öyle mi!" Bastian neredeyse

gülecekti.

Xayide başı eğik oturuyordu.

"Buna asla inanmam," diye sürdürdü Bastian. "Bir daha bu konuda hiçbir şey işitmek istemiyorum."

Xayide susuyordu, başını daha da aşağılara eğdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Bastian sordu:

"Hem Atreju'nun bana ne kastı olsun ki?"

"Efendim," diye fısıldadı Xayide, "biliyordum, bunu hiç söylemeyecektim."

"O zaman her şeyi söyle!" diye bağırdı Bastian. "Benzetmeler yapıp durma yalnız! Ne biliyorsun?"

Xayide, "Gazabın karşısında tir tir titriyorum efendim," diye kekeledi ve gerçekten de tüm bedeni sarsıldı. "Ama isterse bu benim sonum olsun, gene de söyleyeceğim: Atreju, Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini ya gizlice ya da zorla senden almayı düşünüyor."

Bastian'ın bir an soluğu tutuldu. Tıkanmış bir sesle, "Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu.

Xayide başını olumsuz anlamda sallayarak mırıldandı:

"Benim bilgilerim kanıtlanacak olanlardan değildir efendim."

"Öyleyse bilgilerini kendine sakla!" dedi Bastian, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Hem Fantazya'nın en namuslu, en yiğit çocuğuna da kara sürme!"

Btı sözlerle birlikte tahtırevandan atlayıp uzaklaştı.

Xayide'nin parmakları endişeli endişeli yılan başıyla oynuyor, yeşil-kırmızı gözleri yanıyordu. Bir süre sonra yine gülümsedi ve ağzından eflatun dumanlar savururken mırıldandı:

"Ortaya çıkacak, efendim ve üstadım. Gemmal Kemeri sana bunu

kanıtlayacak."

Gece kampı kurulunca Bastian çadırına gitti. Mavi cin Illuan'a kimseyi, özellikle de Xayide'yi içeri bırakmamasını emretti. Yalnız kalıp düşünmek istiyordu.

Büyücünün Atreju hakkında söylediklerini, üstünde kafa yormaya değecek bir şey olarak gördüğü yoktu. Ama kafasını başka bir şey kurcalıyordu: Xayide'nin laf arasında bilge olmak üzerine söyleyiverdiği birkaç cümle.

Şimdiye dek öyle çok şey yaşamıştı ki. Korkular, sevinçler, üzüntüler, utkular; isteği gerçekleşince bir sonrakine atlamış, bir an bile huzura kavuşamamıştı. Bütün bunların hiçbiri onu huzurlu ve mutlu yapmamıştı. Oysa bilgelik, sevinç ve üzüntü, korku ve acıma, hırs ve kırgınlığın üzerinde olmak demekti. Bilgelik, her şeyi aşmış olmak, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmemek, hiçbir şey ve hiç kimseden nefret etmemek, ama başkalarının olumsuzluk ya da yakınlığını da tümüyle kayıtsız karşılamak anlamına geliyordu.

Gerçekten bilge biri, hiçbir şeye aldırmazdı. Erişilmez olur, artık ona hiçbir şey zarar veremezdi. Evet; böyle olmak, istenmeye değerdi gerçekten! Bastian böylelikle son isteğine, Graögramân'ın söylemiş olduğu gibi onu gerçek dileğine götürecek o son isteğe vardığından emindi. Bununla ne kastedildiğini de anladığını sanıyordu şimdi. Büyük bir bilge olmak istiyordu o, tüm Fantazya'nın en bilge bilgesi!

Biraz sonra çadırından çıktı.

Ay, daha önce dikkat bile etmediği bir manzarayı aydınlatmaktaydı. Çadır kenti, çepeçevre geniş bir yay halinde tuhaf biçimli dağlarla çevrili bir vadiye yayılmıştı. Vadide ayrıca küçük ormanlarla çalılıklar da vardı; dağ yamaçlarının yukarılarında bitki örtüsü seyreliyor, daha tepelerde de büsbütün yok oluyordu. Dağların üzerinde yükselen kaya kümeleri türlü şekiller oluşturuyor, sanki dev bir heykeltraşın elinden çıkmış, belli bir amaçla yapılmış figürler gibi duruyordu. Hava durgun, gökyüzü bulutsuzdu. Tüm yıldızlar parlıyor, her zamankinden daha yakın duruyorlardı.

Ta karşıda, en yüksek dağ doruklarından birinde, kümbet gibi görünen bir şey fark etti Bastian. Belli ki içinde birileri oturuyordu, çünkü dışarıya zayıf bir ışık sızıyordu.

Illuan, "Onu ben de fark ettim efendim," dedi cırıldayan sesiyle. Çadırın girişinde nöbette duruyordu. "Ne olabilir acaba?"

Daha sözlerini bitirmemişti ki, ta uzaklardan ilginç bir bağrış duyuldu. "Uhuhuhu!" diye, uzun bir baykuş çığlığı gibi çıkıyordu bu, ama daha derinden ve daha güçlüydü. Derken bağrış ikinci ve üçüncü kez de yankılandı, ama şimdi çok sesliydi.

Gerçekten de baykuşlardı bunlar; sayıları da Bastian'ın az sonra saptadığı gibi, altıydı. Doruktaki kümbetli dağ tarafından geliyorlardı. Neredeyse hiç kıpırtısız, süzüle süzüle yaklaşmaktaydılar. Yakına geldikçe şaşırtıcı büyüklükleri de daha iyi anlaşılıyordu, inanılmaz bir hızla uçuyorlardı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kafalarında üstleri tüylü dik kulaklar vardı. Uçuşları hiç gürültüsüzdü. Bastian'ın çadırının önüne inerlerken teleklerinin en hafif vınlaması bile duyulmadı.

Şimdi yerde oturuyorlardı, hepsi de Bastian'dan iriydiler, koca yuvarlak gözlü kafalarını dört bir yana çevirip duruyorlardı. Bastian onlara doğru ilerledi:

"Kimsiniz ve kimi arıyorsunuz?"

"Bizi Sezgiler Anası Uschtu gönderdi," diye yanıtladı altı baykuştan biri. "Gigam Yıldız Manastırı'nın uçan ulaklarıyız biz."

Bastian, "Ne tür bir manastır bu?" diye sordu.

"Orası bilgi keşişlerinin oturduğu bir bilgelik yeridir," diye yanıtladı başka bir baykuş.

Bastian, "Ya Uschtu kim?" diyerek soruşturmayı sürdürdü.

Üçüncü baykuş açıkladı: "Manastırı yöneten ve keşişlere bilgi öğreten üç derin düşünceliden biri. Bizler gece ulaklarıyız ve ona aitiz."

"Gündü2 olsaydı," diye sürdürdü dördüncü ulak, "o zaman Görüş

Babası Schirkrie kendi ulaklarını yollardı, onlar kartaldır. Geceyle gündüz arasındaki şafak ve gün batımı saatlerinde de Aklın Oğlu Jisipu kendininkileri yollar, onlar da tilkidir." "Schirkrie ve Jisipu kim?"

"Öteki iki derin düşünceli. Bizim büyüklerimiz." "Siz burada ne arıyorsunuz peki?"

"Büyük Bilen'i arıyoruz," dedi altıncı baykuş. "Üç derin düşünceli onun bu çadır kentinde bulunduğunu biliyor ve ondan bizleri aydınlatmasını rica ediyorlar."

Bastian, "Büyük Bilen mi?" diye sordu. "O da kim?"

Altısı birden aynı anda yanıtladılar: "Adı Bastian Balthasar Bux."

Bastian, "Onu buldunuz bile," dedi. "Benim."

Baykuşlar, korkutucu kocamanlıklarına karşın, neredeyse gülünç görünen bir çabuklukla yerlere kadar eğildiler.

İlk baykuş, "Üç derin düşünceli, uzun hayatları boyunca çözemedikleri sorunu çözmen için minnet ve saygıyla senin ziyaretini bekliyorlar," dedi.

Bastian düşünceli düşünceli çenesini tutuyordu.

"Pekâlâ," diye yanıtladı sonunda, "ama iki öğrencimi yanıma almak isterim."

"Biz altı kişiyiz," diye karşılık verdi baykuş, "ikişer ikişer sizlerden birini taşıyabiliriz." Bastian mavi cine döndü. "Illuan, Atreju'yla Xayide'yi çağır!" Cin çabucak uzaklaştı. Bastian, "Çözeceğim sorun nedir?" diye sordu.

"Büyük Bilen," diye açıkladı baykuşlardan biri, "bizler zavallı, cahil ulaklarız yalnızca, Bilgi Keşişleri'nin en alt sınıfından bile değiliz. Üç derin düşüncelinin upuzun hayatları boyunca çözemedikleri sorunu biz sana nasıl aktarabiliriz?"

Bir iki dakika sonra Illuan, Aıreju ve Xayide'yle birlikte geri döndü. Ne olup bitliğini yolda kısaca açıklamıştı onlara.

Atreju Bastian'ın önüne gelince sordu:
"Neden ben?"

"Evet," diye sordu Xayide de, "Neden o?"

"Bunu öğreneceksiniz," diye karşılık verdi Bastian.

Baykuşların önceden hazırlıklı davranıp yanlarında üç trapez getirdiği ortaya çıktı. İkişer ikişer, bu tarpezlerin asılı olduğu iplen pençeleriyle tuttular; Bastian, Atreju ve Xayide de tahtanın üstüne oturdu ve kocaman gece kuşları onlarla birlikte havalandı.

Gigam Yıldız Manastırı'na vardıklarında, büyük kümbetin, küp biçimli birçok bölümden oluşan çok yaygın bir yapının yalnızca üst bölümü olduğu anlaşıldı. Yapının sayısız küçük penceresi vardı ve yüksek dış duvarlarıyla doğrudan kayalık bir bayıra oturmuştu. Davetsiz ziyaretçiler için ulaşılması güç, hatta olanaksızdı.

Küp biçimli bölümlerde, bilgi keşişlerinin hücreleri, kitaplıklar, yemek mekânları ve ulaklar için odalar bulunuyordu. Büyük kümbetin altında da, üç derin düşüncelinin derslerini verdikleri toplantı salonu vardı.

Bilgi keşişleri çeşitli tip ve kökenden Fantazyalılardı. Ama bu manastıra girmeyi istediklerinde, ülkeleri ve aileleriyle tüm ilişkilerini kesmek zorunda kalmışlardı. Bu keşişlerin çetin ve yoksunluklarla dolu yaşamı, yalnız ve yalnız bilime ve bilgiye adanmıştı. Öyle her isteyen kabul edilmezdi topluluğa. Sınavlar zordu, üç derin düşünceli de acımasızdı. Öyle olurdu ki, hemen hemen hiçbir zaman üç yüz keşişten fazlası yaşamazdı burada; ama böylelikle de bunlar, tüm Fantazya'nın en seçkin akıllılarını oluştururlardı. Kız ve erkek kardeşler topluluğunun yedi üyeye kadar indiği zamanlar bile olmuştu. Ama bu, sınavların zorluğunu hiç değiştirmemişti. Bu dönemde, erkek ve kadın keşiş sayısı iki yüzün biraz üstündeydi.

Bastian, peşinde Atreju ve Xayide'yle birlikte büyük ders salonuna götürüldüğünde, olabilecek her tür Fantazya yaratığından oluşan ve kendi eşlikçilerinden yalnızca koyu kahverengi kaba keşiş giysileriyle ayrılan çok karışık bir kalabalık gördü karşısında; hepsi, hangi türden olduğu fark etmeksizin bu keşiş giysilerini giymişti.

Bunun, sözgelimi çok önceden sözü edilen yürüyen kayalardan birinin ya da bir miniğin üstünde nasıl duracağı göz önüne getirilebilir herhalde.

Üç başkan, üç derin düşünceli ise, insan tipliydiler. Kafaları insan kafası değildi ama. Uschtu, Sezgiler Anası, bir baykuş yüzüne sahipti. Schirkrie, Görüş Babası, kartal kafalıydı. Sonuncu Jisipu ise, Aklın Oğlu, bir tilki kafası taşıyordu. Taştan yapılma yüksek kürsülerde oturuyor ve çok heybetli görünüyorlardı. Atreju, hatta Xayide bile görünüşlerinden ürkmüşe benziyordu. Ama Bastian hiç istifini bozmadan onlara doğru yürüdü. Koca salonu derin bir sessizlik kaplamıştı.

Belli ki üçünün en yaşlısı olan ve ortada oturan Schirkrie, eliyle ağır ağır, kendilerininkinin tam karşısında duran taht biçimli boş bir koltuğu işaret etti. Bastian da oraya oturdu.

Uzunca bir suskunluktan sonra Schirkrie konuşmaya başladı. Usul usul konuşuyor, sesi şaşılacak bir biçimde derin ve tok çıkıyordu.

"Çok eski zamanlardan beri dünyamızın bilmecesine dalmış bulunuyoruz. Jisipu bu konuda Uschiu'nun sezdiklerinden farklı düşünüyor; Uschtu'nun sezgileri benim gördüklerimden farklı şeyler anlatıyor; öte yandan ben de Jisipu'nun düşündüklerinden farklı şeyler görüyorum. Böyle daha fazla süremez. İşte bunun için de Büyük Bilen, senden bize gelmeni ve bizi aydınlatmanı rica ettik. Ricamızı yerine getirmek istiyor musun?"

"istiyorum," dedi Bastian.

"Öyleyse dinle Büyük Bilen, sorumuz şu: Fantazya nedir?"

Bastian bir süre sustu, sonra yanıtladı:

"Fantazya bitmeyecek bir öyküdür."

"Bize söylediğini anlayacak zaman ver," dedi Schirkrie, "Yarın aynı saatte burada yeniden buluşalım."

Hepsi, üç derin düşünceli de, bütün öteki bilgi keşişleri de sessizce ayağa kalkıp dışarı çıktılar.

Bastian, Atreju ve Xayide de konuk hücrelerine götürüldüler, buralarda sade bir yemek bekliyordu her birini. Yatma yerleri, üzerinde kaba battaniyeler olan basit tahta sedirlerdi. Bastian'la Atreju buna aldırmadılar elbette; ama Xayide bir büyü yapıp kendine daha rahat bir yer yapmak istedi, ne var ki büyü gücünün bu manastırda etkili olmadığını saptamak zorunda kaldı.

Ertesi gece, bütün keşişlerle üç derin düşünceli belirlenen saatte yine kubbeli büyük salonda toplandılar.

Bastian yine taht biçimli koltuğa oturdu, Atreju'yla Xayide onun sağında ve solunda ayakta duruyorlardı

Bu kez konuşan, Bastian'a kocaman baykuş gözleriyle bakan Uschtu'ydu, Sezgiler Anası:

"Öğretin üzerinde düşündük Büyük Bilen. Ama yeni bir soru geldi aklımıza. Eğer söylediğin gibi Eantazya bitmeyecek bir öyküyse, bu bitmeyecek öykü nerede yazılı?"

Bastian yine bir süre düşündü, sonra yanıtladı:

"Bakır rengi ipekle ciltlenmiş bir kitapta."
"Bize, söylediğini anlayacak zaman ver," dedi Uschtu. "Yarın aynı saatte burada yeniden buluşalım."

Her şey bir önceki gece gibi oldu. Bundan sonrakinde yeniden ders salonunda toplandıklarında sözü Jisipu aldı, Aklın Oğlu:

"Öğretin üzerinde bu kez de düşündük Büyük Bilen. Ve yine yeni bir sorunun karşısında çaresiz kaldık. Eğer dünyamız bitmeyecek bir öyküyse ve bu bitmeyecek öykü bakır renkli bir kitaptaysa - o zaman kitap nerede?"

Bastian kısa bir suskunluktan sonra yanıtladı: "Bir okulun çatı arasında."

"Büyük Bilen," diye sürdürdü tilki kafalı Jisipu, "söylediklerinin gerçekliğinden kuşku duymuyoruz. Ancak senden bu gerçeği bize göstermeni rica ediyoruz. Bunu yapabilir misin?"

Bastian düşündü, sonra da, "Sanırım yapabilirim," dedi. Atreju

şaşırmış, Bastian'a bakıyordu. Xayide'nin farklı renkli gözlerinde de soran bir ifade vardı.

"Yarın gece bu saatte yine buluşalım," dedi Bastian, "ama bu derslikte değil dışarda, Gigam Yıldız

Manastırı'nın çatısında. Dikkatle ve gözünüzü ayırmadan gökyüzüne bakmanız gerekiyor."

Bunu izleyen gece -önceki üçü gibi pırıl pırıl bir geceydi bu da— üç derin düşünceli de içinde olmak üzere kardeşler topluluğunun bütün üyeleri belirlenen saatte manastırın çatısındaydılar ve kafalarını arkaya atmış, gece göğüne bakıyorlardı. Bastian'ın ne tasarladığını bilmeyen Atreju ve Xayide de aralarındaydı.

Bastian ise koca kubbenin en yüksek noktasına tırmanmaktaydı.

Tepede durunca çepeçevre uzaklara baktı ve bu anda da ilk kez olarak, çok, çok uzaklarda, ta ufukta, ay ışığında resim gibi parlayan Fildişi Kule'yi gördü.

Cebinden Al'Tsahir taşını çıkardı, hafif bir ışık saçıyordu bu. Bastian, Amargânth Kitaplığı'nın kapısındaki yazının sözlerini geçirdi aklından:

"... ama ikinci bir kere

sondan başa doğru söylerse adımı

yüz yıllık ışığı bir anda saçar, sönerim."

Taşı havaya kaldırıp bağırdı:

"Rihast'la!"

Aynı anda öyle parlak bir şimşek çaktı ki, yıldızlı gökyüzü soluklaşıp arkasındaki uzay aydınlandı. Bu uzay da, eskilikten kararmış heybetli kirişleriyle okulun çatı arasıydı. Yüz yıllık ışık yanıp sönmüş, Al'Tsahir geride hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu.

Hepsinin, Bastian'ın da, gözlerinin yıldızlarla ayın soluk ışığına yeniden alışması için zaman geçmesi gerekti. Herkes

gördüklerinden sarsılmış bir halde sessizce büyük derslikte toplandı. En son Bastian geldi. Bilgi keşişleri ve üç derin düşünceli yerlerinden kalkıp Bastian'ın karşısında uzun uzun eğildiler.

Schirkrie, "Bu aydınlanma için sana teşekkür edebileceğim bir söz bulamıyorum Büyük Bilen," dedi. "Çünkü o gizemli çatı arasında kendi türümden bir varlık gördüm, bir kartal yani."

Baykuş yüzlü Uschtu karşı çıktı: "Aklanıyorsun Schirkrie," dedi hafif bir gülümsemeyle, "çok açık gördüm, bir baykuştu o."

"ikiniz de yanılıyorsunuz," diyerek Jisipu ışıldayan gözlerle söze karıştı. "Oradaki varlık benim akrabamdı. Tilkiydi o."

Schirkrie yatıştırıcı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı.

"İşte yine eskiden olduğumuz yerdeyiz," dedi. "Bu soruyu da yalnız sen yanıtlayabilirsin Büyük Bilen. Hangimiz haklıyız?"

Bastian hafifçe güldü, "Üçünüz de," dedi.

"Bize, söylediğini anlayacak zaman ver," diye rica etti Uschtu.

"Evet," diye karşılık verdi Bastian, "işte size istediğiniz kadar zaman. Çünkü sizden ayrılıyoruz artık."

Bütün bilgi keşişlerinin de, üç derin düşüncelinin de yüzlerinde düş kırıklığı vardı, ama Bastian, uzun zaman ya da daha iyisi, temelli onların yanında kalması doğrultusundaki ısrarlı ricaları soğukkanlılıkla reddetti. Böylece sonunda iki öğrencisiyle birlikte dışarıya kadar uğurlandı ve uçan ulaklar onları yeniden çadır kentine götürdüler.

O gece Gigam Yıldız Manastırı'nda, üç derin düşüncelinin arasında, yıllar sonra kardeşler topluluğunun çözülmesine ve Sezgiler Anası Uschtu, Görüş Babası Schirkrie ve Aklın Oğlu Jisipu'nun ayrı ayrı birer manastır kurmalarına kadar varacak ilk ilkesel görüş ayrılığı başlamış oldu. Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.

Bastian ise o geceden sonra bir zamanlar gittiği okulla ilgili bütün anılarını yitirdi. Çatı arası da, hatta bakır rengi ipek ciltli

çalıntı kitap da belleğinden çıkmıştı. Artık Fantazya'ya nasıl geldiğini bile sormuyordu kendine.

XXIII

En çok dört günlük yollan kalmış, artık Fildişi Kule'ye çok yaklaşmışlardı. Önden gönderilen gözcülerin söylediğine göre, sıkı bir yürüyüşle üç günden önce bile varabilirlerdi.

Oysa Bastian kararsız görünüyordu. Eskisinden daha sık mola verdiriyor, derken birdenbire, herkesi alelacele yeniden yollara döküyordu. Eşlikçi alayındakilerin hiçbiri bunların nedenini anlayamıyor, ama kuşkusuz, hiçbiri de sormaya cesaret edemiyordu. Yıldız Manastırı'ndaki büyük eyleminden sonra yanına yaklaşılmaz olmuştu. Xayide için bile böyleydi. Ordu kampında türlü tahminler yürütülüyor, ama yol arkadaşlarının çoğunluğu, onun birbirini tutmayan çelişkili buyruklarını boyun eğerek yerine getiriyordu. Büyük bilgeler - böyle diyorlardı- sıradan varlıklara tutarsız görünürmüş çoğu zaman. Atreju'yla Fuchur da Bastian'ın davranışlarını açıklayamıyordu artık. Yıldız Manastırı'ndaki olay ikisinin de kavrayışını aşıyordu. Ama bu, onun için duydukları kaygıyı artırmaktaydı yalnızca.

Bastian'ın içindeyse iki duygu birbiriyle savaş halindeydi ve hiçbiri ötekini susturamıyordu. Bir yandan Ayçocuk'la buluşmak için yanıp tutuşuyordu. Artık tüm Fantazya'da ünlenmiş, hayranlık toplamıştı, onun karşısına eşit biri olarak çıkabilecekti. Ama aynı zamanda içi, Aycocuk'un AURYN'i geri isteyebileceği kaygısıyla doluydu. Ya ondan sonrası? Ayçocuk onu, artık hakkında pek bir şey bilmediği eski dünyasına göndermeye çalışır mıydı? Geri dönmeyi istemiyordu Bastian! Ve Mücevher'i alıkoymak istiyordu! Derken aklına yeniden, Aycocuk'un Mücevher'i geri isteyeceğinin hiç de kesin olmadığı düşüncesi takılıyordu. Belki de Bastian istediği sürece Mücevher'i ona bırakırdı Ayçocuk! Belki ta o zaman ona armağan etmişti de, Mücevher temelli onun olmuştu. Böyle anlarda Ayçocuk'u yeniden görmek için sabırsızlanıyor, bir an önce onun yanında olmak için yürüyüşünü hızlandırıyordu. Gelgeldim, hemen arkasından içini yeniden kuşkular kaplıyor, ne yapacağım açıklığa kavuşturmak üzere, konvoyu durdurup mola verdiriyordu.

Böylece, kâh bir telaş içinde paldır küldür yürüyerek kâh saatlerce oyalanarak en sonunda ünlü Labirent'in, çapraşık yollar ve patikalarla dolu eşsiz bir çiçek bahçesinden ibaret olan o geniş düzlüğün dış kenarına varılmıştı. Ufukta, altın ışıltılı gece göğünün karşısında, peri beyazları içindeki Fildişi Kule parlıyordu. Tüm Fantazyalılar alayı da, Bastian da dalgın bir suskunluk içinde durmuş, bu manzaranın anlatılmaz güzelliğinin tadını çıkarıyorlardı. Hatta Xayide'nin yüzünde bile, kuşkusuz çok kısa sürede kaybolmasına karşın, daha önce hiç göstermediği bir şaşkınlık ifadesi oldu. En gerilerde duran Atreju'yla Fuchur ise, buraya son gelişlerinde Labirent'in ne kadar değişik göründüğünü anımsıyorlardı: Öldürücü hiçlik hastalığıyla harap olmuş bir labirent. Şimdiyse her zamankinden daha güzel, daha zengin ve daha parlak görünüyordu.

Bastian o günlük yürüyüşe devam etmemeyi kararlaştırdı ve böylece gece kampı kuruldu. Kuleye, Ayçocuk'a selamını iletecek ve ertesi gün Fildişi Kule'de olmayı tasarladığını bildirecek birkaç ulak gönderdi. Sonra da çadırına girip yattı ve uyumaya çalıştı. Yatağında bir sağa, bir sola dönüp duruyor, kaygıları onu rahat bırakmıyordu. Bu gecenin, çok daha başka nedenler yüzünden şimdiye kadarki Fantazya yaşantısının en kötü gecesi olacağından haberi yoktu henüz.

En sonunda gece yansına doğru hafif ve huzursuz bir uykuya dalmışken, çadırın önünden gelen heyecanlı fısıltı ve mırıltılarla sıçrayarak uyandı. Kalkıp dışarı çıktı.

Sert sert, "Ne oluyor?"diye sordu.

"Şu ulak," diye yanıtladı Illuan, mavi cin, "bir mesaj iletmek zorunda olduğunu ileri sürüyor, yarını bekleyemeyecek kadar önemliymiş."

Illuan'ın yakasından tutup havaya kaldırmış olduğu ulak, küçük bir çevikti; adatavşanına belli bir benzerlik gösteren, ancak üstünde post yerine canlı renklerde tüylü bir giysi bulunan bir yaratık yani. Çevikler Fantazya'nın en hızlı koşucuları olup o hızla öyle inanılmaz uzaklıklar kat ederler ki, insan önünden geçerken somut olarak görmez onları; geçtikleri, arkalarından döne döne kalkan toz bulutlarından anlaşılır yalnızca. Buradaki çevik de işte bu yetenek

yüzünden ulak yapılmıştı. Fildişi Kule'ye kadar olan bütün yolu gidip gelmişti ve mavi cin kendisini Bastian'ın önünde tutarken hızlı hızlı solumaktaydı.

"Bağışla efendimiz," diye soluk soluğa söylendi ve birkaç kez eğilip kalktı. "Rahatını kaçırdıysam bağışla, ama bunu yapmasaydın! Haklı olarak kızardın bana. Çocuk İmparatoriçe kulede değil, hem de ta ne zamandır orada değilmiş, kimse nereye gittiğini bilmiyor."

Bastian birden içini boş ve soğuk hissetti. "Yanılıyor olmalısın. Bu olamaz."

"Öteki ulaklar da gelince aynı şeyi doğrulayacaklardır efendim."

Bastian bir süre sustu, sonra ifadesiz bir tonda, "İyi, teşekkür ederim," dedi.

Döndü çadırına girdi.

Yatağın üzerine oturup başını iki eline dayadı. Ona ulaşmak için ne kadar uzun zamandır yollarda olduğunu Ayçocuk'un öğrenmemiş olması olanaksızdı. Onunla görüşmek mi istemiyordu, yoksa başına bir şey mi gelmişti? Hayır, kendi imparatorluğunda Çocuk İmparatoriçe'nin başına bir şey gelmiş olması düşünülemezdi.

Ama orada değildi işte, bu da Bastian AURYN'İ geri vermek zorunda kalmayacak demekti. Öte yandan onu yeniden göremeyeceği için acı bir düş kırıklığı hissediyordu içinde. Nedeni ne olursa olsun, onun bu davranışını anlaşılmaz buluyordu; hayır, incitici!

Derken aklına, Atreju'yla Fuchur'un bir kimsenin Çocuk İmparatoriçe'yle ancak bir kez karşılaşabileceğine ilişkin sık sık yinelediği sözler geldi.

Üzüntüsünün arasında birden Atreju'yla Fuchur'u özlediğini hissetti. Biriyle konuşmak, bir dostla dertleşmek istiyordu.

Aklına, Gemmal Kemeri'ni takıp onların yanına görünmeden gitmek fikri geldi. Böylece gururundan ödün vermeden yanlarında olabilir, onların avutucu varlıklarını doya doya içine çekebilirdi.

Hemen süslü kutuyu açtı, kemeri çıkardı ve beline taktı. Kendini görmez olunca, üzerine ilk seferinde olduğu gibi o tedirgin edici duygu geldi. Alışıncaya kadar bir süre bekledi, daha sonra dışarıya çıkıp Atreju'yla Fuchur'u aramak üzere çadır kentini dolaşmaya başladı.

Her yerde heyecanlı fısıltı ve mırıltılar duyuluyor, çadırların arasında vızır vızır gölge gibi şekiller gidip geliyordu; kimisi de orada burada toplanmış tartışıyordu. Bu arada öteki ulaklar da dönmüş ve Çocuk İmparatoriçe'nin Fildişi Kule'de olmadığı haberi kampa yangın gibi yayılmıştı. Bastian çadırların arasında dolanıp duruyor, ama aradığı iki kişiyi bir türlü bulamıyordu.

Atreju'yla Fuchur, kampın en ucundaki çiçek açmış bir biberiye ağacının altına yerleşmişlerdi. Atreju, bacakları altında, kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyor ve sabit bir yüzle Fildişi Kule tarafına bakıyordu.

Uğur ejderhası da heybetli başını Atreju'nun ayaklarının dibinde toprağa koyup onun yanına uzanmıştı.

"Son umudum, Çocuk İmparatoriçe'nin işareti geri almak için ona bir ayrıcalık tanımasıydı," dedi Atreju.

"Ama bütün umutlarım boşa çıktı."

"O ne yaptığını biliyordur," karşılığını verdi Fuchur.

O anda Bastian da onları bulmuş, görünmeden yanlarına gelmişti.

Atreju, "Gerçekten biliyor mudur?" diye mırıldandı. "AURYN Bastian'da daha fazla kalmamalı."

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Fuchur. "Kendi isteğiyle geri vermek istemeyecektir."

Atreju, "işareti ondan almak zorundayım," karşılığını verdi.

Bastian bu sözleri duyunca ayaklarının altındaki toprağın sallandığını hissetti.

Fuchur'un, "Bunu nasıl yapacaksın?" dediğini duydu. "Evet, bir kez aldın mı artık geri vermen için zorlayamaz seni."

"Of, bilmiyorum," dedi Atreju. "hâlâ güçlü; büyülü kılıcı da hâlâ yanında."

Fuchur, "Ama işaret seni korur," diye karşı çıktı. "Ondan bile korur."

"Hayır," dedi Atreju, "sanmam. Ondan korumaz. Öyle değil."

Fuchur, hafif, sinirli bir gülüşle sürdürdü: "Oysa Amargânth'taki ilk gece kendiliğinden veriyordu onu sana. Sense reddettin."

Atreju başını salladı.

"O zaman neler olacağını bilmiyordum henüz."

"Öyleyse," diye sordu Fuchur, "işareti ondan almak için yapabileceğin başka ne kalıyor?"

"Çalmak zorundayım," karşılığını verdi Atreju.

Fuchur'un başı dikildi. Kırmızı kırmızı yanan gözlerle Atreju'ya bakakalmıştı, ötekiyse gözlerini yere indirerek usulca yineledi:

"Çalmak zorundayım. Başka yolu yok."

Tedirgin bir sessizliğin ardından Fuchur sordu: "Ne zaman peki?"

"Bu gece," diye yanıtladı Atreju. "Çünkü yarın çok geç olabilir." Bastian işitmek istemiyordu artık. Oradan ağır ağır uzaklaştı. Soğuk ve sınırsız boşluktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Onun için her şey önemsizdi artık - tıpkı Xayide'nin söylediği gibi.

Çadırına dönüp Gemmal Kemeri'ni çıkardı. Sonra da Illuan'ı, üç beyi, Hysbald, Hykrion ve Hydorn'u çağırmaya gönderdi. Bekleyiş içinde bir aşağı bir yukarı dolaşırken, aklına Xayide'nin her şeyi önceden söylemiş olduğu geldi. O zaman inanmak istememişti ona, ama artık inanmak zorundaydı. Xayide onunla dürüstçe konuşmuştu, bunu şimdi anlıyordu. Kendisine karşı bir tek o gerçekten sadık olmuştu. Ama Atreju'nun da planını gerçekten

uygulayacağı kesin değildi henüz. Belki de bir fikirdi yalnızca, belki planından utanmaktaydı şu anda. Bu durumda Bastian konuyu kimseye açmak istemiyordu - şimdiden sonra arkadaşlık falan ona vız geldiği halde böyle yapacaktı. Ama arkadaşlık temelli ölmüştü onun için.

Üç bey gelince, onlara, bu gece çadırına hırsız gireceğini sanması için bazı nedenler olduğunu açıkladı. Bu yüzden de üç beyden çadırın içinde nöbet tutmalarını ve hırsızı, her kim olursa olsun, hemen yakalamalarını rica etti. Hysbald, Hydorn ve Hykrion kabul edip çadıra yerleştiler. Bastian da ayrılıp gitti.

Xayide'nin tahtırevanına doğru yöneldi. Xayide derin uykudaydı, yalnız beş dev, kara böcek zırhları içinde tahtırevanın çevresinde dikiliyor, dimdik, kıpırtısız bekliyorlardı. Karanlıkta beş kaya parçası gibi duruyorlardı.

Bastian yavaşça, "Bana boyun eğmenizi istiyorum," dedi.

Anında beşi birden siyah demir yüzlerini ona döndürdüler. Bir tanesi tenekemsi bir sesle yanıtladı:

"Emret, efendimizin efendisi!"

Bastian, "Uğur ejderhası Fuchur'un hakkından gelebileceğinize inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Bu bizi yöneten isteğe bağlı," yanıtladı tenekemsi ses.

"İsteğim bu," dedi Bastian.

Yanıt, "Öyleyse her şeyin hakkından gelebiliriz," oldu.

"iyi, o zaman onun yakınına gidin şimdi!" -eliyle o yönü gösteriyordu- "Atreju yanından ayrılır ayrılmaz da yakalayın onu! Ama onunla birlikte orada kalın. Getirmeniz gerekince ben sizi çağırırım."

"Baş üstüne efendimizin efendisi!" dedi tenekemsi ses yanıt olarak.

Beş kara adam sessizce ve uygun adımlarla harekete geçtiler.

Xayide uykusunda gülümsüyordu.

Bastian kendi çadırına doğru yürüdü, ama çadırı karşısında görünce duraksadı. Eğer Atreju hırsızlığa gerçekten kalkışacak olursa, onu yakaladıklarında orada olmak istemezdi.

Gökyüzünde sabahın ilk grilikleri yükselmeye başlamıştı artık. Bastian çadırdan pek uzak olmayan bir ağacın altına oturdu ve gümüş pelerinine sarınarak beklemeye koyuldu. Zaman sonsuz bir ağırlıkla geçip gitti, soluk bir sabah ağardı ve ortalık aydınlandı. Artık Bastian Atreju'nun tasarısından vazgeçtiği umudunu beslemeye başlamıştı ki, birden görkemli çadırın içinden gürültüler ve karışık s*esler geldi. Ama çok kısa sürdü bu; ardından Atreju, kolları Hykrion tarafından arkasından kıskıvrak bağlanmış olarak çadırdan çıkarıldı. Öteki iki bey arkadan geliyorlardı.

Bastian yorgun yorgun ayağa kalkıp ağaca yaslandı. "İşte böyle!" diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra çadırına doğru yürüdü. Atreju'ya bakamıyor, o da başını eğik tutuyordu.

"Illuan!" dedi çadırın ağzındaki mavi cine. "Tüm kampı uyandır. Herkes burada toplansın. Kara zırhlı devler de Fuchur'u getirsinler."

Cin, keskin bir kartal çığlığı koparıp koşturdu. Geçtiği her yerde, büyük küçük bütün çadırlarda, öteki kamp yerlerinde, bir koşuşturma başlıyordu.

Hykrion, bir baş işaretiyle, başı önünde kıpırtısız dikilen Atreju'yu göstererek homurdandı: "Kendini savunmadı bile!" Bastian arkasını dönüp bir taşın üstüne oturdu.

Beş kara dev Fuchur'u getirdiğinde, görkemli çadırın çevresinde şimdiden büyük bir kalabalık toplanmıştı. Güm güm vuran madeni uygun adımlar yaklaşınca izleyiciler yana açılıp yol verdiler, Fuchur bağlanmış değildi, zırhlı devler ona dokunmuyorlardı bile, çekilmiş kılıçlarıyla iki yanında yürüyorlardı yalnızca.

Topluluk Bastian'ın önünde durunca tenekemsi seslerden biri, "Kendini hiç savunmadı, efendimizin efendisi," dedi.

Fuchur, Atreju'nun önünde yere yatıp gözlerini kapattı. Uzun bir sessizlik oldu. Kamptakilerin sonuncuları da koşa koşa geliyor, neler olup bittiğini görmek için kafalarını uzatıyorlardı. Orada bulunmayan tek kişi, Xayide'ydi. Fısıltı ve mırıltılar yavaş yavaş söndü. Tüm gözler Atreju'yla Bastian arasında gidip geliyordu. Kıpırtısız siluetleri, sonsuza dek donmuş renksiz bir resim gibi duruyordu gri alacakaranlıkta.

En sonunda Bastian ayağa kalktı.

"Atreju," dedi, "Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini ele geçirmek için onu benden çatmaya kalktın. Sen de Fuchur, bunu biliyordun ve onunla birlikte plan yaptın. Siz ikiniz, bir zamanlar aramızda var olan dostluğa leke sürmekle kalmayıp, Mücevher'i bana vermiş olan Çocuk İmparatoriçe'nin iradesine karşı da en büyük suçu işlediniz. Suçunuzu kabul ediyor musunuz?"

Atreju Bastian'a uzun uzun baktı, sonra başını eğdi.

Bastian konuşmak üzere ağzını açtı, sesi çıkmadı; ancak iki denemeden sonra konuşabildi:

"Beni Çocuk İmparatoriçe'ye getiren kişi olduğun aklımdan çıkmadı Atreju. Fuchur'un Amargânth'daki şarkısı da çıkmadı. Onun için de hayatınızı bağışlamak niyetindeyim, bir hırsızla hırsız yamağının hayatlarını. Ne yaparsanız yapın bu hayatı. Ama benden durabildiğiniz kadar uzak durun, bir daha da gözüme görünmeye kalkışmayın. Sizi temelli olarak sildim defterden. Sizi hiç tanımadım ben!"

Atreju'nun kelepçelerini çözmesi için Hykrion'a başıyla işaret etti, sonra da arkasını dönüp yerine oturdu. Atreju uzun süre hiç kıpırdamadan dikildi, sonra Bastian'a bir bakış attı. Bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sonra fikrini değiştirdi. Fuchur'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Uğur ejderhası gözlerini açıp doğruldu. Atreju onun sırtına atladı ve Fuchur havalandı. Gitgide aydınlanmakta olan sabah göğünde dümdüz uçuyordu, hareketleri ağır ve güçsüz olduğu halde az sonra uzaklarda kaybolmuştu.

Bastian kalktı, çadırına girdi. Kendini yatağına attı.

Yumuşak, buğulu bir ses, "Artık gerçek büyüklüğe eriştin," dedi usulca, "artık her şey vız gelir sana; sana hiçbir şey ulaşamaz artık."

Bastian oturdu. Konuşan Xayide'ydi. Çadırın en karanlık köşesine büzülmüş oturuyordu.

"Sen misin?" diye sordu Bastian. "içeriye nasıl girdin?"

Xayide gülümsedi.

"Benim için efendim ve üstadım, bana engel olacak nöbetçi yoktur. Bunu yalnız senin buyruğun yapabilir. Beni dışarı çıkarıyor musun?"

Bastıan gerisingeri yatıp gözlerini yumdu. Bir süre sonra mırıldandı:

"Benim için hepsi bir. İster kal ister git!"

Xayide yarı kapalı gözkapaklarının altından uzun uzun Bastian'ı inceledi. Daha sonra da sordu: "Ne düşünüyorsun, üstadım ve efendim?"

Bastian öbür yanına döndü, karşılık vermedi.

Xayide, onu şu anda asla yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Elinden kaçmak üzereydi. Onu avutması, neşelendirmesi gerekiyordu - kendi yöntemleriyle. Onun için öngördüğü yolda gitmesi için harekete geçirmeliydi onu, ki bu yolu kendisi için de öngörmüştü Xayide. Hem bu kez sorun, sihirli bir armağan ya da basit bir hileyle çözülecek gibi değildi. Daha etkili yollara başvurmalıydı. Bastian'ın en gizli isteği için yapabileceğinin en etkilisini yapmalıydı.

Yanına oturdu ve kulağına fısıldadı:

"Fildişi Kule'ye ne zaman gidiyorsun, üstadım ve efendim?"

"Bilmiyorum," dedi Bastian yastığa doğru. "Ayçocuk olmadıktan sonra ne yapayım orada? Zaten ne yapacağımı bile bilmiyorum daha."

"Çocuk İmparatoriçe'yi beklemek üzere oraya gidebilirsin."

Bastian Xayide'ye döndü, "Geri döneceğini sanıyor musun?"

Sorusunu bir kez daha üstüne basa basa yinelemek zorunda kaldı, Xayide ancak o zaman yanıt verdi: "Sanmıyorum," dedi çekine çekine. "Sanırım Fantazya'yı temelli terk etti, halefi de sensin, efendim ve üstadım."

Bastian ağır ağır doğruldu. Xayide'nin renkli gözlerine baktı ve onun ne söylediğini tam anlamıyla kavrayıncaya kadar bir süre geçti.

"Ben mi?" diyebildi. Yanaklarının üzerinde kırmızı lekeler belirmişti.

Xayide, "Bu düşünce seni bu kadar çok mu korkutuyor?" diye fısıldadı. Çocuk İmparatoriçe işareti tam yetkiyle verdi sana. İmparatorluğunu sana bıraktı. Şimdi sen Çocuk İmparator olacaksın, efendim ve üstadım. Bu senin hakkın. Sen yalnız Fantazya'yı kurtarmakla kalmadın, gelişinle onu yeniden yarattın! Biz hepimiz senin yaratıklarınız yalnızca - ben bile. Sen Büyük Bilen'sin, tahta geçmekten neden korkuyorsun? Bu herkesten çok sana yakışır!"

Bastian'ın gözleri soğuk bir ateş içinde gitgide daha çok parlamaya başlarken, Xayide ona yeni bir Fantazya'yı, en ince ayrıntısına kadar Bastian'ın isteklerine göre biçimlenen yeni bir dünyayı anlatıyordu; bu dünyada keyfine göre yaratıp yok edebiliyordu Bastian, orada sınırlar ve koşullar yoktu artık; ister iyi, ister kötü, güzel ya da çirkin, aptal ya da bilge, her yaratık yalnız onun isteklerinden doğuyor, o, tüm yüceliği ve şaşırtıcılığıyla herkesin üstünde taht kuruyor, sonsuz oyunda alınyazılarını yönetiyordu.

Xayide, "Ancak o zaman," diye bağladı sonunda, "ancak o zaman gerçekten özgür olursun, seni sıkan her şeyden kurtulur, istediğini yapmakta özgür olursun. Hem sen gerçek isteğini bulmak istemiyor muydun! İşte gerçek isteğin!"

Daha aynı sabah kamp toplandı ve binlerce kafalı yürüyüş kolu, başında mercan tahtırevanın içindeki Bastian ve Xayide olmak

üzere Fildişi Kııle'nin yolunu tuttu. Labirent'in çapraşık yollarından sonsuz bir konvoy geçmekteydi sanki. Akşama doğru konvoyun başı Fildişi Kule'ye ulaştığında, en arkadan gelenler çiçek bahçesinin dış sınırını daha yeni aşıyordu.

Bastian'ı bekleyen karşılama öylesine debdebeliydi ki, bu kadarını o bile düşünemezdi. Çocuk İmparatoriçe'nin saray erkânına dahil olan herkes seferber olmuştu. Tüm mazgallar ve çatılarda pırıl pırıl trom-petleriyle nöbetçi periler duruyor, ciğerlerinin tüm gücüyle trompetlerini çalıyoryorlardı. Soytarılar hünerlerini gösteriyor, müneccimler Bastian'ın talihini ve yüceliğini kutluyor, pastacılar dağ gibi yüksek pastalar yapıyor, bakanlar ve rütbe sahipleriyse tahtırevanın yanı sıra yürüyorlardı. Tahtırevanı, koni biçimli Fildişi Kule'nin çevresinde gitgide daralan bir helezon halinde yükselen ana caddede kalabalığın arasından geçirerek asıl sara)' bölümüne açılan büyük kapıya kadar çıkardılar. Bastian, arkasında Xayide ve tüm rütbe sahipleri olmak üzere geniş merdivenin kar beyazı basamaklarını çıktı, tüm salon ve koridorları geçti, ikinci kapıdan girdi, gitgide tırmanarak, içinde fildişinden yapılma hayvanlar, çiçekler ve ağaçlar olan bahçeden ve kemer köprülerden geçip son kapıya geldi. Dev kulenin külahını oluşturan ve manolya çiçeği biçiminde olan köşke girmek istiyordu. Ancak çiçeğin kapalı olduğu ve yolun oraya kadar çıkan son bölümünün de kimsenin çıkamayacağı kadar kaygan ve dik olduğu anlaşıldı.

Bastian, bir zamanlar ağır yaralı Atreju'nun da oraya çıkamadığını anımsadı - en azından kendi başına çıkamadığını; çünkü oraya çıkan hiç kimse bunu nasıl başardığını bilmezdi. Kişiye armağan ediliyor olmalıydı bu.

Ama Bastian Alreju değildi. Eğer bundan böyle de birinin yolun bu son parçasını lütuf olarak bağışlaması gerekecekse, bu kendisiydi. Şimdi de kendisini yolundan alıkoydurtmaya hiç niyeti yoktu.

"Ustaları çağırın buraya!" diye buyurdu. "Ya kaygan yolun üzerine basamaklar açsınlar ya da bir merdiven yapsınlar bana, yoksa başka bir şey düşünsünler. Çünkü yukarıya çıkıp yerime yerleşmek istiyorum."

En yaşlı danışmanlardan biri karşı çıkmaya cesaret edebildi:

"Efendimiz," dedi, "orada, yanımızda olduğu zamanlar Altın Gözlü Dilekler Hâkimi'miz oturur."

Bastian, "Sana ne emrediyorsam onu yap!" diyerek onu tersledi.

Rütbe sahiplerinin yüzleri sarardı, hepsi geri çekildiler. Ama istediğini de yaptılar. Ustalar getirildi, bunlar ağır çiçekler ve keskilerle işe giriştiler. Ama ne kadar uğraştılarsa da, doruktan en ufak bir parça bile çıkaramadılar. Keskileri ellerinden fırlıyor, düzgün yüzeyde tek bir çizik bile kalmıyordu.

"Başka bir şey bulun!" dedi Bastian ve hiddetle arkasını döndü. "Çünkü yukarıya çıkmak istiyorum. Ama az sonra sabrımın taşabileceğini de unutmayın."

Sonra gerisingeri dönüp, en başta Xayide olmak üzere, üç bey Hykrion, Hysbald, Hydorn ve ayrıca mavi cin Illuan'dan oluşan erkânıyla birlikte geçici olarak saray bölümün öteki mekânlarına yerleşti.

Hemen aynı gece, o zamana dek Ayçocuk'a görev yapmış olan tüm rütbe sahiplerini, bakanları ve danışmanları, bir zamanlar doktorlar kurulunun toplandığı o büyük ve yuvarlak salonda toplantıya çağırdı. Onlara, Akın Gözlü Hükümdar'ın, sonsuz Fantazya İmparatorluğu'nun üstündeki tüm yetkilerini, ona, Bastian Balthasar Bux'a devrettiğini ve bundan böyle Ayçocuk'un yerini kendisinin alacağını duyurdu. Kendilerini, buyruklarına kayıtsız koşulsuz boyun eğecekleri sözünü vermeye çağırıyordu.

"Kararlarım, sizler için zaman zaman anlaşılmaz olsa bile ve özellikle o zaman," diye ekledi. "Çünkü ben sizler gibi değilim."

Ardından tam yetmiş yedi gün sonra Fantazya'nın Çocuk imparatoru olarak taç giymek istediğini belirtti. Şimdiye dek Fantazya'da bile görülmemiş görkemde bir şenlik yapılacaktı. Derhal tüm ülkelere ulaklar gönderilmeliydi; çünkü kendisi, Fantazya İmparatorluğu'ndaki her halkın taç giyme törenine bir temsilci yollamasını istiyordu.

Bu sözlerin ardından çekildi ve şaşırıp kalmış danışmanlarla rütbe sahiplerini yalnız bıraktı.

Adamlar nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Duydukları şeyler kulaklarında öyle müthiş bir biçimde çınlıyordu ki, önce uzun süre suskun suskun oturup kafalarını topladılar. Sonra usul usul birbirleriyle görüş alışverişine başladılar. Saatler süren tartışmalardan sonra da, Bastian'ın yönergelerine uymak zorunda oldukları konusunda görüş birliğine vardılar, çünkü sonuçta Bastian Çocuk İmparatoriçe'nin işaretini taşımaktaydı, bu da, kendileri Ayçocuk'un bütün yetkilerini ona devrettiğine isler inansın, ister inanmasınlar, isterlerse de tüm bunlar yine yalnızca Çocuk İmparatoriçe'nin o anlaşılmaz tanrısal yargılarından biri olsun, onları boyun eğmekle yükümlü kılıyordu. Demek ki ulaklar gönderilecekti, ayrıca Bastian'ın verdiği yönergelerin tümüne de uyulacaktı.

Ama Bastian artık bunlarla kendisi uğraşmadı. Taç giyme töreni hazırlıklarının tüm ayrıntılarını Xayide'ye bıraktı. Hem Xayide Fildişi Kule'deki saray halkını çalıştırmayı iyi beceriyordu; öyle iyi beceriyordu ki, kimsede düşünecek hal kalmıyordu.

Bastian ise ertesi günler ve haftalarda, kendisine ayırdığı dairede hiç kıpırdamadan oturdu çoğunlukla. Gözlerini önüne dikiyor, hiçbir iş yapmıyordu. Bir dilekte bulunmayı ya da kendisini eğlendirecek bir öykü bulmayı canı çekiyor, ama artık aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kendini boş ve çökmüş hissediyordu.

En sonunda Ayçocuk'u yanına isteyebileceği fikrine kapıldı. Mademki artık tam yetkiliydi, mademki tüm dilekleri gerçekleşiyordu, öyleyse o da boyun eğmeliydi kendisine. Gece yarılarına kadar oturup kendi kendine mırıldanıyordu: "Ayçocuk, gel! Gelmek zorundasın. Sana gelmeni emrediyorum." Ve Ayçocuk'un, yüreğinde ışıklı bir hazine gibi yatan bakışlarını düşünüyordu. Ama Ayçocuk gelmiyordu. Ve onu yanına çağırmaları sıklaştıkça, o ışıltının yüreğindeki anısı da soluklaşıyordu; sonunda iş, içinin büsbütün kararmasına kadar vardı.

Manolya Köşkü'nde bir oturabilse, her şeyi yeniden bulacağına inandırmıştı kendini, ikide bir ustaların yanına koşuyor, bazen tehdit, bazen vaatle onları teşvik etmeye çalışıyordu; ama adamların yaptığı hiçbir şey işe yaramıyordu. Merdivenler kırılıyor, çelik çiviler eğriliyor, keskiler parçalanıyordu.

Bastian'ın arada sırada sohbet etmekten hoşlandığı ve kimi zaman da birlikte oyun oynadıkları Hykrion, Hysbald ve Hyaurn da pek işe yaramaz olmuşlardı artık. Fildişi Kule'nin en alt katlarında bir şarap mahzeni keşfetmişlerdi. Artık gece gündüz orada oturuyor, içiyor, zar atıyor, bangır bangır bağırarak aptalca şarkılar söylüyor ya da kavga ediyorlardı, hatta bu arada sık sık da karşılıklı kılıç çekiyorlardı. Kimi zaman da, ana caddede yalpalaya yalpalaya turlayıp, perilere, yabanıl kadıncıklara ve kuledeki öteki dişi yaratıklara sarkıntılık ettikleri bile oluyordu.

Bastian onları sorguya çekmeye kalkışınca da, "Ne olsun istiyorsun efendimiz," diyorlardı, "öncelikle senin bize yapacak bir iş vermen gerek."

Ama Bastian'ın aklına hiçbir şey gelmiyor, neyi değiştireceğini kendisi de bilmediği halde, taç giyme töreninin sonuna kadar sabretmelerini söyleyerek atlatıyordu onları. Hava gitgide kapanmaktaydı. Erimiş altından gibi görünen gün batışları gitgide seyreliyordu. Gökyüzü çoğunlukla gri ve kapalıydı, hava da bunaltıcı oluyordu. Artık hiç rüzgâr esmez olmuştu. Böylece, saptanan taç giyme günü ağır ağır yaklaştı. Gönderilen ulaklar geri döndü. Birçoğu yanında değişik Fantazya ülkelerinden delegeler getiriyordu. Ama kimisi de eli boş dönüyor, ulak olarak gittikleri ülke sakinlerinin törene katılmamakta açıktan açığa direttiklerini bildiriyorlardı. Kaldı ki, bazı yerlerde de gizli gizli ya da açıkça ayaklanmalar vardı. Bastian kıpırdamadan önüne bakıyordu.

"Fantazya'nın imparatoru olunca," dedi Xayide, "Bütün bunlar arasında iyi bir temizlik yapman gerekecek." "İsterdim ki onlar da benim istediğimi istesinler," dedi Bastian. Ama Xayide yeni buyruklar vermek üzere koşup gitmişti çoktan. Ve sonra, hiçbir zaman yapılamayacak olan, tersine Fantazya tarihine "Fildişi Kule Önündeki Kanlı Çarpışma Günü" olarak geçen taç giyme günü geldi.

Gökyüzü daha sabahtan, tam anlamıyla gündüz olmasına izin vermeyen kalın ve kurşuni bir bulut örtüsüyle kaplanmıştı. Her yerde ikircikli bir alacakaranlık vardı, hava hiç kıpırtısızdı, öyle de ağır ve bunaltıcıydı ki, insan soluk alamıyordu neredeyse.

Xayide Fildişi Kule'nin on dört tören bakanıyla birlikte, gösteriş ve görkemde Fantazya'daki gelmiş geçmiş tüm şenlikleri gölgede

bırakacak son derece zengin bir şenlik programı hazırlamıştı.

Daha sabahın erken saatlerinden başlayarak tüm caddelerle alanlarda müzik yapılmaya başladı, ama Fantazya'da o güne değin hiç duyulmamış bir müzikti bu: Çılgınca, ciyak ciyak bağıran, ama gene de tekdüze bir müzik. Duyan herkes ayaklarını oynatmaya başlıyor, istese de istemese de hoplaya zıplaya dans etmekten kendini alamıyordu. Siyah maskeler takmış müzisyenleri hiç kimse tanımıyor, hiç kimse Xayide'nin onları nereden getirttiğini bilmiyordu.

Tüm ev ve bina cepheleri çarpıcı renklerde bayrak ve bayrakçıklarla süslenmişti; ne var ki, rüzgâr esmediğinden hepsi pörsük pörsük sarkıyordu. Ana cadde boyunca ve saray bölgesinin çepeçevre duvarına, kimi küçük, kimi koskocaman sayısız resim yapıştırılmıştı, hepsi de bir tek ve aynı yüzü gösteriyordu, Bastian'ın yüzünü.

Manolya Möşkü hâlâ ulaşılmaz durumda olduğundan, tahta çıkma töreni için başka bir yer hazırlamıştı Xayide. Taht, saray duvarındaki büyük kapının önünde helezon biçimli ana caddenin bittiği yere, geniş fildişi basamaklara yerleştirilecekti. Burada binlerce altın buhurdanlık tütüyor, iç bayıltıcı, ama aynı zamanda uyarıcı bir kokusu olan dumanlar ağır ağır- basamakların üstüne, alana, caddenin ta aşağılarına yayılıyor, tüm ara sokakları, köşe bucağı kaplıyordu.

Her yanda böcek zırhlarının içindeki kara devler dikiliyordu. Xayide'nin en son elinde kalan beş taneyi nasıl yapıp da yüzlerce katına çıkardığını kendisinden başka kimse bilmiyordu. Ama yaptığı bir tek bu da değildi. Şimdi devlerden elli kadarı, aynı biçimde bütünüyle siyah madenden oluşan ve hep aynı hareketleri yapan koskocaman atların üzerinde oturmaktaydı.

Bu atlılar muhafızlığını yaptıkları bir tahtla birlikte bir zafer alayı halinde ana caddeden yukarı çıkarıyorlardı. Kimse bu tahtın nereden geldiğini bilmiyordu. Büyüklüğü bir kilisenin kapısı kadar vardı ve baştan aşağı, türlü boy ve biçimlerde aynalardan oluşuyordu. Bir tek oturma yeri bakır rengi ipektendi, işin tuhafı, bu parıl parıl yanan dev şey kimse tarafından çekilip itilmeden, sanki kendi canı varmış gibi, kendiliğinden ağır ağır kaymaktaydı.

Taht büyük fildişi kapının önünde durunca Bastian saraydan çıktı ve gelip üstüne yerleşti. Tüm bu parlak, ama soğuk debdebenin ortasında tahtın üstünde otururken, bir oyuncak bebek gibi ufacık görünüyordu. Önü bir sıra zırhlı kara dev tarafından tutulmuş izleyici kalabalığı bir alkış kopardı, ama nedense pek cılız ve sönük kaldı bu.

Ardından törenin en uzun süren, en yorucu kısmı başladı. Fantazya İmparatorluğu'nun tüm temsilci ve elçilerinin tek sıra halinde arka arkaya dizilmeleri gerekiyordu, bu sıra da, aynalı tahttan Fildişi Kule'nin helezon biçimli ana caddesinin en altına kadar uzanmakla kalmıyor, ta labirent bahçenin en içlerine kadar giriyordu, kuyruğun arkasına da durmadan yeni kişiler eklenmekteydi. Her birinin, sıra kendisine gelince
tahtın önünde diz çöküp alnını üç kere yere dokundurması ve Bastian'ın sağ ayağını öperek, "Sen hepimizin varlığım borçlu olduğu kişisin, senden halkım ve soydaşlarım adına Fantazya'nın Çocuk imparatoru tacını giymeni rica ediyorum!" elemesi gerekiyordu.

Bu şekilde iki ya da üç saat geçmişti ki, bekleyenler kuyruğunda ani bir huzursuzluk oldu. Genç bir pan, caddeden yukarı doğru koşa koşa gelmekteydi; son gücüyle koştuğu görülüyordu, çünkü arada bir sendeleyip düşüyor, yeniden toparlanıp koşmaya devam ediyordu; kendini soluk soluğa Bastian'ın önüne atıncaya kadar koştu. Bastian ona doğru eğildi, "Ne oldu ki töreni bozmaya kalkışıyorsun?" diye sordu. "Ah efendimiz, savaş!" diyebildi Pan. "Atreju bir sürü asi topladı ve üç orduyla buraya doğru yola çıktı. AURYN'i bırakmanı istiyorlar, bunu kendi isteğinle yapmadığın takdirde de zor kullanmak niyetindeler."

Ortalığı birden ölüm sessizliği kapladı. Kamçılayıcı müzik ve tiz coşku çığlıkları bir anda sustu. Bastian donakalmış, önüne bakıyordu. Rengi solmuştu.

Şimdi üç bey, Hysbald, Hykrion ve Hydorn da koşa koşa geliyorlardı. Olağanüstü keyifli görünüyorlardı. Karmakarışık bağrıştılar: "Sonunda bize göre de iş çıktı efendimiz! Bu işi bize bırak, ne olur! Sen sakın törenini bozma! Biz birkaç işe yarar adam toplar, isyancıları karşılamaya gideriz. Onlara bir ders verelim ki, uzun zaman çıkmasın akıllarından."

Orada bulunan binlerce Fantazya yaratığı arasında savaş işine hiç mi hiç yaramayacak olanları yok değildi. Ama çoğunluk mutlaka bir silahı kullanabiliyordu; gürz, kılıç, ok, mızrak, sapan, hiçbiri olmazsa en basitinden diş ve tırnak. Bunların hepsi orduya komuta eden üç beyin çevresinde toplandılar. Onlar uzaklaşırken Bastian töreni devam ettirmek üzere, kendini daha az savunabilir olanlardan oluşan büyük bir kitleyle geride kaldı. Ama artık olayın derdinde değildi. Gözleri bulunduğu yerden çok iyi görünen ufka kayıyordu ikide bir. Oradan yükselen muazzam toz bulutlan Atreju'nun nasıl bir kuvvetle yaklaştığını belli etmekteydi.

"Tasalanma," dedi Bastian'ın yanına gelmiş olan Xayide, "benim zırhlı devler işe el atmış değil henüz. Fildişi Kule'ni onlar savunacak, onlarla hiç kimse başa çıkamaz - sen ve kılıcın dışında."

Birkaç saat sonra ilk çarpışma haberleri geldi. Atreju'nun tarafında hemen hemen tüm Yeşilderili halkı çarpışmaktaydı; ama onlara ek olarak iki yüz kentaur, elli sekiz de kaya yiyici vardı. Fuchur tarafından yönetilen beş uğur ejderhası da savaşı havadan sürekli desteklemekteydi, bundan başka ta Kader Dağları'ndan uçup gelmiş bir grup dev beyaz kartal ve başka birçok yaratık vardı. Hatta arada tekboynuzlar bile göze çarpıyordu.

Gerçi Atreju'nun yandaşları, Hykrion, Hysbald ve Hydorn'un komuta ettiği ordudan sayıca azdılar ama, öylesine bir kararlılıkla çarpışıyorlardı ki, Bastian adına kavga eden ordu sürekli Fildişi Kule'ye doğru geri çekiliyordu.

Bastian, ordusunun komutasını kendisi ele almak için oraya gitmek istiyordu, ama Xayide onu engelledi. "Düşün, efendim ve üstadım," dedi, "işe karışman, yeni unvanına, Fantazya'nın imparatoruna yakışır mı? Bu işi sadık yandaşlarına bırak, için rahat olsun."

Çarpışma, günün tüm geri kalan kısmında devam etti. Labirent bahçenin her karışı Bastian'ın ordusu tarafından canla başla savunuldu. Bahçe, ezilmiş kanlı bir savaş alanına döndü. Karanlık basmaya başlarken ilk isyancılar Fildişi Kule'nin eteklerine varmışlardı.

O zaman Xayide, atlı atsız tüm kara devlerini ortalığa saldı,

bunlar Atreju'nun yandaşları arasında korkunç bir şiddet estirmeye başladılar.

Fildişi Kule önündeki bu çarpışma hakkında ayrıntılı bir bilgi vermek olanaksız, o yüzden de bundan vazgeçmek gerekiyor. Fantazya'da o gün ve o geceyle ilgili, bugüne kadar sayısız şarkı ve anlatı var, çünkü bu çarpışmaya katılan herkes ayrı bir şey yaşamıştır. Bunların hepsi, belki de bir başka zaman anlatılacak öykülerdir.

Bazı yorumlarda, Atreju'nun tarafında da Xayide'nin büyü gücüyle boy ölçüşebilecek düzeyde, bir, hatta birçok beyaz büyücünün olduğu söylenir. Bu konuda kesin bir şey bilinmiyor. Belki de Atreju ve adamlarının zırhlı kara devlere karşın Fildişi Kule'yi ele geçirmelerinin açıklaması buna dayandırılmaktadır. Gene de başka bir neden, daha olası: Atreju kendisi için değil, arkadaşı için savaşmaktaydı; yenmek istemesi de onu kurtarmak istediğindendi.

Çoktan gece olmuştu; yıldızsız, duman ve ateş dolu bir geceydi. Yere düşen meşaleler, devrilen tütsü kapları ve parçalanan lambalar kulenin birçok yerini yangına vermişti. Bastian, hayalet gibi gölgeler oluşturan savaşçıların arasında, alev alev ateşlerin içinde koşuşup duruyordu. Dört bir yanı silah sesleri ve savaş gümbürtüsüyle sarılmıştı.

Boğuk bir sesle, "Atreju!" diye haykırıyordu. "Atreju, ortaya çık! Benimle savaş! Neredesin?"

Oysa kılıç Sıkanda yerinde duruyor, hiç kımıldamıyordu.

Bastian saray bölgesinin bütün odalarından geçti, sonra dışarıya çıkıp büyük surun üzerinde koşmaya başladı. Sur bir cadde kadar genişti burada. Bastian tam o büyük dış kapının üstüne çıkmak üzereydi ki -
altında şimdi bin parçaya bölünmüş olarak aynalı tahtın durduğu kapı- karşı taraftan Atreju'nun kendisine doğru geldiğini gördü. Elinde bir kılıç vardı Aireju'nun.

Sonra karşılıklı durdular. Göz göze. Sikanda kıpırdamıyordu.

Atreju kılıcının ucunu Bastian'ın göğsüne dayadı.

"işareti bana ver," dedi, "kendi iyiliğin için."

Bastian, "Hain!" diye bağırdı karşılığında, "sen benim yaratığımsın! Her şeyi ben var ettim! Seni de! Bana karşı gelmek mi istiyorsun? Diz çok ve özür dile!"

"Delisin sen," diye yanıtladı Atreju, "sen hiçbir şey yaratmadın. Her şeyi Çocuk İmparatoriçe'ye borçlusun. AURYN'i bana ver!"

"Kendin al!" dedi Bastian. "Alabiliyorsan!"

Atreju duraksadı.

"Bastian," dedi, "seni kurtarmak için neden yenmeye zorluyorsun beni?"

Bastian kılıcının sapına asıldı, o eline atlamadan büyük gücüyle Sikanda'yı kınından çıkarmayı gerçekten başardı da; ama bu olurken aynı anda öyle dehşet verici bir ses duydu ki, aşağıda caddedeki, kapının önündeki savaşçılar bile bir an için donmuş gibi kalakalıp ikisine baktılar. Bastian bu sesi tanıdı. Graögramân'ın taşlaşması sırasında duyduğu korkunç kütürtüydü bu. Ve Sikanda'nın parıltısı söndü. Aklından, Graogramân'ın bu silahı kendi isteğiyle çekmesine ilişkin söyledikleri geçti. Ama artık dönemezdi, bunu istemiyordu da.

Kendini kılıcıyla korumaya çalışarak Atreju'nun üzerine atıldı. Ama Sikanda Atreju'nun silahını parçalara ayırıp çocuğun göğsüne rastladı. Atreju'nun göğsünde derin bir yara açıldı ve kan fışkırdı. Atreju geriye doğru sendeledi, kocaman kapı mazgalından aşağıya düştü. O anda da gecenin içinde dumanların arasından beyaz bir alev dili çıktı, Alreju'yu daha düşerken yakalayıp onunla birlikte uzaklaşıp gitti. Fuchur'du bu, beyaz uğur ejderhası.

Bastian alnındaki teri peleriniyle sildi. Bunu yaparken de pelerinin kararmış olduğunu fark etti, gece gibi simsiyahtı pelerin. Bastian, kılıç Sikanda'yı hâlâ avucunda tutarak saray surundan inip açık alana çıktı. Atreju'nun yenilgisiyle savaşın kaderi de değişti. Daha biraz önce zaferine mutlak gözüyle bakılan isyancılar ordusu

kaçmaya başladı. Bastian bir türlü uyanamadığı korkulu bir düşte gibiydi. Zaferi onda safra gibi acı bir tat bırakıyor, ama aynı zamanda vahşi bir gurur duyuyordu.

Siyah pelerinine sarınıp, kanlı kılıç elinde, Fildişi Kule'nin ana caddesinden aşağıya doğru ağır ağır yürüdü. Kule dev bir meşale gibi alevler içinde yanıyordu şimdi. Ama Bastian, hemen hemen hiçbir şey hissetmeden alevlerin uğultuları ve gürlemeleri arasında ta kulenin ayağına ulaşıncaya kadar yürümesini sürdürdü. Orada ordusunun kalıntılarıyla karşılaştı, yıkıntıya dönmüş labirent bahçenin ortasında onu beklemekteydiler. Bahçe, vurulmuş Fantazyalılarla dolu sonsuz bir savaş alanıydı şimdi. Hykrion, Hysbald ve Hydorn da oradaydılar, son ikisi ağır yaralıydı. Mavi cin Illuan şehit düşmüştü. Xayide cesedinin yanında duruyordu. Elinde Gemmal Kemeri'ni tutmaktaydı.

"Bunu senin için kurtarmış, efendim ve üstadım,"dedi.

Bastian kemeri alıp avucunun içinde sıktı, sonra cebine soktu.

Ağır ağır dönerek savaş ve yol arkadaşlarının oluşturduğu halkaya baktı. Ancak birkaç yüzü kalmıştı geriye. Onlar da bitkin ve harap görünüyorlardı. Alevlerin titrek ışığı bir hayalet sürüsü gibi gösteriyordu onları.

Hepsi, bir odun yığını gibi gitgide alçalarak erimekte olan Fildişi Kule'ye dönmüştü yüzünü. En tepede Manolya Köşkü alev alev yanıyordu, yaprakları sonuna kadar açıktı, ama içinin boş olduğu görülebiliyordu. Sonra alevler onu da yuttu.

Bastian kılıcıyla kor ve enkaz yığınını işaret ederek, "Bu Atreju'nun esen," dedi kısık bir sesle. "Bunun için dünyanın sonuna kadar onun peşini bırakmayacağım!"

Siyah madenden yapılma dev atlardan birine atlayıp bağırdı: "Beni izleyin!"

At şahlandı, ama Bastian onu istediğini yapmaya zorladı ve dörtnala, gecenin içine daldı.

XXIV

Vakit ilerlemiş, Bastian zifiri karanlık gecenin içinde millerce yol almıştı; oysa geride kalan savaş arkadaşları daha yeni yola çıkıyorlardı, içlerinden birçoğu yaralı, hepsi ölesiye bitkindi; üstelik hiçbirinde de Bastian'ın ölçüsüz gücü ve dayanıklılığıyla boy ölçüşecek güç ve dayanıklılık yoktu. Zırhlı kara devler bile madeni atlarının üzerinde güçlükle oturuyor, yaya giden öbürleri de her zamanki uygun adımlarını tutturamıyorlardı. Öyleyse Xayide'nin iradesi de gücünün sınırına gelmiş olmalıydı, kara devler onun tarafından yönetiliyordu çünkü. Xayide'nin mercan tahtırevanı Fildişi Kule yangınında alevlere kurban olmuştu. Bu yüzden çeşit çeşit araba tahtaları, kırık silahlar ve kulenin kömürleşmiş artıklarından yeni bir tahtırevan yapılmıştı kendisine, ama daha çok bir sefil bir kulübeye benziyordu bu. Ordunun geri kalanı, topallaya aksaya, ayaklarını sürüye sürüye arkadan geliyordu. Atlarını kaybetmiş olan Hykrion, Hysbald ve Hydorn da birbirlerine yaslanmak
zorunda kalıyorlardı. Kimseden bir ses çıkmıyor, ama hepsi Bastıan'a yetişmelerinin olanaksız olduğunu biliyordu.

Bastian ise karanlığın içinde gürül gürül ilerlemeye devam ediyordu; siyah pelerini omuzlarının çevresinde deli gibi çırpınıyor, muazzam nallar toprağı döverken dev atın madeni parçaları her harekette gıcırdayıp çatırdıyordu.

"Ho!" diye haykırıyordu Bastian. "Hoy! Hoy! Hoy!"

Yeterince hızlı gitmiyorlardı ona kalırsa.

Ne pahasına olursa olsun, şu at bozuntusu madeni canavarı sakatlamak uğruna da olsa, Atreju'yla Fuchur'a yetişmek istiyordu.

İntikam istiyordu Bastian! Şu saatte tüm dileklerine çoktan ulaşmış olacaktı, ama Atreju engel olmuştu buna. Bastian Fantazya'nın imparatoru olamamıştı. Bunun acısını fena çıkaracaktı Atreju'dan!

>Madeni hayvanını daha da acımasızca koşturdu. Atın eklemleri giderek daha sesli gıcırdayıp kütürdüyor, ama at, binicisinin isteğine boyun eğip dörtnala gidişini hızlandırıyordu.

Bu çılgın kovalamaca saatlerce sürdü, gece hiç aydınlanmamıştı. Bastian gözlerinin önünde, yanan Fildişi Kule'yi görüyordu sürekli ve hiç durmadan, Atreju'nun kılıcını göğsüne dayadığı anı yaşıyordu yeni baştan - ta ki şu soru aklına takılıncaya dek: Atreju neden duraksamıştı? Her şey bir yana, AURYN'i ondan almak için Bastian'ı yaralamaya neden eli varmamıştı? O zaman aklına, Atreju'nun göğsünde açtığı yara geldi birden ve onun geri geri sendeleyip düşerken son bakışı.

Şu ana dek hâlâ avucunda sıktığı Sikanda'yı yeniden kınına soktu.

Tan ağarıyor, Bastian yavaş yavaş nerede olduğunu görebiliyordu. Madeni atın şu anda koşturmakta olduğu yer bir fundalıktı. Ardıç kümelerinin karanlık çizgileri, kafalarına kukuletalar geçirmiş dev keşişler ya da sivri şapkalı büyücüler topluluğu gibi görünüyordu. Aralarda yer yer kaya blokları vardı.

Derken olanlar oldu ve madeni at tam da dörtnala giderken ansızın parçalara ayrılıverdi.

Bastian, düşmenin şiddetinden sersemlemiş yatıyordu. Sonunda kendini yeniden toparlayıp da incinmiş yerlerini ovuştururken, alçak bir ardıç kümesinin içinde olduğunu anladı. Sürünerek dışarı çıktı. Dışarda atın kabuk biçimindeki parçalan geniş bir alana dağılmıştı, sanki bir at heykeli patlamıştı.

Bastian ayağa kalktı, siyah pelerinini omuzlarına attı ve gitgide aydınlanmakta olan sabah göğüne karşı amaçsızca yürüyüp gitti.

Ardıç kümesinin içindeyse, orada düşürdüğü parıltılı bir şey kalmıştı: Gemmal Kemeri. Bastian onu kaybettiğinin farkında bile olmadı ve zaten daha sonraları da onu bir daha aklına getirmedi. Kemeri alevlerin arasından boş yere kurtarmıştı lllııan.

Birkaç gün sonra Gemmal, bu parlak şeyde ne hünerler olduğundan habersiz bir saksağan tarafından bulundu. Saksağan

onu yuvasına astı, ama böylelikle de başka bir zaman anlatılacak başka bir öykü başlamış oldu.

Bastian, öğlene doğru fundalık boyunca enlemesine uzanan yüksek bir toprak duvara geldi. Duvara tırmandı. Duvarın arkasında, yayvan bir krater gibi biçimlenmiş ve ortasına doğru gitgide derinleşen çok geniş bir vadi çukuru vardı. Bu koskoca vadi de bir kentle kaplıydı -bu Bastian'ın o zamana dek gördüğü en çılgınca kent olmasına karşın, yapıların çokluğu gene de kent demeyi gerektiriyordu ona. Tüm yapılar, sanki biri onları dev bir torbadan oraya boşaltmış gibi, plansız ve anlamsız bir biçimde karmakarışık dizilmişti. Ne cadde, ne alan vardı, ne de anlaşılabilecek herhangi bir düzen.

Ama tek tek yapılar da çılgın görünüşlüydü; ev kapıları damlarda, merdivenler hiç ulaşılamayacak yerlerdeydi ya da insanın ancak baş aşağı basabileceği gibi boşlukta biten merdivenler vardı. Kuleler ters duruyor, balkonlar duvarlarda dikine asılıyor, kapıların yerinde pencereler, duvarların yerinde döşemeler bulunuyordu. Köprülerin kemerleri, sanki bunları yapanlar işin ortasında neye tamamlanacağını unutuvermişler gibi, herhangi bir yerde birdenbire kesiliyordu. Muz gibi eğri, tepe üstü dikilmiş pramitler biçiminde kuleler vardı. Kısacası, bu kentin tümü bir çılgınlığın göstergesiydi.

Daha sonra Bastian kentin sakinlerini gördü. Kadınlar, erkekler ve çocuklardı bunlar. Tipleri bakımından sıradan insanlar gibi görünüyorlardı; ama kılıkları, sanki hepsi birden çıldırmış da, artık üste giyilecek şeylerle başka amaçlara yarayan eşyalar arasındaki farkı ayıramaz olmuşlar gibiydi. Kafalarına abajurlar, kum kovalan, çorba kâseleri, kâğıt sepetleri, kese kağıtları ya da kutular geçirmişlerdi. Üstlerinden de masa örtülen, halılar, koca koca kalay yaprakları, hatta fıçılar sarkıyordu.

Birçoğu, üzerine akla gelebilecek her tür döküntü yığılmış el arabaları çekiyor ya da itiyordu; kırık lambalar, şilteler, kap kaçak, paçavralar ve incik boncuk. Kimisi de benzer pılı pırtıyı sırtında dev balyalar halinde dolaştırıyordu.

Kentin içine doğru indikçe kalabalık da artıyordu. Ama hiçbiri nereye gitmek istediğini gerçekten biliyor gibi görünmüyordu.

Birinin, arabasını bir yere güçbela çekip, az sonra yine eski yerine getirdiğine, biraz sonra da başka bir yere götürdüğüne sık sık tanık oluyordu Bastian. Ama hepsi de harıl harıl iş basındaydılar. Bastian içlerinden biriyle konuşmaya karar verdi. "Bu kentin adı nedir?"

Kendisine seslenilen, arabasını bırakıp doğruldu, bir süre sanki inceden inceye düşünüp taşınıyormuş gibi alnını ovuşturdu, sonra da arabasını öylece bırakıp çekip gitti. Arabayı unutmuşa benziyordu. Ama bir iki dakika geçmeden bir kadın arabayı kaptığı gibi sıkıla sıkıla bir yere doğru çekmeye başladı. Bastian ona döküntü eşyaların kendisine ait olup olmadığını sordu. Kadın bir süre derin düşüncelere dalıp durdu, sonra da çekip gitti.

Bastian, "Onlara soru sormak yararsız," diyen ve kıkırdayan bir ses duydu. "Sana bir şey söyleyemezler artık. 'Hiçbir şey söyleyeme-yenler' denebilir onlara."

Bastian sese doğru döndü ve ters duran bir cumbanın alt tarafı olan bir duvar çıkıntısına oturmuş, küçük, gri bir maymun gördü. Maymunun başında, içinden bir püskül çıkan siyah bir akademisyen şapkası vardı, tüm çabasıyla da ayak parmaklarında bir şey saymakla uğraşıyor gibiydi. Daha sonra sırıtarak şöyle dedi Bastian'a:

"Bağışla, çabucak bir hesap yaptım yalnızca."

Bastian, "Kimsin sen?" diye sordu.

Maymuncuk, "Adım Argax, çok memnun oldum!" diye yanıtlayarak şapkasını kaldırdı. "Ya ben kiminle tanışma onuruna erişiyorum?"

"Adım Bastian Balthasar Bux."

"Hah!" dedi maymuncuk, hoşnut.

Bastian, "Bu kentin adı ne?" diye sordu.

"Aslında adı yoktur," diye açıkladı Argax, "ama -şöyle diyelim- Eski imparatorlar Kenti denebilir."

Bastian sıkıntıyla, "Eski İmparatorlar Kenti mi?" diye yineledi.

"Niçin? Burada eski imparatora benzeyen kimseyi görmüyorum ben."

"Öyle mi?" Maymuncuk kıkırdadı. "Oysa burada gördüklerinin hepsi, zamanında Fantazya'nın imparatoruydu - ya da en azından öyle olmak istemişlerdi."

Bastian korkuya kapılıp, "Sen nereden biliyorsun bunu, Argax?" diye sordu.

Maymun, püsküllü şapkasını yeniden kaldırıp sırıttı.

"Ben -şöyle diyelim- kentin bekçisiyim."

Bastian çevresine bakındı. Çok yakındaki ihtiyar bir adam yerde bir çukur açmıştı. Şimdi de içine yanan bir mum oturtmuş, oyuğu yeniden örtüyordu.

Maymuncuk kıkırdadı.

"Küçük bir kent turu hoşuna gider mi beyim? Şöyle diyelim ya da, gelecekte oturacağın yeri tanımak ister misin?"

"Hayır," dedi Bastian. "Neler söylüyorsun sen?"

Maymuncuk Bastian'ın omzuna sıçradı.

"Gel bakalım!" diye fısıldadı kulağına. "Ucunda ölüm yok ya! İçeri girmeye hak kazanmak için gereken her şeyi yaptın nasıl olsa."

Bastian, aslında oradan kaçıp gitmeyi istediği halde, yürümeye başladı. İçi huzursuzdu ve bu duygu her adımda büyüyordu. İnsanları gözledi ve kendi aralarında da konuşmadıklarını kavradı. Birbirleriyle hiç ilgilenmiyorlardı; evel, kendi varlıklarının bile farkında değil gibilerdi.

"Onlara ne oldu?" diye sordu. "Niçin böyle tuhaf davranıyorlar?"

"Tuhaf değil," diye kıkırdadı maymun, kulağına. "Onlar senin gibiler, böyle denebilir; daha doğrusu kendi zamanlarında öyleydiler."

"Ne demek istiyorsun?" Bastian durdu. "Onların insan olduklarını mı söylemek istiyorsun?"

Argax keyifle Bastian'ın sırtına hopladı ve oraya yerleşti.

"Öyle! Öyle!"

Bastian, yolun ortasına oturmuş, bir tabaktaki bezelyelere iğne batırmaya çalışan bir kadın gördü.

"Buraya nasıl geliyorlar? Ne yapıyorlar burada?" diye sordu.

"Ah, dünyalarının yolunu bulamayan insanlar tüm çağlarda oldu," diye açıkladı Argax. "Önceleri gitmek istemiyorlardı. Şimdiyse -şöyle diyeyim- artık gidemezler."

Bastian, dört köşe tekerlekleri olan bir bebek arabasını büyük bir çabayla iten küçük bir kıza baktı.

"Neden artık gidemezler?" diye sordu.

"Bunu istemeleri gerek. Oysa onlar kendileri için hiçbir şey istemiyorlar artık. Son dileklerini başka bir şeye kullandılar."

Bastian sapsarı dudaklarla, "Son dileklerini mi?" diye sordu, "İnsan istediği sürece dilek dilemeyi sürdüremez mi?"

Argax gene kıkırdadı. Bastian'ın bitlerini ayıklamak için türbanı kafasından çıkarmaya çalışıyordu şimdi.

"Bırak onu!" diye bağırdı Bastian. Maymunu silkeleyerek sırtından düşürmeye çalıştı, ama beriki sıkıca tutunmuştu, keyfinden ciyak ciyak bağırıyordu.

"Hayır işte! Hayır işte!" diye nisbet yapıyordu. "Dilek dilemeyi, ancak dünyanı hatırladığın sürece yapabilirsin. Buradakiler bütün anılarını tükettiler. Geçmişi olmayanın geleceği de yoktur. Onun için artık yaşlanmıyorlar da. Şunlara bir bak! İçlerinden bazılarının bin yıldır, hatta daha uzun zamandan beri burada olduğuna inanabiliyor musun? Ama onlar oldukları gibi kalıyorlar. Onlar için değişen bir şey olamaz artık, çünkü artık kendileri de değişemezler."

Bastian, bir aynayı sabunlayıp sonra da traş etmeye kalkan bir adama baktı. Daha az önce ona gülünç gelen şey, sırtını ürpertiyordu şimdi.

Hızla yürüyüp gitti. Gitgide kentin içine indiğini ancak şimdi kavrıyordu; geri dönmek istiyor, ama bir şey onu mıknatıs gibi çekiyordu. Koşmaya başlayarak sırnaşık gri maymundan kurtulmaya çalıştı; ama o, sülük gibi yapışmıştı, yakasını bırakmıyor, daha bir de mahmuzluyordu onu:

"Daha hızlı! Hop! Hop! Hop!"

Bastian ne yapsa bir işe yaramayacağını görüp durdu. Soluk soluğa sordu:

"Yani buradakilerin hepsi bir zamanlar Fantazya'nın imparatoru muydu, yoksa öyle mi olmak istiyorlardı?" "Açık ki," dedi Argax, "dönüş yolunu bulamayan herkes er ya da geç imparator olmak ister. Hiç kimse başaramadı bunu, ama hepsi istedi. Onun için de iki tür deli var burada. Ama kuşkusuz sonuç aynı - böyle denebilir."

"Hangi iki tür? Açıklasana! Bilmem gerekiyor Argax!" Maymun, "Sakin ol! Sakin ol!" diye kıkırdadı ve Bastian'ın boynuna sıkı sıkı sarıldı. "Bir kısmı anılarını azar azar tükettiler. Ve sonuncuyu da kaybettiklerinde artık AURYN onların hiçbir dileğini yerine getiremez oldu. Ondan sonra da -şöyle söyleyelim- kendiliklerinden buraya geldiler. Ötekilerse, kendilerini imparator ilan edenler yani, tüm anılarını bir çırpıda kaybettiler. O yüzden AURYN aynı şekilde onların dileklerini de yerine getiremez oldu, çünkü artık dilekleri yoktu. Gördüğün gibi, bu da aynı kapıya çıkıyor. Onlar da buradalar ve artık bir yere gidemezler."

"Yani hepsinde de bir zamanlar AURYN mi vardı?" "Elbette!" dedi Argax. "Ama bunu çoktan unuttular. Zaten artık onlara hiçbir yardımı da dokunamaz. Zavallı çılgınlar!"

"Onlardan -" Bastian duraksadı. "AURYN onlardan geri mi alındı?" "Yoo," dedi Artax., "biri kendini imparator yapınca AURYN de onun bu isteği yüzünden ortadan kaybolur. Ama gün gibi açık değil mi, sonuçta Çocuk İmparatoriçe'nin gücü, bu gücü onun elinden almak için kullanılamaz ya!"

Bastian kendini öyle kötü hissediyordu ki, herhangi bir yere çökmek istedi, ama küçük maymun bırakmadı. "Hayır, hayır, kent turu bitmedi daha," diye bağırdı. "En önemlisi daha yeni geliyor! Yürümene bak sen! Yürü!"

Bastian, önünde duran çoraplara ağır bir çekiçle çiviler çakan bir çocuk gördü. Şişman bir adam sabun köpüklerine pul yapıştırmaya çabalıyor, tabii bunlar hep patlıyordu. Ama adam yenilerini üflemek-ten vazgeçmiyorlardı.

"Bak!" Bastian Argax'ın kıkırdayan sesini duydu ve maymun ellerinin başını belli bir doğrultuya çevirdiğini hissetti. "Şuraya bak! Gülünç değil mi bu?"

Bir grup insan vardı orada, erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar; hepsi tuhaf giysiler içindeydiler, ama hiç konuşmuyorlardı. Her biri kendi dünyasındaydı. Yere koca koca bir sürü küp dağılmıştı, her küpün altı yüzünde de harfler vardı, insanlar bu küpleri ikide bir karmakarışık ediyor, sonra da karşısına geçip uzun uzun seyrediyorlardı.

Bastian, "Ne yapıyorlar orada?" diye fısıldadı. "Ne biçim oyun bu? Adı ne bu oyunun?"

"Rastgelelik oyunu," diye yanıtladı Argax. Oyunculara el sallayarak bağırdı: "Bravo çocuklar! Böyle yapın işte!

Sakın vazgeçmeyin!" Sonra yine Bastian'a dönüp kulağının ta içine fısıldadı: "Artık konuşamıyorlar. Konuşma yeteneklerini yitirdiler. O yüzden ben de bu oyunu buldum onlar için. Gördüğün gibi bu onları oyalıyor. Hem çok da kolay. Düşünecek olursan, dünyadaki tüm öykülerin temelde yalnızca yirmi altı harften oluştuğuna sen de hak verirsin. Harfler hep aynıdır, bir araya gelişleri değişir yalnız. Harflerden sözcükler oluşturulur, sözcüklerden tümceler, tümcelerden bölümler, bölümlerden de öyküler. Bir bak, ne yazıyor orada?"

Bastian okudu:

HGIKLOPFMWEYVXQ

YXCVBN MASDFGHJKLUA

QWERTZUIOPU

ASDFGHJKLÖA

MNBVCXYLKJHGFDSA

"Evet," diye kıkırdadı Argax, "çoğunlukla böyledir. Ama çok uzun zaman, yıllar boyu oynanınca, bazen rastlantıyla sözcüler de çıkar. Bunlar pek akıllıca sözcükler değildir ama, hiç değilse sözcüktür. Sözgelimi, "ıspanak tutulması" ya da "fırça sucuğu" ya da "yaka cilası" gibi. Ama insan yüz yıl, bin yıl, yüz bin yıl hiç durmadan oynarsa, olasılıklara göre rastlantıyla bir şiir bile çıkması gerekir. Eğer sonsuza dek oynanırsa, o zaman da tüm şiirlerin, olabilecek tüm öykülerin çıkması gerekir; dahası, öykülerin öykülerinin ve hatta şu an ikimizin içinde konuşmakta olduğumuz öykünün. Mantıklı, değil mi?"

"Korkunç," dedi Bastian.

"Ah," dedi Argax, "bu bakış açısına bağlı. Sözgelimi, şuradakiler bu işe istekli denebilir. Hem ayrıca Fantazya'da ne yapsaydık onlarla?"

Bastian ses çıkarmadan uzun uzun oyuncuları seyretti, sonra usulca sordu:

"Argax - ben kimim, biliyorsun değil mi?"

"Nasıl bilmem? Fantazya'da senin adını bilmeyen mi var?"

"Söyle bana Argax. Eğer dün imparator olsaydım ben de şimdi burada mı olacaktım?"

"Bugün ya da yarın," karşılığını verdi Argax. "Ya da bir hafta içinde. Her durumda çok geçmeden burayı boylardın."

"Öyleyse beni Atreju kurtardı."

"Orasını bilemem," diye itiraf etti maymun.

"Ya Mücevher'i benden almayı başarsaydı, o zaman ne olurdu?"

Maymun gene kıkırdadı.

"Denebilir ki - o zaman da burayı boylardın."

"Neden?"

"Dönüş yolunu bulmak için AURYN'e ihtiyacın var da ondan. Ama doğrusunu söyleyeyim, bunun altından kalkacağını sanmıyorum."

Maymun ellerini çırptı, şapkasını kaldırıp sırıttı.

"Söyle bana Argax, ne yapmam gerek?"

"Seni dünyana götürecek bir dilek bulman."

Bastian yine uzun uzun sustu, sonra sordu:

"Argax, daha kaç dileğim olabilir, söyleyebilir misin?"

"Çok değil. Benim görüşüme göre en çok üç tane daha ya da dört. Bununla da zor idare edersin. Biraz geç kaldın, dönüş yolu kolay değil. Sis Denizi'ni geçmen gerekiyor. Tek başına bu bile bir dileğe mal olur sana. Ardından ne gelir bilmiyorum. Sizler için dünyanıza giden yolun nerede olduğunu Fantazya'da hiç kimse bilemez. Belki senin gibiler için son kurtuluş olan Yor'un Minroud'unu bulursun da sonun-da. Korkarım -şöyle söyleyelim- senin için çok geç. Buna karşın Eski imparatorlar Kenti'nden bu seferlik çıkacaksın."

"Teşekkürler Argax," dedi Bastian.

Küçük gri maymun sırıttı.

"Yine görüşmek üzere, Bastian Balthasar Bux!"

Ve bir anda çılgınca evlerden birinin içinde kayboldu. Türbanı

alıp götürmüştü.

Bastian bir süre daha kıpırdamadan orada durdu. Öğrendikleri onu öyle şaşırtmış ve sarsmıştı ki, bir karar veremiyordu. Şimdiye kadarki tüm amaç ve planları bir vuruşta yıkılmıştı. Sanki içindeki her şey altüst olmuştu - tıpkı oradaki, üstü altına gelmiş, arkası öne dönmüş piramit gibi. Umut beklediği şey felaketi, nefret ettiği şeyse kurtuluşuydu.

Şimdilik bir tek şey açıktı: Bu deliler kentinden çıkmak zorundaydı! Bir daha da asla dönmek istemiyordu buraya!

Anlamsız yapılar karmaşasının arasından yola koyuldu, çok geçmeden de buraya girmenin çıkmaktan çok daha kolay olduğu ortaya çıktı, ikide birde yolunu şaşırdığını fark ediyor, yeniden kent merkezine koşuyordu. Toprak duvara ulaşmayı başarması tüm öğleden sonrayı aldı. Ondan sonra da fundalığa doğru koşmaya başladı ve gece onu zorlayıncaya dek -tıpkı bir önceki gün gibi zifiri karanlık bir geceydi- koşmayı bırakmadı. Bitkin bir durumda, bir ardıç ağacının dibine düştü ve derin bir uykuya daldı. Bu uykuda da, bir zamanlar öyküler bulabildiğine ilişkin anılar sönüp gitti.

Bütün gece boyunca, bir türlü bitmek bilmeyen ve hiç değişmeyen bir tek hayal gördü karşısında: Atreju kanayan yarasıyla duruyor, ona bakıyordu. Kıpırtısız, sözsüz.

Bir gök gürlemesiyle sıçrayarak uyandı. Çevresini yoğun karanlık sarmıştı, günlerdir toplanmakta olan tüm bulut kümeleri galeyana gelmişe benziyordu. Ardı arkası kesilmeden şimşekler çakıyor, gök gürlemelerinin gümbürtüsünden yer titriyordu. Fırtına fundalığın üzerinde ıslık çalıyor, ardıç ağaçlarını yere doğru eğiyordu. Sağanak yağmur gri bir perde gibi iniyordu arazinin üzerine.

Bastian ayağa kalktı. Siyah pelerinine sarınmış duruyor, sular yüzünden akıyordu.

Tam önündeki bir ağaca yıldırım düştü ve gövdeyi çatırdayarak yardı, dallar hemen alev aldı, rüzgâr, gece fundalığının üzerine bir kıvılcım yağmuru saçtı, ama sağanak hemen söndürdü onu.

Müthiş patlamada dizlerinin üstüne düşmüştü Bastian. Az sonra iki eliyle toprağı kazmaya başladı. Çukur yeteri kadar derinleşince de, kılıç Sikanda'yı belinden çıkarıp çukurun içine koydu.

Fırtınanın uğultusunun arasında, "Sikanda!" dedi usulca. "Senden temelli olarak ayrılıyorum. Bir daha seni arkadaşına karşı kullanan biri yüzünden asla uğursuzluk olmasın, ikimizin arasında geçenler unutuluncaya değin seni burada kimse bulamasın."

Sonra çukuru yeniden örttü; en sonunda da, kimse fark etmesin diye ot ve dallar koydu üstüne.

İşte o gün bugün Sikanda hâlâ orada duruyor. Çünkü ona tehlikesizce dokunabilecek biri ancak uzak bir gelecekte gelecek, ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılacak.

Bastian karanlığın içinde uzaklaştı.

Sabaha karşı fırtına yatıştı, rüzgâr dindi, yağmur ağaçlardan damlar oldu ve ortalık sessizleşti.

O geceyle birlikte Bastian için uzun ve yapayalnız bir yürüyüş başladı. Yol ve savaş arkadaşlarına, Xayide'ye dönmek istemiyordu artık. Şimdi insan dünyasına dönen yolu aramak istiyordu - ama nasıl ve nerede-, bilmiyordu. Acaba bir yerde onu oraya götürecek bir kapı, bir geçit, bir sınır var mıydı?"

Kendisi için bunu dilemek zorundaydı, biliyordu bunu. Ama yapacak gücü yoktu. Denizin dibinde batık bir gemiyi arayan, ama daha bir şey bulamadan yukarıya çekilen bir dalgıç gibi hissediyordu kendini.

Artık çok az dileği kaldığını da biliyordu, o yüzden de AURYN'i kullanmamaya özen gösteriyordu. Kalan bir iki anısını, bunlarla dünyasına yaklaşacaksa feda edebilirdi ancak; ve ancak mutlaka zorunlu olduğu zaman. Ama insan, dilekleri canının istediği gibi ne çağırabilir ne de bastırabilir. Dilekler, ister iyi ister kötü olsunlar, tüm niyetlerden çok daha derindedir içimizde. Ve hiç hissedilmeden doğarlar.

Kendisi hiç farkında olmadan Bastian'ın içinde yeni bir istek

oluşuyor, yavaş yavaş belirgin bir şekil alıyordu. Günler ve gecelerdir içinde yürüyüp gittiği ıssızlık, onda, herhangi bir topluluğa karışmak, bir topluluğun içine alınmak isteğinin uyanmasına yol açıyordu; Bey ya da Fatih ya da özel bir kişi olarak değil, yalnızca ötekilerden biri, belki de en küçük ve en az önemli kişi, ama kendiliğinden oraya ait ve topluluğun içinden bin olarak.

Derken bir gün oldu, Bastian bir deniz kıyısına vardı. Hiç değilse başlangıçta böyle sandı. Durduğu yer dik bir kayalık sahildi ve gözlerinin önünde, donup kalmış beyaz dalgalardan oluşan bir deniz uzanmaktaydı. Neden sonra bu dalgaların büsbütün hareketsiz olmayıp çok yavaş hareket ettiğini, bir saatin göstergeleri gibi göze görünmeden dönen girdapların ve akıntıların olduğunu fark etti.

Sis Denizli'ydi burası!

Sarp kayalıklı sahil boyunca yürüdü. Hava ılık ve biraz nemliydi, hiç esinti yoktu. Henüz sabahın erken saatleriydi ve ta ufka kadar uzanan kar beyazı sis yüzeyinin üzerine güneş işiyordu.

Bastian birkaç saat yürüdü ve öğlene doğru, karadan bir parça uzakta, sis denizinin içinde yüksek kazıkların üzerinde duran küçük bir kente vardı. Uzun bir asma köprü, kenti kayalık sahilin öne doğru çıkık olan kısmına bağlamaktaydı. Bastian üstünde yürürken hafifçe sallanıyordu köprü.

Evler oldukça küçüktü; kapılar, pencereler, merdivenler, her şey çocuklara göre yapılmış gibiydi. Nitekim sokaklarda dolaşan tüm insanlar da çocuk boyundaydı; oysa sakallı, yetişkin erkeklerle kabarık saçlı
kadınlardı bunlar. Işın tuhafı, birbirlerine o denli benziyorlardı ki, insan birbirinden pek ayıramıyordu onları. Yüzleri ıslak toprak gibi kahverengiydi ve çok yumuşak, çok sakin görünüyordu. Bastian'ı görünce başlarını eğip selamlıyorlardı, ama hiçbiri onunla konuşmuyordu. Zaten çok suskun insanlara benziyorlardı; sokaklar ve caddelerdeki yoğun koşuşturmaya karşın, bir konuşma ya da seslenme duyulduğu çok seyrekti. Ayrıca tek başına birini hiç göremiyordu insan, hep kol kola girmiş ya da el ele tutuşmuş küçüklü büyüklü gruplar halinde dolaşıyorlardı.

Evlere daha dikkatlice bakınca, kimi biraz daha kaba, kimi biraz daha zarif, ama hepsinin bir tür hasır örgüden olduğunu saptadı Bastian; evet, hatta sokakların kaplaması da aynı nitelikteydi. Sonunda da insanların giysilerinin bile, pantolonların, eteklerin, şapkaların da aynı dokumadan olduğunu fark etti, yalnız bunlar çok zarif ve ustaca dokunmuştu. Belli ki burada her şey aynı malzemeden yapılıyordu.

Bastian çevredeki çeşitli zanaatçı işliklerinin içine bir göz atmayı başarabildi; herkes örgü eşyalar üretmekle uğraşıyordu, ayakkabılar, testiler, lambalar, çanaklar, şemsiyeler yapıyorlardı - hepsi de o örgüdendi. Tek başına çalışan da hiç yoktu, çünkü bütün bu şeyler, ancak çok kişinin birlikte çalışmasıyla üretilebilirdi. Eşyaları elden ele geçirerek ustaca çalışmalarını ve birinin çalışmasını bir başkasının bütünlemesini seyretmek bir zevkti. Bu arada da sözsüz, basit bir ezgi mırıldanıyorlardı çoğunlukla.

Kent çok büyük değildi, böyle olunca da Bastian çok geçmeden kentin kıyısına ulaşmıştı. Gözlerinin önüne serilen manzara, buranın bir denizci kenti olduğunu kuşku götürmez bir biçimde ortaya koymaktaydı, çünkü her boy ve biçimde yüzlerce gemi vardı burada. Gene de oldukça alışılmamış bir denizci kentiydi burası, çünkü bütün bu gemiler dev olta kamışlarına asılmışlardı ve içinde beyaz sis kütlelerinin sürüklendiği derinliğin üzerinde hafifçe salınarak yüzmekteydiler. Ayrıca bu gemiler de toptan hasır örgüden yapılmışa benziyordu yine, üstelik ne yelkenleri, ne direkleri, ne de dümen ve kürekleri vardı.

Bastian bir parmaklıktan eğilmiş, aşağıdaki sis denizine bakıyordu. Güneş ışığında aşağıdaki beyaz yüzeye düşen gölgelerinden, kenti taşıyan kazıkların ne kadar yüksek olduğunu görebiliyordu.

Yanında bir sesin konuştuğunu duydu: "Geceleri sis kent seviyesine kadar yükselir. O zaman denize açılabiliyoruz. Gündüzleri güneş sisi yok eder ve deniz seviyesi düşer. Bunu öğrenmek istiyordun, değil mi yabancı?"

Parmaklığa yaslanmış, ona yumuşacık ve dostça bakan üç adam duruyordu yanında. Onlarla konuşmaya başladı ve bu kentin Yskal adını taşıdığını öğrendi ya da Hasır Kent diyorlardı. Burada

oturanlara da Yskalnari deniyordu. Aşağı yukarı "ortaklar" anlamına geliyordu bu söz. Bu üçünün mesleği sis denizciliğiydi. Bastian tanınmamak için kendi adını söylemek istemedi ve, "Biri" dedi, adım "Birfdir. Üç denizci, burada herkesin ayrı bir adı olmadığını, zaten bunu gerekli de bulmadıklarını açıkladılar. Hepsi birlikte Yskalnariydiler, bu da onlara yetiyordu.

Tam öğle saati olduğundan Bastian'ı kendileriyle birlikte yemek yemeye davet ettiler, o da teşekkür ederek kabul etti. Yakınlardaki bir lokantaya girdiler ve yemek sırasında Bastian, Yskal Kenti ve sakinleri hakkında her şeyi öğrendi.

Kendi aralarında Skaidan dedikleri Sis Denizi, beyaz buhardan oluşan ve Fantazya'nın iki bölümünü birbirinden ayıran dev bir okyanustu. Skaidan'ın derinliğinin ne olduğunu da, bu muazzam sis kütlesinin nereden geldiğini de keşfeden olmamıştı henüz. Gerçi üst yüzeyin altında da bayağı soluk alınabiliyor ve sisin bir derece daha sığ olduğu sahilden girerek denizin dibinde biraz yürünebiliyordu ama, bu yalnızca, insan geri çekilebileceği bir ipe bağlıyken yapılıyordu. Çünkü sisin, insanın tüm yön bulma yeteneğini yok eden bir niteliği vardı. Zaman içinde Skaidan'ı tek başına ve yaya olarak geçeyim derken, birçok gözü kara ya da akılsız kişi telef olup gitmişti, pek azı kurtulabilmişti. Siz Denizi'nin karşı kıyısına geçebilmenin tek yolu Yskalnarilerinkiydi.

Yskal Kenti'ndeki evlerin, tüm eşyaların, giysilerin ve gemilerin yapıldığı hasır dokuma, sahilin yakınında Sis Denizi'nin üst yüzeyinde yetişen ve daha önce söylenenlerden de kolayca anlaşılabileceği gibi, ancak ölüm tehlikesini göze alarak kesilebilen bir tür sazdan yapılıyordu. Bu saz, olağanüstü esnek, hatta normal hava koşullarında pörsük olmasına karşın, sisin içinde dimdik dururdu, çünkü sisten hafifti ve sisin üzerinde yüzerdi. Böylelikle, bundan yapılan gemiler de yüzüyordu tabii. Aynı şekilde, Yskalnarilerin giydiği giysiler de, birinin sisin içine düşmesi durumunda bir tür cankurtaran yeleği oluyordu.

Ama Yskalnarilerin tüm etkinliklerini belirleyen, kendilerine özgü birlikteliklerinin nedenini açıklayan asıl gizi bu değildi. Bastian'ın çok geçmeden fark ettiği gibi, "ben" sözcüğünü bilmiyora benziyorlardı; en azından bunu hiç kullanmıyor, yalnız "biz"le konuşuyorlardı. Bunun nereden kaynaklandığını çok daha sonraları

çıkardı Bastian.

Üç sis denizcisinin konuşmalarından o gece denize açılacaklarını öğrenince, onlara kendisini tayfa olarak alıp almayacaklarını sordu. Onlar da kendisine, Skaidan'da yolculuk etmenin öteki deniz yolculuklarından büyük ölçüde farklı olduğunu, çünkü insanın yolda ne kadar kalacağını, sonunda nereye varacağını asla bilemeyeceğini anlattılar. Bastian bunun kendisi için hiç önemi olmadığını belirtti ve böylelikle denizciler onu gemiye almaya razı oldu.

XXV

Gece çökerken sis beklendiği gibi yükselmeye başladı, gece yarısına doğru da Hasır Kent'in seviyesine kadar çıktı. Daha önce beyaz yüzeyin üzerinde havada asılı duran gemilerin tümü yüzüyordu şimdi. Bastian'ın içinde bulunduğu geminin -aşağı yukarı otuz metre uzunluğunda yayvan bir mavnaydı bu- palamarları çözüldü ve gemi geceye bürünmüş Sis Denızı'nin enginliklerine açıldı.

Ortada ne yelken, ne dümen, ne de pervane olduğundan, bu tür gemilerin hangi dürtüyle hareket ettiğini daha ilk görüşünde merak etmişti Bastian. Skaidan hemen hemen her zaman rüzgarsız olduğuna göre, bildiği kadarıyla yelkenin hiçbir yararı olmazdı zaten, kürek ve pervanelerle ise sisin üstüne bile çıkılamazdı. Gemiyi hareket ettiren güç, bambaşka bir güçtü.

Güvertenin tam ortasında, yusyuvarlak ve biraz yüksekte duran bir yer vardı. Bastian bunu ta ilk başta fark etmiş, komuta köprüsü ya da ona benzer bir şey olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de tüm yolculuk boyunca sis gemicilerinden en az ikisi orada durdu, bazen de üç, dört ya da daha çok kişi. (Toplam mürettebat on dört adamdan oluşuyordu - tabii Bastian'sız.) Yuvarlak yerin üstündekiler, kollarını birbirlerinin omuzlarına koymuş, gözlerini ayırmadan gidiş yönüne bakıyorlardı. İnsan iyi dikkat etmezse hareketsiz durduklarını sanabilirdi. Bir çeşit dans yaparak çok ağır ve tümüyle uyumlu hareketlerle sallandıkları, ancak dikkatli bir gözlemle fark edilebiliyordu. Ayrıca durmadan yinelenen, yalın, çok güzel ve yumuşak bir ezgi mırıldanıyorlardı.

Bastian bu ilginç davranışı, anlamı kendisi için gizli olan bir tören ya da gelenek diye düşünmüştü önceleri. Yolculuğun ancak üçüncü gününde sorabilirdi bunu, üç arkadaşından biri gelip yanına oturunca. Ama arkadaşı Bastian'ın şaşkınlığım garipsemiş gibiydi, adamlar düş güçleriyle gemiyi yürütmekteydiler, böyle açıkladı.

Bastian önce anlayamadı bu açıklamayı ve adamların birtakım gizli çarkları mı harekete geçirdiklerini sordu. "Hayır," diye yanıtladı sis gemicisi, "sen de bacaklarını hareket ettirmek istediğinde bunu düşlemen yetmiyor mu - yoksa sen bacaklarını çarklarla mı harekete geçiriyorsun?" insanın kendi bedeniyle bir gemi arasındaki fark, en az iki Yskalnarinin düş güçlerini birleştirme zorunluluğundaydı yalnızca. Çünkü hareket kuvveti ancak bu birleşmeyle doğuyordu, daha hızlı gitmek istediklerinde de daha çok kişinin birliktelik kurması gerekiyordu. Olağan olarak üçerli vardiyalar halinde çalışıyor, gen kalanlar dinleniyordu, çünkü çok kolay ve zarif görünmesine karşın, sürekli büyük dikkat isteyen, ağır ve yorucu bir işti bu. Ama Skaidan'da gidebilmenin tek yoluydu.

Bastian sis denizcilerinin yanında eğitim görüp birlikteliklerinin gizini öğrendi: Dansı ve sözsüz şarkıyı.

Uzun yolculuk sırasında yavaş yavaş o da onlardan biri oldu. Dans sırasında kendi düş gücünün eriyip öbürlerininkiyle birleştiğini ve kendinin bir bütüne bağlandığını hissetmek, çok özel, anlatılmaz bir kendini unutma ve uyum duygusuydu. Kendini gerçekten onların birlikteliğine alınmış biri, onlardan biri olarak hissediyor ve aynı zamanda, içinden geldiği ve artık dönüş yolunu aramak istediği dünyada, hepsinin kendine özgü düş ve düşünceleri olan insanlar bulunduğuna ilişkin tüm anıları belleğinden siliniyordu. Henüz az çok anımsayabildiği tek şey, evi ve ailesiydi.

Gene de yüreğinin derinliklerinde, bir daha tek başına olmamak isteğinden başka, bir istek daha yaşıyordu. Ve bu öteki istek usul usul kıpırdanmaya başlıyordu şimdi.

Bir şeyi ilk fark ettiği gün oldu bu: Yskalnariler birlikteliklerine, birbirinden çok farklı biçimlenmiş düşleri uyumlaştırarak varmıyorlar, zaten birbirlerine çok benzedikleri için kendilerini birlikte hissetmek onlara bir çabaya mal olmuyordu. Tam tersine; onlar için birbirleriyle çatışmak ya da birbirlerine ters düşmek olasılığı yoktu, çünkü hiçbiri kendisini birey olarak hissetmiyordu. Aralarında uyum bulmaları için zıtlıkların üstesinden gelmeleri gerekmiyordu onların; işte bu emeksizlik de Bastian'a doyurucu görünmemeye başlıyordu yavaş yavaş. Durgunlukları ona can sıkıcı geliyor, şarkılarının hiç değişmeyen ezgisi tekdüze görünüyordu.

Tüm bunlarda kendisi için eksik kalan bir şey olduğunu, bir şeye açlık duyduğunu hissediyor, ama bunun ne olduğunu henüz dile getiremiyordu.

Bu ancak birkaç gün sonra anlayabildi, gökyüzünde dev bir sis kargası görününce. Tüm Yskalnariler korkuya kapılıp var güçleriyle güvertenin altına saklandılar. Ama bir tanesi bunu zamanında başaramadı, canavar kuş da çığlık çığlığa üstüne atılarak zavallıyı gagasıyla kapıp götürdü.

Tehlike atlatılınca Yskalnariler yeniden ortaya çıkıp sanki hiçbir şey olmamış gibi şarkılı ve danslı yolculuğa devam ettiler. Uyumları bozulmamıştı; üzülmüyorlar, yakınıp hayıflanmıyorlardı, olay hakkında tek söz etmiyorlardı.

Bastian bunun nedenini sorunca, "Yoo," dedi biri, "kimse eksik değil. Neden yakınıp hayıflanalım?"

Birey onların gözünde hiçti. Birbirlerinden hiç farkları olmadığı için de, hiç kimse yeri doldurulmaz değildi. Oysa Bastian, yalnızca tüm ötekiler gibi biri değil, birey olmak, biri olmak istiyordu. Olduğu gibi olması yüzünden sevilmek istiyordu. Yskalnari toplumunda uyum vardı, ama sevgi yoktu.

Artık en büyük, en güçlü ya da en akıllı olmak değildi istediği. Tüm bunları geride bırakmıştı, iyi ya da kötü, güzel ya da çirkin, akıllı ya da aptal, olduğu haliyle, tüm yanlışlarıyla, hatta doğrudan onların yüzünden sevilmeyi özlüyordu.

Ama kendisi nasıldı acaba?

Artık bilmiyordu bunu. Fanlazya'da öyle çok şey edinmişti ki, tüm bu yetenekler ve güçlerin altında kendini bulamıyordu artık.

O andan sonra bir daha sis gemicilerinin dansına katılmadı Bastian. Günler, bazen de geceler boyu pruvanın en ucunda oturup Skaidan'ı seyretti.

En sonunda karşı kıyıya varıldı. Sis gemisi kıyıya yanaştı, Bastian Yskalnarilere teşekkür edip karaya çıktı. Güllerle, renk renk gül ormanlarıyla dolu bir ülkeydi burası. Bu sonsuz güllüğün

ortasından da eğri büğrü bir yol gidiyordu.

Bastian bu yolu izlemeye başladı.

Xayide'nin sonu çabucak anlatılabilir, yalnız bu da Fantazya'daki birçok şey gibi anlaşılması zor ve çelişkilerle dolu bir olaydır. Bilginler ve tarihçiler bunun nasıl olabildiği üstüne bugüne değin kafa patlattılar, hatta bazısı gerçeklerden kuşkuya düşüp başka bir yorum getirmeye bile çalıştı. Buradaysa gerçekten olanlar anlatılacak, herkes olayı kendince açıklamaya çalışabilir.

Bastian'ın Yskal Kenti'nde sis denizcilerinin yanına geldiği sıralarda, Xayide de kara zırhlı devleriyle birlikte madeni atın fundalıkta Bastian'ın altında parçalarına ayrıldığı yere varıyordu. O anda Xayide onu bir daha bulamayacağını sezmişti zaten. Biraz sonra Bastian'ın ayak izlerinin gittiği toprak duvarı görünce bu sezgi bilince dönüştü. Eğer Bastian Eski İmparatorlar Kenti'ne varmışsa, Xayide'nin onun için yaptığı planlar suya düştü demekti; ister sonsuza dek orada kalsın ister kentten kaçmayı basarsın, hiç fark etmezdi. Birinci durumda tüm oradakiler gibi o da güçsüz kalır, bir daha hiçbir şey dileyemezdi. Öteki durumdaysa içindeki güç ve büyüklük isteklerinin tümü söner giderdi. Her iki durumda da oyun onun için, Xayide için bitmiş olurdu.

Zırhlı devlerine durmalarını emretti, ama onlar anlaşılmaz bir biçimde onun isteğine boyun eğmeyip ilerlemeye devam ettiler. O zaman Xayide öfkelendi, tahtırevanından inip kollarını iki yana açarak karşılarında durdu. Zırhlı devlerse, hem piyadeler hem de atlılar, sanki Xayide yokmuş gibi yürümeye devam ederek onu ayaklarının ve toynaklarının altında ezip geçtiler. Ancak Xayide can verdikten sonradır ki, upuzun katar da ömrünü tamamlamış bir saat gibi birden durdu.

Daha sonra Hysbald, Hykrion ve Hydorn ordunun geri kalanıyla birlikte oraya vardıklarında olanları gördüler, ama bir şey anlayamadılar, çünkü içi boş devleri harekete geçiren de, dolayısıyla onlara kendisini çiğnetmiş olan da yalnızca Xayide'nin isteğiydi. Ama uzun boylu düşünmek üç beye göre değildi, o yüzden de sonunda omuzlarını silkip olayı kapattılar. Şimdi ne yapılacağını görüştüler ve seferin son bulduğu sonucuna vardılar. Böylece kalan orduyu dağıttılar ve herkese evine gitmesini önerdiler. Kendileriyse,

Bastian'a ettikleri bağlılık yeminini bozmak istemediklerinden, onu tüm Fantazya'da aramaya karar verdiler. Ama gidilecek yön üzerinde anlaşmaya varamadılar, o yüzden de herkesin yola kendi başına devam etmesinde karar kıldılar. Birbirlerine veda edip ayrıldılar ve her biri bir yöne uzaklaştı. Üçü de daha birçok serüven yaşadılar, Fantazya'da onların anlamsız arayışlarından söz eden sayısız öykü vardır. Ama bunlar başka öykülerdir, başka bir zaman anlatılmalı.

İçi boş siyah madeni devler de o zamandan bu zamana Eski İmparatorlar Kenti'nin yakınında, çalılıktaki o yerde hareketsiz durdular. Üstlerine yağmur, kar yağdı; paslandılar ve yavaş yavaş yatay olarak ya da diklemesine toprağa gömüldüler. Ama bugün bile içlerinden birkaçı hâlâ görülebiliyor. Orası kötü bir yer sayılıyor ve tüm gezginler bir kavis çizerek geçiyor oradan. Ama biz şimdi Bastian'a dönelim.

Bastian güllüğün içinden giden patikanın yumuşak kıvrımlarını izleyerek geçerken, kendisini şaşkınlık içinde bırakan bir şey gördü, çünkü Fantazya'daki tüm yolculuğu boyunca böyle bir şey görmemişti hiç; yani üstünde bir doğrultuyu gösteren kesik bir el olan bir yol işareti.

Üstünde de, "Değişim Evi'ne gider" yazısı vardı.

Bastian gösterilen doğrultuda acele etmeden gidiyordu. Sayısız gülün kokusunu içine çekiyor, kendini gittikçe daha neşeli hissediyordu, onu bekleyen tatlı bir sürpriz vardı sanki.

Sonunda üstü silme kıpkırmızı elma dolu kocaman ağaçlarla çevrelenmiş dümdüz bir yola çıktı. Yolun en ucunda da bir ev görünüyordu. Yaklaştıkça bunun o zamana kadar gördüğü en tuhaf ev olduğunu anladı. Küre biçiminde olduğu için daha çok dev bir kabağa benzeyen bir yapının tepesine, püsküllü bir külah gibi, sivri, yüksek bir çatı oturmuştu, duvarların birçok yerinde de sanki şiş göbekler gibi yumru ve çıkıntılar vardı,
bu da huzurlu, rahat bir görünüm veriyordu eve. Birkaç pencereyle bir de giriş kapısı vardı, hepsi de bir biçimde eğri ya da çarpıktı, sanki bu delikler biraz beceriksizce oyulmuştu kabağın içine.

Bastian eve doğru yürürken, onun ağır, ama sürekli bir değişim

içinde olduğunu gözledi. Sağ tarafta hemen hemen bir salyangozun duyargalarını dışarı çıkarmasındaki telaşsızlıkla bir şiş oluştu ve yavaş yavaş bir kuleciğe dönüştü bu. Aynı zamanda sol taraftaki bir pencere kapandı, ağır ağır kayboldu. Çatıdan bir baca yükseldi, giriş kapısının üzerinde de bir balkoncuk oluştu.

Bastian durup kalmış, şaşkınlık ve neşeyle, sürüp giden değişimi seyrediyordu. Bu evin neden "Değişim Evi" adını taşıdığını anlıyordu şimdi.

Hâlâ öylece dikilirken, içerden sıcak, güzel bir kadın sesinin şarkı söylediğini duydu.

"Yüz yıl, sevgili konuk, bekledik seni.

Yolu bulduğuna göre o sensin mutlaka.

Susuzluk ve açlığını gidereceğin her şey hazır, aradığın ve istediğin her şey, esenlik de, avuntu da, bunca acıdan sonra.

İster iyi ol ister kötü, olduğun gibi kabulümüzsün.

Çünkü çok uzaktı yolun."

"Ah," diye düşündü Bastian, "ne güzel bir ses! Keşke şarkı benden söz ediyor olsaydı!"

Ses yeniden şarkıya başladı:

"Büyük beyim, küçük ol yine!

Çocuk ol, gir içeri!

Çok kalma kapının önünde çünkü kapımız açık sana.

Her şey hazır senin için, çok zamandan beri hem de."

Ses, karşı konmaz bir çekim uyguluyordu Bastian'a. Şarkıyı söyleyenin çok sıcak bir kişi olduğu belliydi. Bastian kapıyı tıklattı ve ses bağırdı:

"İçeri gel! İçeri gel güzel oğlum!"

Bastian kapıyı açtı, pek büyük olmayan ve pencerelerinden güneş giren sıcak bir oda gördü. Ortada hiç bilmediği rengârenk meyvelerle dolu türlü türlü çanak ve sepetlerle donanmış yuvarlak bir masa vardı. Masanın başında kendisi de biraz elmaya benzeyen bir kadın oturmaktaydı, elma gibi kıpkırmızı ve yuvarlak, elma gibi sağlıklı ve çekiciydi kadın.

İlk anda Bastian az kalsın kollarını açıp ona doğru koşmak ve,

"Anne! Anne!" diye bağırmak isteğine yeniliyordu. Ama kendini tuttu. Onun annesi ölmüştü, Fantazya'da olmayacağı kesindi. Gerçi bu kadın da insana aynı tatlı gülümseme, aynı güven uyandıran tavırla bakıyordu ama, benzerlik olsa olsa kız kardeş benzerliğiydi. Kendi annesi ufak telekti, buradaki kadınsa uzun ve bir biçimde gösterişliydi. Üstü bir sürü çiçek ve meyve dolu geniş bir şapka takmıştı, giysisi de parlak renklerde çiçekli bir kumaştandı. Gerçekte bunun da yine yapraklar, çiçek ve meyvelerden oluştuğunu ancak bir süre baktıktan sonra fark etti Bastian.

Öylece durup ona bakarken, uzun, çok uzun zamandır duymadığı türden bir duyguya kapıldı. Bu duyguyu ne zaman ve nerede duyduğunu anımsamıyor, yalnızca daha küçükken zaman zaman böyle hissettiğini biliyordu.

"Otursana güzel oğlum!" dedi kadın ve buyur eder bir el hareketiyle bir sandalyeyi işaret etti. "Acıkmışsındır mutlaka, önce bir şeyler ye bakalım!"

"Ama," diye karşılık verdi Bastian, "sen galibe bir konuk bekliyorsun. Oysa ben rastlantı sonucu buradayım." "Sahi mi?" diye sordu kadın gülümseyerek. "Önemi yok. Gene de yiyebilirsin ama,

değil mi? Bu arada ben de sana küçük bir öykü anlatırım. Hadi davran, çok nazlanma!"

Bastian siyah pelerinini çıkarıp sandalyenin arkasına koydu, oturdu ve çekine çekine bir meyveye uzandı. Isırmadan önce sordu:

"Ya sen? Sen bir şey yemiyor musun? Yoksa meyve sevmez misin?"

Kadın yüksek sesle ve içten bir kahkahayla güldü, Bastian onun neye güldüğünü anlayamadı.

"Pekâlâ," dedi kadın kendini topladıktan sonra, "ısrar ediyorsan sana arkadaşlık eder, ben de bir şeyler alırım, ama kendi tarzımda. Sakın korkma!"

Böyle diyerek, yanında yerde duran bir ibriği kaptığı gibi başından aşağı boşalttı.

"Ah!" dedi. "İnsanı canlandırıyor!"

Şimdi gülen Bastian'dı. Sonra meyvesini ısırdı ve o anda da şimdiye dek hiç böyle güzel bir şey yememiş olduğunu anladı. Arkasından başka bir tane yedi, bu daha da güzeldi hatta.

Onu dikkatle gözleyen kadın, "Beğendin mi?" diye sordu.

Bastian'ın ağzı doluydu, yanıt veremedi, çiğnerken başını salladı.

"Buna sevindim," dedi kadın, "çok özenle hazırladım bunları. Hadi, istediğin kadar ye!"

Bastian yeni bir meyveye davrandı, hele bu, mükemmel bir ziyafetti sanki. Coşkuyla içini çekti.

"Artık ben de sana öykümü anlatayım," dedi kadın. "Yalnız sen yemeni bozma!"

Bastian kadının anlattıklarını duymak için çaba harcamak zorunda kalıyordu, çünkü her yeni meyve yeni bir sevinç uyandırıyordu onda.

"Çok, çok uzun zaman önce," diye başladı çiçekli kadın, "Çocuk İmparatoriçe'miz ölümcül hastaydı, çünkü yeni bir ada ihtiyacı vardı ve bunu da ona ancak bir insanoğlu verebilirdi. Oysa kimse nedenini bilmiyordu ama, insanlar Fantazya'ya gelmez olmuşlardı artık. Eğer Çocuk İmparatoriçe ölecek olursa, Fantazya'nın da sonu olurdu bu. Derken bir gün, daha doğrusu bir gece, bir insan geldi yine de. Küçük bir oğlandı bu ve Çocuk İmparatoriçe'ye Ayçocuk adını verdi. Çocuk İmparatoriçe yeniden sağlığına kavuştu ve teşekkür olarak da oğlana imparatorluğunda bütün isteklerin gerçek olacağını vaat etti -gerçek isteğini buluncaya kadar. O andan başlayarak küçük oğlan bir dilekten ötekine giden uzun bir yolculuk yaptı ve dileklerin hepsi yerine geldi. Her yerine geliş onu yeni bir dileğe götürüyordu. Hem bunlar yalnız iyi dilekler de değildi, kötüleri de vardı, ama Çocuk İmparatoriçe ayırım yapmaz, onun gözünde İmparatorluğundaki her şey eşit sayılır ve her şey eşit önemdedir. Bu yüzden en sonunda Fildişi Kule yakıldığında da bunu engellemek için hiçbir şey yapmadı. Ama küçük oğlan her dileğin yerine gelmesiyle birlikte, geldiği dünyaya ait anılarının bir kısmını unutmaktaydı. Buna pek aldırdığı yoktu, çünkü aslında oraya dönmek niyetinde değildi. Böylece de diledikçe diledi, ama neredeyse tüm anılarını harcamıştı artık, oysa insan anıları olmadan hiçbir şey dileyemez. Artık neredeyse insanlıktan çıkmış, hemen hemen bir Fantazya varlığı olmuştu. Gerçek dileğini de hâlâ bilmiyordu. Gizi keşfedemeden son anılarını da tüketmesi tehlikesi doğmuştu şimdi. Bu da dünyasına bir daha asla dönmemesi demek olurdu. Derken sonunda yolu onu, gerçek isteğini buluncaya kadar kalabilsin diye Değişim Evi'ne getirdi. Çünkü Değişim Evi bu adı, yalnız kendisi değiştiği için değil, içinde oturanı da değiştirdiği için almıştır. Buysa küçük oğlan için çok önemliydi, çünkü şimdiye dek başka biri olmayı hep istemişti ama, değişmeyi istememişti." Çiçekli kadın burada durdu, çünkü konuğu çiğnemeye ara vermişti. Elinde ısırılmış bir meyve, ağzı açık, ona bakıyordu.

"Eğer tadını beğenmediysen," dedi kadın kaygıyla, "onu bırak, başkasını al!"

"Efendim?" diye kekeledi Bastian. "Ah, hayır, çok güzel!"

"Öyleyse her şey yolunda," dedi kadın memnun memnun. "Ama Değişim Evi'nde onca zaman beklenen küçük oğlanın adını

söylemeyi unuttum. Fantazya'da birçok kişi kısaca 'Kurtarıcı' derdi ona, bazıları da 'Yedi Kollu Şamdan Şövalyesi' ya da 'Büyük Bilen' ya da 'Efendim ve Üstadım.' Ama asıl adı Bastian Balthasar Bux'tu."

Bunun üzerine kadın gülümseyerek uzun uzun konuğuna baktı. Öteki bir iki kez yutkundu, sonra yavaşça konuştu:

"Bu benim adım."

"Bak, görüyor musun?" dedi kadın. Hiç de şaşırmış görünmüyordu ama. Ansızın şapkasıyla giysisindeki tomurcukların hepsi birden aynı anda açıp çiçek oldular.

"Ama," dedi Bastian kuşkuyla, "ben yüz yıldır Fantazya'da değilim ki."

"Ah, gerçekte biz seni çok daha uzun zamandır bekliyoruz," karşılığını verdi kadın. "Benim büyükannem, büyükannemin büyükannesi bile bekledi seni. Görüyor musun, şimdi sana yeni, ama çok eski geçmişten söz eden bir öykü anlatılıyor."

Bastian Graögramân'ın sözlerini anımsadı, o zamanlar yolculuğunun başlangıcındaydı daha. Şimdiyse gerçekten yüz yıl geçmiş gibi geliyordu ona.

"Ayrıca kendi adımı söylemedim daha. Ben Bayan Aiuola'yım."

Bastian adı yineledi ve doğru söylemeyi başarıncaya kadar biraz uğraştı. Sonra yeni bir meyveye davrandı. Isırdı, her seferinde sanki o an yediği hepsinin en güzeliymiş gibi geliyordu ona. Biraz üzülerek artık sondan bir öncekini yediğini gördü.

Bastian'ın bakışlarını fark eden Bayan Aiuola, "Daha ister misin?" diye sordu. Bastian başını sallayarak istediğini belirtti. O zaman kadın şapkasıyla giysisine davranıp çanak yeniden doluncaya kadar meyve topladı.

"Meyveler şapkanda mı yetişiyor?" diye sordu Bastian bozularak.

"Ne şapkası?" Bayan Aiuola ona afal afal bakıyordu. Sonra sesli,

içten bir kahkaha attı. "Ah, galiba kafamdaki şu şeyin şapkam olduğunu düşünüyorsun? Ama hayır, benim güzel oğlum, bunların hepsi benim içimde büyüyüp çıkıyor. Tıpkı senin saçların gibi. Sen buradasın diye bu denli sevinmemden görebilirsin bunu, bu yüzden çiçek açıyorum. Eğer üzgün olsam hepsi solardı. Ama lütfen, yemeyi unutma!"

"Bilmem," dedi Bastian mahcup mahcup, "birinin içinden çıkan bir şey pek yenmez de."

"Neden olmasın?" diye sordu Bayan Aiuola. "Küçük bebekler de sütü annelerinden alırlar ya! Bu harikuladedir hem de."

"Kuşkusuz," dedi Bastian ve yüzü biraz kızardı, "ama yalnızca bebek oldukları sürece."

"Öyleyse," dedi Bayan Aiuola gözleri ışıldayarak, "sen de yeniden küçük bir bebek olursun güzel oğlum."

Bastian yeni bir meyve alıp ısırdı, Bayan Aiuola buna çok sevindi, daha da çok çiçek açtı. Kısa bir sessizlikten sonra da, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "yan odaya geçsen iyi olacak. Galiba senin için bir şeyler hazırladı."

Bastian çevresine bakınarak sordu: "Kim?"

"Değişim Evi," diye açıkladı Bayan Aiuola doğallıkla.

Gerçekten de ilginç bir şey olmuştu. Oda, Bastian hiç farkında olmadan değişmişti. Tavan yukarıya doğru kayarken duvarlar da üç yandan masayı bir hayli sıkıştırmıştı. Dördüncü tarafta yer vardı henüz, şu anda açık duran bir kapı vardı orada.

Bayan Aiuola ayağa kalktı, ne kadar uzun boylu olduğu görülebiliyordu şimdi. "Gidelim!" diye önerdi. "İnadı tuttu gene. Eğer bir sürpriz düşünmüşse karşı koymanın hiç yararı yoktur. Kendimizi onun isteğine bırakalım! Ayrıca çoğunlukla iyi şeyler düşünür!"

Kapıdan yan odaya geçti. Bastian da onu izledi, ama ne olur ne olmaz diye meyve çanağını da yanına aldı.

Oda bir salon gibi büyüktü, ama bir yemek odasıydı burası ve Bastian'a tanıdık geliyordu sanki. Yabancı olan, buradaki bütün mobilyaların, masanın da, sandalyelerin de, dev boyutlarda, Bastian'ın üstüne çıkamayacağı kadar büyük olmasıydı.

"Şuna bak!" dedi Bayan Aiuola neşeyle. "Hep yeni şeyler gelir Değişim Evi'nin aklına. Şimdi de küçük bir çocuğun gözüne görüneceği gibi bir oda yapmış senin için."

"Nasıl?" diye sordu Bastian. "Yani bu salon daha önce yok muydu?"

"Elbette yoktu," diye yanıtladı kadın. "Biliyor musun, Değişim Evi çok canlıdır. Kendince konuşmamıza katılmak istiyor. Sanırım bir şey söylemek istiyor bununla,"

Sonra Bayan Aiuola masanın başındaki sandalyelerden birine oturdu, ama Bastian öteki sandalyeye tırmanmaya boş yere uğraşıyordu. Bayan Aiuola'nın yardım edip onu yukarı kaldırması gerekti. O zaman bile burnu masa hizasına ancak geliyordu. Bastian tabağı kucağında tuttu, masanın üzerine koyacak olsa tabak erişilmez olacaktı onun için.

"Böyle sık sık yer değiştirmek zorunda kalıyor musun?" diye sordu.

"Çok sık değil," karşılığını verdi Bayan Aiuola, "günde en çok üç dört kere. Değişim Evi bazen yalnızca eğlenir insanla. O zaman bütün odalar bir anda tersine döner, döşeme yukarıya, tavan aşağıya gelir ya da buna benzer şeyler işte. Ama salt taşkınlıktır bu, onu uyarınca hemen aklını başına toplar. Aslında çok sevimli bir evdir, içinde gerçekten rahat hissederim kendimi. Birlikte gülecek çok şeyimiz oluyor."

"Ama bu tehlikeli olmuyor mu?" diye sordu Bastian. "Geceleri örneğin, ya insan uyurken ev gitgide küçülürse?"

Bayan Aiuola neredeyse parlayarak, "Neler de düşünüyorsun güzel oğlan?" diye bağırdı. "Beni çok sever o, seni de seviyor. Geldiğine seviniyor."

"Ya sevmediği biri olursa?"

"Ne bileyim?" diye yanıtladı kadın. "Ne biçim sorular soruyorsun? Şimdiye kadar burada seninle benim dışımda kimse olmadı ki!"

"Ah!" dedi Bastian. "Öyleyse ilk konuk benim."

"Elbette!"

Bastian bakışlarını dev odanın içinde dolaştırdı.

"Bu odanın bu eve gerçekten sığdığına inanası gelmiyor insanın. Dışardan o kadar büyük görünmüyordu." Bayan Aiuola, "Değişim Evi'nin içi dışından daha büyüktür," diye açıkladı.

Bu arada akşamın alacakaranlığı basmıştı, odanın içi yavaş yavaş kararmaktaydı. Bastian kocaman sandalyesine yaslanıp başını arkaya dayadı. Tatlı bir uyku bastırdığım hissediyordu.

"Neden bunca zaman beni bekledin, Bayan Aiuola?" diye sordu.

"Hep küçük bir çocuğum olsun istedim," karşılığını verdi öteki. "Şımartabileceğim, şefkatime ihtiyacı olan, onun için kaygılanacağım küçük bir çocuk - senin gibi biri, güzel oğlum."

Bastian esnedi. Bayan Aiuola'nın sıcak sesinin karşı koyamayacağı bir biçimde uykusunu getirdiğini hissediyordu.

"Ama beni annenle büyükannenin de beklediğini söylemiştin," dedi.

Bayan Aiuola'nın yüzü karanlıkta kalmıştı şimdi.

Bastian onun, "Evet," dediğini duydu, "annemle büyükannem de bir çocukları olsun istediler. Ama yalnız benim oldu."

Bastian'ın gözleri kapanıyordu. Güçlükle sordu:

"Nasıl olur? Sen küçükken annenin çocuğu değil miydin? Büyükanneninki de annendi. Demek ki onların çocukları vardı?"

"Hayır, benim sevgili oğlum," diye usulca yanıtladı ses, "bizde işler başkadır. Biz doğup ölmeyiz. Hep aynı 'Bayan Aiuola'yızdır biz, ama hep de öyle kalmayız. Benim annem yaşlanınca kurudu, tüm yaprakları tıpkı kışın bir ağaca olduğu gibi döküldü, annem tümüyle kendi içine çekildi. Uzun zaman da öyle kaldı. Ama sonra bir gün yeniden körpe yapraklar verdi; tomurcuklar, çiçekler, en sonunda da meyveler verdi. Böylece ben ortaya çıktım, çünkü bu yeni 'Bayan Aiuola' benim. Annemi dünyaya getirirken büyükanneme de aynı şey oldu. Biz Bayan Aiuola'lar önce solar, ancak ondan sonra çocuk sahibi olabiliriz. Ama o zaman da ancak kendi kendimizin çocuğu oluruz, yani anne olamayız. O yüzden de şimdi senin burada olduğuna öyle seviniyorum ki güzel oğlum ... "

Bastian karşılık vermiyordu artık. Bayan Aiuola'nın sözlerini ninni gibi duyduğu tatlı bir yarı uykudaydı. Onun ayağa kalktığını, kendisine doğru gelip üzerine eğildiğini duydu. Saçlarını hafifçe okşayıp alnına bir öpücük kondurdu Bayan Aiuola. Sonra Bastian onun kendisini kucaklayıp kollarında götürdüğünü hissetti. Başını küçük bir çocuk gibi onun omzuna dayadı. Uykunun sıcak karanlığına gitgide daha çok gömülüyordu. Giysilerinin çıkarıldığını, yumuşak, mis kokulu bir yatağa yatırıldığını hissetti. Son olarak da -artık çok uzaklardan- güzel sesin ninni söylediğini duydu: "Uyu yavrum! İyi uykular! Öyle çok şey geçirdin ki ...

Büyük bey, çocuk ol yine! Uyu yavrum! Uyu!"

Ertesi sabah uyandığında, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar iyi ve mutlu hissediyordu Bastian. Çevresine bakındı ve çok rahat, küçük bir odada bulunduğunu gördü - hem de bir çocuk yatağında! Gerçi çok büyük bir çocuk yatağıydı bu, daha doğrusu küçük bir çocuğun gözüne görüneceği gibi. Bir an gülünç geldi bu Bastian'a, çünkü kendisi hiç de küçük bir çocuk değildi artık. Fantazya'nın güç ve yetenek olarak kendisine bağışladığı her şeye hâlâ sahipti. Çocuk İmparatoriçe'nin işareti de eskisi gibi boynunda asılıydı. Ama bir an sonra burada yatıyor olmasının gülünç görünüp görünmemesi önemsiz oldu Bastian için. Kendisi ve Bayan Aiuola dışında kimse öğrenemeyecekti bunu, oysa onlar her şeyin iyi ve doğru olduğunu biliyorlardı.

Kalktı, yıkanıp giyindi ve dışarı çıktı. Bir ahşap merdiveni inmesi gerekti ve büyük yemek salonuna geldi, ama geceleyin

mutfağa dönüşmüştü burası. Bayan Aiuola kahvaltının başında onu beklemekteydi. O da son derece keyifliydi, bütün çiçekleri açmıştı, şarkı söylüyor, gülüyordu, hatta Bastian'la birlikte mutfak masasının etrafında dans bile etti. Kahvaltıdan sonra da temiz hava alsın diye dışarıya yolladı onu.

Değişim Evi'ni çevreleyen uçsuz bucaksız güllükte sonsuz bir yaz hüküm sürüyordu sanki. Bastian dolanıp duruyor, yorulmak bilmeden çiçeklerden bal alan arıları seyrediyor, çalılıklarda şakıyan kuşları dinliyor, eline tırmanacak kadar sokulgan olan kertenkelelerle, kendilerini ona okşatan tavşanlarla oynuyordu. Arada bir de kendini bir çalının altına atıp güllerin tatlı kokusunu içine çekiyor, gözlerini kırpıştırarak güneşe bakıyor, belirli bir şey düşünmeden zamanı bir dere gibi çağıldamaya bırakıyordu.

Böylece günler geçti, günler haftalar oldu. Buna aldırmıyordu Bastian. Bayan Aiuola neşeliydi, Bastian da kendini tümüyle onun anne özenine ve şefkatine bırakmıştı. Ona öyle geliyordu ki, ancak şimdi kavuştuğu bir şeye uzun zaman hiç bilmeden açlık duymuştu. Şimdi de buna doyamıyordu sanki.

Bir süre Değişim Evi'ni çatısından mahzenine kadar köşe bucak araştırdı. Bütün mekânlar durmadan değiştiğinden ve her zaman keşfedilecek yeni bir şey bulunduğundan insanı öyle kısa sürede sıkmayacak bir uğraştı bu. Doğrusu ev konuğunu eğlendirmek için tüm çabasını göstermekteydi. Oyun odaları, trenler, kukla oyunları, kaydıraklar üretiyordu, hatta koca bir atlıkarınca bile yapmıştı.

Ara sıra Bastian çevrede tam günlük gezilere de çıkıyordu. Ama hiçbir zaman Değişim Evi'nden çok uzaklaşmıyordu, çünkü Aiuola'nın meyvelerine birdenbire dayanılmaz bir açlık duyması olağan olmuştu. Eve dönüp yüreğinin susuzluğunu dindirmek için bir an bile sabredemiyordu bu anlarda.

Akşamlan uzun konuşmalar yapıyorlardı çoğunlukla. Bastian ona Fantazya'da yaşadıklarını, Perelin'i ve

Graögramân'ı, Xayide'yi, ağır yaraladığı, hatta belki de öldürdüğü Atreju'yu anlatıyordu.

"Her şeyi yanlış yaptım," dedi bir keresinde, "her şeyi yanlış

anladım. Ayçocuk bana onca şey armağan etti, bense bunlarla yalnızca felaket getirdim; hem kendime hem de Fantazya'ya."

Bayan Aiuola ona uzun uzun baktı.

"Yoo," diye karşılık verdi, "buna inanmıyorum. Sen dilekler yolundan yürüdün, bu da asla düz değildir. Çok sapa bir yoldan gittin, ama bu senin kendi yolundu. Hem neden biliyor musun? Sen de ancak Hayat Suyu'nun çağladığı kaynağı bulunca geri dönebilecek olanlardansın da ondan. Orasıysa Fantazya'nın en gizli yeridir. Düz yolu yoktur oranın."

Kısa bir sessizlikten sonra da ekledi:

"Oraya giden her yol, sonunda doğru yoldur."

O zaman Bastian birden ağlamaya başladı. Neden ağladığını kendisi de bilmiyordu. Sanki yüreğinde bir düğüm açılıyor, gözyaşı olup çözülüyordu. Hıçkırıyor, hıçkırıyor, hıçkırıklarını durduramıyordu. Bayan Aiuola onu kucağına alıp tatlı tatlı okşadı, Bastian da yüzünü göğsündeki çiçeklere gömüp, yatışıncaya, yorgun düşünceye dek ağladı.

O akşam başka bir şey konuşmadılar artık.

Ama ertesi gün Bastian bir kez daha konuşma arayışına girdi:

"Hayat Suyu'nu nerede bulurum, biliyor musun?"

"Fantazya'nın sınırında," dedi Bayan Aiuola.

"Ama Fantazya'nın sınırı yoktur ki!" diye karşılık verdi Bastian.

"Elbette vardır; ama dışarda değil, içerdedir bu sınır. Çocuk İmparatoriçe'nin tüm gücünü aldığı, ama kendisinin gidemediği yerde."

Bastian, "Orayı mı bulmam gerekiyor?" diye sordu endişeyle. "Artık çok geç değil mi?"

"Sana orayı bulduracak bir tek şey var: Son isteğin."

Bastian irkildi.

"Bayan Aiuola, AURYN tarafından gerçekleştirilen tüm isteklerim karşılığında bir şey unuttum. Bu sefer de öyle mi olacak?"

Aiuola ağır ağır başını salladı.

"Ama ben hiç fark etmiyorum!"

"Öbür seferlerde fark etmiş miydin sanki? Neyi unuttuğunu kendin bilemezsin ki."

"Peki şimdi neyi unutuyorum?"

"Bunu sana zamanı gelince söyleyeceğim. Yoksa bırakmazsın onu."

"Her şeyi yitirmem böyle mi olmak zorunda?"

"Hiçbir şey yitip gitmez," dedi Aiuola, "her şey dönüşür."

Bastian telaşla, "Ama o zaman," dedi, "belki de acele etmem gerek. Burada kalmamalıyım."

Aiuola onun saçlarını okşadı.

"Tasalanma. Sürdüğü kadar sürer. Son isteğin uyanınca sen de bilirsin, ben de."

O günden sonra Bastian'ın kendisi hiçbir şey fark etmediği halde bir şeyler gerçekten değişmeye başladı. Değişim Evi'nin dönüştürücü gücü etkisini gösteriyordu. Ancak tüm gerçek değişiklikler gibi bu da yavaş yavaş ve sessizce oluyordu, tıpkı bir bitkinin büyümesi gibi.

Değişim Evi'nde günler geçiyor, yaz hâlâ sürüp gidiyordu. Bastian da kendini bir çocuk gibi Bayan Aiuola'nın şımartmasına bırakmanın tadını çıkarıyordu hâlâ. Meyveler de hâlâ başlangıçtaki kadar lezzetli geliyordu ona, ama delice açlığı yavaş yavaş yatışmıştı. Şimdi daha az yiyordu. Aiuola bunun farkına varıyor, ama üstünde tek söz etmiyordu. Bastian onun şefkat ve özenine de doymuş hissediyordu kendini. Buna ihtiyacının azaldığı ölçüde de,

içinde şimdiye dek hiç hissetmediği gibi ve şimdiye kadarki tüm isteklerinden her açıdan farklı bir istek, bambaşka bir özlem uyanıyordu: Sevme özlemi. Şaşkınlık ve üzüntüyle bunu yapamadığının farkına vardı. Ama buna duyduğu istek güçlendikçe güçleniyordu.

Ve bir akşam, yine birlikte otururlarken bu konuyu Bayan Aiuola'yla konuştu.

Aiuola onu dinledikten sonra uzun uzun sustu. Bakışları Bastian'ın anlayamadığı bir ifadeyle çocuğun üzerinde durmuştu.

"İşte son dileğini buldun," dedi sonunda, "senin gerçek isteğin, sevmek."

"Ama bunu neden yapamıyorum Bayan Aiuola?"

"Ancak Hayat Suyu'nu içince yapabilirsin bunu," diye yanıtladı Bayan Aiuola, "ve ondan başkalarına da götürmeden dünyana dönemezsin."

Bastian şaşkın şaşkın sustu. "Ama sen?" diye sordu. "Sen de ondan hiç içmedin mi yoksa?"

"Hayır," dedi Bayan Aiuola, "benim için durum biraz başka. Benim birine ihtiyacım vardı yalnızca, bereketimi armağan edeceğim birine."

"Bu sevgi değil miydi peki?"

Bayan Aiuola bir süre düşündü, sonra karşılık verdi:

"Bu senin dilediğin şeydi."

Bastian çekine çekine sordu: "Fantazya varlıkları da sevemezler mi - benim gibi yani?"

"Derler ki," diye usul usul karşılık verdi Bayan Aiuola, "Fantazya'da Hayat Suyu'ndan içebilecek pek az yaratık varmış. Ama bunların kim olduğunu kimse bilemez. Hem pek söz etmediğimiz bir de umudumuz
vardır bizim, uzak gelecekte bir zaman gelip insanların Fantazya'ya

sevgi de getirecekleri umudu. O zaman iki dünya tek bir dünya olacakmış zaten. Ama bunun ne anlama geldiğini ben bilmiyorum."

"Bayan Aiuola," dedi Bastian aynı biçimde usul usul, "söz vermiştin, zamanı gelince son isteğimi bulmak için unutmam gereken şeyi söyleyecektin bana. Artık zamanı geldi mi?"

Aiııola başını salladı.

"Annenle babanı unutman gerekiyordu. Şimdi adından başka hiçbir şeyin yok."

Bastian düşündü.

"Annemle babam mı?" dedi ağır ağır. Ama bu sözcükler ona hiçbir şey anlatmıyordu artık. Hatırlayamıyordu bunları.

"Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Beni terk etmelisin," yanıtını verdi Aiuola. "Değişim Evi'ndeki zamanın doldu."

"Nereye gideyim peki?"

"Son isteğin seni yönlendirecektir. Onu kaybetme!"

"Hemen mi gideyim?"

"Hayır, vakit çok geç oldu şimdi. Yarın sabah gün doğarken gidersin. Değişim Evi'nde bir gecen daha var. Haydi artık yatalım."

Bastian ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Ama yanına gidince bütün çiçeklerinin solmuş olduğunu fark etti karanlıkta.

"Bunun için tasalanma!" dedi Aiuola. "Yarın sabah da tasalanma-malısın benim için. Sen kendi yoluna git! Böylesi iyi ve doğru, iyi geceler, benim güzel oğlum."

"iyi geceler Bayan Aiuola," diye mırıldandı Bastian.

Sonra da yukarıya, odasına çıktı.

Ertesi gün aşağıya inince Bayan Aiuola'nın hâlâ aynı yerde

oturduğunu gördü. Tüm yaprak, çiçek ve meyveleri düşmüştü. Gözlerini kapatmıştı ve kurumuş, siyah bir ağaç gibi görünüyordu. Bastian uzun zaman karşısında durup ona baktı. Sonra birdenbire dışarıya açılan bir kapı oluştu.

Bastian dışarı çıkmadan önce bir kez daha döndü ve Bayan Aiuola'yı mı, evi mi, yoksa ikisini birden mi kastettiğini bilmeksizin, "Teşekkürler, her şey için teşekkürler!" dedi.

Sonra kapıdan çıktı. Dışarıya bir gecede kış gelmişti. Kar diz boyuydu ve zengin güllükten yalnızca tek tük dikenli dallar kalmıştı geriye. Tek esinti yoktu. Acı bir soğuk vardı ve ortalık çok sessizdi.

Bastian pelerinini almak için eve dönmek istedi, ama kapılarla pencereler kaybolmuştu. Ev sımsıkı kapanmıştı. Soğuktan titreyerek yola düştü.

Yor; kör madenci, kulübesinin önünde durmuş, dört bir yana uzanan engin kar örtüsüne kulak vermişti. Sessizlik öylesine kusursuzdu ki, hassas kulağı bir yolcunun adımlarının karda çıtırdadığını duyuyordu. Henüz çok uzaklardaydı yolcu, ama adımlar kulübeye doğru geliyordu.

Yor, iri yarı, yaşlı bir adamdı, yüzü sakalsız ve kırışıksızdı. Üstündeki her şey, giysisi, yüzü, saçları, taş gibi griydi. Böyle kıpırtısız dururken, sanki kocaman bir lav parçasından oyulmuş gibi görünüyordu. Yalnız kör gözleri karanlıktı ve bunların derinliklerinde küçük bir alevinki gibi bir ışıltı vardı.

Bastian yaklaşınca -yolcu oydu çünkü- şöyle dedi ihtiyara:

"İyi günler! Yolumu şaşırdım. Hayat Suyu'nun çıktığı kaynağı arıyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Madenci konuşan-sese doğru döndü, "Yolunu şaşırmadın," diye fısıldadı. "Ama yavaş konuş, resimlerim bozulur yoksa."

Bastian'a başıyla işaret etti, o da ihtiyarın arkasından kulübeye girdi.

Kulübe süssüz, son derece yalın döşenmiş tek göz küçük bir odadan ibaretti. Eşya olarak tahta bir masa, iki sandalye, bir sedir

ve içinde her çeşit besin maddesiyle kap kaçağın korunduğu tahta bir raf vardı. Açık bir ocakta küçük bir ateş yanıyordu, ateşin üzerinde de içinde çorba kaynayan bir tencere asılıydı.

Yor, kendisiyle Bastian için iki tabak çorba doldurup masanın üstüne koydu ve bir el işaretiyle konuğunu yemeğe buyur etti. Yemeklerini sessizce yediler.

Daha sonra madenci arkasına yaslandı, gözleri Bastian'ı delip geçiyor, ta uzaklara bakıyordu. Fısıltıyla sordu:

"Kimsin?"

"Adım Bastian Balthasar Bux."

"Ah, henüz adını biliyorsun demek!"

"Evet. Ya sen kimsin?"

"Ben kör madenci dedikleri Yor'um. Ama yalnız ışıkta körümdür. Yerin altındaki madenimde görebiliyorum, tam bir karanlık hüküm sürer orada."

"Ne madeni bu?"
"Adına Minroud Ocağı derler. Resim madenidir."

Bastian, "Resim madeni mi?" diye şaşkınlıkla yineledi. "Hiç böyle şey duymadım."

Yor sürekli bir şey dinliyor gibiydi.

"Ama var işte!" diye mırıldandı. "Tam da senin gibiler içindir. Hayat Suyu'nun yolunu bulamayan insanlar için yani."

Bastian meraklandı, "Peki, ne resmi bunlar?"

Yor gözlerini kapatıp bir süre sustu. Sorusunu yinelesin mi, yinelemesin mi, bilemiyordu Bastian. Derken madencinin fısıltısını duydu:

"Dünyada hiçbir şey yitip gitmez. Hiç düş görüp de uyandığında ne olduğunu hatırlayamadığın oldu mu?" "Evet," dedi Bastian, "hem

de çok."

Yor düşünceli düşünceli başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve Bastian'a kendisini izlemesini işaret etti. Kulübeden çıkmadan önce de onu omzundan sertçe tutup kulağına (ışıldadı:

"Ama tek söz, tek gürültü yok, tamam mı? Göreceklerin benim nice yıllık emeğim. En ufak gürültü onlara zarar verebilir. Onun için de sesini çıkarma ve yavaş yürü!"

Bastian başını salladı ve kulübeden çıktılar.Kulübenın arkasına ahşap bir taşıma kulesi kurulmuştu, onun altından da bir kuyu diklemesine yerin derinliklerine iniyordu. Kulenin yanından geçerek karla örtülü alanın uçsuz bucaksızlığına çıktılar. O zaman Bastian resimleri gördü, değerli mücevherlermişcesine beyaz ipeklere sarılmış gibi duruyorlardı karın içinde.

Bir tür kaymaktaşından, şeffaf ve renkli, her boyut ve biçimde, dört köşe, yuvarlak, kırık parçalar ya da zedelenmiş bütün panolar halinde, zar gibi ince levhalardı bunlar; kimi kilise penceresi kadar büyük, kimi bir kutunun üstündeki minyatürler kadar küçüktü. Büyüklük ve biçimlerine göre hemen hemen sıraya dizilmiş olarak beyaz düzlükte ufka kadar uzanan sıralar halinde duruyorlardı.

Bu resimlerin canlandırdığı şeyler bilmece gibiydi. Koca bir kuş yuvasının içinde süzülüyor gibi görünen maskeli siluetler, yargıç cübbesi giymiş eşekler, yumuşak peynir gibi eriyen saatler, çiğ bir ışıkla ışıklandırılmış insansız meydanlarda duran mankenler vardı. Bütünüyle hayvanlardan bir araya getirilmiş yüzler ve kafalar vardı. Ama alışılmış resimler de vardı. Tarlada orakla buğday biçen erkekler, balkonda oturan kadınlar, dağ köyleri, deniz manzaraları, savaş sahneleri, sirk gösterilen, yollar ve odalar, tekrar tekrar yüzler, genç, yaşlı, zeki, bön, asık, neşeli yüzler, deli yüzleri, kral yüzleri, idam sahneleri, ölülerin dansları gibi insanın tüylerini ürperten resimler; bir morsun sırtındaki genç kızları ya da ortalıkta gezinen ve gelip geçen herkesçe selamlanan bir burnu canlandıran gülünç resimler vardı.

Resimler boyunca ne kadar çok yürürlerse, bunların ne anlattığını gitgide daha az anlar oluyordu Bastian. Yalnız bir tek şey netti kafasında: Çoğunlukla tuhaf kompozisyonlar halinde de olsa,

tam anlamıyla her şey vardı bu resimlerde.

XXVI

Yor'un yanı sıra saatlerce tablo dizisi önünden geçtikten sonra, uçsuz bucaksız kar örtüsünün üzerine alacakaranlık çöktü. Onlar da kulübeye döndüler. Kapıyı arkalarından kapattıklarında Yor alçak sesle sordu:

"Aralarında sana tanıdık gelen oldu mu?"

"Hayır," karşılığını verdi Bastian.

Madenci düşünceli düşünceli başını salladı.

Bastian meraklandı, "Niçin sordun? Nasıl resimler bunlar?"

"Bunlar insan dünyasından unutulmuş düşlerdir," diye açıkladı Yor. "Bir düş bir kez görülünce, yok olamaz artık. Ama, ya düşü gören insan onu aklında tutamazsa - o zaman nerede kalır? Burada, Fantazya'da, bizim toprağımızın derinliklerinde. Unutulmuş düşler orada birbiri üstüne incecik, ipincecik katmanlar halinde yığılırlar. Ne kadar derinleri kazarsan, onlar da o kadar yoğun olur. Tüm Fantazya unutulmuş düşler temeli üzerinde durmaktadır."

Bastian kocaman gözlerle sordu: "Benimkiler de var mı aralarında?"

Yor yalnızca başını sallayarak onayladı.

Bastian sormayı sürdürdü:

"Ve sen, benim onları bulmam gerektiğini düşünüyorsun?"

"Hiç değilse birini. Bir tane yeter," yanıtını verdi Yor.

Bastian meraklandı, "Ama niçin?"

Madenci, şimdi yalnızca ocaktaki küçük ateşin ışığıyla

aydınlanan yüzünü ondan yana çevirdi. Kör gözleri yine Bastian'ı delip ötelere bakar gibiydi.

"Dinle, Bastian Balthasar Bux," dedi, "çok konuşmayı sevmem ben. Sessizliği yeğlerim. Ama bu seferlik bunu söyleyeceğim sana.

Sen Hayat Suyu'nu arıyorsun. Dünyana giden yolu bulmak için seve-bilmeyi istiyorsun. Sevmek - böyle söylenir! Ama Hayat Suyu sana soracak: Kimi? Yani insan öyle herhangi bir biçimde genel olarak sevemez yalnızca. Oysa sen kendi adının dışında her şeyi unutmuşsun. Eğer ona yanıt veremezsen suyu içemezsin. Bunda da sana, yeniden bulacağın unutulmuş bir düş yardım edebilir ancak. Seni kaynağa götürecek bir resim. Ama bunun için hâlâ sahip olduğun son şeyi de unutman gerekecek: Kendini. Buysa, sıkı ve sabırlı çalışma demektir. Sözlerimi iyi tut aklında, çünkü bir daha söylemeyeceğim bunları."

Bundan sonra da tahta sedirine uzanıp uykuya daldı. Yatak olarak, sert, soğuk döşemeyle yetinmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı Bastian'a. Ama o bunu hiç önemsemiyordu.

Ertesi sabah bedeninin her yeri uyuşmuş olarak uyandığında, Yor çoktan gitmişti. Herhalde Minroud Ocağı'na inmişti. Bastian bir tabak sıcak çorba aldı kendine, içini ısıttı bu, ama tadını pek beğenmedi. Tuzlu oluşu, gözyaşı ve ter tadını hatırlıyordu biraz.

Daha sonra dışarı çıkıp, uçsuz bucaksız düzlükte, karların içinde sayısız resmin önünden geçe geçe yürüdü. Resimleri birbiri arkasından dikkatle inceliyordu, bunun kendisiyle ne bağlantısı olduğunu artık biliyordu çünkü, ama kendisini şu ya da bu biçimde özellikle etkileyen bir resim bulamadı. Hepsi aynıydı onun için. Akşama doğru, Yor'un bir kafesin içinde maden kuyusundan yukarı çıktığını gördü. Sırtındaki yüklükte içinde farklı büyüklüklerde birkaç tane zar gibi ince, kaymaklarından levha taşımaktaydı. Bir kez daha düzlüğe çıkıp yeni buluntularını yumuşak karların içindeki bir sıranın en ucuna büyük bir özenle yerleştirirken, Bastian da ona sessizce eşlik etti.

Resimlerden biri, göğsü, içinde iki güvercinin oturduğu bir kuş kafesi şeklinde olan bir adamı canlandırmaktaydı. Bir başkası büyük bir kaplumbağanın üstüne binmiş taştan bir kadını gösteriyordu.

Çok küçük bir resimde, kanatlarındaki benekler harf biçiminde olan bir kelebek seçilebiliyordu yalnızca. Başka birkaç resim daha vardı ama, hiçbiri bir şey ifade etmiyordu Bastian'a. Madenciyle birlikte yeniden kulübede otururken sordu:

"Karlar eriyince resimler ne oluyor?"

"Burada hep kıştır," karşılığını verdi Yor.

O akşamki bütün konuşmaları bu oldu.

Daha sonraki günlerde de Bastian, resimlerin arasında tanıyacağı ya da en azından ona özel bir şeyler ifade edecek bir tanesini aramaya devam etti - ama boşuna. Akşamları madenciyle birlikte kulübede oturuyordu, madenci sustuğundan o da aynı biçimde susmaya alıştı. Yavaş yavaş, Yor'un resimleri bozabilecek bir gürültü yapmamak için özenli hareket etme tavrını da benimsedi.

"Artık bütün resimleri gördüm," dedi bir akşam, "aralarında benim için olanı yok."

"Kötü," dedi Yor.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Bastian. "Çıkaracağın yeni resimleri mi bekleyeyim?"

Yor bir süre düşündü, sonra kafasını sallayarak karşı çıktı.

"Ben senin yerinde olsam," diye fısıldadı, "Minroud Ocağı'na iner, kendim kazardım."

"Ama bende senin gözlerin yok," dedi Bastian, "karanlıkta göremera ben."

Yor, "O uzun yolculuğunda sana ışık verilmedi mi hiç?" diye sordu ve yine Bastian'dan ötelere baktı. "Şimdi sana yardım edebilecek ışıklı bir taş da mı verilmedi?"

"Yoo," dedi Bastian kederle, "verildi. Ama Al'Tsahir'i başka bir şey için kullandım."

"Kötü," diye yineledi Yor, taş gibi bir suratla.

"Ne önerirsin?" diye sordu Bastian.

Madenci karşılık vermeden önce gene uzun uzun sustu.

"O zaman doğrudan karanlıkta çalışman gerekiyor."

Bastian'ın bedeninden bir ürperti geçti. Gerçi AURYN'in kendisine bağışladığı tüm güce ve korkusuzluğa hâlâ sahipti ama, toprağın altında o kadar derinlikte tam bir karanlıkta kaldığını düşününce kemiklerindeki ilik buz kesiyordu. Başka bir şey söylemedi, ikisi de uykuya yattılar.

Ertesi sabah madenci omzundan dürttü.

Bastian doğruldu.

"Çorbanı içip gel!" diye sertçe emretti Yor.

Bastian söyleneni yaptı.

Kuyuya doğru giden madenciyi izledi, onunla birlikte kuleye çıktı, sonra da Minroud Ocağı'na indiler. Ocak derinleri doğru indikçe iniyordu. Kuyunun ağzından sızan son ve azıcık ışık da çoktan kaybolmuştu, kafes karanlıkta hâlâ iniyordu. En sonunda bir çarpma dibe vardıklarını gösterdi. Kafesten çıktılar.

Aşağısı, yukardaki kış düzlüğüne göre çok daha sıcaktı, çok geçmeden de önünde hızlı hızlı yürüyen madenciyi karanlıkta kaybetmeyeyim diye çabalarken Bastian'ın tüm bedeninden ter fışkırmaya başladı.

Adımlarının hafif yankısından anlaşıldığına göre, sayısız galeriler, geçişler, zaman zaman da dehlizlerden geçen dolaşık bir yoldu gittikleri. Bastian birçok kez tümseklere ve destek kirişlerine canını bayağı acıtacak derecede çarptı, ama Yor hiç aldırmıyordu.

Madenci bu ilk günde de, onu izleyen birkaç günde de, hiç konuşmadan, yalnızca ellerini yöneterek, ince, zar hassaslığındaki kaymak taşından tabakaları birbirinden ayırma ve özenle yerinden kaldırma sanatını öğretti Bastian'a. Bunun için kullanılan ve tahta ya da boynuzdan yapılmış hissi veren spatül gibi aletler vardı, bunları hiçbir zaman görmedi Bastian, çünkü günlük çalışma

tamamlanınca aletler çalışma yerinde kalıyordu. Yavaş yavaş aşağılarda, zifiri karanlıkta yolunu bulmayı da öğrendi. Galeri ve geçişleri açıklayamamayacağı yeni bir duyguyla tanıyordu. Ve bir gün Yor sözle değil, yalnızca elleriyle dokunarak Bastian'ın şimdiden sonra, içine ancak sürünerek girilebilecek basık bir galeride tek başına çalışacağını anlattı. Bastian boyun eğdi. Galeri çok dardı, Bastian'ın üzerinde ta eski zamanlardan kalma bir dağın ağırlığı vardı.

Fantazya'nın temelinin karanlık derinliklerinde ana karnındaki doğmamış çocuk gibi büzülmüş yatıyor ve sabırla, unutulmuş bir düşü, onu Hayat Suyu'na götürebilecek bir resmi arıyordu.

Yeraltının sonsuz gecesinde hiçbir şey göremediğinden bir ayrım da yapamıyor, bir karar da veremiyordu. Rastlantının ya da merhametli bir yazgının herhangi bir zamanda kendisine doğru şeyi bulduracağını ummak zorundaydı. Minroud Ocağı'nın derinliklerinde sökmeyi başardığı şeyleri her akşam yukarıya, solmakta olan gün ışığına çıkarıyordu. Ve her akşam, çalışmasının boşuna olduğu anlaşılıyordu. Gene de yakınmıyor, isyan etmiyordu. Kendine karşı tüm acıma duygusunu yitirmişti. Sabırlı ve sessiz olmuştu. Gücü tükenmez olduğu halde, çoğu zaman çok yorgun hissediyordu kendini.

Bu zor zamanlar ne kadar sürdü söylenemez, çünkü böylesi emek, günler ve aylarla ölçülemez. Her neyse; yine de bir akşam yanında kendisini öyle heyecana düşüren bir resim getirdi ki, her şeyi mahvedecek bir şaşkınlık çığlığı atmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Kaymaktaşından incecik levhanın üzerinde -çok büyük değildi bu, aşağı yukarı normal bir kitap sayfası boyutundaydı- beyaz bir önlük giymiş bir adam çok açık ve çok belirgin olarak görülüyordu. Bir elinde alçı bir damak tutuyordu adam. Öylece duruyor, duruşu ve yüzündeki durgun, hüzünlü ifade Bastian'ı ta yüreğinden yakalıyordu. Ama onu en çok sarsan, adamın cam berraklığında bir buz kütlesinin içinde donmuş olmasıydı. İçine geçilmez, ama son derece saydam bir buz tabakası onu dört bir yanından baştan aşağı sarıyordu. Ününde, karların içinde duran bu resme bakarken, tanımadığı bu adama karşı bir özlem uyandı içinde. Çok uzaklardan geliyor gibi bir duyguydu bu; başlangıçta pek hissedilmeyen, ancak yaklaşıp sonunda her şeyi

sürükleyip götüren muazzam, ev boyunda bir dalga olunca fark edilen bir deniz kabarması gibi. Bastian bu kabarmanın içinde neredeyse boğuluyor, soluğu kesiliyordu. Yüreği acıyordu, böylesi dev bir özlemi alacak kadar büyük değildi yüreği. Kendisiyle ilgili olarak henüz belleğinde sakladığı her şey bu met dalgasında batıp gidiyordu. Ve sahip olduğu son şeyi de unuttu: Adını.

Daha sonra kulübeye, Yor'un yanına girdiğinde susuyordu. Madenci de bir şey söylemedi, ama gözleri yine çok uzaklara bakar gibi görünerek uzun uzun baktı ona, sonra da tüm bu süre içinde ilk kez olarak yüzünün taş grisi çizgilerinde küçük bir gülümseme dolaştı.

Artık adı olmayan çocuk onca yorgunluğuna karşın o gece uyuyamadı. Gözlerinin önünde sürekli resmi görüyordu. Sanki adam ona bir şey söylemek istiyormuş da, buz kütlesinin içine hapsolmuş olduğu için söyleyemiyormuş gibi geliyordu ona. Adsız çocuk ona yardım etmek istiyor, bu buz çözülsün istiyordu. Uyanık bir düşte, buzu bedeninin sıcaklığıyla eritmek üzere buz kütlesini kucaklamış görüyordu kendini. Ama hepsi boşunaydı.

Ama sonra adamın söylemek istediklerini birdenbire duydu; kulağıyla değil, yüreğinin derinliklerinde duydu: "Bana yardım et, lütfen! Beni ortada bırakma! Tek başıma çıkamıyorum bu buzdan. Yardım et! Yalnız sen kurtarabilirsin beni buradan - yalnız sen!"

Ertesi gün şafak sökerken kalktıklarında Yor'a şöyle dedi adsız çocuk:

"Bugün seninle Minroud Ocağı'na inmiyorum artık."

"Beni terk mi ediyorsun?"

Çocuk başını salladı. "Gidip Hayat Suyu'nu aramak istiyorum."

"Seni götürecek resmi buldun mu?"

"Evet."

"Bana da gösterir misin?"

Çocuk bir kez daha başını salladı. İkisi de dışarı çıkıp karda

resmin durduğu yere gittiler. Çocuk resme bakıyordu, ama Yor kör gözlerini, sanki onu delip geçerek çok uzaklara bakıyormuş gibi çocuğun yüzüne çevirmişti. Uzun zaman bir şeyi dinliyormuş gibi göründü. Sonunda başını salladı.

"Onu yanına al," diye fısıldadı, "ve sakın kaybetme. Eğer kaybeder ya da bozarsan senin için her şey biter. Çünkü Fantazya'da yapacağın-bir şey kalmadı artık. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

Artık adı olmayan çocuk başı eğik durdu ve bir süre sustu. Sonra yine usulca konuştu:

"Teşekkürler Yor, bana öğrettiklerin için."

El sıkıştılar.

"İyi bir madenciydin," diye mırıldandı Yor, "gayretli çalıştın."

Bu sözlerle arkasını döndü ve Minroud Ocağı'nın kuyusuna doğru yürüdü. Bir daha dönüp bakmaksızın kafese girdi ve derinliklere daldı.

Adsız çocuk resmi karın içinden aldı, beyaz yüzeyin uçsuz bucaksızlığında bata çıka yürümeye koyuldu. Böylece saatlerce yürümüş, Yor'un kulübesi, arkasındaki ufukta çoktan kaybolmuştu, artık dört bir yana uzanan beyaz yüzeyden başka hiçbir şey yoktu çevresinde. Ama iki eliyle birden sakınarak tuttuğu resmin kendisini belli bir doğrultuya çektiğini hissediyordu.

Çocuk bu gücü izlemeye karar vermişti, çünkü bu onu doğru yere götürecekti. Yol kısa ya da uzun olabilirdi bu durumda. Artık onu hiçbir şey tutmamalıydı. O, Hayat Suyu'nu bulmak istiyordu ve bunu başaracağından emindi.

Derken, ta yükseklerden bir ses duydu birdenbire. Uzaktan gelen ve birçok gırtlaktan çıkan çığlık ve cıvıldamalar gibiydi bu. Gökyüzüne bakınca büyük bir kuş sürüsü gibi görünen karanlık bir bulut gördü. Gerçekte ne olduğunu sürü yakına gelince anladı ancak, korkudan olduğu yerde kalakaldı. Palyaço-pervanelerdi bunlar, Schlamufflar!

"Aman Tanrını!" diye düşündü adsız çocuk. "Umarım beni görmemişlerdir. Çığlıklarıyla resmi bozacaklar!" Ama Schlamufflar onu görmüşlerdi.

Sürü, korkunç kahkahalar ve yaygaralarla yapayalnız yolcunun üzerine atıldı, Schlamufflar çocuğu çevreleyerek karların üstüne kondular.

"Hurra!" diye sevinçle bağırıyor, rengârenk ağızlarını ardına kadar ayırıyorlardı. "Sonunda seni bulduk işte, büyük velinimetimiz!"

Karların içinde yuvarlanıyor, birbirlerine kartopu atıyor, amuda kalkıyor, perendeler atıyorlardı.

Adsız çocuk, "Yavaş! Lütfen yavaş olun!" diye umutsuzca fısıldadı. Tüm kadro coşkuyla haykırdı:

"Ne dedi?" - "Çok yavaşmışız, öyle söyledi." - "Bunu hiç kimse söylemedi bize!"

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu çocuk. "Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?"

Hepsi çevresinde döne döne uçuşarak bas bas bağırdılar:

"Büyük velinimet! Büyük velinimet! Bizi Acharailikten nasıl kurtardığını hâlâ hatırlıyor musun? O zamanlar tüm Fantazya'daki en umutsuz yaratıklar bizdik, oysa şimdi kendi kendimizden yaka silkiyoruz. Bizi soktuğun şekil başlangıçta eğlenceliydi, ama şimdi ölesiye canımız sıkılıyor. Ortalıkta kanat çırpıp duruyoruz böyle, tutunabileceğimiz hiçbir şey de yok. Kurallarımız olmadığı için doğru dürüst oyun bile oynayamıyoruz. Kurtuluş diye, gülünç soytarılar haline soktun bizi! Bizi aldattın, büyük velinimet!"

"Ama iyilik olsun diye yapmıştım," diye fısıldadı çocuk, dehşet içinde.

"Elbette!" diye haykırdı Schlamufflar koro halinde. "Ne kadar iyi olduğunu göstermek için! Kendini çok büyük görüyordun. Ama senin iyiliğinin bedelini biz ödedik, büyük velinimet!"

"Ne yapayım peki?" diye sordu çocuk. "Benden ne istiyorsunuz?"

Schlamufflar, çarpılmış palyaço suratlarıyla ciyak ciyak bağırdılar: "Seni aradık, ortalıktan toz olmadan önce sana yetişmek istiyorduk. Yetiştik de. Ve sen bizim başkanımız olmadan rahat bırakmayacağız seni. Baş- Schlamuffumuz olmak zorundasın bizim, Önder-Schlamutfumuz, General-Schlamuffumuz! Ne istersen!" "Ama neden peki, neden?" diye fısıldadı çocuk yalvararak.

Soytarı korosu karşılığında ciyakladı:

"İstiyoruz ki bize emirler veresin, bize komuta edesin, bir şeylere zorlayasın bizi, bize bir şeyleri yasaklayasın!

Varlığımız bir şeye yarasın istiyoruz!"

"Bunu ben yapamam. Neden içinizden birini seçmiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, biz seni istiyoruz büyük velinimet! Bizi bu duruma sen soktun!"

"Hayır!" diye soludu çocuk. "Ben buradan gitmek zorundayım. Geri dönmek zorundayım ben!"

"O kadar çabuk değil, büyük velinimet!" diye haykırdı palyaço ağızları. "Bizden kurtulamazsın. Senin işine öylesi gelebilirdi - Fantazya'dan kolayca sıvışmak yani!"

Çocuk, "Ama artık işin sonundayım!" diye bir daha vurguladı.

"Ya biz!" diye haykırdı koro. "Biz neyiz?"

"Yolunuza gidin!" diye bağırdı çocuk. "Artık sizinle uğraşamam!"

"Öyleyse bizi eski halimize döndür!" karşılığını verdi tiz sesler. "Öyleyse biz de yeniden Acharai olmayı yeğleriz. Gözyaşı Gölü kurudu, Amargânth ise kupkuru toprağın üstünde oturuyor. Ve artık hiç kimse incecik gümüş teller çekmiyor. Yeniden Acharai olmak istiyoruz biz."

"Ama artık yapamam bunu," diye karşılık verdi çocuk, "artık Fantazya'da etkim yok benim."

"Öyleyse," bütün sürü bağırıp çağırarak fırıl fırıl dönmeye başladı, "öyleyse biz de seni yanımıza alıyoruz!" Yüzlerce küçük el çocuğa yapışmış, onu yukarı çekmeye çalışıyordu. Çocuk var gücüyle karşı koyuyor, pervaneler dört bir yana uçuşuyorlardı. Ama her seferinde öfkelenmiş yabanarıları gibi inatla geri geliyorlardı. Birden bu bağrış çağrışın ortasında kulağa kocaman bir bronz çanın çınlaması gibi gelen, ama güçlü bir ses duyuldu uzaklardan.

Schlamufflar da kaşla göz arasında kaçışıp gökyüzünde karanlık bir sürü halinde kayboldular.

Artık adı olmayan çocuk karların üstüne diz çöktü. Önünde tuzla buz olmuş resim duruyordu. Şimdi her şey bitmişti işte. Onu Hayat Suyu'na götürebilecek hiçbir şey yoktu artık.

Başını kaldırınca gözyaşlarının arasından az ötede karların üstünde duran, biri büyük, biri küçük iki karaltı gördü hayal meyal. Gözlerini kurulayıp bir daha baktı.

Beyaz uğur ejderhası Fuchur'la Atreju'ydu bunlar.

Artık adı olmayan çocuk çekine çekine ayağa kalkıp Atreju'ya doğru birkaç adım attı. Sonra durdu. Atreju

Hiç bir şey yapmıyor, ona dikkatle ve sakin sakin bakıyordu yalnızca. Göğsündeki yara artık kanamıyordu.

XXVII

Zaman akıp gidiyor, onlar karşılıklı öylece duruyorlardı, ikisi de tek söz etmiyordu. Ortalık öylesine sessizdi ki, her biri öbürünün soluğunu duyabiliyordu.

Sonra adsız çocuk ağır ağır boynunda asılı olan altın zincire uzandı ve AURYN'i boynundan çıkardı. Eğildi, Mücevher'i özenle Atreju'nun önüne, karların içine koydu. Bu arada birbirlerini kuyruklarından ısırarak bir oval oluşturan, biri açık, biri koyu renkli iki yılana bir kez daha baktı. Sonra Mücevher'i bıraktı.

Aynı anda AURYN'in parıltısı o derece parlak ve ışıltılı oldu ki, çocuk, güneşe bakmış gibi kamaşan gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini yeniden açtığındaysa, gök kubbesi kadar büyük bir kubbenin altında olduğunu gördü. Bu yapının taşları altın ışıktandı. Bu ölçülemez mekânın orta yerinde de, bir kent duvarı gibi dev boyutlarda iki yılan durmaktaydı.

Atreju, Fuchur ve adsız çocuk, ağzında beyaz yılanın kuyruğunu tutan siyah yılan kafasının tarafında yan yana duruyorlardı. Dikine göz bebekli sabit gözler üçünün üzerine dikilmişti. Üçü de yılanın yanında ufacık kalıyordu, uğur ejderhası bile beyaz bir kurtçuk gibi küçücük görünüyordu.

Yılanların kıpırtısız dev bedenleri bilinmeyen madenler gibi parlıyordu, biri gece siyahı, öbürü gümüş beyazı. Doğurabilecekleri felaket, birbirlerini karşılıklı tuttukları için ortadan kalkmıştı yalnızca. Bir bırakacak olsalar, bütün dünya mahvolurdu. Buna hiç kuşku yoktu.

Ama birbirlerini karşılıklı engellerken aynı zamanda da Hayat

Suyu'nu korumaktaydılar. Çünkü yattıkları yerin tam ortasında, fışkıran suları bir yukarı bir aşağı dans eden ve dökülürken binlerce şekil oluşturup insan gözünün izleyebileceğinden çok daha hızla yeniden dağılan heybetli bir pınar çağlıyordu. Köpüklenen sular incecik bir sis halinde dağılıyor, bunun içinde de altın ışık gökkuşağının bütün renklerini alarak kırılıyordu. Bir çağıltı, taşkınlık, şarkı, coşku, kahkaha ve binlerce sevinç sesli bir bağırıştı bu.

Adsız çocuk, susuzluktan yanan biri gibi bakıyordu, "bu suya - ama nasıl ulaşacaktı ona? Yılanın kafası kıpırdamıyordu bile

Birden Fuchur başını kaldırdı. Yakut kırmızısı gözyuvarları çakmak çakmak yanmaya başladı.

"Suların söylediklerini siz de anlıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Atreju, "ben anlamıyorum."

"Nasıl oluyor bilmiyorum," diye mırıldandı Fuchur, "ama ben çok net anlıyorum. Belki de uğur ejderhası olduğum içindir. Tüm sevinç dilleri akrabadır birbirine."

Atreju, "Sular ne diyor?" diye sordu

Fuchur dikkatle dinledi, sonra da duyduklarını sözcüğü sözcüğüne aktardı:

"Biz hayat suları! Kendiliğinden fışkıran pınar ve sizler içtikçe daha gür akan pınar."

Fuchur bir süre dinleyip, "Hep, İç! İç! diye bağırıyorlar," dedi. "Ne istiyorsan onu yap, diyorlar."

Atreju, "Oraya nasıl gidebiliriz peki?" diye sordu.

"Adlarımızı soruyorlar," diye açıkladı Fuchur.

"Ben Atreju!" diye bağırdı Atreju.

"Ben de Fuchur!" dedi Fuchur.

Adsız çocuk susup kaldı.

Atreju ona baktı, sonra elini tutarak bağırdı:

"Bu da Bastian Balthasar Bux."

Fuchur suların söylediklerini aktardı:

"Neden kendisi söylemiyor, diye soruyorlar."

"Artık söyleyemez," dedi Atreju, "her şeyi unuttu o."

Fuchur yine bir süre şırıltı ve çağıltıları dinledi.

"Anısız giremez diyorlar. Yılanlar onu içeri bırakmazmış."

Atreju bağırdı: "Ben her şeyi onun adına sakladım, kendisine ve dünyasına ait bana anlattığı her şeyi. Ben kefil olurum onun için."

Fuchur dinledi.

"Bunu hangi hakla yapıyorsun, diye soruyorlar."

Atreju, "Ben onun arkadaşıyım," dedi.

Fuchur dikkatle dinlerken yine bir süre geçti.

"Bunu kabul edip etmeyecekleri belli değil gibi görünüyor," diye fısıldadı Atreju'nun kulağına. "Şimdi de yaranı soruyorlar. Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"İkimiz de haklıydık," dedi Atreju, "ve ikimiz de yanıldık. Ama şimdi Bastian AURYN'i kendi isteğiyle bıraktı." Fuchur dinledi, sonra da başını salladı.

"Evet," dedi, "şimdi kabul ediyorlar. Burası AURYN'miş. Hoş geldiniz, diyorlar."

Atreju dev altın kubbeye baktı.

"Her birimiz onu boynumuzda taşıdık," diye fısıldadı, "hatta kısa bir süre için sen bile Fuchur."

Uğur ejderhası ona sessiz olmasını işaret etti ve yine suların şarkısını dinledi.

Sonra da aktardı:

"Bastian'ın aradığı kapı AURYN'miş. Onu ta baştan beri yanında taşıyormuş. Ama diyorlar ki, yılanlar

Fantazya'ya ait hiçbir şeyi eşikten öteye bırakmazlarmış. Onun için de Bastian'ın Çocuk İmparatoriçe'nin ona bağışladığı her şeyi bırakması gerekiyormuş. Yoksa Hayat Suyu'nu içemezmiş."

"Ama onun işaretinin içindeyiz ya," diye bağırdı Atreju. "Yoksa kendisi burada değil mi?"

"Ayçocuk'un gücünün burada son bulduğunu söylüyorlar. Buraya asla ayak basamayacak tek kişiymiş o.

Kendi kendisini bırakamayacağı için Parıltı'nın içine giremezmiş."

Atreju şaşkın şaşkın susuyordu.

"Şimdi de," diye sürdürdü Fuchur, "Bastian'ın hazır olup olmadığını soruyorlar."

"Evet," dedi Atreju bağırarak, "hazır."

Aynı anda dev siyah yılan kalası, ağzında tuttuğu beyaz yılan ucunu bırakmaksızın ağır ağır dikilmeye başladı. Muazzam gövdeler, bir yarısı siyah, bir yarısı beyaz, yüksek bir kapı oluşturuncaya kadar büküldüler.

Atreju Basüan'ı elinden tuttu ve bu tüyler ürpertici kapıdan geçirerek, şimdi tüm yüceliği ve görkemiyle karşılarında duran pınara doğru götürdü. Fuchur da ikisini izledi. Oraya doğru yürürlerken Bastian'ın olağanüstü Fantazya güçleri her adımda bir bir düşüyordu üstünden. Güçlü, güzel, korkusuz kahraman, küçük, tombul, ürkek çocuk oluyordu yine. Yor'un Minroud'unda hemen hemen paçavra haline gelmiş olan giysisi bile kaybolup tümüyle hiçliğe karıştı. Böylece sonunda, ortasından Mayat Suyu'nun kristal bir ağaç gibi yükselerek fışkırdığı kocaman altın kubbenin önünde

çırılçıplak kaldı.

Bu son anda, artık Fantazya'dan aldığı hiçbir şeyi kalmamış, ama kendisine ve dünyasına ait anılarına da henüz kavuşamamışken tam bir güvensizlik durumu yaşadı; bu durumdayken, hangi dünyaya ait olduğunu ve gerçekten var olup olmadığını bile bilemez olmuştu.

Ama sonra kristal berraklığındaki suya atladı, suyun içinde oynadı, su sıçratıp püskürttü ve kıvılcımlanan yağmur damlalarına ağzını açtı. İçti, içli, susuzluğu kanıncaya dek içti. Ve içini başından ayağına kadar sevinç doldurdu; yaşama sevinci, kendisi olma sevinci. Çünkü şimdi kim olduğunu ve nereye ait olduğunu biliyordu yine. Yeni doğmuştu o. En güzeli de, şimdi tam olmak istediği kişi olmasıydı. Eğer birçok olasılık arasından bir tanesini seçebilse, başkasını seçmezdi. Çünkü artık biliyordu; dünyada sevincin binlerce, binlerce biçimi vardı, ama temelde hepsi bir tanesinde birleşiyordu, sevebilme sevincinde. Hepsi bir ve aynıydı.

Daha sonraları da, dünyasına döndüğünde, büyüdüğünde ve en sonunda yaşlandığında da bu sevinç onu hiçbir zaman büsbütün terk etmedi. Yaşamının en güç devrelerinde bile, içinde onu gülümseten, başka insanları da avutan bir neşe kaldı.

"Atreju!" diye seslendi, Fuchur'la birlikte büyük altın kubbenin kenarında duran arkadaşına. "Sen de gelsene! Gel! İç! Harika bir şey bu!"

Atreju gülerek başını salladı.

"Hayır," diye bağırdı, "bu kez biz yalnızca sana eşlik etmek için buradayız."

"Bu kez mi?" diye sordu Bastian. "Ne demek istiyorsun?"

Atreju Fuchur'la şöyle bir bakıştı, sonra konuştu:

"Biz ikimiz buraya daha önce de gelmiştik. O zaman uyurken getirildiğimiz ve yine uyurken götürüldüğümüz için hemen tanıyamadık burayı. Ama şimdi hatırladık."

Bastian sudan çıktı.

Işıl ışıl gülerek, "Şimdi kim olduğumu biliyorum yine," dedi.

"Evet," diyerek başını salladı Atreju, "şimdi ben de seni tanıdım. Sihirli Ayna'da gördüğüm gibisin şimdi." Bastian şırıl şırıl akan ışıltılı sulara baktı.

"Bu sudan babama götürmek isterdim," diye bağırdı suların çağıltısının arasında, "ama nasıl?"

"Bunun mümkün olabileceğini sanmam," diye yanıtladı Atrtju. "Eşikten Fantazya'ya ait hiçbir şey çıkarılmazmış ya!"

Fuchur, "Bastian çıkarır!" dedi, sesi o bronz çınlayışına tümüyle kavuşmuştu yine. "Bastian bunu başaracaktır!"

"Sen tam bir uğur ejderhasısın!" dedi Bastian.

Fuchur ona sessiz olmasını işaret etti ve binlerce şırıltıya kulak verdi:

Sonra da açıkladı:

"Sular artık senin de bizim de yola düşmemiz gerektiğini söylüyorlar."

"Yolum nerede peki?" diye sordu Bastian.

"Öteki kapının arkasında," diye aktardı Fuchur, "beyaz yılan kafasının durduğu yerde."

"İyi ama," dedi Bastian, "oradan nasıl çıkacağım? Beyaz kafa kıpırdamıyor bile."

Gerçekten de beyaz yılanın kafası hareketsiz duruyordu. Siyah yılanın kuyruğunu ağzında tutmaktaydı ve dev gözleri Bastian'a dikilmişti.

"Sular, Fantazya'da başladığın tüm öyküleri sonuca bağlayıp bağlamadığını soruyorlar," diye bildirdi Fuchur.

"Hayır," dedi Bastian, "aslında hiçbirini hem de."

"O zaman beyaz yılanın seni bırakmayacağını söylüyorlar. Fantazya'ya geri dönüp hepsini sona erdirmen gerekiyormuş."

"Tüm öyküleri mi?" diye kekeledi Bastian. "Ama o zaman asla geri dönemem ki. Her şey boşuna oldu öyleyse."

Fuchur gerilmiş dinliyordu.

"Ne diyorlar?" diye bilmek istedi Bastian.

"Sus!" dedi Fuchur.

Bir süre sonra içini çekip açıkladı:

"Bu değişemez diyorlar, meğerki bu görevi senin adına üstlenecek biri bulunsun."

"Ama sayılamayacak kadar çok öykü var," dedi Bastian, "her birinden de durmadan yenileri çıkıyor. Böyle bir görevi kimse üstlenemez."

"Hayır,"dedi Atreju, "ben üstlenirim."

Bastian dili tutulmuş gibi ona bakıyordu. Sonra boynuna atılıp kekeledi:

"Atreju! Atreju! Bunu hiç unutmayacağım!"

Atreju gülümsedi.

"iyi, Bastian, o zaman Fantazya'yı unutmazsın."

Bastian'ın yanağına hafifçe vurdu, sonra da çabucak dönüp, hâlâ buraya girdiklerindeki gibi kemerlenmiş duran siyah yılan kafası kapısına doğru yürüdü.

"Fuchur," dedi Bastian, "size bıraktıklarımı nasıl tamamlayacaksınız?"

Beyaz ejderha yakut kırmızısı göz yuvarlarını kırpıştırarak yanıtladı:

"Şansla çocuğum! Şansla!"

Bu sözlerin ardından da efendisini ve arkadaşını izledi.

Bastian arkalarından bakarak, kapıdan geçip Fantazya'ya dönüşlerini seyretti, ikisi de bir kez daha dönüp ona el salladılar. Sonra siyah yılan kafası yeniden yerde yatar duruma gelinceye kadar indi. Bastian, Atreju'yla Fuchur'u bir daha göremeyecekti.

Şimdi yalnızdı.

Ötekine, beyaz yılan kafasına doğru döndü; aynı anda da onun yukarı doğru kalktığını, yılan gövdesinin de tıpkı daha önce öteki tarafta olduğu gibi kapı biçiminde büküldüğünü gördü.

Çabucak iki avucuna hayat suyundan doldurup bu kapıya koştu. Kapının arkası karanlıktı.

Bastian kendini içeri attı - ve boşlukta düşmeye başladı.

"Baba!" diye haykırıyordu. "Baba! Benim - Bastian - Balthasar - Bux!"

"Baba! Benim - Bastian - Balthasar - Bux!"

Böyle bağırıp dururken kendini yine okulun çatı arasında buldu; bir vakitler, çok zaman önce Fantazya'ya gittiği yerde. Yeri hemen tanıyamadı, hatta çevresinde gördüğü tuhaf şeyler yüzünden, doldurulmuş hayvanlar, iskelet ve tablolar yüzünden bir an hâlâ Fantazya'da olduğundan kuşkulandı. Ama sonra kendi okul çantasıyla mumları sönmüş yedi kollu paslı şamdanı gördü, o zaman nerede olduğunu anladı.

Buradan Bitmeyecek Öykü'deki büyük yolculuğuna çıktığından bu yana ne kadar zaman geçmiş olabilirdi?

Haftalar mı? Aylar mı? Yoksa yıllar mı? Bir keresinde, yalnızca bir saatliğine tılsımlı bir mağarada kalan bir adamın öyküsünü okumuştu, adam döndüğünde yüz yıl geçmişti ve tanıdığı bütün insanlardan yalnızca biri hâlâ yaşıyordu, o da o zamanlar küçük bir çocuk olan biriydi, şimdiyse çok yaşlanmıştı.

Çatıdaki pencereden gri gün ışığı giriyordu içeriye, ama sabah mı, öğleden sonra mı, kestirilemiyordu. Çatı arasında tıpkı

Bastian'ın buradan gittiği o geceki gibi acı bir soğuk hüküm sürmekteydi.

Altında yatmakta olduğu tozlu asker battaniyesi yığınından kendini kurtarıp ayakkabılarıyla paltosunu giydi, ikisinin de o çok yağmurlu günkü gibi ıslak olduğunu şaşırarak fark etti.

Çantasının kayışlarını omzuna geçirip, o gün çaldığı ve her şeyin başlangıcı olan kitabı aramaya koyuldu. Kitabı o suratsız Bay Koreander'e geri götürmeye kesin kararlıydı. Hırsızlığı yüzünden onu cezalandırsındı isterse ya da ihbar etsin, hatta daha da kötüsünü yapsındı, Bastian gibi arkasında öylesi bir serüven bırakmış birini korkutacak bir şey kolay kolay olamazdı artık. Ama kitap yoktu.

Bastian aradı, taradı, örtülerin arasını karıştırdı, her köşeye baktı. Yararı yoktu. Bitmeyecek Öykü kaybolmuştu.

"N'apalım," dedi sonunda, "o zaman ben de kaybolduğunu söylerim ona. Herhalde bana inanmayacaktır. Bu durumu değiştiremem. Ne olacaksa olsun. Ama zaten bunca zaman sonra hâlâ hatırlar mı bakalım. Kim bilir, belki kitapçı dükkânı da yoktur artık."

Bu birazdan açığa çıkardı nasıl olsa, çünkü öncelikle okulun içinde yürümesi gerekiyordu. Eğer karşılaşacağı öğretmenlerle öğrenciler ona yabancı gelirse o zaman ne yapacağını anlardı.

Ama çatı arasının kapısını açıp da okulun koridoruna indiğinde, tam bir sessizlik karşıladı kendisini. Binada tek bir can yok gibi görünüyordu. Oysa okulun kulesindeki saat tam da dokuzu vuruyordu. Öyleyse sabahtı, dersler çoktan başlamış olmalıydı.

Birkaç sınılın içine baktı, ama her yerde aynı boşluk egemendi. Pencerelerden birinin önüne gidip dışarıya bakınca, caddede birkaç kişinin yürüdüğünü, arabaların da işlediğini gördü. Hiç değilse dünya yıkılmış değildi demek ki.

Merdivenleri inip büyük giriş kapısına koştu ve kapıyı açmaya çalıştı, ama kapı kilitliydi. Ardında baş hademenin evinin bulunduğu kapıya gitti, zili çaldı, kapıyı tıklattı, ama kimsecikler

yoktu.

Bastian düşündü. Nasıl olsa bir ara biri çıkar gelir diye imkânı yok bekleyemezdi. Babasına hemen şimdi gitmek istiyordu. Hayat Suyu'nu dökecek bile olsa istiyordu bunu.

Bir pencere açıp da, kapıyı açmak için uğraşacak biri kendisini duyuncaya kadar bağırsa mıydı acaba? Hayır, bu ona yüz kızartıcı geliyordu nedense. Aklına pencereden çıkabileceği fikri geldi, içerden açılan pençelerdi bunlar. Ama zemin katta kilerin hepsi parmaklıklıydı. Sonra birinci kattan caddeye bakarken bir inşaat iskelesi gördüğünü anımsadı. Herhalde okulun dış duvarının sıvası yenileniyordu.

Bastian yeniden birinci kata çıkıp pencereye gitti. Pencere içerden açıldı, Bastian da buradan dışarı çıktı. İskele, aralarında belli aralıklarla yala)' tahtalar olan düşey direklerden oluşuyordu yalnızca. Tahtalar Bastian'ın ağırlığı altında aşağı yukarı sallanıyordu. Bir an başı döndü ve içini korku bastı, ama ikisini de bastırdı. Perelin'in beyi olmuş biri için burada hiç sorun olamazdı - artık o olağanüstü güce sahip olmasa ve tombul bedeninin ağırlığı onu biraz zorlasa bile. Ayaklarına basacak, ellerine de tutunacak yer arayarak, dikkatle ve sakin sakin düşey direklerden inmeye başladı. Bir ara eline bir kıymık battı, ama böylesi ayrıntılara aldırmıyordu artık. Yola, bir parça terli ve soluklanmış, ama sapasağlam indi. Kimse dikkat etmemişti kendisine.

Eve doğru koştu. Çantasının içindeki kalem kanıtlarıyla kitaplar, adımlarının temposunda hoplayıp tıngırdıyordu. Böğrü sancıdı, ama koşmayı sürdürdü. Babasını istiyordu o.

Sonunda oturdukları eve geldiğinde gene de bir an için durup, arkasında babasının laboratuvarının bulunduğu pencereye baktı. Ve birden yüreği endişeyle sıkıştı, çünkü babasının artık orada olmayabileceği düşüncesi ilk kez şimdi geliyordu aklına.

Ama babası oradaydı ve galiba Bastian'ı da görmüştü, çünkü Bastian merdivenlere atılırken o da onu karşılamaya koşuyordu. Kollarını açtı, Bastian da kendim bu kolların içine altı. Babası onu kucağına alıp içeriye götürdü.

"Bastian, oğlum," diyordu durmadan, "benim sevgili oğlum, sevgili küçük oğlum, neredeydin sen? Neler geldi başına?"

Bastian babasının yüzünün ne kadar solgun ve süzülmüş olduğunu, ancak onunla birlikte mutfak masasına oturur ve sıcak süt içip kendisi için bolca yağ ve bal sürerek özene bezene hazırladığı ekmekleri yerken fark etti. Gözleri kızarmıştı babasının, çenesi de traş edilmemişti. Ama bunun dışında tıpkı Bastian'ın gittiği zamanlardaki gibi görünüyordu. Bunu babasına söyledi.

"Gittiğin zamanlardaki mi?" diye sordu babası şaşırarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zamandır yoklum ben?"
"Dünden beri Bastian. Dün okula gittiğinden beri. Ama geri dönmeyince telefonla öğretmeni aradım, böylece orada da olmadığını öğrendim. Bütün gün, bütün gece seni aradım, oğlum. Lin kötü şeylerden korktuğum için polise haber verdim. Tanrım, neler oldu Baslian? Merakımdan deliye dönmüştüm neredeyse. Nerelerdeydin?"

Bunun üzerine Bastian başından geçenleri anlatmaya koyuldu. Her şeyi en ince ayrıntısıyla anlattı, anlatması saatler sürdü.

Babası onu o zamana dek hiç dinlemediği biçimde dinliyordu. Anlattıklarını çok iyi anlıyordu.

Bir ara öğlene doğru onu durdurdu yalnızca, o da polisi arayıp oğlunun döndüğünü ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için. Sonra da ikisi için öğle yemeği hazırladı, Bastian ise anlatmaya devam etti. Hayat Suyu'ndaki anlatısına gelip de bu sudan babasına da getirmek istediğini, ama sonra suyu döktüğünü anlatırken akşam oluyordu artık.

Mutlak hemen hemen kararmıştı. Babası kıpırtısız oturmaktaydı. Bastian kalkıp ışığı yaktı. Ve o zaman, daha önce hiç görmediği bir şey gördü.

Babasının gözlerinde yaşlar görüyordu.

O zaman da, her şeye karsın Hayat Suyu'nu getirebildiğini

anladı.

Babası onu sessizce kendine çekip kucağına oturttu, bağrına bastı ve birbirlerine sarıldılar.

Uzun bir süre böyle oturduktan sonra, baba derin bir soluk aldı ve Bastian'ın yüzüne bakıp gülümsemeye başladı. Bastian'ın onda gördüğü en mutlu gülümsemeydi bu.

"Şimdiden sonra," dedi baba çok değişmiş bir sesle, "şimdiden sonra aramızdaki her şey başka olacak, değil mi?"

Bastian başını salladı. Yüreği konuşamayacağı kadar doluydu.

Ertesi sabah ilk kar düşmüştü. Bastian'ın odasının pencere pervazında yumuşacık ve tertemiz kar birikmişti.

Caddenin gürültüsü boğuk boğuk geliyordu.

Kahvaltıda babası, "Biliyor musun, Bastian," dedi neşeyle, "bir kutlama yapmamız için bütün nedenler var bence. Böyle bir gün ömründe ancak bir kez çıkar insanın karşısına - bazılarına hiç çıkmaz. O yüzden birlikte çok mükemmel bir şeyler yapmamızı öneriyorum. Bugün çalışmayı bırakıyorum, sen de okula gitmezsin. Bir mazeret kâğıdı yazarım sana. Ne dersin?"

"Okula mı?" diye sordu Bastian. "Okul hâlâ var mı ki? Dün sınıfların arasından geçerken kimsecikler yoktu orada. Hademe bile."

"Dün mü?" dedi babası. "Ama dün kutsal pazarların ilkiydi ya!"

Çocuk düşünceli düşünceli kakaosunu karıştırdı. Sonra yavaşça konuşlu:

"Sanırım tam anlamıyla alışmam biraz daha zaman alacak."

"Olsun," dedi babası başını sallayarak, "o yüzden de bir kutlama yapalım diyorum. İkimiz. En çok ne yapmak isterdin? Bir gezinti yapabiliriz, yoksa hayvanat bahçesine mi gidelim? Öğleyin dünyanın görüp göreceği en mükemmel yemeği yeriz. Öğleden sonra da alışverişe çıkarız. Ya akşam - akşam tiyatroya gider miyiz?"

Bastian'ın gözleri parladı. Sonra kararlı bir tavırla konuştu:

"Ama benim önce başka bir şey daha yapmam gerekiyor. Bay Koreander'e gidip kitabını çaldığımı ve kaybettiğimi söylemeliyim."

Baba, Bastian'ın elini tuttu.

"Dinle Bastian, istersen senin yerine ben yapayım bunu."

Bastian başını sallayarak karşı çıktı.

"Hayır," dedi, "bu benim işim. Kendim yapmak istiyorum. En iyisi ben hemen gideyim."

Kalkıp paltosunu giydi. Babası hiçbir şey söylemiyordu, ama oğluna çevrilmiş bakışları saygı dolu ve şaşkındı.

Daha önce hiç böyle davranmazdı oğlu.

"Sanırım," dedi sonunda, "benim de sendeki değişikliklere alışmam da biraz zaman alacak."

"Az sonra dönerim," diye bağırdı Bastian koridordan. "Çok sürmez herhalde. Bu kez sürmeyecek."

Ama Bay Koreander kitabevinin önünde dururken cesareti azalmıştı yine. Üstünde kuyruklu harflerin bulunduğu camdan dükkânın içine baktı. Bay Koreander'in bir müşterisi vardı, Bastian da adamın gitmesini beklemeyi yeğledi. Kitapçının önünde bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Kar yeniden başlamıştı.

Sonunda müşteri dükkândan çıktı.

"Hadi!" diye emretti Bastian kendine.

Renkler Çölü Goab'da Graögramân'ın karşısına çıkışını anımsadı. Kararlı bir tavırla kapı kolunu bastırdı.

Karşıki uçta alacakaranlık mekânın sınırını çizen kitap duvarının arkasından bir öksürük duyuldu. Bastian oraya yaklaştı, sonra da biraz solgun, ama ciddi ve soğukkanlı bir tavırla, ilk karşılaşmalarındaki gibi yine derisi aşınmış koltuğunda oturmakta

olan Bay Koreander'e doğru ilerledi.

Susuyordu. Bay Koreander'in öfkeden kıpkırmızı bir suratla üstüne yürüyüp, "Hırsız! Soyguncu!" diye bağıracağını ya da buna benzer şeyler haykıracağını beklemişti.

Oysa yaşlı adam, bir yandan gülünç küçük gözlüğünün arkasından yarı kısılmış gözleriyle çocuğu süzerken, bir yandan da eğri piposunu yakmaya çalışıyordu. Pipo en sonunda yatımca bir süre ha gayret pülürdetti, sonra homurdandı:

"He? Ne var? Gene ne arıyorsun burada?"

"Ben -," diye kekeleyerek başladı Bastian, "ben sizden bir kitap çaldım. Geri getirmek istiyordum olmadı. Onu kaybettim - daha doğrusu kitap ortada yok."

Bay Koreander püfürdetmeye ara verip pipoyu ağzından çekti.

"Nasıl bir kitap bu?" diye sordu.

"Ben geçen sefer buradayken sizin okumakta olduğunuz kitap. Onu ben aldım. Siz arkaya telefona gitmiştiniz, kitap koltuğun üzerinde duruyordu, ben de aldım işte."

"Yaa," dedi Bay Koreander ve hafifçe öksürdü, "ama benim hiçbir kitabım eksik değil. Bu nasıl bir kitapmış ki!"

"Adı Bitmeyecek Öykü," diye açıkladı Bastian, "dışı bakır rengi ipekten, sağa sola çevirince de ışıldıyor. Üstünde iki yılan var, bin açık, biri koyu renk; birbirlerini kuyruklarından ısırıyorlar, içinin baskısıysa iki ayrı renkte - koskocaman, çok güzel başlangıç harfleri de var."

"Oldukça ilginç bir olay!" dedi Bay Koreander. "Benim böyle bir kitabım hiç olmadı. Bu durumda da onu benden çalmış olamazsın. Belki başka bir yerden yürütmüşsündür."

"Kesinlikle hayır!" diye pekiştirdi Bastian. "Hatırlamanız gerek - o-" duraksadı, ama sonra söyledi gene de: "O sihirli bir kitap. Okurken ele Bitmeyecek Öykü'nün içine girdim, ama sonra çıktığımda kitap yoktu." Bay Koreander gözlüğünün üzerinden

Bastian'a baktı.

"Sen benimle alay ediyor olmayasın sakın?"

Bastian telaşla yanıtladı: "Hayır! Kesinlikle hayır! Söylediklerim doğru. Sizin de biliyor olmanız gerekir!" Bay Koreander bir süre düşündü, sonra başını sallayarak olumsuzladı.

"Şunu bana iyice anlatmalısın. Otursana oğlum. Otur lütfen."

Piposunun sapıyla, kendisininkinin tam karşısında duran ikinci bir koltuğu işaret diyordu. Bastian oturdu. "Pekâlâ," dedi Bay Koreander, "bütün bunlar ne demek oluyor anlat bakalım. Ama ağır ağır ve sırasıyla lütfen."

Ve Bastian anlatmaya başladı.

Babasına anladığı kadar ayrıntılı anlatmıyordu, ama Bay Koreander gitgide daha çok ilgi gösterdiği ve gitgide daha çok ayrıntılı öğrenmek istediği için, gene de bitirmesi iki saatten fazla sürdü.

Kim bilir neden, ama ilginç bir biçimde, bütün bu zaman süresince tek bir müşteri tarafından rahatsız edilmediler.

Bastian anlatacaklarını bitirince, Bay Koreander uzun süre kendi halinde piposunu tüttürdü. Derin düşüncelere gömülmüş gibiydi. Sonunda yine hafifçe öksürdü, küçük gözlüğünü düzeltti, bir süre süzerek

Baslian'a baktı, sonra da, "Bir şey açık," dedi. "Sen bu kitabı benden çalmadın. Çünkü o ne bana, ne sana ait, ne de başka herhangi birine. Eğer yanılmıyorsam bu kitabın kendisi de Fantazya'dan gelme. Kim bilir, belki de tam şu anda başka biri eline almış, okuyordur onu."

"Öyleyse bana inanıyorsunuz?" diye sordu Bastian.

"Elbette!" dedi Bay Koreander. "Her aklı başında insan böyle yapar."

"Doğrusunu söylemem gerekirse," dedi Bastian, "bunu hesaba

katmamıştım."

"İnsanlar vardır, asla Fantazya'ya gidemezler," dedi Bay Koreander, "ve insanlar vardır, gidebilirler, ama sonsuza kadar da orada kalırlar. Sonra bir de Fantazya'ya gidip geri dönenler vardır. Senin gibi. İşte bunlar iki dünyayı da esenliğe kavuştururlar."

"Ah," dedi Bastian ve yüzü biraz kızardı, "elimden pek bir şey gel mez bu konuda. Az kalsın dönemiyordum.

Eğer Atreju olmasaydı sonsuza dek Eski İmparatorlar Kenti'nde kalırdım mutlaka."

Bay Koreander başını sallayarak onayladı ve düşünceli düşünceli piposunu tüttürdü.

"Ya," diye homurdandı, "şansın varmış ki Fantazya'da bir arkadaşın oldu. Tanrı biliyor ya, buna herkes erişemez."

"Bay Koreander," diye sordu Bastian, "bütün bunları siz nereden biliyorsunuz? Düşünüyorum da - siz de Fantazya'da bulundunuz mu hiç?"

"Elbette," dedi Bay Koreander.

"Ama o zaman," diye sordu Bastian, "O zaman Ayçocuk'u siz de tanıyor olmalısınız!"

Bay Koreander, "Evet, Çocuk İmparatoriçe'yi tanırım," dedi. "Yalnız bu ad altında değil. Ben ona başka bir ad verdim. Ama bunun önemi yok."

"Öyleyse kitabı siz de biliyor olmalısınız!" diye bağırdı Bastian, "Bitmeyecek Öykü'yü okudunuz öyleyse!"

Bay Koreander başını olumsuz anlamda salladı.

"Her gerçek öykü bir Bitmeyecek Öykü'dür." Bakışlarını duvarlarda tavana kadar dizili olan kitapların üzerinde gezdirdi, sonra piposunun ucuyla onları göstererek devam etti:

"Fantazya'ya giden bir yığın kapı vardır oğlum. Böyle sihirli çok

kitap var daha. Birçok kişi bunun farkında bile değil. Buna, böyle bir kitabı eline alan ulaşır ancak."

"Yani Bilmeyecek Öykü herkes için başka mı?"

"Ben de bunu söylemek istiyorum," dedi Bay Koreander. "Ayrıca Fantazya'ya gidip geri dönmek için yalnız kitaplar değil, daha başka olanaklar da vardır. Bunu göreceksin daha."

"Öyle mi dersiniz?"diye umutla sordu Bastıan. "Ama o zaman Ayçocuk'la bir daha karşılaşmam gerekir, oysa herkes onu ancak bir kerecik görür."

Bay Koreander öne doğru eğilerek sesini alçaktı.

"Bırak da görmüş geçirmiş ihtiyar bir Fantazya yolcusu sana bir şey söylesin oğlum! Fantazya'da kimsenin bilmediği bir gizdir bu. Eğer düşünürsen sen de neden böyle olduğunu anlarsın. Ayçocuk'a ikinci bir kez gidemezsin, bu doğru - o Ayçocuk olarak kaldıkça. Ama ona yeni bir ad verebilirsen onu yeniden görebilirsin. Hem bunu çok sık da yapsan, her defası ilk kez ve tek kez olur yine."

Bir an için Bay Koreander'in buldog yüzünde onu genç ve neredeyse güzel gösteren yumuşak bir ışıltı oldu. "Teşekkürler Bay Koreander!" dedi Bastian.

Bay Koreander, "Ben sana teşekkür etmeliyim oğlum," diye karşılık verdi. "Eğer ara sıra deneyimlerimizi paylaşmak üzere bana yüzünü gösterirsen sevinirim, insanın böyle şeyleri konuşabileceği çok kişi olmuyor." Bastian'a elini zattı, "Anlaştık mı?"

"Çok sevinirim," dedi Bastian ve elini Bay Koreander'e verdi. "Şimdi gitmem gerek. Babam bekliyor. Ama yakında yine geleceğim."

Bay Koreander onu kapıya kadar geçirdi. Kapıya geldiklerinde Bastian camın yüzündeki ters harflerin arasından babasının sokağın karşı taralında durmuş, kendisini beklediğini gördü. Yüzü bir ışıltıydı sanki.

Kapıyı, pirinç çıngırak salkımını deli gibi çıngırdatan bir hızla açıp bu ışıltıya doğru koştu.

Bay Koreander kapıyı usulca örtüp ikisinin arkasından baktı.

"Bastian Balthasar Bux," diye homurdandı, "yanılmıyorsam bize Hayat Suyu'nu getirsin diye başka birine daha Fantazya yolunu göstereceksin sen."

Bay Koreander yanılmıyordu.

Ama bu başka bir öyküdür, başka bir zaman anlatılmalı.